

การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความ
ของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL

โดย
นางภัทราภรณ์ ช้อยหิรัญ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน(การสอนภาษาไทย) แบบ 2.1 ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต

ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2563

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความ
ของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน(การสอนภาษาไทย) แบบ 2.1 ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต

ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2563

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

THE DEVELOPMENT OF LEARNING MODEL FOR ENHANC THE READING
ABILITY OF UNDERGRADUATE STUDENTS USING RUCES MODEL

By
MRS. Phattaraporn CHOIHIRAN

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for Doctor of Philosophy (CURRICULUM AND INSTRUCTION)

Department of Curriculum and Instruction
Graduate School, Silpakorn University

Academic Year 2020

Copyright of Graduate School, Silpakorn University

58255906 : หลักสูตรและการสอน(การสอนภาษาไทย) แบบ 2.1 ปรัชญาคุชฎีบัณฑิต

คำสำคัญ : รูปแบบการเรียนรู้การอ่านตีความ, ทฤษฎีการรื้อสร้าง, วิธีการเรียนรู้แบบสแกฟโฟลด์, ความสามารถในการอ่านตีความ

นาง ภัทรภรณ์ ช้อยศิริ : การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นุชบา บัวสมบูรณ์

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อ 1) สร้างรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL 2) ศึกษาประสิทธิผลของการใช้รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL การวิจัยนี้ใช้รูปแบบการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) แบบแผนการวิจัยเชิงทดลองขั้นพื้นฐาน (pre-experimental study) ซึ่งเป็นการศึกษากลุ่มทดลองแบบกลุ่มเดียวที่วัดด้วยแบบทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (the one group pretest-posttest design) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี ชั้นปีที่ 2 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา วรรณกรรมวิจิตร (Literary Critics) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ คู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านตีความ แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษา และแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติทดสอบที่แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test for dependent) และการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ผลการวิจัยสามารถสรุปได้ดังนี้

1. รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) หลักการ แนวคิด ทฤษฎีพื้นฐานที่กำหนดโดยผู้พัฒนารูปแบบ 2) วัตถุประสงค์ 3) กิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งประกอบด้วยรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ซึ่งมีกระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 ทบทวนวรรณศิลป์ ขั้นที่ 2 ยลยินเนื้อหา ขั้นที่ 3 นำพาความคิด ขั้นที่ 4 พินิจรื้อคำ ขั้นที่ 5 สรุปนำความเข้าใจ และ 4) การประเมินผล

2. ประสิทธิภาพของรูปแบบที่เป็นผลมาจากการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้ พบว่า

2.1 ความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่เรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนรู้โดยใช้ RUCES MODEL หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 ความพึงพอใจของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL พบว่านักศึกษามีความพึงพอใจต่อรูปแบบการเรียนรู้โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

58255906 : Major (CURRICULUM AND INSTRUCTION)

Keyword : LEARNING MODEL, DECONSTRUCTION THEORIES, SCAFFOLDED INSTRUCTION, ENHANC THE READING ABILITY

MRS. PHATTARAPORN CHOIHIRAN : THE DEVELOPMENT OF LEARNING MODEL FOR ENHANC THE READING ABILITY OF UNDERGRADUATE STUDENTS USING RUCES MODEL THESIS ADVISOR : ASSISTANT PROFESSOR BUSABA BUASOMBOON, Ph.D.

The purposes of this research were to: 1) development of learning model for enhance the reading ability of undergraduate students using rucses model 2) study the learning model for enhance the reading ability of undergraduate students using rucses model. The researchers was a pre-experimental study, involving the one group pretest-posttest design. The example In this research consists of second-year undergraduate student majoring in Thai Language From The faculty of Education Dhonburi Rajabhat University. The sample was collected by simple random sampling. The research Instruments were 1) enhance the reading ability learning model for undergraduate students using rucses model 2) handbook for learning model 3) lessonplans 4) enhance the reading ability test 5) satisfaction questionnaire and reflective journal. The data is analyzed by using mean, standard deviation, t-test for dependent and content analysis.

The finding of this study are as follows:

1. The development of learning model for enhance the reading ability of undergraduate students using rucses model, this model consists of four component which are; 1) principle of learning model 2) objective of learning model 3) learning activity (consisting of 5 steps, which are; (i) review art created language; (ii) understanding content; (iii) construction idea; (iv) Examine deconstruction meaning; (v) summarize comprehension) and 4) evaluation of instructional model.

2. The findings according of the instructional model are as follows:

2.1 The average post-test scores of enhance the reading ability the subject are significantly higher than that of the pre-test scores at .05 level.

2.2 With regards to satisfaction of undergraduate students to wards the instructional model using rucses model theories and scaffolded instruction, the students are highly satisfied with the rucses model.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL” ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาให้คำปรึกษาแนะนำและการแก้ไขข้อบกพร่อง จากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุษบา บัวสมบุรณ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กมล โพธิเย็น และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ยุวี ญาณปริษาเศรษฐ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์สมพร ร่วมสุข ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และ รองศาสตราจารย์ ดร.สายวรุณ สุนท์โรทก ผู้ทรงคุณวุฒิ ที่กรุณาให้คำปรึกษาแนะนำ ช่วยเหลือ สนับสนุน ตรวจสอบเนื้อหาตลอดระยะเวลาของการดำเนินการวิจัย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณในความกรุณาเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.ปนัดดา ยิ้มสกุล ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รสริน ดิษฐบรรจง อาจารย์ ดร.กิงกาญจน์ บุณณสินวัฒนกุล อาจารย์ ดร.สิระ สมนาม และอาจารย์ ดร.สาวิตรี จิตบรรจง ที่กรุณาสละเวลาอันมีค่าในการเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ตลอดจนให้ข้อเสนอแนะอันเป็นประโยชน์ต่องานวิจัยนี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ กิตติยา รัชมีแจ่ม อาจารย์ ดร.ทัศนีย์ เศรษฐพงษ์ อาจารย์กฤติกา ชูผล อาจารย์ธัญญาลักษณ์ สังข์แก้ว และอาจารย์ ดร.ศุภศิริ บุญประเวช ที่กรุณาสละเวลาให้สัมภาษณ์และให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์สำหรับการทำวิจัยครั้งนี้

ผู้วิจัยขอขอบคุณกัลยาณมิตรทุกท่านที่คอยให้กำลังใจ ให้ความช่วยเหลือ สนับสนุนในทุก ๆ ด้าน และอยู่เคียงข้างผู้วิจัยเสมอมา และขอขอบใจนักศึกษาศาสาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี รหัส 61 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการทดลองใช้เครื่องมือการวิจัยอย่างเต็มใจยิ่ง

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อพงศ์ทิบูลย์ สืบจากอินทร์ ที่คอยเฝ้ามองและให้พลังกายพลังใจแก่ผู้วิจัยอยู่บนฟากฟ้า คุณแม่ปัญจนันทน์ สืบจากอินทร์ และพี่น้อง ผู้ให้สิ่งดีงามและเป็นกำลังใจอยู่เคียงข้างมาโดยตลอด ขอขอบคุณความรักความปรารถนาดีที่ได้รับจาก คุณธีรพร ช้อยศิริณู สามี ผู้ที่คอยเป็นพลังใจในการก้าวเดิน เป็นแรงผลักดันให้สู้สุดทน อีกทั้งยังเสียสละให้ผู้วิจัยได้ใช้เวลาอันมีค่ายิ่งของครอบครัวในการศึกษาวิจัยครั้งนี้

คุณค่าทั้งหมดที่เกิดจากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาคุณบิดา มารดา คณาจารย์ เจ้าของแนวคิดทฤษฎี และขอมอบเป็นเครื่องค้ำจุนในการเรียนรู้ของลูกศิษย์และผู้ที่มีสนใจสืบไป

ภัทราภรณ์ ช้อยศิริณู

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญแผนภาพ.....	ท
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
2. กรอบแนวคิดการวิจัย.....	10
3. คำถามในการวิจัย.....	13
4. วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	13
5. สมมติฐานของการวิจัย.....	13
6. ขอบเขตของการวิจัย.....	14
7. นิยามศัพท์เฉพาะ.....	15
8. ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย.....	18
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	19
1. หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2559 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.....	21
1.1 ปรัชญา ความสำคัญ และวัตถุประสงค์ของหลักสูตร.....	21
1.2 คำอธิบายรายวิชา.....	23
2. รูปแบบการเรียนรู้.....	24

2.1 ความหมายของรูปแบบการเรียนรู้.....	24
2.2 องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้.....	27
2.3 ประเภทของรูปแบบการเรียนรู้.....	30
2.4 การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้.....	32
2.5 การออกแบบระบบการเรียนการสอน.....	34
3. ทฤษฎีการรื้อสร้าง.....	37
3.1 ความเป็นมาของทฤษฎีการรื้อสร้าง (Deconstruction Theory).....	38
3.2 สาระสำคัญของทฤษฎีการรื้อสร้าง.....	39
3.3 การศึกษาทฤษฎีการรื้อสร้างในประเทศไทย.....	42
4. วิธีการเรียนรู้แบบสแกฟโฟลด์.....	51
4.1 ความหมายของวิธีการเรียนรู้แบบสแกฟโฟลด์.....	51
4.2 เทคนิควิธีการสอนในการใช้วิธีการแบบสแกฟโฟลด์.....	56
4.3 กระบวนการเรียนรู้แบบสแกฟโฟลด์.....	59
4.4 การใช้แนวคิดของสแกฟโฟลด์เพื่อการอ่าน.....	60
4.5 ลักษณะพิเศษของสแกฟโฟลด์.....	61
4.6 วิธีดำเนินงาน สแกฟโฟลด์ เพื่อการอ่าน.....	61
4.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการแบบสแกฟโฟลด์.....	62
5. การอ่านตีความ.....	65
5.1 ความหมายของการอ่านตีความ.....	65
5.2 ความสำคัญของการอ่านตีความ.....	68
5.3 หลักในการอ่านตีความ.....	69
5.4 กลวิธีการอ่านตีความ.....	70
5.5 ระดับความเข้าใจของการอ่านตีความ.....	72
5.6 องค์ประกอบที่มีผลต่อความสามารถในการอ่านตีความ.....	73

5.7 ข้อเสนอแนะในการอ่านตีความ.....	76
5.8 ความสามารถในการอ่านตีความ	77
5.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านตีความ	80
6. การใช้ภาษาในงานเขียน.....	82
6.1 ภาพพจน์	82
6.2 การใช้น้ำเสียง.....	94
6.3 ความหมายโดยนัย	99
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	105
ขั้นตอนที่ 1 การวิจัย (Research: R ₁) เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน (Analysis: A): การศึกษา ข้อมูลพื้นฐานสำหรับการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้	107
ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนา (Development: D ₁) เป็นการออกแบบและพัฒนา (Design and Development: D and D): การพัฒนาและหาประสิทธิภาพรูปแบบการจัดการเรียนการสอน	114
ขั้นตอนที่ 3 การวิจัย (Research: R ₂) เป็นการนำไปใช้ (Implementation: I): การทดลองใช้ รูปแบบการจัดการเรียนรู้.....	131
ขั้นตอนที่ 4 การพัฒนา (Development: D ₂) เป็นการประเมินผล (Evaluation: E): การประเมิน และปรับปรุงแก้ไขรูปแบบการจัดการเรียนรู้.....	134
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	137
ตอนที่ 1 ผลการสร้างรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของ นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL	138
ตอนที่ 2 ผลการตรวจสอบประสิทธิผลของรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการ อ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL	185
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	196
สรุปผลการวิจัย.....	197
อภิปรายผลการวิจัย.....	199
ข้อสังเกตที่ได้จากการดำเนินการทดลอง.....	212

ข้อเสนอแนะ	213
ข้อเสนอแนะในการนำรูปแบบการเรียนรู้ไปใช้	213
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป	214
รายการอ้างอิง	215
ภาคผนวก.....	223
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญที่ให้ข้อมูลและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย	224
ภาคผนวก ข ข้อมูลแสดงความสอดคล้องของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	228
ภาคผนวก ค ข้อมูลแบบทดสอบวัดความสามารถ ในการอ่านตีความและผลการวิเคราะห์ แบบทดสอบ	237
ภาคผนวก ง ข้อมูลแสดงผลการทดลอง	263
ภาคผนวก จ คู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้	268
ภาคผนวก ฉ ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้	288
ภาคผนวก ช ตัวอย่างผลงานการอ่านตีความ	312
ประวัติผู้เขียน	315

สารบัญตาราง

		หน้า
ตารางที่ 1	สังเคราะห์ความหมายของรูปแบบการเรียนรู้.....	26
ตารางที่ 2	สังเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้.....	29
ตารางที่ 3	สังเคราะห์สาระสำคัญทฤษฎีการรื้อสร้าง (Deconstruction).....	49
ตารางที่ 4	สังเคราะห์ความหมายของวิธีการเรียนรู้แบบสแกฟโฟลด์.....	54
ตารางที่ 5	สังเคราะห์ความหมายของการอ่านตีความ.....	67
ตารางที่ 6	สังเคราะห์ความสามารถในการอ่านตีความ.....	79
ตารางที่ 7	สังเคราะห์ความหมายของภาพพจน์.....	84
ตารางที่ 8	สรุปวิธีการดำเนินการวิจัยขั้นตอนที่ 1 การวิจัย (Research: R ₁) เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน (Analysis: A) สำหรับการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้.....	113
ตารางที่ 9	สรุปวิธีการดำเนินการวิจัยขั้นตอนที่ 2 การพัฒนา (Development: D ₁) เป็นการออกแบบและพัฒนา (Design and Development: D and D): การพัฒนาและหาประสิทธิภาพรูปแบบการเรียนรู้.....	129
ตารางที่ 10	หน่วยการจัดการเรียนรู้ และจำนวนชั่วโมงเรียน.....	132
ตารางที่ 11	แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มตัวอย่างเดียว โดยใช้กลุ่มเดียวทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (The One-Group Pretest-Posttest Design).....	133
ตารางที่ 12	สรุปวิธีการดำเนินการวิจัยขั้นตอนที่ 3 การวิจัย (Research: R ₂) เป็นการนำไปใช้ (Implementation: I): การทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้.....	134
ตารางที่ 13	สรุปวิธีการดำเนินการวิจัยขั้นตอนที่ 4 การพัฒนา (Development: D ₂) เป็นการประเมินผล (Evaluation: E): การประเมินและปรับปรุงแก้ไขรูปแบบการเรียนรู้.....	136
ตารางที่ 14	แสดงผลการสังเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้.....	138

ตารางที่ 15	ผลการสังเคราะห์แนวทางการจัดการเรียนรู้ของรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL	151
ตารางที่ 16	แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของรูปแบบการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น	159
ตารางที่ 17	แสดงผลการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL...	170
ตารางที่ 18	แสดงผลการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของคู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL	173
ตารางที่ 19	แสดงผลการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL	176
ตารางที่ 20	แสดงผลการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL...	181
ตารางที่ 21	แสดงผลการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL	182
ตารางที่ 22	แสดงการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษา ก่อนและหลังการทดลอง	185
ตารางที่ 23	คะแนนความสามารถในการอ่านตีความระหว่างการทดลองจากการวัด 6 ครั้ง ..	187
ตารางที่ 24	แสดงค่าระดับความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้	189

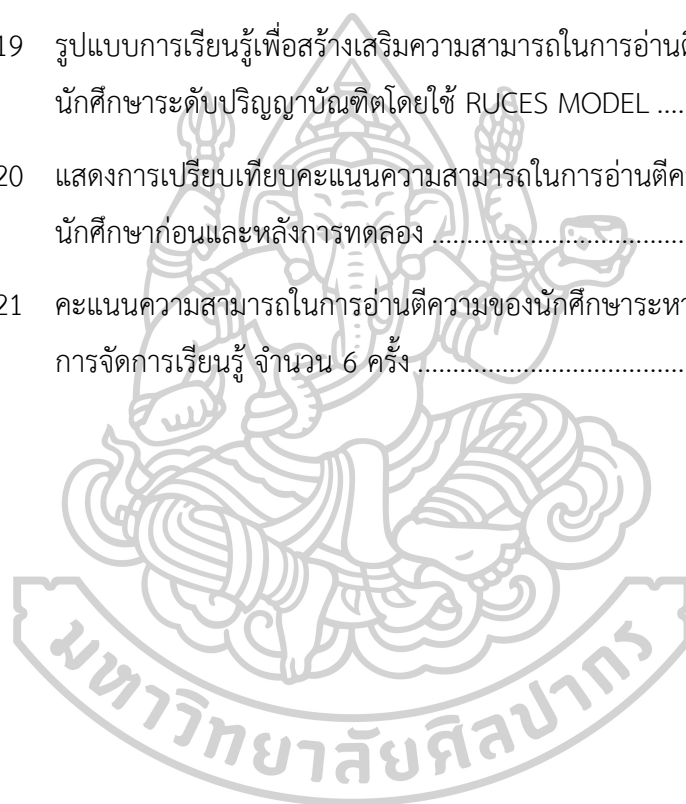
ตารางที่ 25	แสดงผลพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง สำหรับอาจารย์ผู้สอนด้านการอ่านตีความระดับปริญญาบัณฑิตเกี่ยวกับ สภาพปัญหาในการจัดการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถ ในการอ่านตีความ.....	229
ตารางที่ 26	แสดงผลพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง สำหรับนักศึกษาเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดจากการเรียนการสอนการอ่านตีความ ของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต	230
ตารางที่ 27	แสดงผลพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบวิเคราะห์เอกสาร ในการจัดการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความ.....	231
ตารางที่ 28	แสดงผลการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษา ระดับปริญญาบัณฑิต.....	233
ตารางที่ 29	การวิเคราะห์แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษา ระดับปริญญาบัณฑิต.....	260
ตารางที่ 30	แสดงค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ วัดความสามารถในการอ่านตีความ จำนวน 90 ข้อ	261
ตารางที่ 31	แสดงผลคะแนนความสามารถในการอ่านตีความก่อนและหลังการทดลอง	264
ตารางที่ 32	แสดงผลคะแนนความสามารถในการอ่านตีความระหว่างการทดลอง จำนวน 6 ครั้ง.....	266

สารบัญแผนภาพ

		หน้า
แผนภาพที่ 1	กรอบแนวคิดการพัฒนาารูปแบบการเรียนรู้	12
แผนภาพที่ 2	แสดงขั้นตอนการดำเนินการวิจัย.....	106
แผนภาพที่ 3	แสดงขั้นตอนการสร้างแบบสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนภาษาไทยที่ใช้ศึกษา สภาพการจัดการเรียนการสอน	109
แผนภาพที่ 4	แสดงขั้นตอนการสร้างแบบสัมภาษณ์นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต ที่ใช้ศึกษาสภาพปัญหาจากการเรียนรู้ภาษาไทยด้านการอ่านตีความ	111
แผนภาพที่ 5	แสดงขั้นตอนการสร้างแบบวิเคราะห์เอกสารที่ใช้วิเคราะห์เอกสารข้อมูล สำหรับการพัฒนาารูปแบบการเรียนรู้ และการจัดการเรียนรู้เพื่อเสริม ความสามารถในการอ่านตีความ	113
แผนภาพที่ 6	แสดงขั้นตอนการพัฒนาารูปแบบการเรียนรู้	117
แผนภาพที่ 7	แสดงขั้นตอนการพัฒนาคู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้	119
แผนภาพที่ 8	แสดงขั้นตอนการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้	121
แผนภาพที่ 9	ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านตีความ	124
แผนภาพที่ 10	แสดงขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อ รูปแบบ การเรียนรู้	126
แผนภาพที่ 11	แสดงขั้นตอนการสร้างแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้.....	128
แผนภาพที่ 12	ผลการสังเคราะห์สาระสำคัญของแนวคิดของทฤษฎีการรื้อสร้าง.....	142
แผนภาพที่ 13	ผลการสังเคราะห์สาระสำคัญของแนวคิดของวิธีการแบบสแกฟโฟลด์	145
แผนภาพที่ 14	ผลการสังเคราะห์หลักการแนวคิดของทฤษฎีการรื้อสร้างของ Jacques Darrida	147
แผนภาพที่ 15	ผลการสังเคราะห์หลักการแนวคิดของวิธีการแบบสแกฟโฟลด์ ของ Vygotsky เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างรูปแบบการเรียนรู้	149

แผนภาพที่ 16	ผลการสังเคราะห์กลวิธีในการจัดการเรียนการสอนสู่หลักการของรูปแบบการเรียนรู้.....	155
แผนภาพที่ 17	ผลการสังเคราะห์หลักการสำคัญของรูปแบบการเรียนรู้สู่ขั้นตอนการสอนของรูปแบบ การเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษา ระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL.....	157
แผนภาพที่ 18	รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL	162
แผนภาพที่ 19	รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL	169
แผนภาพที่ 20	แสดงการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษา ก่อนและหลังการทดลอง	186
แผนภาพที่ 21	คะแนนความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระหว่างการจัดการเรียนรู้ จำนวน 6 ครั้ง	188

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การอ่านเป็นทักษะทางภาษาอย่างหนึ่งที่สำคัญในการสื่อสาร ซึ่งมีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์ เพราะการอ่านเป็นกระบวนการแสวงหาความรู้ และรับรู้ข่าวสารเรื่องราวต่าง ๆ ส่งผลให้ผู้อ่านมีความรู้ มีประสบการณ์ที่กว้างขวางสามารถรู้เท่าทันต่อเหตุการณ์ จึงถือได้ว่าการอ่านเป็นทักษะทางภาษาที่สำคัญอย่างยิ่งในด้านการรับรู้ข่าวสารเรื่องราวตลอดจนความเป็นไปที่เกิดขึ้นในสังคม และที่สำคัญการอ่านจะเป็นการช่วยให้มนุษย์ได้เพิ่มพูนความรู้จากข้อเขียนของผู้รู้ในศาสตร์ต่าง ๆ ที่ได้นำเสนอไว้และใช้เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาในชีวิตประจำวันได้ ดังที่ ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2516: 5) กล่าวไว้ว่า

“การอ่านเป็นสิ่งที่ช่วยให้มีประสบการณ์ที่กว้างขวาง ใช้ความรู้ได้ทั้งในและนอกห้องเรียนเพื่อพักผ่อน เพลิดเพลิน ช่วยให้นักเรียนรับความรู้ความคิดของผู้อื่นได้ ผู้ที่มีนิสัยรักการอ่าน มีทักษะในการอ่านย่อมแสวงหาความรู้ได้มาก และมีประสิทธิภาพ สามารถนำความรู้จากการอ่านไปใช้ในการพูดและเขียนได้ดี ซึ่งการจะฝึกให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน อันจะส่งผลให้เกิดความคิดที่จะเขียนและนำไปสู่การพัฒนาความสามารถหรือฝึกทักษะการเขียนของผู้เรียนนั้น จะต้องอาศัยทักษะการอ่านเป็นพื้นฐานสำคัญ”

การอ่านเป็นการรับรู้ความหมายจากถ้อยคำที่ตีพิมพ์อยู่ในสิ่งพิมพ์ หรือหนังสือโดยผู้อ่านรับรู้ว่าคุณเขียนได้ส่งอะไรมายังผู้อ่าน ทั้งในด้านความคิด ความรู้ ความหมาย ความสัมพันธ์กับสิ่งอื่นว่าผู้เขียนตั้งใจจะแสดงความคิดอย่างไร มีความหมายว่าอย่างไร เกี่ยวข้องกับอะไรบ้าง ลำดับขั้นตอนของการอ่านจะเริ่มต้นตั้งแต่การทำความเข้าใจในถ้อยคำแต่ละคำ กลุ่มคำแต่ละกลุ่มและเรื่องราวแต่ละเรื่องเรียงรายต่อเนื่องกันอยู่ในย่อหน้าหนึ่ง หรือในตอนหนึ่ง หรือในเรื่องหนึ่ง ซึ่งผู้อ่านต้องทำความเข้าใจไปที่ละตอนเป็นลำดับ (ประเทิน มหาจันทร์, 2530: 13) การที่ผู้อ่านจะเข้าใจในจุดประสงค์ของผู้เขียนได้นั้นผู้อ่านต้องใช้สติปัญญา ความสามารถ ประสบการณ์ และความเข้าใจที่มีอยู่เพื่อพิจารณาเจตนาที่แท้จริงของผู้เขียนว่าต้องการสื่อความหมายว่าอย่างไร โดยจะต้องอาศัยทักษะ และความสามารถในการอ่านเพื่อวิเคราะห์จุดประสงค์ของผู้เขียนซึ่งสามารถพิจารณาได้จากแก่นเรื่อง หรือแนวคิด น้ำเสียงของผู้เขียน ตลอดจนจุดประสงค์อื่น ๆ อีกทั้งผู้อ่านจะต้องสามารถสรุปความคิด จับใจความสำคัญของเรื่องนั้น ๆ ได้ และสามารถนำความรู้ ความคิด ความหมายที่ประมวลได้มาสรุปเป็นเรื่องใหม่ ภาษาใหม่ได้เช่นกัน

การอ่านต้องอาศัยทักษะ และความสามารถในการวิเคราะห์ เพื่อพิจารณาเนื้อหาสาระ และค้นหาจุดประสงค์ของผู้เขียน การอ่านจึงเป็นทักษะที่ยาก และซับซ้อนมาก เนื่องจากในการอ่านแต่ละครั้งต้องอาศัยกระบวนการคิด การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการตีความโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการอ่านที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อต้องการเข้าใจจุดประสงค์ของผู้เขียน รวมถึงการค้นหาความหมายของถ้อยคำ และความหมายแฝงที่ผู้เขียนนำมาใช้ในงานเขียนนั้น ๆ ซึ่งบางครั้งผู้เขียนไม่ได้สื่อความหมายตามถ้อยคำหรือข้อความที่ใช้ แต่ผู้เขียนได้ซ่อนความเอาไว้เพื่อให้ผู้อ่านได้ขบคิดด้วยตัวเอง ตลอดจนการเข้าถึงน้ำเสียงของผู้เขียนที่แฝงอยู่ในเนื้อหาซึ่งการอ่านในลักษณะนี้ก็คือ “การอ่านตีความ” นั่นเอง

การอ่านตีความ เป็นทักษะการอ่านประเภทหนึ่งที่สำคัญอย่างยิ่งในสภาพสังคมปัจจุบันที่มีข้อมูลข่าวสารหลากหลาย ผู้อ่านหรือผู้รับสารจะต้องพิจารณากลับกรอง วิวินิจฉัยความน่าเชื่อถือของข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ เข้าใจในเจตนาของผู้ส่งสารก่อนจะนำข้อมูลนั้น ๆ มาใช้ประโยชน์ และข้อมูลข่าวสารบางอย่างก็ไม่ได้สื่อความหมายออกมาโดยตรง หากผู้อ่านมีความสามารถในการอ่านตีความแล้วย่อมจะทำให้รับสารที่ผู้เขียนต้องการสื่อความหมายนั้นถูกต้องตรงตามจุดประสงค์ของผู้เขียน แต่ในขณะเดียวกันหากผู้อ่านไม่มีความสามารถในการอ่านตีความก็ย่อมจะทำให้ไม่เข้าใจในเจตนาหรือจุดประสงค์ของผู้เขียนที่ต้องการสื่อได้ การอ่านตีความจึงมีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตซึ่งจะช่วยพัฒนาความคิด และจิตใจของผู้อ่าน ผู้ที่อ่านมากจะรู้จักนำความรู้ ความคิด และประสบการณ์จากการอ่านตีความมาช่วยพิจารณาสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันได้อย่างถี่ถ้วน (พัชรินทร์ อนันต์ศิริวัฒน์, 2547) ดังนั้นผู้ที่มีทักษะในการอ่านตีความจึงสามารถที่จะเข้าใจเนื้อหาสาระของเรื่อง ที่อ่านได้หลายด้านหลายนุ่ม ช่วยให้เกิดการฝึกคิด ฝึกไตร่ตรองเหตุผล เป็นผลให้ผู้อ่านมีความละเอียดถี่ถ้วนและมีวิจรรย์ญาณในการอ่านมากยิ่งขึ้น และเป็นการอ่านเพื่อค้นหาเจตนาหรือจุดประสงค์ที่แท้จริงที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อความหมายให้ผู้อ่านได้รับรู้ และในสภาพสังคมที่มีข้อมูลข่าวสารหลากหลายเช่นนี้ ผู้อ่านจะต้องมีทักษะในการอ่านตีความเพื่อทำความเข้าใจสาร และทำความเข้าใจในจุดประสงค์ของผู้เขียน ก่อนจะนำข้อมูล นั้น ๆ มาใช้ประโยชน์ต่อไป อีกทั้งการอ่านตีความยังเป็นเครื่องมือสำคัญในการเข้าถึงงานประพันธ์ต่าง ๆ และการอ่านตีความนั้นจะช่วยให้ผู้อ่านมีโลกทัศน์ที่กว้างไกล ลึกซึ้ง มีใจกว้างยอมรับความแตกต่างของมนุษย์ด้วยกันได้

การอ่านตีความเป็นการอ่านเพื่อทำความเข้าใจจุดประสงค์และท่าทีของผู้เขียน โดยจะต้องพิจารณาว่าผู้เขียนมีจุดประสงค์อย่างไรที่แอบแฝงอยู่ในงานเขียนนั้น ๆ เพื่อจะได้เข้าใจเจตนาที่แท้จริงของผู้เขียน โดยอาจจะพิจารณาจากแก่นเรื่อง หรือแนวคิด น้ำเสียงของผู้เขียน ตลอดจนจุดประสงค์อื่น ๆ หลังจากอ่านแล้วผู้อ่านจะสามารถวิเคราะห์เจตนาของผู้เขียน สรุปความคิด จับใจความสำคัญของเรื่อง อธิบายขยายความ และวิเคราะห์วิจารณ์จากเรื่องที่อ่านได้

วัลภา ศศิวิมล (2541: 5) ได้อธิบายถึงความสามารถของการอ่านตีความว่า ผู้อ่านจะต้องพยายามทำความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาสาระของเรื่องซึ่งได้แก่ แก่นเรื่อง หรือแนวคิด (theme) น้ำเสียงของผู้เขียน (tone) ตลอดจนจุดประสงค์อื่น ๆ ของผู้เขียนที่แอบแฝงอยู่ในงานเขียนนั้น ๆ เพื่อจะได้เข้าใจเจตนาที่แท้จริงของผู้เขียน แต่อย่างไรก็ตามการอ่านตีความไม่ใช่ที่จะตีความตามความคิดของตนเองโดยไม่สนใจเนื้อหาหรือบริบทที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่อ่าน แต่การอ่านตีความต้องอาศัยบริบทของเนื้อหาที่อ่านนั้นเป็นแนวทางในการตีความด้วย

เถกิง พันธุ์เถกิงอมร (2542: 2) ได้อธิบายถึงความสามารถของการอ่านตีความว่า การอ่านตีความเป็นการอ่านที่ผู้อ่านจะต้องใช้ประสบการณ์และความเข้าใจที่มีอยู่เพื่อพิจารณาตัดสินว่าผู้เขียนมีจุดประสงค์อย่างไรและมีน้ำเสียงอย่างไร เนื่องจากผู้เขียนมิได้บอกไว้ตรง ๆ เป็นหน้าที่ของผู้อ่านจะต้องตีความเอาเองและสรุปความซึ่งเป็นความคิดใหม่ของผู้่านที่ได้จากข้อความที่อ่าน ซึ่งในปัจจุบันข้อมูลข่าวสารที่ปรากฏในสื่อประเภทต่าง ๆ นั้นผู้เขียนส่วนมากไม่ได้สื่อความหมายตามถ้อยคำ ภาษาหรือข้อความที่ใช้ แต่ผู้เขียนได้ซ่อนความเอาไว้เพื่อให้ผู้อ่านได้คิดวิเคราะห์ ตีความด้วยตัวเอง ใช้ภาษาที่มีความหมายแฝงอยู่ ซึ่งในลักษณะงานเขียนที่ผู้เขียนซ่อนความหมายแฝงไว้นั้นผู้เขียนจะไม่สื่อความหมายตรงไปตรงมา แต่จะใช้ภาษาที่มีลักษณะแอบแฝงความหมาย หรือมีนัยสำคัญซ่อนอยู่ การใช้ภาษาของผู้แต่งจะเป็นส่วนรวนโวหารในรูปของภาพพจน์ทางภาษา เพื่อให้ผู้อ่านคิดเองว่าผู้เขียนต้องการจะสื่อความหมายหรือบอกอะไร ดังนั้นผู้อ่านเองจะต้องอาศัยทักษะและความสามารถในการอ่านเพื่อให้เข้าถึงคุณค่า และรู้เท่าทันวรรณกรรม โดยจะต้องอาศัยการอ่านตีความเพื่อทำความเข้าใจสารในการช่วยอ่านเนื้อความให้ละเอียด และเข้าถึงจุดประสงค์ของผู้เขียน

ด้วยเหตุนี้จะต้องมีการพัฒนาทักษะการอ่านตีความเพื่อให้ผู้อ่านสามารถรับสารจากผู้เขียนได้ถูกต้องหรือใกล้เคียงกับจุดประสงค์ที่ปรากฏในสารที่แท้จริงให้มากที่สุด โดยผู้อ่านจะต้องพัฒนาความสามารถในการอ่านตีความ ซึ่งเป็นกลไกในการอ่านที่จะต้องพัฒนาเพื่อให้การสื่อสารนั้นมีประสิทธิภาพมากที่สุด ดังที่ เถกิง พันธุ์เถกิงอมร (2542: 38) กล่าวไว้ว่า ในการอ่านตีความผู้อ่านจะต้องสามารถเข้าถึงความมุ่งหมายที่แท้จริงของผู้เขียน ผู้อ่านจะต้องมีความรู้ ความชำนาญ และความสามารถในการแปลความ จับใจความสำคัญ และการสรุปความตลอดจนสามารถเปรียบเทียบความสัมพันธ์ของข้อความได้ ดังนั้นความสามารถในการอ่านตีความจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะเป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาตนเอง และดำรงชีวิตในสังคมภายนอก สามารถเข้าใจความหมายที่แท้จริงของข้อมูลข่าวสารที่อ่าน ไตร่ตรองเลือกตัดสินใจในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นได้อย่างถูกต้องและมีเหตุผล สอดคล้องกับที่ ดวงมน จิตรจางค์ (2536: 31) ได้กล่าวว่าในการอ่านตีความนั้น จุดมุ่งหมายสำคัญของผู้่านน่าจะอยู่ที่การพยายามทำความเข้าใจสารของผู้เขียนให้มากที่สุด และน่าจะเริ่มที่การพิจารณาตัวบท (text) เป็นสำคัญ เมื่อมีปัญหาไม่อาจอธิบายให้กระจ่างได้ อาจจำเป็นต้องศึกษาหาความรู้จากศาสตร์แขนงอื่นมาเป็นเครื่องช่วย

มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี ได้เล็งเห็นความสำคัญและความจำเป็นของผู้เรียนที่จะต้องพัฒนาทักษะการอ่านตีความ เพื่อให้เป็นสมรรถนะที่มีอยู่ในตัวผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับนักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาภาษาไทย และจะต้องเป็นครูสอนภาษาไทยต่อไปในอนาคต การพัฒนาทักษะการอ่านตีความให้แก่ผู้เรียนนั้น บทบาทของครูผู้สอนในการจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านตีความจะต้องฝึกฝนให้ผู้เรียนได้เกิดทักษะ กระบวนการอ่านตีความ และพัฒนาไปในระดับที่สูงขึ้น จะต้องสอดแทรกอยู่ในหลักสูตรการเรียนการสอน ซึ่งในการเรียนรู้รายวิชาภาษาไทยนั้น การอ่านเพื่อตีความจะปรากฏอยู่ในเนื้อหาบทเรียนที่เกี่ยวกับการฝึกทักษะการอ่านของผู้เรียนในทุกระดับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับอุดมศึกษา และในหลักสูตร ครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2559 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรีนั้นเป็นหลักสูตรหนึ่งที่มุ่งผลิตบัณฑิตให้มีความรู้ ความสามารถ และเชี่ยวชาญทางด้านทักษะทางภาษาไทย

ในหลักสูตรมีรายวิชาที่จะส่งเสริมความสามารถในการอ่านตีความให้แก่นักศึกษา ซึ่งก็คือรายวิชา วรรณกรรมวิจิตร (Literary Critics) เป็นวิชาที่เน้นทักษะทางภาษาไทยในด้านของการอ่านแบบคิดวิเคราะห์ การอ่านตีความ และด้วยวัตถุประสงค์ของหลักสูตรที่ต้องการให้บัณฑิตมีความรอบรู้ และเชี่ยวชาญทางด้านทักษะทางภาษาไทย จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่นักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย จะต้องเรียนรู้รายวิชานี้ เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านของนักศึกษาให้มีประสิทธิภาพ ซึ่งนักศึกษาจะต้องศึกษาวรรณกรรมทั้งแบบร้อยแก้ว และแบบร้อยกรอง เพื่อใช้ทักษะการอ่านคิดวิเคราะห์เป็นฐานในการทำความเข้าใจเรื่องราวในวรรณกรรม จากนั้นจึงมีการพัฒนาทักษะการอ่านให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยการใช้ทักษะการอ่านตีความที่มีความลึกซึ้งในการตีความหมายของถ้อยคำ ภาษา ที่ปรากฏในวรรณกรรม เพราะการอ่านตีความเป็นการอ่านที่สำคัญอย่างยิ่งต่อการดำเนินชีวิตในสังคมปัจจุบัน

แม้ว่าการอ่านตีความเป็นทักษะหนึ่งที่บรรจุอยู่ในรายวิชาภาษาไทยทุกหลักสูตรที่เปิดสอนทั้งในระดับชั้นมัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษามาเป็นระยะเวลายาวนานแล้วก็ตาม แต่จากการศึกษาข้อมูลในด้านการจัดการเรียนการสอนในหัวข้อเรื่อง การอ่านตีความ ก็ยังคงพบว่า การจัดการเรียนการสอนในรายวิชาดังกล่าวยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ซึ่งปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อความสามารถด้านการอ่านตีความของผู้เรียนก็คือการจัดการเรียนการสอนของครู เนื่องจาก การจัดการเรียนการสอนรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการอ่านครูผู้สอนส่วนมากยังคงจัดการเรียนการสอนแบบที่ครูผู้สอนป้อนข้อมูลให้แก่ผู้เรียน เน้นในด้านความรู้ ความจำ และความเข้าใจในเนื้อเรื่องเป็นสำคัญ ซึ่งยังไม่เพียงพอที่จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้คิดเป็นและอ่านเป็น นอกจากนี้ครูผู้สอนยังไม่เปิดโอกาสให้ฝึกทักษะการอ่าน การทำงานร่วมกันและไม่มีภาระตามสมอง ปรัชญาหรือเพื่อแก้ปัญหาต่าง ๆ ร่วมกัน (ศิริรัตน์ นิลคุปต์, 2526: 8; สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรพรย์, 2536: 6; ศรีสุดา จริยากุล, 2539: 135 - 136)

นอกจากนี้จากการเก็บข้อมูลเบื้องต้นของผู้วิจัยเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้สอนในด้านเนื้อหาการอ่านตีความระดับปริญญาบัณฑิตจากมหาวิทยาลัยราชภัฏต่าง ๆ โดยการใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (กิตติยา รัศมีแจ่ม, ทศนีย์ เศรษฐพงษ์, ธัญญาลักษณ์ สังข์แก้ว, กฤติกา ชูผล และศุภศิริ บุญประเวศ, ผู้ให้สัมภาษณ์, ตุลาคม 2560) ผู้วิจัยได้ตั้งประเด็นสัมภาษณ์ไว้ด้วยกัน 5 ประเด็น และได้สรุปข้อมูลความคิดเห็นของผู้สอนในแต่ละประเด็นดังนี้

ประเด็นที่เกี่ยวกับพื้นฐานความรู้ของผู้เรียนที่จำเป็นต่อการอ่านตีความของนักศึกษา มีมาน้อยเพียงใดพบว่า พื้นความรู้ของผู้เรียนในการอ่านตีความค่อนข้างน้อย ขาดความรู้ทางภาษาคำศัพท์ และทักษะในการตีความ ประเด็นของวิธีการสอนหัวข้อ “การอ่านตีความ” และปัญหาที่ประสบในการสอนพบว่า ผู้เรียนไม่เห็นความสำคัญของการอ่าน ไม่เข้าใจสาระสำคัญหรือแนวคิดสำคัญที่อยู่ในบทอ่าน ไม่เข้าใจจุดมุ่งหมายในการเขียนของผู้แต่ง ประเด็นปัญหาการเรียนในหัวข้อ “การอ่านตีความ” ของผู้เรียนนั้นพบว่า ผู้เรียนอ่านหนังสือน้อย จึงทำให้ไม่มีคลังคำศัพท์มากนัก และยังไม่ทราบความหมายแฝงของคำบางคำที่ปรากฏในเนื้อหา ผู้เรียนจะอธิบายแบบผิวเผินแบบการถอดความมากกว่าที่จะอธิบายถึงความหมายที่แฝงอยู่ ทำให้ไม่สามารถตีความตามเจตนา หรือวัตถุประสงค์ของผู้เขียนได้ถูกต้อง ส่งผลให้ไม่เข้าใจในเรื่องที่อ่าน และยังไม่สามารถเชื่อมโยง หรือลำดับความคิดได้ ประเด็นของผู้สอนในการเลือกใช้สื่อการสอนเพื่อใช้ในการสอนหัวข้อ “การอ่านตีความ” พบว่า ผู้สอนพยายามเลือกสารที่เป็นปัจจุบัน หรือใกล้เคียงกับสถานการณ์ปัจจุบันมากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนจะได้ฝึกตีความจากเหตุการณ์ใกล้ตัว ซึ่งจะช่วยกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนได้มากยิ่งขึ้น และประเด็นของความเชื่อมั่นของผู้สอนในการพัฒนาผู้เรียนในด้านของการอ่านตีความพบว่า การอ่านตีความสามารถจะพัฒนาได้ในตัวผู้เรียนทุกคนได้ เพียงผู้สอนจะต้องใช้วิธีการหรือเลือกสื่อที่หลากหลาย เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ตรงกับความสนใจของผู้เรียน เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจที่จะเรียนรู้และสามารถตีความสารนั้น ๆ ได้ ซึ่งการพัฒนาทักษะการอ่านตีความนี้ จะต้องใช้เวลาเนื่องจากเป็นทักษะที่ต้องอาศัยการฝึก ย้ำ ซ้ำ ทวน อยู่เสมอ

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้เรียนที่ผ่านการเรียนในด้านการอ่านตีความมาแล้ว ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี จำนวน 15 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โดยใช่แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง ซึ่งผู้วิจัยได้ตั้งประเด็นสัมภาษณ์ไว้ด้วยกัน 5 ประเด็น และได้สรุปข้อมูลความคิดเห็นของผู้เรียนในแต่ละประเด็นดังนี้ ประเด็นเกี่ยวกับความน่าสนใจและปัญหาในการอ่านวรรณกรรมทั้งร้อยแก้วและร้อยกรองพบว่า การอ่านวรรณกรรมมีความน่าสนใจ เนื่องจากมีการใช้ภาษาที่แฝงแง่คิด และจินตนาการ อีกทั้งส่งเสริม และพัฒนาความคิดแก่ผู้อ่าน ส่วนปัญหาในการอ่านก็คือการใช้ภาษาของผู้เขียนในการสื่อความซึ่งอ่านแล้วไม่เข้าใจ ตีความไม่ได้ ไม่เข้าใจจุดประสงค์ของผู้เขียน เนื่องจากขาดทักษะการอ่านตีความ และขาดความรู้ทางภาษา ในประเด็นของวิธีการสอนของผู้สอนในหัวข้อเรื่อง “การอ่านตีความ” พบว่า

ผู้สอนควรเลือกเรื่องที่จะให้อ่านและฝึกตีความจากเรื่องใกล้ตัว ผู้สอนต้องมีความรู้ในเรื่องที่สอนเป็นอย่างดี มีการสอนที่เป็นระบบ มีเทคนิค และสื่อประกอบการสอนที่สอดคล้องกับการฝึกการอ่านตีความ ส่วนประเด็นของสื่อการสอนที่อาจารย์ผู้สอนนำมาใช้ประกอบการเรียนการสอนในหัวข้อ “การอ่านตีความ” นั้นพบว่า มีความเหมาะสม แต่ไม่หลากหลาย และประเด็นพื้นความรู้ที่จำเป็นในการอ่านตีความ เช่น ความรู้เรื่องการจัดใจความสำคัญ การจับน้ำเสียงผู้แต่ง การวิเคราะห์โวหาร ภาพพจน์ เป็นต้น พบว่า ผู้เรียนมีพื้นความรู้ที่จำเป็นในการอ่านตีความค่อนข้างน้อย ซึ่งจะต้องมี เพราะหากมีพื้นฐานความรู้ในเรื่องดังกล่าวมาก่อน จะช่วยให้การตีความ และเข้าใจเนื้อหา ตรงตามจุดประสงค์ของผู้เขียน สามารถเข้าใจกระบวนการของการอ่านตีความอีกด้วย ประเด็นสุดท้ายคือ ความจำเป็น และความสำคัญต่อการอ่านวรรณกรรม วรรณคดีในหัวข้อ “การอ่านตีความ” นั้น พบว่า มีความจำเป็น และมีความสำคัญ เพราะวรรณกรรม วรรณคดีบางเรื่องมีเนื้อหาที่เข้าใจยาก มีการใช้ภาษาที่จะต้องตีความ มีความหมายโดยนัยต่าง ๆ ที่แฝงอยู่ การอ่านตีความจึงจำเป็นอย่างยิ่งในการอ่านวรรณกรรม วรรณคดี

จากข้อมูลดังกล่าวทำให้สามารถสรุปถึงปัญหาที่เกิดขึ้นจากการจัดการเรียนการสอน การอ่านตีความ โดยสามารถแบ่งปัญหาที่พบออกเป็น 2 ด้าน คือ ด้านของผู้สอน พบว่า ปัญหาในด้านผู้สอนนั้นแสดงให้เห็นถึงการที่ผู้เรียนมีพื้นความรู้ในการอ่านตีความค่อนข้างน้อย ไม่เห็นความสำคัญของการอ่าน จึงทำให้ขาดความรู้ทางด้านภาษา และขาดทักษะในการอ่านตีความ ทำให้ไม่เข้าใจสาระสำคัญหรือแนวคิดสำคัญของผู้เขียน ส่วนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ของผู้สอนนั้นก็ไม่มีวิธีการหรือขั้นตอนในการสร้างความรู้อย่างเป็นระบบที่จะช่วยให้ผู้เรียนค่อย ๆ มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการอ่านตีความจนกระทั่งสามารถตีความได้ รวมไปถึงการเลือกใช้สื่อการสอนที่ไม่เหมาะสมหรือใกล้ตัวผู้เรียนเกินไปทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย และไม่สนใจเรียน ส่วนปัญหาในด้านผู้เรียนนั้นแสดงให้เห็นถึงการที่ผู้เรียนอ่านหนังสือน้อย ขาดความรู้ทางภาษา ส่งผลให้ไม่ทราบความหมายแฝงของคำบางคำที่ปรากฏในเนื้อหา ทำให้ไม่สามารถตีความตามเจตนา หรือจุดประสงค์ของผู้เขียนได้ถูกต้อง อีกทั้งขั้นตอนของกระบวนการจัดการเรียนรู้ของผู้สอนนั้นไม่เป็นขั้นตอน หรือเป็นระบบขาดแรงจูงใจในการเรียนรู้ทำให้เกิดความท้อแท้ เบื่อหน่ายไม่อยากเรียน

ผู้วิจัยพบว่า การจะพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการอ่านตีความได้นั้นมีรูปแบบการเรียนรู้ และวิธีการสอนที่เป็นลำดับขั้นตอนที่จะพัฒนาขึ้นเพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความให้แก่ผู้เรียนได้ และอาศัยแนวคิด ทฤษฎี เข้ามาช่วยสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการอ่านตีความได้มากยิ่งขึ้น ซึ่งจากการศึกษาแนวคิด หรือทฤษฎีต่าง ๆ ผู้วิจัยพบว่า ทฤษฎีการรื้อสร้าง (Deconstruction) ผนวกเข้ากับแนวคิดวิธีการแบบสแกฟโฟลด์สามารถนำมาใช้ในการสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตได้ เนื่องจากทฤษฎีการรื้อสร้างจะเน้นวิธีการอ่านตัวบทอย่างละเอียดและแสดงให้เห็นความย้อนแย้ง

หรือความไม่สอดคล้องต่อกันของความคิดที่ประกอบสร้างขึ้นเป็นตัวบทนั้น ๆ เผยให้เห็นความย้อนแย้งในโครงสร้างเดิม หลักการสำคัญของการรื้อสร้างคือ การวิเคราะห์โครงสร้างลึกของความคิดและวัฒนธรรมตามทฤษฎีโครงสร้างนิยม มุ่งให้ผู้อ่านได้เห็นถึงเปลี่ยนแปลงของความหมาย สามารถตีความได้หลากหลายจะเป็นการตีความตัวบทมากกว่าการแสวงหาความจริงจากตัวบท

ทฤษฎีการรื้อสร้าง (Deconstruction) เป็นทฤษฎีที่พัฒนามาจากทฤษฎีโครงสร้างนิยม ที่นักทฤษฎีโครงสร้างนิยมมุ่งวิเคราะห์คำคู่ตรงข้าม เช่น สิ่งมีชีวิต/ไม่มีชีวิต ร้อน/หนาว วัฒนธรรม/ชนวนชาติ คู่ตรงข้ามนี้เป็นโครงสร้างของความหมาย และสามารถอธิบายความคิดทางวัฒนธรรมได้ วิธีคิดแบบโครงสร้างนิยมจะเชื่อในความจริงสูงสุดหรือความจริงแท้ และเป็นทฤษฎีที่มีระเบียบวิธีที่จะสามารถนำไปใช้วิเคราะห์โครงสร้างของระบบขนาดใหญ่ และตรวจสอบความสัมพันธ์และหน้าที่ต่าง ๆ ได้ โดยมีวิธีการคือนำตัวบทมาวิเคราะห์ เพื่อค้นหาการทำงานหรือหน้าที่ด้วยวิธีการประกอบขึ้นใหม่ กระบวนการนี้ประกอบด้วยสองขั้นตอน ได้แก่ การค้นหาส่วนที่สลับเปลี่ยนตำแหน่งไปมาได้ภายในตัวบท ซึ่งแต่ละส่วนไม่มีความหมายในตัวเอง และเมื่อแบ่งส่วนย่อย ๆ แล้วจึงหากกฎเกณฑ์ที่จะเชื่อมโยงเข้าด้วยกันใหม่ ทำให้เกิดการค้นพบใหม่ขึ้นจากตัวบทเดิมเป็นการเปิดเผยให้เห็นกระบวนการที่มนุษย์ให้ความหมายแก่สิ่งต่าง ๆ เห็นการเกิดขึ้นของความหมาย การผลิตความหมายเป็นการค้นพบโครงสร้างใหม่ของตัวบท ดังนั้นนักทฤษฎีโครงสร้างนิยมจึงเห็นว่า ปรากฏการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันจะมีความหมายหรือมีโครงสร้างในระดับลึกซ่อนอยู่ภายใต้โครงสร้างพื้นผิวที่เราสามารถมองเห็น ส่วนความหมายหรือโครงสร้างในระดับลึกนั้นเป็นสิ่งที่เห็นได้ยาก แต่สามารถเปิดเผยให้เห็นรูปร่างและคุณลักษณะที่มีอยู่นั้นได้

ส่วนทฤษฎีโครงสร้างนิยมนั้น นักโครงสร้างนิยมจะพิจารณาเงื่อนไขที่ทำให้ตัวบทมีความหมายเป็นการเชื่อมโยงระหว่างภาษากับความคิด แต่ Jacques Derrida นักทฤษฎีหลังโครงสร้างนิยมเชื่อว่าความหมายที่ได้จากตัวบทมีหลายความหมายและมีลักษณะไม่แน่นอน ไม่อยู่ภายใต้โครงสร้างอันใดอันหนึ่ง ศาสตร์ต่าง ๆ มักเสนอสิ่งที่เรียกว่าความจริงและความหมาย โดยการกำหนดขอบเขตของศาสตร์ผ่านการ “ค้นพบ” บางสิ่งบางอย่าง Jacques Derrida คิดว่าความจริงและความหมายเหล่านั้นไม่มีวันเป็นความจริงสูงสุด (ultimate) และต้องผันแปรไปตามเวลา ด้วยเหตุนี้ Jacques Derrida จึงเสนอว่าไม่มีความจริงหรือความหมายใดมีลักษณะบริสุทธิ์ ทุกสิ่งล้วนอยู่ภายใต้เงื่อนไขของสังคม วัฒนธรรม และภาษา จึงจำเป็นต้อง “รื้อสร้าง” ขึ้นมา (สุภาวงศ์ จันทวานิช, 2555: 235)

ทฤษฎีการรื้อสร้าง (Deconstruction) คือทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ที่เน้นถึงวิธีการอ่านตัวบท (text) ที่ทำให้ค้นพบความหมายอื่น ๆ ที่ตัวบทกดทับเอาไว้เป็นการหาความหมายของความหมายหรือความหมายอื่น ๆ (polysemy) ซึ่งความหมายอื่น ๆ นั้นหมายถึง ความคลุมเครือของคำหรือวลีที่มีความหมายมากกว่าสองอย่างขึ้นไปเมื่อใช้ในบริบทที่ต่างกัน วิธีการรื้อถอนจะเป็นการหารายละเอียด

ว่าตัวบทได้บดบังเงื่อนไขอะไรบางอย่างที่เป็นพื้นฐานของตัวมันเองเอาไว้โดยไม่รู้ตัว เงื่อนไขเหล่านี้ แยกกับตรรกะที่ตัวบทนั้นเสนอออกมา การวิเคราะห์หาจุดที่ระบบกดทับไว้ให้พบแล้วดึงออกมาให้เห็น จะเป็นการรื้อสร้างของตัวบทนั้น ๆ เผยให้เห็นความย้อนแย้งในโครงสร้างเดิม วิธีการวิเคราะห์แบบรื้อสร้างคือ การรื้อให้เห็นความหมายที่ถูกกดไว้ (สุภางค์ จันทวานิช, 2555: 234 - 235)

จะเห็นได้ว่าทฤษฎีการรื้อสร้าง (Deconstruction) ของ Jacques Derrida เป็นทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ที่เน้นวิธีการอ่านตัวบทอย่างละเอียดและแสดงให้เห็นความย้อนแย้งหรือความไม่สอดคล้องต้องกันของความคิดที่ประกอบสร้างขึ้นเป็นตัวบทนั้น ๆ และเผยให้เห็นความย้อนแย้งในโครงสร้างเดิม หลักการสำคัญของการรื้อสร้าง คือ การวิเคราะห์การทำงานของโครงสร้างลึกของความคิดและวัฒนธรรมตามทฤษฎีโครงสร้างนิยม มุ่งให้ผู้อ่านได้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของความหมายที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ ด้วยเหตุนี้ทฤษฎีการรื้อสร้างจึงเป็นอีกทฤษฎีหนึ่งที่สามารถนำมาใช้กับกระบวนการอ่านตีความที่จะช่วยให้ผู้อ่านได้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงของความหมาย อีกทั้งยังถือได้ว่าเป็นหนึ่งในการแสดงออกทางความคิดที่สำคัญ และสามารถตีความได้หลากหลายโดยจะเป็นการตีความตัวบทมากกว่าการแสวงหาความจริงจากตัวบท ทั้งนี้ผู้วิจัยจึงเลือกที่จะนำทฤษฎีการรื้อสร้าง (Deconstruction) ของ Jacques Derrida นักทฤษฎีหลังโครงสร้างนิยม มาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนากระบวนการอ่านตีความของผู้เรียนเพื่อสร้างขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสามารถในการอ่านตีความเพื่อให้ผู้เรียนสามารถจะเข้าใจความหมายที่ซับซ้อน หรือความหมายที่แฝงอยู่ในตัวบทให้สามารถดึงออกมาเพื่อสร้างความเข้าใจจนสามารถเข้าใจถึงวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของผู้เขียนได้ในที่สุด หากแต่ทฤษฎีการรื้อสร้าง (Deconstruction) ของ Jacques Derrida เพียงทฤษฎีเดียวนั้นยังไม่สามารถนำไปพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ได้อย่างสมบูรณ์ เนื่องจากทฤษฎีการรื้อสร้าง (Deconstruction) ของ Jacques Derrida เป็นเพียงวิธีการอ่านที่นำมาใช้ในกระบวนการอ่านตีความเท่านั้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงจะใช้วิธีการเรียนรู้แบบสแกฟโฟลด์ (Scaffolded instruction) เป็นวิธีการเรียนรู้เข้ามาร่วมกับทฤษฎีการรื้อสร้าง (Deconstruction) ของ Jacques Derrida ในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตอีกแนวคิดหนึ่งด้วย

วิธีการเรียนรู้แบบสแกฟโฟลด์ (Scaffolded instruction) เป็นแนวคิด ทฤษฎีวัฒนธรรมทางสังคมของ วีกอตสกี (Vygotsky's Sociocultural Theory) ซึ่ง Vygotsky เชื่อว่าพัฒนาการและการเรียนรู้เป็นกระบวนการทางสังคม ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเอง โดยให้ความสำคัญกับบทบาทของสังคมต่อการพัฒนาทางสติปัญญาของผู้เรียน ปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และมุมมองทางวัฒนธรรม (สุรางค์ ไคว์ตระกูล: 2541) ผู้เรียนจะทำได้หากได้รับความช่วยเหลือจากครู หรือผู้ที่มีความสามารถมากกว่า เป็นกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นการให้ความช่วยเหลืออย่างใกล้ชิดตามสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในระหว่างการเรียนการสอน ผู้สอนคอยให้การช่วยเหลือ หรือผู้เรียนซึ่งมี

ความสามารถที่มากกว่าให้การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ผู้สอนจะสาธิตให้ผู้เรียนได้เห็น และจัดลำดับขั้นตอนของงานที่ผู้เรียนจะต้องทำให้แตกออกเป็นงานย่อย ๆ ตามระดับความสามารถของผู้เรียน พยายามหาทางควบคุมปัญหา อุปสรรคที่อาจจะเกิดขึ้นได้จากการปฏิบัติกิจกรรมที่มอบหมาย มีการจัดกิจกรรมที่มีลักษณะการเรียนรู้แบบร่วมมือที่จะทำให้ผู้เรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกันได้ มีเป้าหมายในการช่วยให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานด้วยตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด องค์ประกอบของงานเหล่านั้นจะอยู่ในขอบเขตที่ผู้เรียนสามารถทำได้ เมื่อผู้เรียนเริ่มจะปฏิบัติงานนั้นได้สำเร็จ การช่วยเหลือจะค่อย ๆ ลดลงจนกระทั่งผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานนั้นได้ด้วยตนเอง การช่วยเหลือจึงจะสิ้นสุด (Rosenshine and Guenther, 1992: 35-41) การที่จะใช้กระบวนการสอนที่มีวิธีการสแกฟโฟลด์เข้าไปด้วยนั้น จะต้องมึลักษณะของการร่วมกันแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนด้วยความเข้าใจกัน สร้างความอบอุ่นอย่างเป็นมิตร รวมไปถึงการจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับสภาพการเรียนรู้ ที่สำคัญคือกระตุ้นให้ผู้เรียนพยายามแก้ปัญหาจนสำเร็จได้ด้วยตนเอง จนนำไปสู่การทำงานได้ด้วยตนเอง (จักรี โสสะ, 2555: 36)

ดังนั้นกระบวนการสอนที่ใช้วิธีการสแกฟโฟลด์จะเป็นกระบวนการสอน ที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในการเรียนเท่ากันโดยใช้หลักการช่วยเหลือให้ผู้เรียนทำงานอย่างอิสระโดยได้รับความช่วยเหลือจากสมาชิกพร้อมชั้นเรียนรวมทั้งจากครูในบรรยากาศที่ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน สามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ในทักษะการอ่านตีความได้ โดยเฉพาะเมื่อร่วมกับทฤษฎีการรื้อสร้างซึ่งเป็นกระบวนการที่เน้นถึงการอ่านตีความจากตัววรรณกรรม โดยวิเคราะห์ตัวบทเพื่อหารายละเอียดว่าตัวบทได้บ่งชี้เงื่อนไขอะไรบางอย่างที่เป็นพื้นฐานของตัวเองเอาไว้ วิเคราะห์การทำงานของโครงสร้างลึกลับของความคิดและวัฒนธรรมตามทฤษฎีโครงสร้างนิยม มุ่งให้ผู้อ่านได้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของความหมายที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ จะเป็นการรื้อสร้างของตัวบทนั้น ๆ ซึ่งจะช่วยให้ผู้อ่านได้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของความหมาย เกิดการเปลี่ยนแปลงของความคิด และสามารถตีความได้หลากหลาย เมื่อผนวกเข้าด้วยกันจะเป็นกลวิธีการเรียนอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความเข้าใจในการอ่านตีความ เป็นเครื่องช่วยสนับสนุนให้การอ่านตีความของผู้เรียนพัฒนาจนบรรลุเป้าหมายโดยครูเป็นผู้จัดเตรียม นำมาใช้ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง เมื่อบรรลุวัตถุประสงค์แล้วจึงจะเปลี่ยนวิธีการไปใช้รูปแบบอื่น

จากการศึกษาเอกสาร และงานวิจัยต่าง ๆ พบว่า ยังไม่มีการสร้างรูปแบบการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านตีความโดยใช้แนวคิดของทฤษฎีการรื้อสร้างร่วมกับวิธีการแบบสแกฟโฟลด์มาก่อน ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษา และพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาในระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้แนวคิดของทฤษฎีการรื้อสร้าง และนำแนวคิดวิธีการเรียนรู้แบบสแกฟโฟลด์ มาผสมผสานกันเพื่อสร้างรูปแบบการเรียนรู้ที่จะพัฒนากระบวนการอ่านตีความ แก่นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตให้มีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยจึงใช้ ทฤษฎีและวิธีการดังกล่าว

นี้มาเป็นหลักสำคัญในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ครั้งนี้ และเชื่อว่า ทฤษฎีและวิธีการดังกล่าวข้างต้นจะสามารถใช้เป็นหลักการในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ในการอ่านตีความได้ และนำไปสู่การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านตีความของผู้เรียนในระดับปริญญาบัณฑิตต่อไป

2. กรอบแนวคิดการวิจัย

การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาในระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL ซึ่งมาจากขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นดังนี้

R มาจากขั้นที่ 1 Review art created language

U มาจากขั้นที่ 2 Understanding content

C มาจากขั้นที่ 3 Construction idea

E มาจากขั้นที่ 4 Examine deconstruction meaning

S มาจากขั้นที่ 5 Sumarize comprehension

ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีต่าง ๆ จนนำมาสู่ การสร้างกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

1. แนวคิดและองค์ประกอบเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ รูปแบบการจัดการเรียนรู้เป็นแบบแผนดำเนินการจัดการเรียนรู้อย่างเป็นระบบตามทฤษฎี หรือหลักการที่รูปแบบนั้นยึดถือและได้รับการพิสูจน์ว่ามีประสิทธิภาพที่จะช่วยพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุวัตถุประสงค์ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ (ทิตินา แชมมณี, 2557: 222; Kemp, Morrison and Ross, 1994: 4 – 5; Anderson, 1997: 521; Arends, 1997: 7; Joyce and Weil, 2009: 68) โดยมีองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1.1 หลักการ แนวคิด หรือทฤษฎี ของรูปแบบซึ่งเป็นพื้นฐานความคิดในการเรียนรู้ตามรูปแบบที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น

1.2 วัตถุประสงค์ของรูปแบบซึ่งเป็นเป้าหมายเฉพาะของรูปแบบการเรียนรู้นั้นว่ามุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะใด

1.3 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบวิธีดำเนินการจัดการเรียนรู้ตามหลักการแนวคิดที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น

1.4 การวัดและประเมินผล การจัดการเรียนรู้เป็นแนวทางในการวัดและประเมินผล การจัดการเรียนรู้ที่จะแสดงถึงประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการรู้ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น

2. ทฤษฎีการรื้อสร้าง (Deconstruction) เป็นทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ที่ Jacques Derrida เป็นผู้ริเริ่มความคิดขึ้น เป็นทฤษฎีที่เน้นถึงวิธีการอ่านตัวบท (text) ที่ทำให้ค้นพบความหมายอื่น ๆ ที่ตัวบทกดทับเอาไว้เป็นการหาความหมายของความหมายหรือความหมายอื่น ๆ (polysemy) ซึ่งความหมายอื่น ๆ นั้นหมายถึง ความคลุมเครือของคำหรือวลีที่มีความหมายมากกว่าสองอย่างขึ้นไป

เมื่อใช้ในบริบทที่ต่างกัน แล้วดึงออกมาให้เห็น จะเป็นการรื้อสร้างของตัวบทนั้น ๆ และเผยให้เห็นความย้อนแย้งในโครงสร้างเดิม หลักการสำคัญของการรื้อสร้าง คือ การวิเคราะห์การทำงานของโครงสร้างลึกของความคิดและวัฒนธรรมตามทฤษฎีโครงสร้างนิยม มุ่งให้ผู้อ่านได้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของความหมายที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ วิธีการ “รื้อสร้าง” ของ Jacques Derrida ทำได้โดยการนำเอาตัวบทมาแยกหรือแบ่งเป็นส่วนย่อย (decompose) มุ่งวิเคราะห์ว่าตัวบทที่ถูกแยกย่อยแล้วนี้ อิงอยู่กับตัวสมมติที่ได้กำหนดไว้แล้วล่วงหน้า (presupposition) และพลังทางวาทศิลป์ (rhetoric forces) อย่างไรก็ตาม เป้าหมายการรื้อสร้างของ Jacques Derrida คือการปลดปล่อยภาษาออกจากการควบคุมของตรรกะ และอำนาจต่าง ๆ ที่เคยมีมา (สุภางค์ จันทวานิช, 2555: 234 - 237)

ด้วยเหตุนี้ทฤษฎีการรื้อสร้างจึงเป็นอีกทฤษฎีหนึ่งที่สามารถนำมาใช้กับกระบวนการอ่านตีความที่จะช่วยให้ผู้อ่านได้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของความหมาย อีกทั้งยังถือได้ว่าเป็นหนึ่งในการแสดงออกทางความคิดที่สำคัญ และสามารถตีความได้หลากหลายโดยจะเป็นการตีความตัวบทมากกว่าการแสวงหาความจริงจากตัวบท

3. วิธีการแบบสแกฟโฟลด์ เป็นแนวคิด ทฤษฎีวัฒนธรรมทางสังคมของ วีกอตสกี (Vygotsky's Sociocultural Theory) Vygotsky เชื่อว่า พัฒนาการและการเรียนรู้เป็นกระบวนการทางสังคม ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเอง โดยให้ความสำคัญกับบทบาทของสังคมต่อการพัฒนาทางปัญญาของผู้เรียน ปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และมุมมองทางวัฒนธรรมของผู้เรียนเป็นปัจจัยสำคัญต่อพัฒนาการทางปัญญา (สุรางค์ ไคว์ตระกูล, 2541)

วิธีการแบบสแกฟโฟลด์ จึงเป็นกระบวนการของการช่วยเหลือ สนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างเป็นระบบ โดยมีผู้สอนคอยให้การช่วยเหลือ หรือผู้เรียนซึ่งมีความสามารถที่มากกว่าให้การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ซึ่งเป็นปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างผู้เรียน ผู้สอน หรือผู้ที่มีศักยภาพมากกว่า เป้าหมายของการช่วยเหลือคือการให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานที่ผู้เรียนไม่สามารถทำให้สำเร็จได้ด้วยตนเองให้เสร็จสมบูรณ์ได้ด้วยตนเอง ซึ่งผู้สอนจะสาธิตให้ผู้เรียนได้เห็น และจัดลำดับขั้นตอนของงานที่ผู้เรียนจะต้องทำให้แตกออกเป็นงานย่อย ๆ ตามระดับความสามารถของผู้เรียน และพยายามหาทางควบคุมปัญหา อุปสรรคที่อาจจะเกิดขึ้นได้จากการปฏิบัติกิจกรรมที่มอบหมาย วิธีการช่วยเหลือจะค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงไปตามระดับความสามารถในการปฏิบัติงานของผู้เรียน การช่วยเหลือจะค่อย ๆ ลดลง ในขณะที่ผู้เรียนค่อย ๆ เพิ่มความสามารถในการปฏิบัติงานด้วยตนเอง และเมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานได้ด้วยตนเองอย่างอิสระแล้ว การช่วยเหลือในการทำกิจกรรมนั้น จะยุติลง (กมล โพธิ์เย็น, 2547: 49)

จากการนำเสนอแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยสามารถสรุปกรอบแนวคิดในการวิจัยได้ ดังที่ปรากฏในแผนภาพที่ 1 ดังนี้

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการพัฒนา รูปแบบการเรียนรู้

3. คำถามในการวิจัย

การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษา ระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL มีคำถามของการวิจัยดังต่อไปนี้

1. รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL มีลักษณะ และองค์ประกอบอย่างไร
2. หลังการใช้รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL มีประสิทธิผลเป็นอย่างไร

4. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษา ระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อสร้างรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL
2. เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการใช้รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL
  - 2.1 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต ที่เรียนด้วยรูปแบบการเรียนรู้โดยใช้ RUCES MODEL ก่อนและหลังการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้
  - 2.2 ศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต ที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้ เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL

5. สมมติฐานของการวิจัย

การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษา ระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL มีสมมติฐานของการวิจัยดังนี้

ความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต ที่เรียนด้วยรูปแบบการเรียนรู้โดยใช้ RUCES MODEL หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

6. ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตในการวิจัยดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 ซึ่งลงทะเบียนในรายวิชาการวรรณกรรมวิจิตร จำนวน 2 หมู่เรียน มีนักศึกษาจำนวน 60 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 ซึ่งลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการวรรณกรรมวิจิตร จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) โดยใช้หมู่เรียนเป็นหน่วยสุ่ม

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ได้แก่รูปแบบการเรียนรู้โดยใช้ RUCES MODEL

2.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ได้แก่

2.2.1 ความสามารถในการอ่านตีความ

2.2.2 ความพึงพอใจของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนรู้

3. เนื้อหา

เนื้อหาที่นำมาสร้างแผนการจัดการเรียนการสอน เป็นเนื้อหารายวิชา วรรณกรรมวิจิตร (Literary Critics) ในหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2559) โดยมีคำอธิบายรายวิชา ดังนี้

หลักการวิจารณ์วรรณกรรมร้อยแก้วร้อยกรอง การอ่านตีความวรรณกรรมประเภทร้อยแก้ว และร้อยกรอง การประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน การเลือกวรรณกรรมเป็นสื่อการเรียนการสอนภาษาไทย

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ใช้ระยะเวลาในการทดลองสอน ตามรูปแบบการเรียนรู้รายวิชา วรรณกรรมวิจิตร (Literary Critics) ในหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2559) ที่สร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความ จำนวน 6 สัปดาห์ ๆ ละ 3 ชั่วโมง รวมเป็น 18 ชั่วโมง ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562

7. นิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อให้เกิดความชัดเจนและเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงได้กำหนดนิยามของคำศัพท์ที่สำคัญในการวิจัยครั้งนี้ ดังนี้

1. ทฤษฎีการรื้อสร้าง (Deconstruction) หมายถึง ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ที่เน้นวิธีการอ่านตัวบทที่ทำให้ค้นพบความหมายอื่น ๆ ที่ตัวบทกดทับเอาไว้ ซึ่งความหมายอื่น ๆ นั้น หมายถึง ความคลุมเครือของคำหรือวลีที่มีความหมายมากกว่าสองอย่างขึ้นไปเมื่อใช้ในบริบทที่ต่างกัน แล้วดึงออกมาให้เห็น จะเป็นการรื้อสร้างของตัวบทนั้น ๆ และเผยให้เห็นความย้อนแย้งในโครงสร้างเดิม หลักการสำคัญของการรื้อสร้าง คือ การวิเคราะห์การทำงานของโครงสร้างลึกของความคิดและวัฒนธรรมตามทฤษฎีโครงสร้างนิยม มุ่งให้ผู้อ่านได้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของความหมายที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ อีกทั้งยังถือได้ว่าเป็นหนึ่งในการแสดงออกทางความคิดที่สำคัญ และสามารถตีความได้หลากหลายโดยจะเป็นการตีความตัวบทมากกว่าการแสวงหาความจริงจากตัวบท วิธีการรื้อสร้างทำได้โดยการนำเอาตัวบทมาแยกหรือแบ่งเป็นส่วนย่อย วิเคราะห์ว่าตัวบทที่ถูกแยกย่อยแล้วนี้อิงอยู่กับตัวสมมติที่ได้กำหนดไว้แล้วล่วงหน้า และพลังทางวาทศิลป์อย่างไรบ้าง

2. วิธีการเรียนรู้แบบสแกฟโฟลด์ หมายถึง กระบวนการเรียนการสอนที่เน้นการให้ความช่วยเหลืออย่างใกล้ชิดตามสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในระหว่างการเรียนการสอนโดยมีผู้สอนคอยให้การช่วยเหลือ หรือผู้เรียนซึ่งมีความสามารถที่มากกว่าให้การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ซึ่งผู้สอนจะสาธิตให้ผู้เรียนได้เห็น และจัดลำดับขั้นตอนของงานที่ผู้เรียนจะต้องทำให้แตกออกเป็นงานย่อย ๆ ตามระดับความสามารถของผู้เรียน และพยายามหาทางควบคุมปัญหา อุปสรรคที่อาจจะเกิดขึ้นได้จากการปฏิบัติกิจกรรมที่มอบหมาย โดยมีการจัดกิจกรรมที่มีลักษณะการเรียนรู้แบบร่วมมือที่จะทำให้ผู้เรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกันได้ โดยมีเป้าหมายในการช่วยให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานด้วยตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดซึ่งองค์ประกอบของงานเหล่านั้นต้องอยู่ในขอบเขตที่ผู้เรียนจะสามารถทำได้ เมื่อผู้เรียนเริ่มจะปฏิบัติงานนั้นได้สำเร็จ การช่วยเหลือจะค่อย ๆ ลดลงจนกระทั่งผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานนั้นได้ด้วยตนเอง การช่วยเหลือจึงจะสิ้นสุดลงในที่สุด

3. รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL หมายถึง แบบแผนการดำเนินการจัดการเรียนรู้ที่ได้รับการจัดระบบอย่างสัมพันธ์สอดคล้องกับทฤษฎีการรื้อสร้างร่วมกับวิธีการแบบสแกฟโฟลด์ อันประกอบด้วย 1) หลักการ แนวคิด ทฤษฎีพื้นฐานที่กำหนดโดยผู้พัฒนารูปแบบ 2) วัตถุประสงค์ 3) กิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งประกอบด้วยรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ซึ่งมีกระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน และ 4) การประเมินผล ตลอดจนเงื่อนไขในการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยมีกระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน ได้แก่

ขั้นที่ 1 ขั้นทบทวนวรรณศิลป์ (Review art created language) เป็นการศึกษา ทบทวนศิลปะการใช้ภาษาในงานเขียนที่จำเป็นสำหรับการอ่านงานเขียนร้อยแก้ว ร้อยกรอง ซึ่งเป็น เครื่องมือสำคัญในการอ่านโดยขั้นตอนนี้ประกอบด้วย

1. ผู้เรียนแต่ละคนศึกษาศิลปะการใช้ภาษาในงานเขียนที่จำเป็นสำหรับการอ่านงานเขียนร้อยแก้ว ร้อยกรอง ได้แก่ การใช้ภาพพจน์ การใช้น้ำเสียง และการใช้ถ้อยคำสำนวน จาก ใบความรู้ที่ 1 ที่ครูผู้สอนกำหนดให้ โดยผู้เรียนทำความเข้าใจ และฟังคำอธิบายตลอดจน การนำเสนอตัวอย่างจากครูผู้สอน

2. ผู้เรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน เพื่อร่วมกันฝึกวิเคราะห์ศิลปะการใช้ภาษา ในงานเขียนที่จำเป็นสำหรับการอ่านงานเขียนร้อยแก้ว ร้อยกรองในใบงานที่ 1 ที่ครูผู้สอนกำหนดให้ ถูกต้องชัดเจน จากนั้นครูผู้สอนจึงเฉลยคำตอบที่ถูกต้องพร้อมอธิบายเพิ่มเติมให้แก่ผู้เรียน

ขั้นที่ 2 ขั้นยลอินเนื้อหา (Understanding content) เป็นการศึกษาอ่านงานเขียนทั้ง ประเภทร้อยแก้ว และร้อยกรอง เพื่อให้เข้าใจเนื้อหาของสารที่ผู้แต่งต้องการสื่อมายังผู้อ่าน ขั้นตอนนี้ ประกอบด้วย

1. ผู้เรียนแต่ละคนอ่านงานเขียนประเภทร้อยแก้ว และร้อยกรอง ในใบงาน ที่ 2 ที่ครูผู้สอนกำหนดให้ภายในเวลา 3 นาที

2. ผู้เรียนแต่ละคนตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาที่อ่านเพื่อสร้างความเข้าใจ ในเบื้องต้นว่าเรื่องที่อ่านนั้นกล่าวถึงอะไร อย่างไร ตามใบงานที่ 2 ที่ครูผู้สอนกำหนดให้

3. ผู้เรียนและครูช่วยกันตรวจสอบคำตอบในใบงานที่ 2 ร่วมกัน พร้อมอธิบาย คำตอบให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ขั้นที่ 3 ขั้นนำพาความคิด (Construction idea) เป็นขั้นตอนในการอ่านงานเขียนเพื่อ บอกความหมายของถ้อยคำ สำนวนที่แสดงวาทกรรม แนวคิด หรือค่านิยมของบทอ่าน ขั้นตอนนี้ ประกอบด้วย

1. ผู้เรียนแต่ละคนบอกถึงความหมายของถ้อยคำ และน้ำเสียงที่ปรากฏ ในงานเขียนตามบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอไว้ว่าเป็นอย่างไร ตามใบงานที่ 3 โดยมีเลขานุการกลุ่ม เป็นผู้จดบันทึกลงในใบงาน

2. ผู้เรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับสมาชิกในกลุ่มเพื่อหา ข้อสรุปเกี่ยวกับความหมายของถ้อยคำสำนวนที่ปรากฏตามบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอในงานเขียน

ขั้นที่ 4 ขั้นพินิจหรือคำ (Examine deconstruction meaning) เป็นขั้นตอน การพิจารณาค้นหาถ้อยคำ สำนวนที่แสดงวาทกรรม แนวคิด หรือค่านิยมของบทอ่าน ซึ่งจะช่วยให้ เข้าใจสารที่ผู้แต่งต้องการสื่อ ขั้นตอนนี้ประกอบด้วย

1. ผู้เรียนแต่ละคนพิจารณาค้นหาถ้อยคำ สำนวนที่แสดงวาทกรรม แนวคิด หรือค่านิยมของบทอ่านที่มีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงในบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอไว้ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจ สาระที่ผู้แต่งต้องการสื่อ

2. ผู้เรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับสมาชิกในกลุ่มเพื่อหา ข้อสรุปของถ้อยคำ สำนวนที่แสดงวาทกรรม แนวคิด หรือค่านิยมของบทอ่านที่มีความเกี่ยวข้อง เชื่อมโยงในบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอไว้ ตามใบงานที่ 4

ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปนำความเข้าใจ (Sumarize comprehension) เป็นขั้นตอนการช่วยให้ ผู้เรียนบอกถึงวัตถุประสงค์ ตลอดจนสาระที่ผู้แต่งต้องการจะสื่อความคิมายังผู้อ่าน ขั้นตอนนี้ ประกอบด้วย

1. ผู้เรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันสรุปสาระสำคัญ ความคิดสำคัญ น้ำเสียงของ ผู้แต่ง ตลอดจนวัตถุประสงค์ที่ปรากฏในงานเขียน ตามใบงานที่ 5

2. ผู้เรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอผลงานที่ปรากฏในใบงานที่ 5 ให้สมาชิกในห้องฟัง เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และหาข้อสรุปร่วมกัน

3. ผู้เรียนแต่ละคนทำแบบทดสอบท้ายบทเรียน เพื่อส่งให้ครูผู้สอนตรวจ ให้คะแนน และแจ้งผลให้ทราบในการเรียนครั้งต่อไป

หมายเหตุ: ในการสอนแต่ละครั้งวิธีการจัดการเรียนรู้เพื่อช่วยเหลือผู้เรียนจะค่อย ๆ ลดลงไปเมื่อผู้สอนเห็นว่าความสามารถของผู้เรียนเพิ่มขึ้น

จากขั้นตอนของรูปแบบการเรียนรู้ข้างต้น ซึ่งประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ได้แก่

1. Review art created language
2. Understanding content
3. Construction idea
4. Examine deconstruction meaning
5. Sumarize comprehension

ผู้วิจัยจึงใช้ชื่อของรูปแบบการเรียนรู้ในครั้งนี้จากตัวอักษรตัวแรกของแต่ละขั้นคือ RUCES เป็นชื่อของรูปแบบการเรียนรู้ในครั้งนี้เป็น RUCES MODEL

4. ความสามารถในการอ่านตีความ หมายถึง การที่ผู้เรียนสามารถบอกถึงจุดประสงค์ ที่ผู้เขียนต้องการส่งสาร น้ำเสียงในการนำเสนอ การนำเสนอความคิดสำคัญ ตลอดจนการทำนาย หรือคาดคะเนผลอันอาจเกิดขึ้นตามมาจากการอ่านงานเขียนประเภทร้อยแก้ว และร้อยกรอง ที่กำหนดให้ได้ ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านตีความ ตามที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น

5. ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้ หมายถึง ความคิดเห็นของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่ตอบแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น หลังการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL

6. นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต หมายถึง นักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาวรรณกรรมวินิจ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562

8. ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางในการสร้างรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL

2. สร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตให้มีประสิทธิภาพ

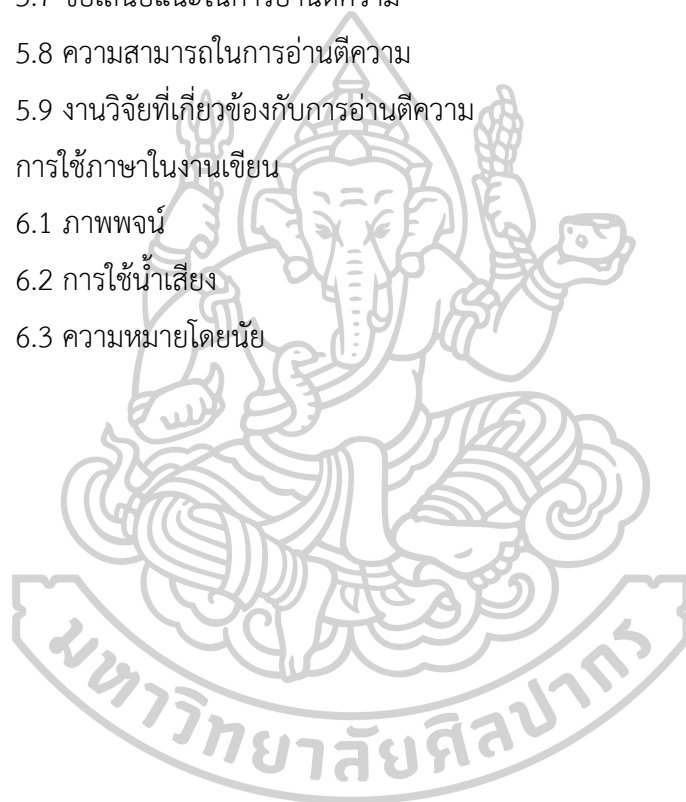
บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL ผู้วิจัยได้ศึกษาดำรง เอกสาร รวมถึงงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องตามลำดับดังนี้

1. หลักสูตรครุศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2559 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี
  - 1.1 ประชญา ความสำคัญ และวัตถุประสงค์ของหลักสูตร
  - 1.2 คำอธิบายรายวิชา
2. รูปแบบการเรียนรู้
  - 2.1 ความหมายของรูปแบบการเรียนรู้
  - 2.2 องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้
  - 2.3 ประเภทของรูปแบบการเรียนรู้
  - 2.4 การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้
  - 2.5 การออกแบบระบบการเรียนการสอน
3. ทฤษฎีการรื้อสร้าง
  - 3.1 ความเป็นมาของทฤษฎีการรื้อสร้าง (Deconstruction Theory)
  - 3.2 สาระสำคัญของทฤษฎีการรื้อสร้าง
  - 3.3 การศึกษาทฤษฎีการรื้อสร้างในประเทศไทย
4. วิธีการเรียนรู้แบบสแกฟโฟลด์
  - 4.1 ความหมายของวิธีการเรียนรู้แบบสแกฟโฟลด์
  - 4.2 เทคนิควิธีการสอนในการใช้วิธีการแบบสแกฟโฟลด์
  - 4.3 กระบวนการเรียนรู้แบบสแกฟโฟลด์
  - 4.4 การใช้แนวคิดของสแกฟโฟลด์เพื่อการอ่าน
  - 4.5 ลักษณะพิเศษของสแกฟโฟลด์
  - 4.6 วิธีดำเนินงานสแกฟโฟลด์เพื่อการอ่าน
  - 4.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการแบบสแกฟโฟลด์

5. การอ่านตีความ
  - 5.1 ความหมายของการอ่านตีความ
  - 5.2 ความสำคัญของการอ่านตีความ
  - 5.3 หลักในการอ่านตีความ
  - 5.4 กลวิธีการอ่านตีความ
  - 5.5 ระดับความเข้าใจของการอ่านตีความ
  - 5.6 องค์ประกอบที่มีผลต่อความสามารถในการอ่านตีความ
  - 5.7 ข้อเสนอแนะในการอ่านตีความ
  - 5.8 ความสามารถในการอ่านตีความ
  - 5.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านตีความ
6. การใช้ภาษาในงานเขียน
  - 6.1 ภาพพจน์
  - 6.2 การใช้น้ำเสียง
  - 6.3 ความหมายโดยนัย

1. หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2559 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี

ในการผลิตครูและบุคลากรทางการศึกษาให้มีความสามารถในการจัดการศึกษาเพื่อตอบสนองการพัฒนาประเทศนั้น พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ฯ ได้กำหนดให้ระบบกระบวนการผลิต การพัฒนาครู คณาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาให้มีคุณภาพและมาตรฐานที่เหมาะสมกับการเป็นวิชาชีพชั้นสูง โดยการกำกับและประสานให้สถาบันที่ทำหน้าที่ผลิตและพัฒนาครู คณาจารย์ รวมทั้งบุคลากรทางการศึกษาให้มีความพร้อมและมีความเข้มแข็งในการเตรียมบุคลากรใหม่ และการพัฒนาบุคลากรประจำอย่างต่อเนื่อง ในส่วนของมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี เป็นหน่วยงานทางการศึกษา และเป็นกำลังหลักในการพัฒนาคนเพื่อเป็นอนาคตของชาติ ได้จัดทำหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ที่มุ่งเน้นการพัฒนาภายใต้กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2552 เป็นหลักการสำคัญและต้องการสะท้อนภาพอัตลักษณ์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี ที่มหาวิทยาลัยกำหนดไว้ร่วมกันโดยบัณฑิตที่จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรีทุกคน จะต้องมีทักษะการใช้ชีวิตและการทำงาน มีความคิดสร้างสรรค์และสามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้ มีคุณธรรม จริยธรรมมีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศและมีทักษะในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในระดับดีสามารถใช้งานได้ทุกคนโดยกำหนดปรัชญา ความสำคัญ และวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ดังนี้

1.1 ปรัชญา ความสำคัญ และวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

1.1.1 ปรัชญาของหลักสูตร

หลักสูตรนี้มุ่งผลิตบัณฑิตให้มีความรอบรู้และเชี่ยวชาญทางด้านภาษาไทย มีความสามารถในการสร้างสรรค์การเรียนรู้แนวใหม่ มีความเป็นครู เป็นผู้นำในการเปลี่ยนแปลง และพัฒนาการจัดการศึกษาที่มีประสิทธิภาพ สามารถสร้างสรรค์สังคมแห่งการเรียนรู้ และการพัฒนาอย่างยั่งยืน

1.1.2 ความสำคัญ

หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิตเป็นหลักสูตรผลิตครูชั้นวิชาชีพที่สามารถบูรณาการความรู้ความสามารถ ความเชี่ยวชาญการจัดการเรียนรู้ทางภาษาไทย มีคุณธรรม จริยธรรมความเป็นครู มีมาตรฐานในการประกอบวิชาชีพเหมาะสมกับการเป็นวิชาชีพชั้นสูง สามารถทำงานและอยู่ร่วมกับคนอื่นได้อย่างมีความสุข ด้านความรู้และประสบการณ์วิชาชีพด้านการปฏิบัติงาน และด้านการปฏิบัติตนตามเกณฑ์มาตรฐานและจรรยาบรรณวิชาชีพครูที่สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา กำหนดตลอดจนใช้ระเบียบวิธีวิจัยเป็นเครื่องมือสร้างองค์ความรู้ เพื่อพัฒนาวิชาชีพและสังคมได้อย่างเหมาะสม และมีการใช้แนวคิดตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

1.1.3 วัตถุประสงค์ของหลักสูตร เพื่อผลิตบัณฑิตให้มีคุณสมบัติ ดังนี้

- 1.1.3.1 มีความรอบรู้ทางวิชาการภาษาไทย และมีทักษะในการใช้ภาษาไทยเป็นอย่างดี
- 1.1.3.2 มีความเชี่ยวชาญในด้านการสอนภาษาไทยและการจัดการเรียนรู้กลุ่มภาษาไทยระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานได้อย่างมีประสิทธิภาพ
- 1.1.3.3 มีความใฝ่รู้ ใฝ่สร้างสรรค์ มีวิจารณ์ญาณ และมีกลวิธีที่เหมาะสมในการสอนภาษาไทย
- 1.1.3.4 มีความสามารถใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย แสวงหาและถ่ายทอดข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพ
- 1.1.3.5 สามารถใช้ภาษาอังกฤษ และระเบียบวิธีวิจัยเพื่อเป็นเครื่องมือสร้างองค์ความรู้ พัฒนาวิชาชีพและสังคมได้อย่างเหมาะสม
- 1.1.3.6 สามารถดำรงตนเป็นพลเมืองดี มีความซื่อสัตย์สุจริตและมีคุณธรรม มีจรรยาบรรณในวิชาชีพเป็นแบบอย่างที่ดีแก่เยาวชน
- 1.1.3.7 สามารถใช้ชีวิตอย่างมีความสุขอยู่ในสังคมยุคโลกาภิวัตน์โดยใช้แนวคิดตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
- 1.1.3.8 มีความรักและภูมิใจในภูมิปัญญาไทยและมุ่งมั่นที่จะสืบสานวัฒนธรรมทางภาษาให้ยั่งยืน

จากข้อมูลข้างต้น จะเห็นได้ว่าหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2559 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี เป็นหลักสูตรที่มุ่งผลิตบัณฑิตที่มีความสามารถพัฒนาการจัดการศึกษากลุ่มภาษาไทยระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานที่มีประสิทธิภาพ อีกทั้งบัณฑิตจะต้องมีความรอบรู้และเชี่ยวชาญทางด้านทักษะทางภาษาไทย คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน ซึ่งทักษะดังกล่าวเน้นการเรียนรู้แบบลึกซึ้ง สามารถปฏิบัติได้จริง เข้าใจรอบด้านของการใช้ภาษาไทย โดยในหลักสูตรได้กำหนดโครงสร้างหลักสูตรไว้ และได้มีการแบ่งเป็นหมวดวิชาศึกษาทั่วไป หมวดวิชาเฉพาะ และหมวดวิชาเลือกเสรี ให้สอดคล้องกับมาตรฐานหลักสูตรที่กำหนด รายวิชาวรรณกรรมวิจารณ์ (Literary Critics) เป็นอีกหนึ่งรายวิชาที่อยู่ในหมวดวิชาเฉพาะของหลักสูตร เป็นวิชาที่เน้นทักษะทางภาษาไทยในด้านการอ่านวิเคราะห์ การอ่านตีความ และด้วยวัตถุประสงค์ของหลักสูตรที่ต้องการให้บัณฑิตมีความรอบรู้และเชี่ยวชาญทางด้านทักษะทางภาษาไทย จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่นักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย จะต้องเรียนรู้รายวิชานี้ เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาไทยให้กับบัณฑิต เพื่อให้บัณฑิตมีทักษะในการใช้ภาษาไทยได้เป็นอย่างดี และสามารถถ่ายทอดองค์ความรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยจึงนำมาเป็นเนื้อหาในการวิจัย ซึ่งในรายวิชาดังกล่าวนี้ได้กำหนดคำอธิบายรายวิชาไว้เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทยของนักศึกษา ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

1.2 คำอธิบายรายวิชา

1543303 ชื่อวิชา วรรณกรรมวิจิตร (Literary Critics)

หลักการวิจารณ์วรรณกรรมร้อยแก้วร้อยกรอง การอ่านตีความ วรรณกรรมประเภทร้อยแก้ว และร้อยกรอง การประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน การเลือกวรรณกรรมเป็นสื่อการเรียนการสอนภาษาไทย

จากคำอธิบายรายวิชา จะเห็นได้ว่า การเรียนรู้ในรายวิชานี้เป็นการพัฒนาทักษะทางภาษาไทยในด้านของการอ่าน โดยนักศึกษาจะต้องศึกษาวรรณกรรมทั้งประเภทร้อยแก้ว และประเภทร้อยกรอง เพื่อใช้ทักษะการอ่านคิดวิเคราะห์เป็นฐานในการทำความเข้าใจเรื่องราวในวรรณกรรม จากนั้นจึงมีการพัฒนาทักษะการอ่านให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยการใช้ทักษะการอ่านตีความที่มีความลึกซึ้งในการตีความหมายของถ้อยคำ ภาษา ที่ปรากฏในวรรณกรรม การอ่านตีความ เป็นการอ่านที่สำคัญอย่างยิ่งต่อการดำเนินชีวิตในสภาพสังคมที่มีข้อมูลข่าวสารหลากหลายและข้อมูลข่าวสารบางอย่างไม่ได้สื่อความหมายออกมาโดยตรง เพราะฉะนั้นหากผู้อ่านมีความสามารถในการอ่านตีความแล้วย่อมจะทำให้รับสารที่ผู้เขียนต้องการสื่อความหมายได้ถูกต้องตรงตามจุดประสงค์ของผู้เขียนได้มากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักศึกษาศาสาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี ซึ่งจะต้องออกไปปฏิบัติการสอนเพื่อถ่ายทอดความรู้ให้แก่นักเรียนหลังจากสำเร็จการศึกษาแล้ว ควรจะต้องมีความสามารถด้านการอ่านตีความให้มากที่สุด เพราะนอกจากจะทำให้ตนเองมีความสามารถในการอ่านแล้ว ยังช่วยให้ตนเองเป็นผู้ที่รู้จักพิจารณาสิ่งต่าง ๆ อย่างรอบคอบ มีเหตุผล มองสิ่งต่าง ๆ อย่างรอบด้านรวมทั้งสามารถศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมให้แก่ตนเองเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพในอนาคตอีกด้วย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เนื้อหาในคำอธิบายรายวิชาของหลักสูตรดังกล่าว โดยนำหัวข้อเรื่อง “การอ่านตีความ” มาเป็นเนื้อหาในการวิจัย ซึ่งผู้วิจัยได้มุ่งเน้นให้นักศึกษามีความสามารถในการอ่านตีความ จากการอ่านวรรณกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งในด้านการเข้าใจจุดประสงค์ของผู้เขียน การค้นหาความหมายโดยนัย และการทำความเข้าใจเนื้อหา ตลอดจนเข้าใจจุดประสงค์อื่น ๆ ของผู้เขียนที่แฝงอยู่ในวรรณกรรม ซึ่งจากการเก็บข้อมูลเบื้องต้นในการสัมภาษณ์ผู้สอนในด้านเนื้อหาการอ่านตีความระดับปริญญาบัณฑิตจากมหาวิทยาลัยราชภัฏต่าง ๆ และผู้เรียนที่ผ่านการเรียนในด้านการอ่านตีความมาแล้ว พบว่าทักษะการอ่านตีความนั้นเป็นทักษะที่ยาก และเป็นปัญหาแก่ผู้เรียน โดยผู้เรียนไม่สามารถอ่านตีความได้ เนื่องจากขั้นตอนกระบวนการจัดการเรียนรู้ไม่สามารถทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในการอ่านตีความจนนำไปสู่การตีความตามจุดประสงค์ของผู้เขียนได้ และผู้เรียนไม่แน่ใจในความหมายของคำที่ผู้เขียนได้สื่อออกมา และอีกปัจจัยหนึ่งที่ก่อให้เกิดปัญหาในการอ่านตีความก็คือเกิดจากตัวผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนอ่านหนังสือน้อย ขาดความรู้ทางภาษา ขาดการเชื่อมโยงทางความคิด และการลำดับความคิดที่ดี ดังนั้นหากมีรูปแบบการเรียนรู้ที่เป็นระบบ

หรือมีลำดับขั้นตอนที่จะช่วยให้ผู้เรียนค่อย ๆ มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการอ่านตีความ จนกระทั่งสามารถตีความได้ก็ย่อมที่จะทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านตีความได้เป็นอย่างดี เพราะฉะนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านตีความ ของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตซึ่งจะทำให้นักศึกษามีความสามารถในการอ่านตีความมากยิ่งขึ้น

2. รูปแบบการเรียนรู้

จากการศึกษาความหมายของรูปแบบการเรียนการสอน นักการศึกษาได้ให้ความหมาย ไปในทำนองเดียวกัน แต่อาจจะกล่าวถึงรายละเอียดที่ต่างกัน รวมถึงการบัญญัติคำที่ใช้ อาจมีความแตกต่างกันทั้งภาษาไทย และภาษาอังกฤษ ซึ่งในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้คำว่า “รูปแบบ การเรียนรู้” หรือ “Model of Teaching”

รูปแบบการเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่ผู้สอนต้องศึกษา และออกแบบรูปแบบการเรียนรู้ ให้มีประสิทธิภาพ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความสามารถ และมีทักษะต่าง ๆ ที่มีประสิทธิผลตรงตาม มาตรฐานของการศึกษาได้ การจัดการเรียน การสอนที่มีประสิทธิภาพจึงจะช่วยให้การเรียนการสอน นั้นเกิดสัมฤทธิ์ผล การศึกษารายละเอียดรูปแบบ การเรียนรู้ นับเป็นเรื่องสำคัญ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ศึกษา ข้อมูลของรูปแบบการเรียนรู้ในประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

2.1 ความหมายของรูปแบบการเรียนรู้

นักการศึกษาหลายคนได้ให้นิยามความหมายของคำว่า “รูปแบบการเรียนรู้” (Model of Teaching) ไว้ในมุมมองต่าง ๆ ดังนี้

Saylor, Alexander and Lewis (1981: 271) ได้กล่าวว่า รูปแบบการเรียนรู้ หมายถึง แบบ หรือแผนของการสอนที่มีการจัดกระทำพฤติกรรมขึ้นจำนวนหนึ่ง ซึ่งมีความแตกต่าง เพื่อจุดเน้น เฉพาะเจาะจงอย่างใดอย่างหนึ่ง

Anderson (1997: 521) กล่าวว่า รูปแบบการเรียนการสอน หมายถึง กระบวนการ ออกแบบการเรียนรู้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งเพื่อให้บรรลุผล ประกอบด้วยหลักการ คือแนวคิดทฤษฎี พื้นฐาน วัตถุประสงค์และข้อมูลอื่น ๆ ที่สนับสนุนให้การใช้รูปแบบการเรียนการสอนประสบความสำเร็จ ซึ่งสิ่งสำคัญของรูปแบบการเรียนการสอน คือ กระบวนการพัฒนา และผลที่เกิดขึ้นจากการใช้รูปแบบ

Joyce and Weil (2009: 7, 25) ได้ให้ความหมายของรูปแบบการเรียนรู้ว่า หมายถึง แบบ หรือแผนที่ใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนของผู้สอนที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้รับความรู้ ความคิด ทักษะ ค่านิยม วิธีการคิด และวิธีการแสดงออกในการเรียนรู้ของตนเองให้ง่าย และมี ประสิทธิภาพมากขึ้น โดยรูปแบบการเรียนรู้จะต้องอยู่ภายใต้แนวคิด และทฤษฎีต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง การเรียนรู้ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกัน

ชนาธิป พรกุล (2552: 36) ได้กล่าวไว้ว่า รูปแบบการเรียนการสอน หมายถึง แบบแผน การดำเนินการสอนที่จัดเป็นระบบ สอดคล้องกับหลักการเรียนรู้ มีการพิสูจน์หรือทดสอบว่ามี ประสิทธิภาพ สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมาย

พิมพันธ์ เตชะคุปต์ (2555: 68) ได้กล่าวไว้ว่า รูปแบบการเรียนการสอน/รูปแบบ การสอน คือ แบบแผนการดำเนินการสอนที่ได้รับการจัดระบบอย่างสัมพันธ์สอดคล้องกับทฤษฎี/ หลักการเรียนรู้ หรือการสอนที่รูปแบบนั้นยึดถือ และได้รับการพิสูจน์ ทดสอบว่ามีประสิทธิภาพ สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายเฉพาะรูปแบบนั้น ๆ โดยทั่วไปแบบแผนการ ดำเนินการสอนดังกล่าวมักประกอบด้วยทฤษฎี/หลักการที่รูปแบบนั้นยึดถือ และกระบวนการสอนที่มี ลักษณะเฉพาะอันจะนำผู้เรียนไปสู่จุดมุ่งหมายเฉพาะที่รูปแบบนั้นกำหนด ซึ่งผู้สอนสามารถนำไปใช้ เป็นแบบแผนหรือแบบอย่างในการจัดและดำเนินการสอนอื่น ๆ ที่มีจุดมุ่งหมายเฉพาะเช่นเดียวกันได้

ทิตสนา แคมมณี (2557: 221) ได้อธิบายความหมายของรูปแบบการเรียนรู้ไว้ว่า รูปแบบการเรียนรู้ หมายถึง สภาพ หรือลักษณะการจัดการเรียนการสอนที่ครอบคลุมองค์ประกอบ สำคัญที่ได้รับการจัดไว้อย่างเป็นระบบระเบียบ มีแบบแผนตามหลักปรัชญา ทฤษฎี หลักการ แนวคิด หรือความเชื่อต่าง ๆ โดยประกอบด้วยกระบวนการ หรือขั้นตอนในการเรียนการสอน รวมทั้งวิธีสอน และเทคนิคการสอนต่าง ๆ ที่สามารถช่วยให้การเรียนการสอนนั้นเป็นไปตามทฤษฎี หลักการหรือ แนวคิดที่ยึดถือ รูปแบบจะต้องได้รับการพิสูจน์ ทดสอบ หรือยอมรับว่ามีประสิทธิภาพ สามารถใช้เป็น แบบแผนในการเรียนการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์เฉพาะของรูปแบบนั้น ๆ

จากการศึกษาความหมายของรูปแบบการเรียนรู้ ผู้วิจัยสามารถสังเคราะห์เป็นตาราง ได้ดังนี้

ตารางที่ 1 สังเคราะห์ความหมายของรูปแบบการเรียนรู้

Saylor, Alexander and Lewis (1981)	Anderson (1997)	Joyce and Weil (2009)	ชนาธิป พงกุล (2552)	พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ (2555)	ทิศนา แซงเมณี (2557)	ผู้วิจัย
<p>แบบหรือแผนของการสอนที่มี การจัดกระทำพฤติกรรมขึ้น จำนวนหนึ่ง ซึ่งมีความแตกต่าง เพื่อจุดเน้นเฉพาะเจาะจงอย่าง ได้อย่างหนึ่ง</p>	<p>กระบวนการออกแบบการเรียนรู้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เพื่อให้บรรลุผล ประกอบด้วย หลักการ คือแนวคิดทฤษฎี พื้นฐาน วัตถุประสงค์และ ข้อมูลอื่น ๆ ที่สนับสนุนให้การ ใช้รูปแบบการเรียนการสอน ประสบความสำเร็จ ซึ่งสิ่ง สำคัญของรูปแบบการเรียน การสอนคือกระบวนการพัฒนา และผลที่เกิดขึ้นจากการใช้ รูปแบบ</p>	<p>แบบหรือแผนที่ใช้เป็นแนวทาง ในการจัดการเรียนการสอน ของผู้สอนที่จะช่วยให้ผู้เรียน ได้รับความรู้ ความคิด ทักษะ ค่านิยม วิธีการคิด และวิธีการ แสดงออกในทวารู้ของ ตนเองในทาง และ มี ประสิทธิภาพมากขึ้น โดย รูปแบบการเรียนรู้นั้นต้อง อยู่ภายใต้แนวคิด และทฤษฎี ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนบรรลุ วัตถุประสงค์ที่แตกต่างกัน</p>	<p>แบบแผนการดำเนินการสอนที่ จัดเป็นระบบ สอดคล้องกับ หลักการเรียนรู้ มี การพิสูจน์ หรือทดสอบว่ามีประสิทธิภาพ สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการ เรียนรู้ตามจุดมุ่งหมาย</p>	<p>แบบแผนการดำเนินการสอนที่ ได้รับการจัดระบบอย่าง สัมพันธ์สอดคล้องกับทฤษฎี/ หลักการเรียนรู้ หรือการสอนที่ รูปแบบนั้นยึดถือ และได้รับ การพิสูจน์ ทดสอบว่า มี ประสิทธิภาพ สามารถช่วยให้ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตาม จุดมุ่งหมายเฉพาะรูปแบบ นั้น ๆ โดยทั่วไปแบบแผนการ ดำเนินการสอนดังกล่าว มักประกอบด้วยทฤษฎี/ หลักการที่รูปแบบนั้นยึดถือ และกระบวนการสอนที่มี ลักษณะเฉพาะอันจะนำไปสู่จุดมุ่งหมายเฉพาะที่ รูปแบบนั้นกำหนด ซึ่งผู้สอน สามารถนำไปใช้ในรูปแบบแผน หรือแบบอย่างในการจัด และ ดำเนินการสอนอื่น ๆ ที่มี จุดมุ่งหมายเฉพาะเช่นเดียวกัน ได้</p>	<p>สภาพหรือลักษณะการจัดการ เรียนการสอนที่ครอบคลุม องค์ประกอบสำคัญที่ได้รับการ จัดไว้อย่างเป็นระบบระเบียบ มีแบบแผนตามหลักปรัชญา ทฤษฎี หลักการ แนวคิด หรือความเชื่อต่าง ๆ โดย ประกอบด้วยการบรรยาย หรือ ขั้นตอนในการเรียนการสอน รวมทั้งวิธีการ และเทคนิคการ สอนต่าง ๆ ที่สามารถช่วยให้ การเรียนการสอนนั้นเป็นไป ตามทฤษฎี หลักการหรือ แนวคิดที่ยึดถือ รูปแบบจะต้อง ได้รับการพิสูจน์ ทดสอบ หรือ ยอมรับว่ามีประสิทธิภาพ สามารถใช้เป็นแบบแผนใน การเรียนการสอนให้บรรลุ วัตถุประสงค์เฉพาะของรูปแบบ นั้น ๆ</p>	<p>แบบแผนของการเรียนการสอน ที่กำหนดไว้ล่วงหน้าซึ่งแสดง ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบ ต่าง ๆ ทางการสอน ได้แก่ หลักการ จุดมุ่งหมาย ขั้นตอน การสอน การประเมินผล และ กิจกรรมสัมพันธ์กันอย่างเป็น ความสัมพันธ์กันอย่างเป็น ระบบ โดยการนำเอาวิธีการ อย่างมีระบบมาใช้ในการ ดำเนินการอย่างรอบคอบตาม หลักปรัชญา ทฤษฎี หลักการ แนวคิดต่าง ๆ มีการตรวจสอบ คุณภาพของรูปแบบเพื่อให้ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตาม เป้าหมายที่กำหนด</p>

จากตารางที่ 1 จากการศึกษาความหมายของรูปแบบการเรียนรู้ผู้วิจัยสามารถสังเคราะห์ความหมายของรูปแบบการเรียนรู้ได้ว่า รูปแบบการเรียนรู้ หมายถึง แบบแผนของการเรียนการสอนที่กำหนดไว้ล่วงหน้าซึ่งแสดงความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่าง ๆ ทางการสอน ได้แก่ หลักการ จุดมุ่งหมาย ขั้นตอนการสอน การประเมินผล และกิจกรรมสนับสนุนอื่น ๆ ที่มีความสัมพันธ์กันอย่างเป็นระบบ โดยการนำเอาวิธีการอย่างมีระบบมาใช้ในการดำเนินการอย่างรอบคอบตามหลักปรัชญา ทฤษฎี หลักการ แนวคิดต่าง ๆ มีการตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามเป้าหมายที่กำหนด

2.2 องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้

การที่จะพัฒนารูปแบบการเรียนรู้นั้นจะต้องมีการศึกษาค้นคว้าหาความรู้จากเอกสารตำราต่าง ๆ ที่จะนำมาใช้พัฒนาเป็นรูปแบบการเรียนรู้ ซึ่งรูปแบบการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นจะต้องมีองค์ประกอบต่าง ๆ เพื่อเป็นการแสดงถึงรายละเอียด และลักษณะจำเป็นอย่างที่จำต้องบรรจุไว้ในรูปแบบการเรียนรู้ ดังที่นักการศึกษาได้อธิบายองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างกันดังนี้

Anderson (1997: 521) กล่าวว่า รูปแบบการเรียนการสอน ประกอบด้วยหลักการที่มีแนวคิด หรือทฤษฎี วัตถุประสงค์ และกิจกรรมการเรียนการสอนที่สนับสนุนให้การใช้รูปแบบเกิดประสพผลสำเร็จ

Arends (1997: 6 - 8) กล่าวว่า รูปแบบการเรียนการสอนประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ประการ คือ หลักการของผู้พัฒนารูปแบบ วัตถุประสงค์ หรือ ขั้นตอนการสอน และการจัดสิ่งแวดล้อมในการเรียนรู้ หรือกิจกรรมการเรียนการสอน

Kemp, Morrison and Ross (1998: 4 - 5) ระบุว่า รูปแบบการเรียนการสอน ประกอบด้วยกรอบอธิบายสภาพปัญหา วัตถุประสงค์ เนื้อหา กิจกรรมการเรียน การสอน และวิธีการวัดและประเมินผล

Joyce and Weil (2009: 68) ได้อธิบายองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้สรุปได้ดังนี้

1. หลักการของรูปแบบเป็นส่วนที่กล่าวถึงความเชื่อ แนวคิดของทฤษฎีที่รองรับรูปแบบการเรียนรู้ หลักการของรูปแบบการเรียนรู้จะเป็นตัวกำหนดจุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรมและขั้นตอนการดำเนินการในรูปแบบการเรียนรู้
2. จุดประสงค์ เป็นส่วนที่ระบุถึงความคาดหวังที่ต้องการให้เกิดขึ้นจากการใช้รูปแบบการเรียนรู้
3. เนื้อหา คือ ส่วนที่ระบุเนื้อหา และกิจกรรมที่ใช้ในการเรียนรู้เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ของรูปแบบการเรียนรู้ นั้น ๆ

4. กิจกรรม และขั้นตอนการดำเนินการเป็นส่วนที่ระบุถึงวิธีการปฏิบัติในแต่ละขั้นตอน เมื่อนำรูปแบบการเรียนรู้ไปใช้

5. การวัดและประเมินผล เป็นส่วนที่ประเมินถึงประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนรู้ ทิศนา ขมมณี (2557: 222) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. มีปรัชญา ทฤษฎี หลักการ แนวคิด หรือความเชื่อที่เป็นพื้นฐาน หรือเป็นหลักของรูปแบบการสอนนั้น ๆ

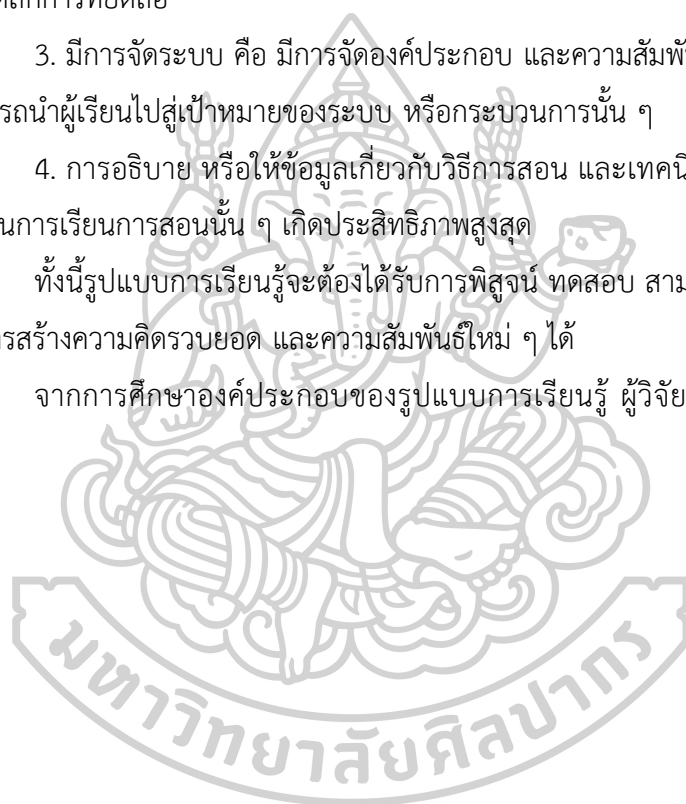
2. มีการบรรยาย และอธิบายสภาพ หรือลักษณะของการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับหลักการที่ยึดถือ

3. มีการจัดระบบ คือ มีการจัดองค์ประกอบ และความสัมพันธ์ขององค์ประกอบของระบบให้สามารถนำผู้เรียนไปสู่เป้าหมายของระบบ หรือกระบวนการนั้น ๆ

4. การอธิบาย หรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการสอน และเทคนิคการสอนต่าง ๆ อันจะช่วยให้กระบวนการเรียนการสอนนั้น ๆ เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

ทั้งนี้รูปแบบการเรียนรู้จะต้องได้รับการพิสูจน์ ทดสอบ สามารถทำนายผลได้ และมีศักยภาพในการสร้างความคิดรวบยอด และความสัมพันธ์ใหม่ ๆ ได้

จากการศึกษาองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ ผู้วิจัยสามารถสังเคราะห์เป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 2 สังเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้

Anderson (1997)	Arends (1997)	Kemp, Morrison and Ross (1998)	Joyce and Weil (2009)	ทิตนา แซมมณี (2557)	ผู้วิจัย
องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ประกอบไปด้วย 1. หลักการ ที่มีแนวคิด หรือ ทฤษฎี 2. วัตถุประสงค์ หรือ กิจกรรมการเรียนการสอน ที่สนับสนุนให้การใช้ รูปแบบ เกิด ประ สบ ผลสำเร็จ	องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ประกอบไปด้วย 1. หลักการของผู้พัฒนา รูปแบบ 2. วัตถุประสงค์ 3. ขั้นตอนการสอน และ การ จัดสิ่ง แวดล้อมในการ เรียนรู้ หรือกิจกรรมการเรียนการสอน	องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ประกอบไปด้วย 1. การอธิบายสภาพปัญหา 2. วัตถุประสงค์ 3. เนื้อหา 4. กิจกรรมการเรียน การสอน 5. วิธีการวัดและประเมินผล	องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ประกอบไปด้วย 1. หลักการของรูปแบบ 2. จุดประสงค์ 3. เนื้อหา 4. กิจกรรม และขั้นตอน การดำเนินการ 5. การวัดและประเมินผล	องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ประกอบไปด้วย 1. ปรชญา ทฤษฎี หลักการ แนวคิด 2. การบรรยาย และอธิบาย ลักษณะของการจัดการ เรียนการสอนที่สอดคล้อง กับหลักการ 3. การจัดระบบ ให้สามารถนำ ผู้เรียนไปสู่เป้าหมายของ ระบบ หรือกระบวนการ นั้น ๆ 4. การอธิบาย หรือให้ข้อมูล เกี่ยวกับวิธีการสอน และ เทคนิคการสอนต่าง ๆ	องค์ประกอบของรูปแบบ การเรียนรู้ประกอบไปด้วย 1. ปรชญา หลักการ แนวคิด หรือทฤษฎี ซึ่งเป็นพื้นฐาน ในการพัฒนา รูปแบบ การเรียนรู้ 2. วัตถุประสงค์ของรูปแบบ การเรียนรู้ 3. ขั้นตอนการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ และการเรียนรู้ 4. วิธีการวัดและประเมินผล ที่ใช้รูปแบบการเรียนรู้

จากตารางที่ 2 จากการศึกษาองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ผู้วิจัยสามารถสังเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ได้ว่า องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดของ นักการศึกษาทั้งชาวต่างประเทศและชาวไทยนั้นมีองค์ประกอบ 4 ประการ คือ 1. ปรัชญา หลักการ แนวคิด หรือทฤษฎี ซึ่งเป็นพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ 2. วัตถุประสงค์ของรูปแบบการเรียนรู้ 3. ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และกิจกรรมการเรียนรู้ 4. วิธีการวัดและประเมินผลที่ใช้ในรูปแบบการเรียนรู้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสร้างรูปแบบการเรียนรู้เพื่อเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ทฤษฎีการรื้อสร้างร่วมกับวิธีการแบบสแกฟโฟลด์ ตามองค์ประกอบ 4 ประการดังกล่าว อันประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญ 4 ส่วน คือ 1. ปรัชญา หลักการ แนวคิด หรือทฤษฎี ซึ่งเป็นพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ 2. วัตถุประสงค์ของรูปแบบการเรียนรู้ 3. ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และกิจกรรมการเรียนรู้ 4. วิธีการวัดและประเมินผลที่ใช้ในรูปแบบการเรียนรู้

2.3 ประเภทของรูปแบบการเรียนรู้

รูปแบบการเรียนรู้แบบต่าง ๆ เกิดขึ้นจากนักการศึกษาได้ดำเนินการออกแบบ และพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ของตนเองขึ้นหลายรูปแบบ เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในด้านการจัดการเรียนการสอน ทั้งนี้ได้มีนักการศึกษาได้จัดกลุ่มรูปแบบการเรียนรู้ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันเป็นส่วนใหญ่เข้ามาอยู่ในกลุ่มเดียวกัน โดยจัดหรือจำแนกตามประเภทไว้ดังนี้

Saylor, Alexander and Lewis (1981: 271 - 293) แบ่งรูปแบบการเรียนรู้เป็น 5 ประเภท ได้แก่

1. รูปแบบที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหา (subject matter/disciplines) เช่น การบรรยาย การอภิปรายซักถาม การสืบสอบความรู้ เป็นต้น
2. รูปแบบที่เกี่ยวกับสมรรถภาพหรือเทคโนโลยี (competencies/technology) เช่น บทเรียนแบบโปรแกรม และแบบฝึกทักษะ เป็นต้น
3. รูปแบบที่เกี่ยวกับการพัฒนาคุณลักษณะของมนุษย์หรือกระบวนการ (human traits process) เช่น บทบาทสมมติ สถานการณ์จำลอง เป็นต้น
4. รูปแบบที่เกี่ยวกับบทบาทในสังคมหรือกิจกรรม (social function/activities) เช่น รูปแบบการพัฒนากิจกรรมในชุมชน รูปแบบการสืบสอบเป็นกลุ่ม รูปแบบการอภิปรายซักค้าน เป็นต้น
5. รูปแบบที่เกี่ยวกับความสนใจ และความต้องการหรือกิจกรรม (interest & needs/activities) เช่น รูปแบบการเรียนรู้โดยอิสระ รูปแบบการสอนเพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ (synectics) เป็นต้น

Joyce, Weil and Calhoun (2009: 25 - 34) ได้แบ่งรูปแบบการเรียนการสอนออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่

1. กลุ่มที่เน้นการประมวลผลข้อมูล (the information processing family) รูปแบบการเรียนการสอนในกลุ่มนี้เน้นการค้นหาและประมวลผลข้อมูล ให้อธิบายและหาคำตอบของปัญหา และให้ผู้เรียนได้พัฒนาความคิดและสร้างมโนทัศน์ รูปแบบการเรียนการสอนในกลุ่มนี้บางรูปแบบเน้นให้ผู้เรียนสร้างมโนทัศน์ และทดสอบสมมติฐาน บางรูปแบบมุ่งที่การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์บางรูปแบบมุ่งส่งเสริมความสามารถทางสติปัญญา ตัวอย่างรูปแบบการเรียนการสอนในกลุ่มนี้ เช่น รูปแบบการเรียนการสอนมโนทัศน์ รูปแบบการเรียนการสอนแบบสืบสอบทางวิทยาศาสตร์ รูปแบบการเรียนการสอนกลยุทธ์การจำ เป็นต้น

2. กลุ่มที่เน้นปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (the social family) รูปแบบการเรียนการสอนในกลุ่มนี้มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความสัมพันธ์อันดีกับบุคคลอื่นและยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล เน้นการใช้กระบวนการในการแก้ปัญหา เน้นการมีส่วนร่วมกับผู้อื่นโดยใช้หลักการประชาธิปไตย ตัวอย่างรูปแบบการเรียนการสอนในกลุ่มนี้ เช่น รูปแบบการเรียนการสอนแบบสืบสอบทางสังคมศาสตร์ รูปแบบการเรียนการสอนแบบการสืบสอบเป็นกลุ่ม เป็นต้น

3. กลุ่มที่เน้นการพัฒนาบุคคล (The personal family) รูปแบบการเรียนการสอนในกลุ่มนี้มุ่งพัฒนาบุคคลให้มีทัศนคติ และค่านิยมที่ดีงาม มีความเข้าใจตนเองดีขึ้น มีความรับผิดชอบต่อการกระทำตนเอง และมีความสามารถในการสร้างสรรค์ ตัวอย่างรูปแบบการเรียนการสอนในกลุ่มนี้ เช่น รูปแบบการเรียนการสอนแบบไม่สั่งการ รูปแบบการฝึกความตระหนักรู้ เป็นต้น

4. กลุ่มที่เน้นการปรับพฤติกรรม (The behavioral systems family) รูปแบบการเรียนการสอนในกลุ่มนี้มุ่งพัฒนาพฤติกรรมของผู้เรียนและทักษะในการปฏิบัติ ทฤษฎีพื้นฐานที่รองรับรูปแบบการเรียนการสอนในกลุ่มนี้ ได้แก่ ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมหรือการปรับพฤติกรรม ตัวอย่างรูปแบบการเรียนการสอนในกลุ่มนี้ เช่น รูปแบบการเรียนรู้จากสถานการณ์จำลอง รูปแบบการเรียนการสอนแบบรู้แจ้ง และแบบโปรแกรม เป็นต้น

ทิสนา แคมมณี (2557: 224 - 271) ได้ศึกษาประมวลรูปแบบการเรียนรู้ต่าง ๆ ที่ได้รับการยอมรับว่ามีประสิทธิภาพ และนำมาจัดแบ่งเป็น 5 กลุ่ม ดังนี้

1. รูปแบบการเรียนรู้ที่เน้นการพัฒนาด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) ซึ่งมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจเนื้อหาสาระต่าง ๆ ที่อาจอยู่ในรูปของข้อมูล ข้อเท็จจริง มโนทัศน์ หรือความคิดรวบยอด เช่น รูปแบบการเรียนรู้มโนทัศน์ (Concept Attainment Model) รูปแบบระบบพฤติกรรมของผู้เรียน (Behavioral Systems Models) รูปแบบการเรียนการสอนเน้นความจำ (Mnemonics)

2. รูปแบบการเรียนรู้ที่เน้นการพัฒนาด้านจิตพิสัย (Affective Domain) เป็นรูปแบบที่ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความรู้สึก เจตคติ ค่านิยม คุณธรรม และจริยธรรมที่พึงประสงค์ เช่น รูปแบบการเรียนรู้โดยการชกค้ำ (Jurisprudential Model) รูปแบบการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ (Role Playing Model)

3. รูปแบบการเรียนรู้ที่เน้นการพัฒนาด้านทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) เป็นรูปแบบที่มุ่งในการพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในด้านการปฏิบัติ การกระทำ หรือ การแสดงออกต่าง ๆ เช่น รูปแบบการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของ Harrow (Harrow's Instructional Model for Psychomotor Development) รูปแบบการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของ Davies (Davies' Instructional Model for Psychomotor Development)

4. รูปแบบการเรียนรู้ที่เน้นการพัฒนาทักษะกระบวนการ (Process Skills) เป็นรูปแบบที่มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะที่เกี่ยวข้องกับวิธีดำเนินการต่าง ๆ ซึ่งอาจเป็นกระบวนการทางสติปัญญากระบวนการทางสังคม หรือกระบวนการทำงานร่วมกัน เช่น รูปแบบการเรียนรู้กระบวนการสืบสอบและแสวงหาความรู้เป็นกลุ่ม (Group Investigation Instructional Model) รูปแบบการเรียนรู้กระบวนการคิดอุปนัย (Inductive Thinking Instructional Model)

5. รูปแบบการเรียนรู้ที่เน้นการบูรณาการ (Integration) เป็นรูปแบบที่เน้นการพัฒนาการเรียนรู้ด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนไปพร้อม ๆ กันโดยใช้การบูรณาการทั้งด้านเนื้อหาสาระและวิธีการ เช่น รูปแบบการเรียนรู้ทางตรง (Direct Instructional Model)

จากแนวคิดในการจัดประเภทรูปแบบการเรียนรู้ดังกล่าวสรุปได้ว่า การแบ่งประเภทของรูปแบบการเรียนรู้ของนักการศึกษาแต่ละคนมีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับเกณฑ์ที่ใช้ในการแบ่ง โดยอาจจะแบ่งตามลักษณะพฤติกรรมที่ต้องการให้เกิดหลังจากใช้รูปแบบการเรียนรู้ นั้น ๆ เช่น รูปแบบการเรียนรู้ที่เน้นการประมวลผลข้อมูล รูปแบบการเรียนรู้ที่เน้นปฏิสัมพันธ์ทางสังคม รูปแบบการเรียนรู้ที่เน้นการปรับพฤติกรรม เป็นต้น หรือแบ่งตามวัตถุประสงค์ของรูปแบบการเรียนรู้ เช่น รูปแบบการเรียนรู้ที่เน้นการพัฒนาด้านพุทธิพิสัย รูปแบบการเรียนรู้ที่เน้นการพัฒนาด้านจิตพิสัย รูปแบบการเรียนรู้ที่เน้นการพัฒนาด้านทักษะพิสัย เป็นต้น ซึ่งในการวิจัยนี้ผู้วิจัยใช้แนวคิดของ Joyce and Weil (2009) มาพัฒนาในรูปแบบการเรียนรู้ของผู้วิจัย เนื่องจากรูปแบบการเรียนรู้ดังกล่าวจะเป็นรูปแบบที่มุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียน พัฒนาความคิดและสร้างมโนทัศน์ ส่งเสริมความสามารถทางสติปัญญา ผู้เรียนสามารถแสวงหาความรู้ และนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.4 การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้

การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้จำเป็นจะต้องอาศัยกระบวนการอย่างเป็นระบบ ในการพัฒนา เพื่อให้องค์ประกอบต่าง ๆ ทางการสอนมีความสัมพันธ์กันอย่างเป็นระบบ โดยจะต้องดำเนินการอย่างรอบคอบ สามารถตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตาม

เป้าหมายที่กำหนดได้ ผู้วิจัยจึงศึกษาวิธีการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ที่จะใช้เป็นพื้นฐานในการกำหนดองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ รูปแบบการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นต้องได้รับการตรวจสอบ พิสูจน์ เพื่อยืนยันว่ามีประสิทธิภาพ นักการศึกษาหลายคนได้กล่าวถึงองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ และขั้นตอนในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ไว้ดังนี้

Dick and Carey (2004: 38) กล่าวถึงรูปแบบการเรียนรู้ ว่ามีองค์ประกอบ 10 ประการ คือ

1. การระบุเป้าหมายประสงค์การเรียนการสอน (Identify Instructional Goal)
2. การดำเนินการวิเคราะห์การเรียนการสอน (Conduct Instructional Analysis)
3. การวิเคราะห์ผู้เรียนและคุณลักษณะผู้เรียน (Analyze Learners and Contexts)
4. การเขียนจุดประสงค์การปฏิบัติ (Write Performance Objectives)
5. การพัฒนาเครื่องมือวัดและประเมินผล (Develop Assessment Instruments)
6. การพัฒนากลยุทธ์การเรียนการสอน (Develop Instructional Strategy)
7. การพัฒนาและเลือกวัสดุการเรียนการสอน (Develop and Select Instructional Materials)
8. การออกแบบและดำเนินการประเมินผลย่อยในการจัดการเรียนการสอน (Design and Conduct Formative Evaluation of Instruction)
9. การออกแบบและดำเนินการประเมินผลรวม (Design and Conduct Summative Evaluation of Instruction)
10. ทบทวนการจัดเรียนการสอน (Revise Instruction)

ทศนา แคมมณี (2557: 199 - 204) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ โดยสรุปได้ดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายพัฒนาการเรียนรู้อ หรือการสร้างระบบให้ชัดเจน
2. ศึกษาหลักการ หรือทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ผู้สอนที่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่ทำ หรือศึกษาค้นคว้ามาเพียงใด ย่อมสามารถกำหนดองค์ประกอบ เห็นแนวทางในการจัดความสัมพันธ์ขององค์ประกอบได้รอบคอบขึ้น ซึ่งจะช่วยให้รูปแบบการเรียนรู้ หรือระบบนั้นมีพื้นฐานที่มั่นคงขึ้น
3. การศึกษาสภาพการณ์และปัญหาที่เกี่ยวข้อง จะช่วยให้ผู้สอนค้นพบองค์ประกอบที่สำคัญที่จะช่วยให้ระบบมีประสิทธิภาพเมื่อนำไปใช้จริง หากผู้สอนคำนึงถึงปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ในการจัดองค์ประกอบ และจัดองค์ประกอบให้สัมพันธ์กัน การนำข้อมูลจริงมาใช้ ในการสร้างระบบ หรือพัฒนาการเรียนการสอนจะช่วยขจัดปัญหา และอุปสรรคต่าง ๆ รวมถึงป้องกันไม่ให้เกิดปัญหา หรืออุปสรรคนั้นด้วย

4. การกำหนดองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ คือ การพิจารณาว่ามีอะไรบ้างที่สามารถช่วยให้เป้าหมายหรือจุดมุ่งหมายบรรลุผลสำเร็จ

5. การจัดกลุ่มองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ ได้แก่ การนำองค์ประกอบที่กำหนดไว้มาจัดหมวดหมู่ เพื่อความสะดวกในการคิดและดำเนินการในขั้นต่อไป

6. การจัดความสัมพันธ์ขององค์ประกอบที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้ ชั้นนี้เป็นชั้นที่ยุ่ยากและต้องใช้ความคิดรอบคอบมากผู้สร้างระบบต้องพิจารณาว่าองค์ประกอบใดเป็นเหตุและเป็นผลขึ้นต่อกันในลักษณะใด สิ่งใดควรมาก่อนหลัง สิ่งใดสามารถดำเนินการคู่ขนานไปได้ ชั้นนี้เป็นชั้นที่อาจใช้เวลาในการพิจารณา

7. การจัดผังระบบรูปแบบการเรียนรู้ เป็นการสร้างความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่าง ๆ โดยแสดงให้เห็นถึงผังจำลองขององค์ประกอบต่าง ๆ

8. การทดลองใช้ระบบรูปแบบการเรียนรู้ เพื่อศึกษาผลที่เกิดขึ้น

9. การประเมินผลรูปแบบการเรียนรู้ ได้แก่ การศึกษาผลที่เกิดขึ้นจากการทดลองใช้ระบบใด ๆ แล้วได้ผลตามเป้าหมายหรือใกล้เคียงกับเป้าหมายมากน้อยเพียงใด

10. การปรับปรุงระบบรูปแบบการเรียนรู้ นำผลการทดลองใช้ประโยชน์ในการปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น

จากแนวคิดในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ดังกล่าวสรุปได้ว่า ในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้จะต้องเป็นไปอย่างเป็นระบบ มีการศึกษาหลักการ แนวคิด ทฤษฎีต่าง ๆ เพื่อใช้เป็นพื้นฐานในการกำหนดองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ รูปแบบการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นต้องได้รับการตรวจสอบ พิสูจน์ เพื่อยืนยันว่ามีประสิทธิภาพ และสามารถส่งผลให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ต้องการได้

2.5 การออกแบบระบบการเรียนการสอน

การออกแบบระบบการเรียนการสอน (Instructional System Design) หรือการจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบเป็นกระบวนการของวิธีระบบ (System Approach) ในการสร้างหรือการพัฒนาพฤติกรรมหรือรูปแบบของการปฏิบัติงานใหม่ ๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายและพัฒนาการเรียนการสอนให้มีคุณภาพตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวทางในการพัฒนาระบบการเรียนการสอน โดยมีองค์ประกอบหลักที่สำคัญของรูปแบบการเรียนรู้ซึ่งประกอบไปด้วยหลักพื้นฐาน 4 ประการ (สัจจ อูทรานันท์, 2532: 6 -10; สุนทร ภูริเวทย์, 2554: 105 -120; สุเทพ อ่วมเจริญ, 2557: 6 -20) ได้แก่

1. องค์ประกอบด้านผู้เรียน คือ การพิจารณาคูณสมบัติของผู้เรียน เพื่อการออกแบบระบบการสอนให้เหมาะสม

2. วัตถุประสงค์ คือส่วนที่กำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ของผู้เรียน

3. วิธีสอน และกิจกรรมการเรียนการสอน คือ การกำหนดวิธีการและกำหนดกิจกรรมในกระบวนการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพ

4. การวัดและประเมินผล คือ การกำหนดวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนให้สอดคล้องตามวัตถุประสงค์

การออกแบบการเรียนการสอนจึงเป็นกระบวนการ (Instructional Design as a Process) ซึ่งเป็นระบบการเรียนการสอนที่คำนึงถึงเป้าหมายหลักของรูปแบบการเรียนรู้ ที่อาศัยทฤษฎีการเรียนรู้ และการสอนเพื่อให้คุณภาพของการสอนมีประสิทธิภาพ โดยกระบวนการออกแบบการเรียนการสอนเริ่มจาก การวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ เป้าหมายการเรียนรู้ และการพัฒนาระบบการถ่ายโอนความรู้เพื่อสนองต่อความต้องการดังกล่าว เพื่อจัดกระบวนการเรียนการสอนให้ผู้สอนและผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กัน โดยใช้วิธีการต่าง ๆ ในการเอื้ออำนวยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด การออกแบบครอบคลุมถึงการพัฒนาสื่อและกิจกรรมการเรียน การทดสอบและประเมินคุณภาพการสอนและกิจกรรมของผู้เรียน ดังนั้นการออกแบบระบบการเรียนการสอน จึงเป็นการนำวิธีการที่เป็นระบบมาใช้ในการออกแบบ การวางแผน การนำไปใช้ และการประเมินกระบวนการทั้งหมดของระบบการสนั้น (กิตานันท์ มลิทอง, 2540: 22; กาญจนา คุณารักษ์, 2545: 7; Mcneil, 2014)

ดังนั้นการออกแบบการเรียนการสอนจึงเป็นภารกิจสำคัญของผู้สอน เนื่องจากทำให้ทราบล่วงหน้าว่าจะสอนอะไร เพื่อจุดประสงค์การเรียนรู้ใด จะจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างไร ใช้สื่อการสอนอะไร และวัดผลประเมินผลโดยวิธีใด การออกแบบการเรียนการสอนอย่างถูกต้องตามหลักการย่อมช่วยให้ผู้สอนเกิดความมั่นใจในการสอน สอนได้ครอบคลุมเนื้อหา สอนได้อย่างมีแนวทาง และมีเป้าหมาย และเป็นการสอนที่ให้คุณค่าแก่ผู้เรียน ฉะนั้นการออกแบบการเรียน การสอนช่วยให้การเรียนมีประสิทธิภาพ และผู้เรียนก็สามารถเกิดประสิทธิผลในการเรียนรู้

อย่างไรก็ดีในการออกแบบการเรียนสนั้นจำเป็นต้องคำนึงหลักการสำคัญในประเด็นต่าง ๆ ที่จะกล่าวถึง (ไชยยศ เรื่องสุวรรณ, 2533: 29; Dick and Carey: 2009; Kumar: 2014) ดังต่อไปนี้

1. การออกแบบและพัฒนาการเรียนการสอนต้องเริ่มจากจุดประสงค์การเรียนรู้และเน้นจุดประสงค์การเรียนรู้อยู่ตลอด ตั้งแต่การวางแผนไปจนถึงการประเมินผล การสื่อสารเรื่องจุดประสงค์การเรียนรู้กับผู้เรียนทั้งทางตรง และทางอ้อมจะทำให้ผู้เรียนได้เตรียมตัวเพื่อกระบวนการเรียนการสอนตลอดจนการประเมินผล

2. ต้องออกแบบให้ตรงกับคุณลักษณะของผู้เรียน ในเหตุการณ์ทั้งหลายของการเรียนรู้ควรออกแบบให้สอดคล้องกับความสามารถ และโครงสร้างการเรียนรู้ผู้เรียนด้วย

3. จัดระดับการสอนให้สอดคล้องกับการรับรู้ของผู้เรียน เป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องจัดระบบของเนื้อหาความรู้ทั้งหมด ทั้งทางมโนทัศน์ หลักการและอื่น ๆ ให้เป็นไปตามลำดับที่สอดคล้องกับระดับกระบวนการทางสมองของผู้เรียน และให้อี้อต่อกระบวนการสมมูลของปัญญาทั้งทางด้าน การซึมซับ การปรับโครงสร้าง และการปรับตัว

4. ให้แรงจูงใจให้ผู้เรียน โดยการแนะนำเนื้อหาความรู้ที่สอดคล้องกับความสำคัญ และประโยชน์ในอนาคต ความต้องการของผู้เรียน ทั้งความต้องการในปัจจุบันและความต้องการในอนาคต

5. ให้ความคิดรวบยอดหรือมโนทัศน์ก่อนเรียน เพื่ออธิบายหรือเชื่อมโยงสิ่งที่เรียน และเป็นการเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนมาแล้วในอดีต และในการกระตุ้น การใช้กลยุทธ์ด้านการเข้ารหัสของผู้เรียนเป็นอย่างดี

6. แยกกิจกรรมการเรียนการสอนที่ซับซ้อนออกเป็นหน่วยเล็ก ๆ ให้การเรียนรู้ในแต่ละหน่วยย่อยนั้นประสบความสำเร็จเป็นลำดับขั้น ควรจัดกิจกรรมจากเรื่องง่ายไปสู่เรื่องยาก หรือจากเรื่องที่เป็นรูปธรรมสู่นามธรรม

7. ใช้วิธีการต่าง ๆ ของการจัดรูปแบบความคิด เพื่อส่งเสริมระบบการรับรู้ให้แก่ผู้เรียน

8. จัดสารสนเทศที่สลับซับซ้อนให้อยู่ในโครงสร้างที่ง่ายต่อการจา จัดเนื้อหาข้อมูลความรู้ในลักษณะของตัวนำรูปแบบการคิด การอธิบายด้วยภาพ การกำหนดสัญลักษณ์เพื่อช่วยจำ โดยเชื่อมโยงกับการเรียนรู้เดิมจะช่วยในการขยายการเรียนรู้ การระลึกและการจำ

9. เชื่อมโยงกับสิ่งเร้าใหม่ เหตุการณ์ที่เป็นไปได้ในทางบวกกับกิจกรรมการเรียน การสอนจะทำให้การเรียนรู้ง่ายขึ้น ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ด้วยวิธีการนี้ได้อีกด้วยตนเอง

10. การสอนที่มีกิจกรรมที่หลากหลายจะทำให้ผู้เรียนมีความตั้งใจอยู่เสมอ

11. ควรมีการประเมินความเข้าใจผู้เรียน และมีปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียน โดยมีการถามตอบระหว่างการสอน

12. ให้อเวลาอย่างเพียงพอสำหรับกระบวนการทางปัญญา โดยผู้เรียนมีส่วนร่วม มีการโต้ตอบมีการสนทนาปัญหาระหว่างเรียน

13. ให้ผู้เรียนมีการวางแผนและฝึกปฏิบัติ การฝึกปฏิบัติของผู้เรียนจะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนผ่าน การใช้ประสาทสัมผัสต่าง ๆ และผ่านกิจกรรมต่าง ๆ ที่มีความหมาย ซึ่งจะเป็นการเพิ่มพูนและถ่ายโยงการเรียนรู้

14. ควรมีการให้ข้อมูลย้อนกลับอย่างทันท่วงทีต่อการตอบสนองของผู้เรียน

15. แนวในการออกแบบการพัฒนาการสอนที่ดีที่สุด ไม่มีเพียงวิธีเดียวเท่านั้น

สรุปได้ว่าการออกแบบระบบการเรียนการสอน เป็นการนำรูปแบบของกระบวนการเชิงระบบมาใช้ในพัฒนาการจัดการเรียนรู้ หรือการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ ต้องอาศัยการวิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ ลักษณะการเรียนรู้ ความรู้ และประสบการณ์เดิมของผู้เรียน รูปแบบการเรียนรู้ที่จะช่วยให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ผู้สอนตั้งไว้ ตลอดจนการให้ข้อมูลย้อนกลับ และวิธีการวัด และประเมินผลผู้เรียนเพื่อตรวจสอบว่าผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์นั้นหรือไม่ ซึ่งในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้มีแนวทางในการพัฒนาระบบการเรียนการสอน โดยมีองค์ประกอบหลักที่สำคัญของรูปแบบการเรียนรู้ 4 ส่วน คือ 1. ปรัชญา หลักการ แนวคิด หรือทฤษฎี ซึ่งเป็นพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ 2. วัตถุประสงค์ของรูปแบบการเรียนรู้ 3. ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และกิจกรรมการเรียนรู้ 4. วิธีการวัดและประเมินผลที่ใช้ในรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ทฤษฎีการรื้อสร้างร่วมกับวิธีการแบบสแกฟโฟลด์

3. ทฤษฎีการรื้อสร้าง

ทฤษฎีการรื้อสร้าง (Deconstruction) เป็นทฤษฎีหลังโครงสร้างนิยมทางภาษาศาสตร์ ซึ่ง Jacques Derrida นักปรัชญาชาวฝรั่งเศส เป็นผู้ริเริ่มทฤษฎีนี้ขึ้นโดยมีผลสืบเนื่องมาจากทฤษฎีโครงสร้างนิยมที่นักทฤษฎีโครงสร้างนิยมเห็นว่าจินตนาการเกี่ยวกับโลกนั้นเป็นโครงสร้างของคู่ความแตกต่าง นั่นคือมนุษย์มักจะจินตนาการถึงสิ่งต่าง ๆ ที่มีอยู่ในโลกนี้ด้วยความคิดเกี่ยวกับความแตกต่าง เช่น สิ่งมีชีวิต/ไม่มีชีวิต ร้อน/หนาว วัฒนธรรม/ชนชาติ คู่ตรงข้ามนี้เป็นโครงสร้างของความหมาย และสามารถอธิบายความคิดทางวัฒนธรรมได้ (ธัญญา สังขพันธ์านนท์, 2559: 86) อาจกล่าวได้ว่าวิธีคิดแบบโครงสร้างนิยมจะเชื่อในความจริงสูงสุด หรือความจริงแท้ ขณะที่วิธีคิดแบบหลังโครงสร้างนิยมไม่เชื่อในความจริงแท้ แต่มองว่าสรรพสิ่งหมุนเวียนเปลี่ยนไป ดังนั้นจึงไม่มีสิ่งที่เป็นอยู่จริง จะมีก็แต่สิ่งที่กำลังจะเกิด กำลังจะเป็น ธัญญา สังขพันธ์านนท์ (2559: 106 - 107) กล่าวว่า นักทฤษฎีหลังโครงสร้างนิยมจะมีแนวคิดปฏิเสธกฎเกณฑ์ของโครงสร้างนิยม และได้ปรับเปลี่ยนกระบวนการทัศน์โครงสร้างนิยมมาสู่กระบวนการทัศน์ใหม่ในการศึกษาวรรณคดี และวัฒนธรรม เช่น ทฤษฎีการรื้อสร้าง (Deconstruction) เป็นต้น

Jacques Derrida นักทฤษฎีหลังโครงสร้างนิยมได้นำทฤษฎีการรื้อสร้าง(Deconstruction) ไปทดลองใช้ในการวิจารณ์วรรณกรรมจนได้รับความสนใจ และทฤษฎีนี้เป็นทฤษฎีที่เน้นวิธีการอ่านตัวบท ที่ทำให้ค้นพบความหมายอื่น ๆ ที่ตัวบทกดทับเอาไว้ ซึ่งความหมายอื่น ๆ นั้นหมายถึงความคลุมเครือของคำหรือวลีที่มีความหมายมากกว่าสองอย่างขึ้นไปเมื่อใช้ในบริบทที่ต่างกัน แล้วดึงออกมาให้เห็น จะเป็นการรื้อสร้างของตัวบทนั้น ๆ และเผยให้เห็นความย้อนแย้งในโครงสร้างเดิม

เป็นการวิเคราะห์การทำงานในโครงสร้างลึกของความคิดและวัฒนธรรมตามทฤษฎีโครงสร้างนิยม มุ่งให้ผู้อ่านได้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของความหมายที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ ด้วยเหตุนี้ทฤษฎีการรื้อสร้างจึงเป็นอีกทฤษฎีหนึ่งที่สามารถนำมาใช้กับกระบวนการอ่านตีความที่จะช่วยให้ผู้อ่านได้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงของความหมาย อีกทั้งยังถือได้ว่าเป็นหนึ่งในการแสดงออกทางความคิดที่สำคัญ และสามารถตีความได้หลากหลายโดยจะเป็นการตีความที่กว้างขวางมากกว่าการแสวงหาความจริงจากตัวบท

จากการศึกษาเอกสาร ตำราเกี่ยวกับทฤษฎีการรื้อสร้าง (Deconstruction) พบว่า นักวิชาการได้กล่าวถึงสาระสำคัญของทฤษฎีนี้ไปในการทำงานเดียวกัน แต่การบัญญัติคำว่า Deconstruction ในภาษาไทยอาจแตกต่างกัน โดยจะมีการใช้คำว่า ทฤษฎีรื้อสร้าง ทฤษฎีรื้อถอน หรือทฤษฎีการรื้อสร้าง ซึ่งในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้คำว่า “ทฤษฎีการรื้อสร้าง” อีกทั้งคำว่า Différance โดยจะมีการใช้คำว่า ความหลากหลาย หรือความเลื่อนไหล ซึ่งในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะใช้คำว่า “ความหลากหลาย” ดังจะขอกกล่าวถึงสาระสำคัญของทฤษฎีการรื้อสร้าง (Deconstruction) ดังต่อไปนี้

3.1 ความเป็นมาของทฤษฎีการรื้อสร้าง (Deconstruction Theory)

คำว่า Deconstruction เป็นคำที่มาจากภาษาเยอรมันคือ “Abbau” ซึ่งมีความหมายว่า ปลดปล่อยหรือการแก้ไข เป็นคำที่ Husserl ได้ใช้มาก่อน จากนั้น Martin Heidegger จึงได้นำคำนี้มาใช้ในรูปศัพท์ว่า “Destruktion” เพื่ออธิบายแนวความคิดทางปรัชญา โดยกล่าวถึงวิธีการทางปรัชญาที่ประกอบไปด้วย 3 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การลดทอน (Reduction) 2) การสร้าง (Construction) และ 3) การทำลาย (Destruction) โดยทั้ง 3 ขั้นตอนนั้นจะมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน คือการสร้างจะมีความเกี่ยวข้องกับการทำลาย แต่การทำลายนั้นไม่ได้หมายความว่า เป็นการทำลายทั้งหมด แต่เป็นการทำลายที่มีลักษณะของการรื้อโครงสร้างเท่านั้น ซึ่งแนวความคิดนี้ต่อมาได้นำมาใช้กับสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอย่างแพร่หลาย (คำแหง วิสุทธางกูร: 2550)

ทฤษฎีการรื้อสร้างเป็นทฤษฎีหนึ่งที่จัดอยู่ในกลุ่มหลังโครงสร้างนิยม ผู้ที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้ให้กำเนิดแนวคิดรื้อสร้างขึ้นมาได้แก่ Jacques Derrida ปรัชญาเมธีร่วมสมัยเชื้อสายยิว และถูกจัดให้เป็นนักทฤษฎีหลังโครงสร้างนิยม เนื่องมาจากผลงานการวิจารณ์เกี่ยวกับภาษาศาสตร์โครงสร้างนิยม (structuralist linguistics) ของโซซูร์ และมานุษยวิทยาโครงสร้างนิยมของ โคลด เลวี – สตราสส์ (ธัญญา สังขพันธ์านนท์, 2559: 142)

ทฤษฎีการรื้อสร้างเริ่มก่อตัวขึ้นในช่วงทศวรรษที่ 60 ในระยะแรกเริ่มคำว่ากรรื้อสร้าง (Deconstruction) เป็นคำศัพท์เทคนิคทางปรัชญา ต่อมาได้ถูกนำไปใช้โดยบรรดานักวิจารณ์ทางวรรณกรรม จากนั้นจึงแพร่ขยายไปยังศาสตร์อื่น ๆ ตั้งแต่ นักภาษาศาสตร์ไปจนถึงนักการศาสนา ผลงานของ Jacques Derrida มีจำนวนมาก และส่วนใหญ่เป็นงานที่อ่านยากจนถึงขั้นไม่ชวนอ่าน

(ไซยรัตน์ เจริญสินโอฬาร, 2554: 5) ผลงานชิ้นสำคัญของ Jacques Derrida เรื่อง Of Grammatology และหนึ่งในความเรียงเรื่องแรก ๆ ที่ได้มีการแปลคือ “Structure, Sign, and Play in the Discourse of Human Sciences” ถือได้ว่าเป็นงานเขียนสำคัญที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีการรื้อสร้าง และทำให้เป็นที่รู้จักดีในกลุ่มปัญญาชนที่ใช้ภาษาอังกฤษ (นรชิต จิรสิทธิ์ธรรม, 2553: 12)

การรื้อสร้างเป็นทฤษฎีที่มีรากฐานมาจากแนวคิดทางปรัชญาที่เน้นเรื่องของการอ่านใหม่ (re-reading) ในงานเขียนทางปรัชญา ต่อมาได้ส่งผลกระทบต่อการศึกษาวรรณคดีในฐานะที่เป็นวิธีการอย่างหนึ่งของการวิจารณ์และการศึกษาเชิงวิเคราะห์และสอบสวน แนวคิดการรื้อสร้างจึงเป็นแนวคิดที่มุ่งวิเคราะห์ให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงของภาษา และถือได้ว่าเป็นหนึ่งในการแสดงออกทางความคิดที่สำคัญและทรงพลังที่สุดของแนวคิดหลังโครงสร้างนิยม

3.2 สาธารณสำคัญของทฤษฎีการรื้อสร้าง

ทฤษฎีการรื้อสร้าง (Deconstruction) เป็นแนวคิดที่นักคิดหลังทฤษฎีโครงสร้างนิยมปฏิเสธความคิดพื้นฐานของทฤษฎีโครงสร้างนิยมโดยมี Jacques Derrida นักปรัชญาชาวฝรั่งเศสเป็นผู้ริเริ่มความคิดขึ้นในปี ค.ศ. 1966 และนำไปทดลองใช้วิจารณ์วรรณกรรมในปี 1980 โดยทฤษฎีการรื้อสร้างนี้เรียกได้ว่าเป็นการวิจารณ์ “หลังโครงสร้างนิยม”

ทฤษฎีการรื้อสร้างตามแนวคิดของ Jacques Derrida ต่างจากทฤษฎีโครงสร้างนิยมตรงที่ไม่เชื่อในความจริงแท้ กล่าวคือไม่เชื่อว่า วัตถุ (บทวรรณกรรม สังคม หรือมนุษย์) มีระบบหรือโครงสร้างซ่อนอยู่ โดยที่ Jacques Derrida นั้นได้สรุปประเด็นสำคัญของความไม่เชื่อใน 3 ประเด็นด้วยกัน คือ

1. ไม่เชื่อเรื่อง การมีอยู่ การดำรงอยู่ของฐานราก ศูนย์กลาง องค์กรรวม หรือ จุดกำเนิด เพราะเห็นว่าความคิดเหล่านี้เป็นการคิดแบบหยุดนิ่ง แน่นนอน และตายตัวที่เชื่อใน “จุดคงที่”
2. การไม่เชื่อในเรื่อง การปรากฏตัวที่สมบูรณ์ เพราะเห็นว่าไม่มีสิ่งนี้ จะมีก็แต่การปรากฏที่ไม่ปรากฏ ของสรรพสิ่ง
3. ไม่เชื่อในความเป็นศูนย์กลางของมนุษย์ในฐานะองค์ประธาน เชื่อว่ามนุษย์นั้นเป็นเพียง “ผลลัพธ์” ของระบบสังคม (ไม่เชื่อในอิสระหรืออำนาจอธิปไตยของมนุษย์)

จากแนวคิดในเรื่องการไม่เชื่อในความจริงแท้ ที่มองว่าสรรพสิ่งหมุนเวียนเปลี่ยนไป มีแต่สิ่งที่กำลังจะเกิด และกำลังจะเป็น (becoming) นี้เองจึงทำให้การวิพากษ์ด้วยโครงสร้างภาษาที่สืบทอดมาจากแนวคิดโครงสร้างนิยมก็ถูกมองข้ามไป สุดท้ายไม่มีสัญญา ไม่มีโครงสร้างที่ตายตัว ทั้งรูปสัญญะและความหมายสัญญะก็เปลี่ยนไปตามสถานการณ์และเวลา โครงสร้างก็เป็นสิ่งที่ไม่แน่นอน มีอยู่เพียงแค่ช่วงเวลาหนึ่งเท่านั้น (ไซยรัตน์ เจริญสินโอฬาร, 2554: 19)

ในสกุลความคิดแบบโครงสร้างนิยมนั้นเชื่อในความจริงแท้ของสิ่งที่เรียกว่า “ศูนย์กลาง” แต่สกุลความคิดแบบหลังโครงสร้างนิยมอย่าง Jacques Derrida กลับเห็นว่าไม่มีสิ่งที่เรียกว่า “ศูนย์กลาง” ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร (2554: 47 - 48) อธิบายว่า วิธีคิดแบบศูนย์กลางนิยมเป็นวิธีคิดที่มีบทบาทอย่างมากของปรัชญาตะวันตก คือการให้ความสำคัญความเป็นศูนย์กลาง แม้แต่ทฤษฎีโครงสร้างนิยมก็เป็นทฤษฎีที่เชื่อในความจริงแท้ของสิ่งที่เรียกว่าศูนย์กลาง แต่ความคิดแบบหลังโครงสร้างนิยมกลับไม่เชื่อในสิ่งนี้ ดังที่ Jacques Derrida กล่าวว่า จะมีก็แต่การทำหน้าที่หรือบทบาทของศูนย์กลางที่เปลี่ยนแปลงไปตามความคิดเกี่ยวกับสิ่งที่เรียกว่า “ศูนย์กลาง” อีกต่อหนึ่ง ดังนั้นศูนย์กลางในความหมายของ Jacques Derrida เป็นเรื่องของบทบาทหน้าที่ (function) ที่เปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์ ไม่ใช่ความจริงแท้ ศูนย์กลางจึงเป็นเพียงการทำหน้าที่หรือบทบาทแบบหนึ่งที่สามารถแทนที่ด้วยสิ่งอื่นหรือผ่านการใช้ภาษาเมื่อไม่มีศูนย์กลางที่แน่นอน

นอกจากวิธีคิดแบบศูนย์กลางนิยมที่ Jacques Derrida มีทัศนะแตกต่างจากทฤษฎีโครงสร้างนิยม วิธีคิดแบบคู่ตรงข้ามก็เป็นอีกวิธีคิดหนึ่งที่ Jacques Derrida เห็นว่าในระบบของภาษาไม่มีความเป็นคู่ตรงข้าม (binary opposition) วัฒนธรรมตะวันตกอิงอยู่กับการคิดแบบคู่ตรงข้าม ในแง่นี้โครงสร้างนิยมก็ยังยึดในความคิดเก่า เพราะเชื่อในวิธีคิดแบบคู่ตรงข้าม ซึ่งการคิดแบบคู่ตรงข้ามนั้นทำให้มีการจัดลำดับความสำคัญเกิดขึ้น คำ ๆ หนึ่งอาจถูกทำให้มีค่าสูงขึ้น ในขณะที่อีกคำถูกทำให้ต่ำลง หรือถูกลบเลือนไป เช่น คู่ตรงข้ามระหว่างธรรมชาติกับวัฒนธรรม ธรรมชาติกลับได้รับอภิสิทธิ์เหนือกว่า หรือการพูดมีความสำคัญว่าการเขียน Jacques Derrida แย้งว่าไม่มีความเป็นคู่ตรงข้ามในระบบของภาษาและรหัสใด ๆ ตัวบททั้งหลายไม่ได้มีเพียงความหมายเดียว ดังนั้นจึงไม่สามารถมีศูนย์กลางที่คู่ตรงข้ามดำรงอยู่ (ธัญญา สังขพันธ์านนท์, 2559: 149) เพราะฉะนั้นทฤษฎีการรื้อสร้างจึงมองว่าหากพิจารณาคำคู่ตรงข้ามที่เคยถูกมองข้ามไป หรือถูกลดความสำคัญลงได้แสดงบทบาทและความสำคัญออกมา โดยมุ่งทดแทนแก้ไขสิ่งที่เสียไป ภายใต้กรอบการรื้อสร้าง ความแตกต่างจะกลายมาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ และมีคุณค่ามีความน่าสนใจ

ประเด็นสำคัญที่ Jacques Derrida ต้องการชี้ให้เห็นก็คือ วิธีคิดแบบคู่ตรงข้ามที่รับมาใช้ เช่น สิ่งมีชีวิต/ไม่มีชีวิต ร้อน/หนาว วัฒนธรรม/ธรรมชาติ ไม่ได้เป็นเพียงวิธีคิด แต่เป็นระบบการสร้างความหมายแบบหนึ่ง สรรพสิ่งจะมีความหมายเมื่ออยู่ภายใต้ระบบการแบ่งแยกแบบคู่ตรงข้ามนี้เท่านั้น หากสิ่งหนึ่งสิ่งใดเข้ากับคู่ตรงข้ามไม่ได้ก็จะกลายเป็นสิ่งแปลกประหลาดไปทันที ดังนั้นวิธีคิดแบบโครงสร้างนิยมเช่นนี้จึงเชื่อมั่นในความจริงแท้ของคู่ตรงข้าม ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร (2554:52) อธิบายว่า Jacques Derrida ต้องการชี้ให้เห็นว่าเมื่อไม่มีศูนย์กลาง เช่น ไม่มีคู่ตรงข้าม ก็จะมีแต่เรื่องของการเติมส่วนที่ขาดไปให้เต็ม หรือการแทนที่ สวมรอยอย่างไม่รู้จบ ซึ่ง Jacques Derrida เสนอวิธีคิดอีกแบบที่เรียกว่า “ความหลากหลาย” (différance)

ด้วยเหตุนี้หลักการสำคัญของการรื้อสร้างจึงเป็นการวิเคราะห์โครงสร้างลึกของความคิดและวัฒนธรรมตามทฤษฎีโครงสร้างนิยม การวิเคราะห์ของทฤษฎีการรื้อสร้างนี้ก็คือ การหาโครงสร้างภายในของวัตถุ ซึ่งทฤษฎีโครงสร้างนิยมมองว่าทุกสิ่งจะประกอบไปด้วยคู่ตรงกันข้าม ในขณะที่ทฤษฎีการรื้อสร้างต้องการชี้ให้เห็นว่า ระบบหรือโครงสร้างต่าง ๆ ที่ทฤษฎีโครงสร้างนิยมพยายามจะแสดงออกมานั้นเป็นการกำหนดขึ้นเองจากอำนาจของสังคม

แก่นความคิดสำคัญของ Jacques Derrida คือ การปฏิเสธแนวคิดของนักโครงสร้างนิยมในเรื่องที่โครงสร้างนิยมเห็นว่า ตัวภาษามีระบบหรือโครงสร้างที่เป็นสากลอยู่เบื้องหลัง ถ้าหากมีวิธีการศึกษาที่ถูกต้องก็สามารถเข้าใจระบบหรือโครงสร้างดังกล่าว แต่ Jacques Derrida มีความเห็นที่แตกต่างว่า ธรรมชาติของภาษานั้นไร้ระเบียบ และภาษาก็ไม่ได้มีชุดความสัมพันธ์แบบหนึ่งต่อหนึ่งระหว่างรูปสัญลักษณ์ (signifier) กับความหมายสัญลักษณ์ (signified) ไม่มีความชัดเจนระหว่างสองสิ่งนี้ สิ่งที่ Jacques Derrida ให้ความสนใจก็คือการแสดงให้เห็นถึง “ความหลากหลาย” ของระบบภาษา ซึ่งสามารถโยงไปถึงระบบอื่น ๆ ได้ด้วย (นรชิต จิรสิทธิ์ธรรม, 2553: 12)

ดังนั้นทฤษฎีการรื้อสร้างจึงเป็นทฤษฎีที่เน้นการอ่านเพื่อวิเคราะห์ด้วยวิธีการชี้ให้เห็นถึงความย้อนแย้งภายในตัวบทนั้น ซึ่งจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงของตัวบท การอ่านแบบหลังโครงสร้างนิยมจึงเป็นเรื่องของการตระหนักรู้ถึงความย้อนแย้งภายในตัวบท เป็นผลมาจาก “ธรรมชาติ” ของการเขียน ด้วยการนำส่วนต่าง ๆ มาประกอบ เรียงร้อยขึ้นภายใต้รหัสชุดต่าง ๆ ที่ขัดแย้งกัน สิ่งที่ได้จากการอ่านในแบบของทฤษฎีการรื้อสร้างจึงไม่ใช่ความหมาย แต่กลับเป็นความเป็นไปได้ของความหมาย ซึ่งย่อมมีมากกว่าหนึ่งความหมาย เพราะการอ่านเป็นทั้งการเพิ่มเติม และการเข้าไปแทนที่ สวมรอย เป็นการอ่านเพื่อสลายเอกภาพของตัวบทจากภายในตัวบทเอง (ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร, 2555: 195 - 196)

แนวคิดหนึ่งของทฤษฎีการรื้อสร้างเสนอว่างานวรรณกรรมทุกชิ้นจะมีความย้อนแย้งทางความหมายในตัวบท มีผลทำให้งานชิ้นนั้น “รื้อทำลาย” ตัวเอง และหากสามารถเห็นความย้อนแย้งดังกล่าวได้ก็จะสามารถ “สร้าง” ความหมายใหม่ให้กับงานชิ้นนั้นได้ แต่ปัญหาก็คือ ผู้คนส่วนมากมักมองไม่เห็นข้อบกพร่องทางภาษาของงานชิ้นนั้น ๆ เพราะผู้คนส่วนมากมักยอมรับความหมายของถ้อยคำนั้นโดยไม่มีข้อโต้แย้งใด ๆ (สุภางค์ จันทวานิช, 2551: 234)

Jacques Derrida ได้เสนอแนวคิดที่เรียกการรื้อสร้างไว้ว่า คือวิธีการอ่านตัวบทเพื่อค้นหาความหมายอื่น ๆ ที่ตัวบทกดทับเอาไว้ เป็นการหาความหมายของความหมายหรือความหมายอื่น ๆ (polysemy) ได้แก่ ความคลุมเครือของคำหรือวลีที่มีความหมายมากกว่าสองอย่างขึ้นไปเมื่อใช้ในบริบทที่ต่างกัน วิธีการรื้อสร้างจะแสวงหารายละเอียดว่าตัวบทได้บดบังเงื่อนไขอะไรบางอย่างที่เป็นพื้นฐานของตัวมันเองเอาไว้โดยไม่รู้ตัว เงื่อนไขเหล่านี้แย้งกับตรรกะที่ตัวบทนั้นเสนอออกมา การวิเคราะห์หาจุดที่ระบบกดทับไว้แล้วดึงออกมาให้เห็นจะเป็นการรื้อสร้างของตัวบทนั้น ๆ

เผยให้เห็นความย้อนแย้งในโครงสร้างเดิม ดังนั้นวิธีวิเคราะห์แบบรื้อสร้างคือการรื้อให้เห็นความหมายที่ถูกกดไว้ (สุภางค์ จันทวานิช, 2555: 234 - 235)

ดังนั้นจากการรื้อสร้างตัวบทเช่นนี้ Jacques Derrida จึงมีความเชื่อว่าจะพบสิ่งที่ตัวบท “กดทับ หรือบดบังว่าไม่จำเป็นต้องมี แต่จริง ๆ แล้วกลับจำเป็นหรือขาดไม่ได้” ซึ่งเรียกสภาวะที่พบจากการรื้อสร้างนี้ว่า สิ่งที่หายไปที่ดำรงอยู่ (the present absences) หรือความเงียบที่กำลังผลิตอยู่ (productive silences) เปรียบได้กับเชิงอรรถของบทความที่อาจสำคัญมากกว่าตัวเนื้อเรื่อง เพราะเป็นการบอกสิ่งที่ป็นรายละเอียดเพิ่มเติมหรือข้อมูลเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ผู้เขียนไม่ต้องการนำมาไว้ในตัวเนื้อเรื่อง เพราะจะทำให้ขัดแย้งกับตัวเรื่อง ดังนั้นการรื้อสร้างจึงเป็นเรื่องของการตีความตัวบทมากกว่าการแสวงหาความจริงจากตัวบท (สุภางค์ จันทวานิช 2555, 238)

3.3 การศึกษาทฤษฎีการรื้อสร้างในประเทศไทย

ในประเทศไทยได้มีนักวิชาการ และนักการศึกษาหลายท่านที่สนใจศึกษาทฤษฎีการรื้อสร้าง (Deconstruction) เพื่อทำความเข้าใจในตัวบททฤษฎีให้เกิดความชัดเจนให้มากยิ่งขึ้น แล้วนำมาใช้กับการอธิบายเกี่ยวกับทักษะการอ่านในมุมมองที่น่าสนใจ ดังที่ผู้วิจัยจะขอเสนอสาระสำคัญดังกล่าวเอาไว้ ดังต่อไปนี้

3.3.1 สันติรักษ์ ประเสริฐสุข (2548: 137) ได้กล่าวถึงทฤษฎีการรื้อสร้างว่า สาระสำคัญของทฤษฎีการรื้อสร้างนั้นอยู่ที่การวิเคราะห์ พิจารณาเข้าไปถึงกลวิธี สภาวะสมมติฐาน และกระบวนการของการเปลี่ยนแปลงของภาษา และการสร้างความหมายของการพูดและการเขียน ซึ่ง Jacques Derrida เจ้าของทฤษฎีนี้ใช้กระบวนการที่เรียกว่า “ดิฟเฟอเรนซ์ (différance)” ซึ่งเป็นการวิพากษ์ถึงสิ่งที่งานเขียนขึ้นนั้น ๆ ไม่ได้พูดถึงหรือมองข้ามต่อสิ่งนั้นในการสร้างความสมบูรณ์และความครอบคลุมของตัวเองขึ้นมา Jacques Derrida แสดงการปฏิเสธแนวความคิดที่ว่าภาษาเป็นศูนย์กลางของกฎเกณฑ์และระเบียบต่าง ๆ ซึ่ง Jacques Derrida เชื่อว่าแนวคิดดังกล่าวจะนำไปสู่การปิดกั้นทางความคิด และเชื่อว่าไม่มีงานเขียนหรือแนวความคิดใด ๆ ที่สามารถบอกเล่า หรือทำความเข้าใจถึงทุกสิ่งทุกอย่างได้อย่างสมบูรณ์แบบ ถึงแม้ว่าจะเชื่อว่าเป็นเช่นนั้นจริงก็ตาม Jacques Derrida ยังเชื่ออีกว่าวัตถุชิ้นหนึ่งนั้นมีหลายด้าน การมองวัตถุหนึ่งชิ้นจากมุมมองหนึ่งย่อมเป็นการรับรู้ในด้านเดียวโดยยังคงมีความเป็นไปได้ในการมองวัตถุชิ้นนั้นจากมุมอื่น ๆ อีก ดังนั้นงานเขียนก็เช่นกันย่อมมีบางสิ่งหรือแนวความคิดนั้นลึ้มที่จะกล่าว หรือละเลยถึงบางสิ่งที่ถูกมองข้ามไปหรือบางส่วนที่ขาดหายไป ซึ่งการละเลยนั้นมีผลต่อโครงสร้างของ “ตัวบท” เช่น ในงานเขียนอาจมีการทอดทิ้งหรือละเลยในการกล่าวถึงบุคคลใดหรือไม่ วัตถุประสงค์ของหนังสือขาดการพูดถึงหัวข้อใดหรือไม่ มีความเกี่ยวพันของตัวบทกับทางด้านอื่น Deconstruction จึงเป็นมากกว่าการเปรียบเทียบงานชิ้นหนึ่งกับมาตรฐานในการวิจารณ์ที่มีอยู่แล้ว แต่เป็นการค้นหาช่องทางหรือวิธีการที่งานเขียนนั้นได้แสดงถึงสิ่งซึ่งถูกมองข้ามไปโดยใช้ “วิธีการเคลื่อนย้าย (displace)” จากการค้นหาจากสิ่งที่อยู่

ภายในตัวเองไปสู่สิ่งที่อาจอยู่ภายนอกหรือ “ตัวบทอื่น (other texts)” เช่น การวิพากษ์วรรณกรรม ในเชิงแบบแผนทั่วไปจะเน้นการวิจารณ์ไปตามเนื้อหาและข้อดีข้อเสียของงานชิ้นนั้นเพียงด้านเดียว และมักจะเป็นไปในแนวเชิงเส้น เช่น a ก่อให้เกิด b แต่ Deconstruction จะมองกลับกันว่า b อาจไม่ได้เกิดจาก a แต่เพียงอย่างเดียว แต่อาจได้รับผลมาจากปัจจัยอื่น ๆ อีกด้วย

3.3.2 อูซา พัดเกตู (2551: 4) ได้กล่าวถึงทฤษฎีการรื้อสร้างว่า เป็นทฤษฎี การวิเคราะห์ภาษาที่มุ่งพินิจความซับซ้อนของการตีความหมาย ซึ่งนอกจากจะต้องมีการศึกษา ความหมายในตัวอักษรที่ปรากฏให้เห็นอยู่แล้ว ก็ยังจะต้องมีการศึกษาถึงความหมายของสิ่งที่ ถูกมองข้ามไป หรือละไว้ในฐานที่เข้าใจกันอีกด้วย และเป็นทฤษฎีที่เน้นการมองต่างมุมเพื่อกระตุ้น ให้ผู้ศึกษามีมุมมองที่เปลี่ยนไป ทำให้สิ่งที่เคยถูกลดคุณค่าได้แสดงความสำคัญออกมา โดยมุ่งทดแทน แก้วไขสมดุลที่เสียไป

3.3.3 สุภางค์ จันทวานิช (2551: 234) ได้กล่าวถึงทฤษฎีการรื้อสร้างว่า ทฤษฎี การรื้อสร้างเป็นเรื่องของการตีความตัวบทมากกว่าการแสวงหาความจริงจากตัวบท โดย Jacques Derrida เชื่อว่าสิ่งที่ตัวบท “กตัญญู หรือบดบังว่าไม่จำเป็นต้องมี แต่จริง ๆ แล้วกลับจำเป็นหรือขาดไม่ได้ ซึ่งเรียกสภาวะที่พบจากการรื้อสร้างนี้ว่า “สิ่งที่หายไปที่กำลังอยู่” (the present absences) เป็นการบอกสิ่งที่ผู้เขียนไม่ต้องการนำมาไว้ในตัวเนื้อเรื่อง เพราะจะทำให้ขัดแย้งกับตัวเรื่อง งานวรรณกรรมทุกชิ้นจึงมีความขัดแย้งทางความหมายในตัวบท มีผลทำให้งานชิ้นนั้น “รื้อทำลาย” ตัวเองและหากสามารถเห็นความขัดแย้งดังกล่าวได้ ก็จะสามารถ “สร้าง” ความหมายใหม่ให้กับงาน ชิ้นนั้นได้

3.3.4 จิรโชค วีระสย (2555: 15) ได้กล่าวถึงทฤษฎีการรื้อสร้างว่าเป็นทฤษฎีของ นักคิดหลังโครงสร้างนิยมในการวิพากษ์วิจารณ์ สิ่งที่เรียกว่าเป็นตัวบทหรือตำรา (text) ซึ่งเป็นศัพท์ ของนักปรัชญาชาวฝรั่งเศสชื่อ Jacques Derrida ให้มีความหมายว่าเป็นเรื่องอะไรก็ได้ที่สามารถ วิเคราะห์เชิงวิพากษ์วิจารณ์ รากศัพท์มีความหมายว่าดึงแยกออกจากกัน (taking it apart) ซึ่งหมายความว่าดึงส่วนประกอบออกไปให้หมดเพื่อบ่งชี้ว่าแยกกัน มีความหมายต่างกัน คำว่า การรื้อสร้าง (Deconstruction) ดังกล่าวยังมีความหมายว่าเป็นการยกเลิก (undoing) สิ่งที่เป็น ความคิดหลัก (constructs) ของอุดมการณ์หรือสิ่งที่เป็นขนบปฏิบัติ (convention) ซึ่งได้กำหนด ความหมาย (meaning) ดังนั้น การรื้อสร้างจึงต้องเป็นการจู่โจมและเปิดให้เห็นข้อขัดแย้งและความ ไม่สอดคล้องกัน ดังนั้นย่อมไม่สามารถบ่งชี้สัจธรรมเที่ยงแท้ถาวร (absolute truth) Jacques Derrida เห็นว่าภาษาความจริงและความหมาย เป็นสิ่งที่เข้าใจยาก (elusive) มีความหมายสองแง่สองง่าม (equivocal) และมีลักษณะที่สัมพันธ์กัน (relative) แม้ผู้ที่กำหนดหรือผู้ที่แต่งตัวบทหรือตำรา ดังกล่าวได้สูญหายหรือเปลี่ยนไปแล้ว รวมทั้งสภาพแวดล้อมที่ตัวบทหรือตำรานั้นได้ถูกสร้างขึ้นมาได้ เปลี่ยนไปแล้ว แต่ความหมายของตัวบทหรือตำรานั้นยังไปได้ไกลเกินกว่าสิ่งที่ตั้งใจไว้ในความหมายนี้

ผู้อ่านจึงกลายเป็นผู้กำหนดหลายสิ่งหลายอย่างเข้ามาสู่ผลงานของผู้แต่งหรือคนทำเรื่องราวแต่ดั้งเดิม การรื้อสร้างเป็นการทำตามวิทยาการของระเบียบวิธีที่ใช้ตีความข้อเขียน ซึ่งใช้วิธีการสำรวจตรวจสอบ ตัวบทหรือตำรา แต่วัตถุประสงค์แตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะระเบียบวิธีที่ใช้ตีความข้อเขียนนั้นมุ่งค้นหา ความหมายพื้นฐานในบริบทใดบริบทหนึ่งแต่การรื้อสร้างต้องการเปิดเผยว่า ความหมายมีลักษณะ เปลี่ยนแปลงและตีความได้หลากหลาย

3.3.5 ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร (2555: 195 - 196) ได้กล่าวถึงทฤษฎีการรื้อสร้างว่า มโนทัศน์เรื่องวิธีการรื้อสร้างนั้น Jacques Derrida ใช้ในความหมายเชิงบวก หมายถึงการสร้างกรอบ/ วงล้อม โดยดูว่าวาทกรรมต่าง ๆ ถูกผลิต/สร้างขึ้นมาได้อย่างไร มีระเบียบ กฎเกณฑ์ จารีตใดเป็นตัวกำหนด ไม่แตกต่างไปจากบทกลอน หรือบทกวีที่ต้องมีหลักเกณฑ์บางอย่างกำหนดให้เป็น แต่ในระดับของวิธีการหาความรู้ (method) วิธีการรื้อสร้างสำหรับ Jacques Derrida หมายถึงการแทนที่/ สวมรอยสิ่งหนึ่งด้วยอีกสิ่งหนึ่ง แต่ร่องรอยของสิ่งที่ถูกแทนที่ก็ยังคงอยู่ รวมตลอดของการเขย่า/ สั่นคลอนสิ่งที่ตกตะกอนนอนนิ่งให้ขุ่นขึ้นมา เพื่อหาองค์ประกอบต่าง ๆ ของสิ่งที่ต้องการศึกษา (de-sedimentation) หรือเป็นการผ่า/แบ่ง (reduction) สิ่งที่ต้องการศึกษาออกเป็นหน่วย/ ส่วนย่อย ๆ เพื่อดูความสัมพันธ์ของหน่วยย่อยเหล่านี้ว่ามีรหัส ระเบียบ กฎเกณฑ์ หรือโครงสร้างใดกำกับ/กำหนดให้เป็นอยู่ การรื้อสร้างจึงเป็นการอ่านเพื่อสลาย สั่นคลอนเอกภาพของตัวบท จากภายในตัวบทเอง ด้วยการชี้ให้เห็นถึงความขัดแย้งภายในตัวบทนั้น ซึ่งจะนำไปสู่การ ล่มสลายของ ตัวบทในที่สุด การอ่านแบบทฤษฎีหลังโครงสร้างนิยมจึงไม่ใช่เรื่องของความดีความ แต่เป็นเรื่องของการตระหนักถึงความขัดแย้งภายในตัวบท ซึ่งเป็นผลมาจาก “ธรรมชาติ” ของการเขียน ด้วยการนำ ส่วนเสี้ยวต่าง ๆ มาประกอบ ร้อยรัด ถักทอขึ้นขึ้นภายใต้รหัสชุดต่าง ๆ ที่ขัดแย้งกัน สิ่งที่ได้จากการอ่านในแบบของนักทฤษฎีแนวหลังโครงสร้างนิยมจึงไม่ใช่ความหมาย แต่กลับกลายเป็นความ เป็นไปได้ของความหมาย ซึ่งย่อมมีมากกว่าหนึ่งความหมาย เพราะการอ่านเป็นทั้งการเพิ่มเติม และการเข้าไปแทนที่/สวมรอย เป็นการอ่านเพื่อสลาย สั่นคลอนเอกภาพของตัวบทจากภายในตัวบทเอง

ดังนั้นการอ่านแบบทฤษฎีหลังโครงสร้างนิยมจึงไม่ใช่การอ่านเพื่อค้นหา ความหมายที่แท้จริง ไม่ใช่ลักษณะของการอ่านตีความ และก็ไม่ใช่การอ่านแบบทฤษฎีโครงสร้างนิยม/ สัจวิทยา ที่มีจุดอ่อนสำคัญอยู่ที่ความมึนบอดกับความแตกต่างที่หลากหลาย ด้วยการลดทอนสิ่งที่ ซับซ้อนมาเป็นเพียงเรื่องง่าย ๆ และแคบ ๆ ที่เรียกกันว่า “โครงสร้าง/รหัส” แต่เป็นการอ่านเพื่อหาความเป็นไปได้ของความหมายซึ่งจะต้องมีมากกว่าหนึ่งความหมาย เนื่องจากการอ่านที่ทั้งเพิ่มเติม และแทนที่/สวมรอย หรือที่ Jacques Derrida เรียกว่า Supplement ในงานเรื่อง Dissemination ของเขา และเป็นการอ่านเพื่อดูกลวิธีการเขียน ดูการทำงานของภาษา การร้อยเรียงของรหัสชุดต่าง ๆ ที่ขัดแย้งกัน และต่างเป็นอิสระแก่กันแต่มาอยู่ร่วมกัน จนทำให้ความหมายเป็นเรื่องที่กำหนดตัดสิน ไม่ได้ (the undecidability)

3.3.6 ศิรินันต์ สุวรรณโมลี (2556: 4) ได้กล่าวถึงทฤษฎีการรื้อสร้างว่า ทฤษฎีการรื้อสร้างเป็นทฤษฎีที่ต่างจากทฤษฎีโครงสร้างนิยมตรงที่ไม่เชื่อในการมีอยู่ โดยไม่เชื่อว่า วัตถุ (บวรกรรมกรรม สังคม หรือมนุษย์) มีระบบหรือโครงสร้างซ่อนอยู่ โดยที่ Jacques Derrida ได้สรุปประเด็นสำคัญของความไม่เชื่อใน 3 ประเด็นด้วยกัน คือ 1. ไม่เชื่อเรื่องการมีอยู่ การดำรงอยู่ของฐานรากหรือจุดกำเนิด 2. การไม่เชื่อในเรื่องการปรากฏตัวที่สมบูรณ์ 3. ไม่เชื่อในความเป็นศูนย์กลางของมนุษย์ในฐานะองค์ประธาน (ไม่เชื่อในอิสระหรืออำนาจอธิปไตยของมนุษย์) จากแนวคิดในเรื่องการไม่เชื่อของการมีอยู่ เป็นอยู่ ทำให้การวิพากษ์ด้วยโครงสร้างภาษาที่สืบทอดมาจากแนวคิดโครงสร้างนิยมก็ถูกมองข้ามไป สุดท้ายไม่มีสัญญาณ ไม่มีโครงสร้างที่ตายตัว ทั้งรูปสัญญาณและความหมายสัญญาณก็เปลี่ยนไปตามสถานการณ์และเวลา โครงสร้างก็เป็นสิ่งที่ไม่แน่นอน มีอยู่เพียงแค่ช่วงเวลาหนึ่งเท่านั้น

3.3.7 ชลธิรา สัตยวัฒน์นา (2556: 30 – 32) ได้กล่าวถึงทฤษฎีการรื้อสร้างว่า Jacques Derrida วิพากษ์กรอบแนวคิดของสำนักภาษาศาสตร์แนวโครงสร้าง-หน้าที่ ซึ่งมีวิธีคิดที่ติดอยู่กับหน้าที่ของคำ โครงสร้างของประโยคอย่างแข็งขันตายตัว Jacques Derrida ชี้ให้เห็นว่าถ้อยคำในภาษา และสำนวนทั้งหลายมีความหลากหลาย เปลี่ยนแปลง ความเป็นพลวัต รวมทั้งเมื่อได้มีการผูกเชื่อมโยงเรียงร้อยเป็นประโยค เป็นข้อความ เป็นย่อหน้า เป็นเรื่องเป็นราว ในบริบทหนึ่ง ๆ ล้วนมี “รหัสสนัย” (language code) ซุกซ่อนและแอบแฝงอยู่ โดยผู้สื่อสาร-ผู้ใช้ภาษา และผู้รับสาร ซึ่งเป็นผู้นำเอาภาษาไปใช้ต่อ ๆ กันไปเป็นทอด ๆ จึงต่างตกอยู่ใน “กักตัก” ของภาษา และถูกรหัสสนัยของภาษานำพาไปในทิศทางที่ไม่ทันรู้ตัวหรือไม่อาจจะตระหนักรู้ได้ หากไม่ใช้ความใคร่ครวญ ตรិตรอง และที่สำคัญหากไม่รู้จักใช้ความคิดวิพากษ์ภาษาและถอดรหัสสนัยของภาษา ซึ่งล้วนแล้วแต่มี “กลลวง” ที่ยากแท้จะหยั่งถึง ทั้งนี้ Jacques Derrida ไม่เพียงแต่เสนอให้คิดเชิงวิพากษ์เท่านั้น Jacques Derrida ยังได้สร้าง “วาทกรรม” ชุดใหม่ขึ้นมาด้วยการใช้กระบวนการ “รื้อสร้าง” ตามที่ Jacques Derrida เสนอให้ใช้ศัพท์ “Deconstruction” เป็นฐานคิดเชิงทฤษฎีขั้นพื้นฐานที่ผู้ใช้ภาษา พึงเริ่มต้นและใส่ใจรื้อสร้างของภาษาดังตัวอย่างคำว่า “Be free!” ซึ่งเข้าใจว่า “Be free!” หมายความว่าอย่างไร สำหรับคนต่างภาษาคำและข้อความนี้จะแปลได้ว่า “(จง) เป็นอิสระ!” ซึ่ง Jacques Derrida ชี้ให้เห็นว่ากลลวงของถ้อยคำและข้อความนี้อยู่ที่ลักษณะตรงข้ามที่ขัดแย้งกันระหว่างความหมาย “ให้เป็นอิสระ” กับรูปแบบความสัมพันธ์ของประโยคที่เรียงร้อยต่อกันง่าย ๆ เพียงสองคำสองพยางค์แต่มีความหมายสำคัญเป็นประโยคคำสั่ง (ตามลักษณะโครงสร้างภาษาที่ไม่ใช่ภาษาไทย) ประโยคสั้น ๆ นี้ยังถูกกำกับควบคุมด้วยเครื่องหมายอัญประกาศ แล้วตามด้วยเครื่องหมายอัศเจรีย์ ซึ่งในภาษาอังกฤษและฝรั่งเศสใช้กำกับประโยคที่เป็นคำสั่งและมีความหมายเชิงบังคับ ดังนั้น เมื่อถอดรหัสสนัยของข้อความนี้ออกมาตามแนวทาง “การรื้อสร้าง” Jacques Derrida ชี้ให้เห็นคิดว่า ผู้รับเอาชุดข้อความนี้มาปฏิบัติไม่ได้เป็นอิสระ ไม่ได้รับการปลด หรือพ้นจากการกำกับควบคุม โดยนัยนี้ “ความเป็นอิสระ” จึงไม่ได้มีอยู่จริง และผู้ที่รับคำสั่ง “ให้เป็นอิสระ” ก็จะตกเป็นเหยื่อของกักตักทางภาษา พาให้เข้าใจเองอย่างคลาดเคลื่อน

หลงเข้าใจไปว่าตนได้รับ “อิสรภาพ” จริง ๆ แต่ไม่ได้เป็นเช่นนั้น คำว่า “อิสรภาพ” หากถอดรื้อตาม “การรื้อสร้าง” จึงไม่ได้ มีอยู่จริง เป็นเพียงสิ่งสมมติ เป็นสิ่งหลอกลวง เป็นสำนวนโวหารที่ได้สร้างกับดักไว้ให้คนหลงเชื่อ และที่สุดก็เป็น “มายาคติ” นั่นเอง

3.3.8 สุรเดช โชติอุดมพันธ์ (2559: 119 - 120) ได้กล่าวถึงทฤษฎีการรื้อสร้างว่าการรื้อสร้างเป็นการปฏิเสธความเป็นสัจธรรม หรือความเที่ยงแท้ทางวิทยาศาสตร์ และเป็นปฏิเสธการให้ค่าความหมายแบบทฤษฎีโครงสร้างนิยม การรื้อสร้างนั้นไม่ได้เป็นการสร้างสิ่งใหม่ขึ้นมา แต่เป็นการชี้ให้ผู้อ่านได้เห็นถึงการไหลเลื่อน หรือการเปลี่ยนแปลง และความซับซ้อนของความหมาย ด้วยเหตุนี้วรรณกรรมจึงเป็นผลผลิตของภาษาที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการไหลเลื่อน หรือการเปลี่ยนแปลง และเปลี่ยนผ่านของสัญญาะจึงมีความหมายที่ไม่แน่นอนหรือตายตัว

การอ่านตามแนวทางของการรื้อสร้างจึงเป็นการพิจารณาความหมายที่มุ่งให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางความคิด เป็นการหาศูนย์กลางที่ดับทวิตโยง และก่อโครงสร้างของความหมายของตนขึ้น และรื้อเอาศูนย์กลางออกเพื่อแสดงให้เห็นถึงความเปราะบาง และความไม่เสถียรของโครงสร้าง วิธีการหนึ่งที่ใช้ในการอ่านแบบการรื้อสร้างคือการแสดงให้เห็นถึงความไม่ลงตัว (undecidability) ของตัวบทซึ่งอาจเป็นบางตอนของตัวบทที่มีความหมายกำกวม และไม่เสถียรเป็นจุดที่ภาษาแปรเปลี่ยน และสามารถตีความได้หลากหลาย

ในกรอบดังกล่าวตัวบทวรรณกรรมจะมีการศึกษาเพื่อแสดงให้เห็นถึงความซับซ้อน ลึกถ้ำ และกำกวม ของความหมาย กล่าวได้ว่า การรื้อสร้างเป็นการอ่านตัวบทในทิศทางที่ตัวบทไม่ได้มุ่งเสนอ เป็นการแสวงหาความขัดแย้ง และความไม่เสถียรในตัวบท การอ่านแบบการรื้อสร้างไม่จำเป็นต้องอ่านตัวบททั้งชิ้น หากแต่อาจเป็นการอ่านเพียงแค่นึงย่อหน้า และแสดงให้เห็นถึงจุดที่เกิดความลึกถ้ำของการนำเสนอความหมายได้

สุรเดช โชติอุดมพันธ์ (2559: 119 - 120) ได้นำเสนอตัวอย่างของตัวบทที่จะใช้ประกอบเพื่อนำเสนอการวิจารณ์ตามแนวการรื้อสร้างคือ กวีนิพนธ์เรื่อง “พระ” ของละไมมาต คำฉวี ที่วิพากษ์วิจารณ์คนปัจจุบันที่เข้าพระด้วยหลงติดอยู่กับมูลค่าทางวัตถุ ไม่ได้ใส่ใจกับพระธรรม คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า

พระ

ชื่อพระองค์ไม่เห็นพระ
เห็นแต่ดิน, โลหะเป็นรูปร่าง
บอดด้วยทิพย์แห่งธรรมถูกอำพราง
หวังแต่รูปที่จะสร้างอิทธิฤทธิ์
ให้เมตตา, ปาฏิหาริย์ ให้คนรัก
ให้หนังเหนียว, มีดหัก, ยิงผิด
ตีชัวอยู่กับตัวต่างไม่คิด
ยกดินทรายศักดิ์สิทธิ์ขึ้นบูชา

กวีนิพนธ์ “พระ” แสดงให้เห็นถึงวิกฤตของพระพุทธศาสนาที่คนให้ความสำคัญกับเปลือกนอกมากกว่าการศึกษาพระธรรมคำสั่งสอน อีกทั้งยังนำเสนอให้เห็นถึงพรมแดนที่แตกต่างกันระหว่าง “รูป” กับ “เนื้อใน” ระหว่าง “ดินทราย” กับ “สารัตถะที่แท้จริงของศาสนา”

กวีนิพนธ์เรื่อง “พระ” ไม่ได้ตั้งคำถามกับความเป็นกวีนิพนธ์ที่ใช้สื่อความหมาย เนื่องจากหากพิจารณาให้ดี ขบวนการประพันธ์แบบกลอนแปดที่กวีนิพนธ์เรื่องนี้ใช้นับได้ว่าเป็น “รูป” อีกรูปหนึ่งเช่นเดียวกัน หากพิจารณาว่าเนื้อหาของกวีนิพนธ์ “พระ” ส่งเสริมให้ผู้อ่านแยกแยะระหว่างตัวสื่อกับความหมายแล้ว ในระดับรูปแบบหรือกระบวนการสร้างสรรค์ของกวีนิพนธ์นี้ก็กลับย้อนแย้งกับเนื้อหา เนื่องจากกวีพยายามใช้วรรณศิลป์หลากหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นการเล่นคำว่า “พระ” ในวรรคแรก หรือการใช้คำปฏิพจน์ “ดินทรายศักดิ์สิทธิ์” ในวรรคสุดท้ายเพื่อกระตุ้นให้ผู้อ่านเข้าถึงเนื้อหาของกวีนิพนธ์ หากพิจารณาวรรคที่ 5 และ 6 “ให้เมตตา, ปาฏิหาริย์ ให้คนรัก/ให้หนังเหนียว, มีดหัก, ยิงผิด” ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของรูปในการลวงให้คนเชื่อปฏิบัติตาม ยิ่งทำให้เห็นถึงความคล้ายคลึงระหว่างรูป “พระ” กับรูป “กวีนิพนธ์” มากขึ้น เนื่องจากรูปทั้งสองพยายามลวงให้คนเชื่อหรือยึดถือในความคิดบางอย่างโดยเทคนิคกลวิธีนานัปการ

นอกจากนี้สามารถพิจารณาได้อีกว่ารูปแบบกับเนื้อหามีความสัมพันธ์กันอย่างแนบเนียน ไม่สามารถแยกออกจากกันได้อย่างชัดเจน ดังจะเห็นได้จากวรรคแรกที่มีการเล่นคำ “ชื่อพระองค์ไม่เห็นพระ” ที่ไม่สามารถจะถอดความออกมาได้โดยง่าย เนื่องจากความซับซ้อนของคำว่า “พระ” ที่ปรากฏในตำแหน่งที่แตกต่างกันจนทำให้สิ่งที่กวีต้องการจะนำเสนอคือการแบ่งแยกระหว่าง “รูปภายนอก” กับ “เนื้อใน” เป็นไปไม่ได้ในตรรกะของกวีนิพนธ์เอง ลักษณะดังกล่าวเป็นความย้อนแย้งระหว่างตรรกะของเนื้อหากับตรรกะของรูปแบบ กล่าวคือ ในขณะที่กวีต้องการจะย้าให้ผู้อ่านแยกแยะระหว่าง “รูป” กับ “เนื้อใน” สิ่งที่เขากำลังทำในระดับของการสร้างสรรค์งาน กวีนิพนธ์กลับขัดแย้งกัน เนื่องจากได้แสดงให้เห็นว่า “รูป” กับ “เนื้อใน” ย่อมไม่สามารถแยกออกจากกันได้ ไม่ว่าจะมีความหมายของคำว่า “พระ” ที่ขึ้นอยู่กับตำแหน่งของคำในวรรคหรือการที่กวียังคงยึดติดกับ “รูป” ในการเชื่อเชิญให้ผู้อ่านเชื่อตามสิ่งที่กวีต้องการจะนำเสนอ

อย่างไรก็ตาม เราอาจจะมองว่าการรื้อสร้างไม่ได้มีจุดมุ่งหมายที่จะทำให้การสื่อความผ่านภาษานั้นเป็นไปได้ หากแต่ทำให้ทั้งนักเขียนและนักอ่านหันมาให้ความสำคัญกับบทบาทของภาษามากขึ้นและรู้เท่าทันถึงความยกย่องของการนำเสนอความจริงผ่านภาษา หากพิจารณาในแง่นี้แล้ว การวิเคราะห์ตัวอย่างกวีนิพนธ์เรื่อง “พระ” อาจจะเป็นอุทาหรณ์ย้ำเตือนให้เห็นถึงความจำเป็นที่นักเขียนต้องตระหนักถึงกระบวนการสร้างสรรค์งานเขียน ไม่ใช่เฉพาะเนื้อหาและกลวิธีการนำเสนอเท่านั้น ผู้เขียนจำเป็นต้องตระหนักว่า การประพันธ์ในแง่หนึ่งคือการประกอบสร้าง “ความจริง” หาใช่เพียงแค่สะท้อนโลกความจริง การนำเสนอผ่านภาษาและไม่ตั้งคำถามกับภาษาย่อมนำไปสู่ความย้อนแย้งที่รอการรื้อสร้างในที่สุด

จากการศึกษาสาระสำคัญของนักวิชาการ และนักการศึกษาที่สนใจในเรื่องทฤษฎีการรื้อสร้าง (Deconstruction) โดยมีการนำมาศึกษาเพื่อทำความเข้าใจในตัวทฤษฎีให้เกิดความชัดเจนให้มากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยสามารถสังเคราะห์เป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 3 สังเคราะห์สาระสำคัญของปรัชญาการรื้อสร้าง (Deconstruction)

Jacques Derrida (1966)	สันติรักษ์ ประเสริฐสุข (2548)	อุษา พัฒนา (2551)	สุภาภรณ์ จันทวานิช (2551)	จิระโชค วีระสย (2555)
<p>ทฤษฎีการรื้อสร้างเป็นวิธีการอ่านตัวบทที่ทำให้ค้นพบความหมายอื่น ๆ ที่ตัวบทกดทับเอาไว้ เป็นการหาความหมายของ ความหมายหรือความหมายอื่น ๆ (polysemy) ซึ่งความหมายอื่น ๆ นั้น หมายถึง ความคลุมเครือของคำหรือวลีที่ มีความหมายมากกว่าสองอย่างขึ้นไปเมื่อ ใช้ในบริบทที่ต่างกัน วิธีการรื้อถอนจะ แสวงหารายละเอียดว่าตัวบทได้บ่งบ่ง เเงื่อนไขอะไรบางอย่างที่เป็นพื้นฐานของ ตัวมันเองเอาไว้โดยไม่รู้ตัว เงื่อนไขเหล่านี้ แอ้งกับตรรกะที่ตัวบทนั้นเสนอออกมา การวิเคราะห์ทฤษฎีระบบกดทับไว้ให้พบ แล้วดึงออกมาให้เห็น จะเป็นการรื้อสร้าง ของตัวบทนั้น ๆ เผยให้เห็นความขัดแย้ง ในโครงสร้างเดิม วิธีการรื้อสร้างคือ การรื้อความหมายเดิม และสร้าง ความหมายใหม่</p>	<p>ทฤษฎีการรื้อสร้างเป็นการวิเคราะห์ เข้าไปถึงกลวิธี สภาวะสมมติฐานของ กระบวนการเปลี่ยนแปลงของภาษา และการสร้าง ความหมายของการพูดและ การเขียน เป็นการวิพากษ์ถึงสิ่งที่งาน เขียนชิ้นนั้น ๆ ไม่ได้พูดถึง การมองวัตถุ หนึ่งชิ้นจากมุมมองหนึ่งเป็นการรับรู้ ในด้านเดียวโดยยังคงสามารถตั้งข้อสงสัย นั้นจากมุมมองอื่น ๆ ได้อีก การรื้อสร้างจึงเป็น การค้นหาสิ่งซึ่งถูกมองข้ามไป โดยใช้ “วิธีการเคลื่อนย้าย (displace)” จากการ ค้นหาจากสิ่งซึ่งอยู่ภายในตัวเองไปสู่สิ่งซึ่ง อาจอยู่ภายนอกหรือ “ตัวบทอื่น (other texts)”</p>	<p>ทฤษฎีการรื้อสร้างเป็นทฤษฎีการ วิเคราะห์ภาษาที่มุ่งพินิจความซับซ้อน ของการศึกษาความหมายในตัวอักษรที่ มีภาวะศึกษาความหมายในตัวอักษรที่ ปรากฏให้เห็นอยู่แล้ว ก็ยังจะต้องมี การศึกษาถึงความหมายของสิ่งที่ถูก มองข้ามไป หรือละไว้ในฐานที่เข้าใจกัน อีกด้วย และเป็นทฤษฎีที่เน้นการมองต่าง มุมเพื่อกระตุ้นให้ผู้ศึกษามองคำดูตรงข้าม ที่ต่อยกกว่าด้วยมุมมองที่เปลี่ยนไป มีการ ใช้คำของคำคู่ตรงข้ามแบบเดิม ทำให้สิ่งที่ เคยถูกลดคุณค่าได้แสดงความสำคัญ ออกมา โดยมุ่งทดแทนแก้ไขสมมติที่ เสียไป</p>	<p>ทฤษฎีการรื้อสร้างเป็นเรื่องของการ ตีความตีบทมากกว่าการแสวงหาความ จริงจากตัวบท โดย Jacques Derrida เชื่อว่าสิ่งที่ตัวบท “กดทับ” หรือบ่งบ่งว่า ไม่จำเป็นต่อมี แต่จริง ๆ แล้วกลับจำเป็น หรือขาดไม่ได้ ซึ่งเรียกสภาวะที่พบจาก การรื้อสร้างนี้ว่า “สิ่งที่หายไปที่ดำรงอยู่” (the present absences) เป็นการบอก สิ่งที่ผู้เขียนไม่ต้องการนำมาไว้ในตัวเนื้อ เรื่อง เพราะจะทำให้ขัดแย้งกับตัวเรื่อง งานวรรณกรรมทุกชิ้นจึงมีความขัดแย้ง ทางความหมายในตัวบท มีผลที่ทำงาน ชิ้นนั้น “รื้อทำลาย” ตัวเองและหาก สามารถเห็นความขัดแย้งดังกล่าวได้ ก็จะ สามารถ “สร้าง” ความหมายใหม่ให้กับ งานชิ้นนั้นได้</p>	<p>ทฤษฎีการรื้อสร้างเป็นการยกเลิกสิ่งที่เป็น ความคิดหลักของอุดมการณ์หรือสิ่งที่เป็น ขนบปฏิบัติที่ตั้งได้กำหนดความหมาย การรื้อสร้างจึงต้องเป็นการจุดใจและเปิด ให้เห็นข้อขัดแย้งและความไม่สอดคล้อง กันยอมไม่สามารถบังชี้ความจริงที่ แนนอนไม่ได้ Jacques Derrida เห็นว่า ภาษา และความหมายเป็นสิ่ง ที่ เปลี่ยนแปลงมีความหมายอย่างน้อย 2 อย่าง และมีลักษณะที่เรียกว่า สัมพันธภาพ แม้ผู้ที่แต่งได้สูญเสียหรือ เปลี่ยนไปรวมทั้งสภาวะแวดล้อมได้ เปลี่ยนแปลงความหมายของตัวรื้อนั้นยัง ไปได้ไกลเกินกว่าสิ่งที่ตั้งใจไว้ใน ความหมายนี้</p>

ตารางที่ 3 สังเคราะห์สาระสำคัญของทฤษฎีการรื้อสร้าง (Deconstruction) (ต่อ)

ไยรริทน์ เจริญสินโพรพาร์ (2555)	ศิริรัตน์ สุวรรณโมลี (2556)	ชลธิรา ลัตยภักพัฒนา (2556)	สุรเดช โชติอุดมพันธ์ (2559)	ผู้วิจัย
<p>ทฤษฎีการรื้อสร้างเป็นการอ่านเพื่อสลายส่วนคลอนเอกราชของตัวบทจากภายในด้วยตัวเอง ด้วยการชี้ให้เห็นถึงความขัดแย้งภายในตัวบทนั้น ซึ่งจะนำไปสู่การล้มสลายของตัวบท สิ่งที่ได้จากการอ่านไม่ใช่ความหมาย แต่กลับกลายเป็นความไม่ไปได้อันมีความหมาย ซึ่งย่อมมีมากกว่าหนึ่งความหมาย เพราะการอ่านเป็นทั้งการเพิ่มเติม และการเข้าไปแทนที่ / สวมรอย เป็นการอ่านเพื่อสลายส่วนคลอนเอกราชของตัวบทจากภายในด้วยตนเอง</p>	<p>ทฤษฎีการรื้อสร้างเป็นทฤษฎีที่ต่างจากทฤษฎีโครงสร้างนิยมตรงที่ไม่เชื่อในการมีอยู่ โดยไม่เชื่อว่า วัตถุ (บพวรรณกรรม สังคม หรือมนุษย์) มีระบบหรือโครงสร้างซ่อนอยู่ โดยที่ Jacques Derrida ได้สรุปประเด็นสำคัญของความไม่เชื่อใน 3 ประเด็นด้วยกัน คือ 1. ไม่เชื่อเรื่อง การมีอยู่ การดำรงอยู่ของฐานราก หรือ จุดกำเนิด 2. การไม่เชื่อในเรื่อง การปรากฏตัวที่สมบูรณ์ 3. ไม่เชื่อในความเป็นศูนย์กลางของมนุษย์ในฐานะองค์ประกอบ (ไม่เชื่อในอิสระหรืออำนาจอธิปไตยของมนุษย์) จากแนวคิดในเรื่องการไม่เชื่อของการมีอยู่ เป็นอยู่ ทำให้การวิพากษ์ด้วยโครงสร้างภาษาที่สืบทอดมาจากแนวคิดโครงสร้างนิยมก็ถูกมองข้ามไป สุดท้ายไม่มีสัญญาะ ไม่มีโครงสร้างที่ตายตัว ทั้งรูปสัญญาะ และความหมายสัญญาะก็เปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์และเวลา โครงสร้างก็เป็นสิ่งที่ไม่แน่นอน มีอยู่เพียงแต่ช่วงเวลาหนึ่งเท่านั้น</p>	<p>ทฤษฎีการรื้อสร้างเป็นการชี้ให้เห็นว่าถ้อยคำในภาษา และจำนวนทั้งหลายมีความเคลื่อนไหว เปลี่ยนแปลง มีความเป็นพลวัต รวมทั้งเมื่อได้มีการผูกเชื่อมโยงเรื่องราวอย่างเป็นประโยชน์ เป็นข้อความ เป็นย่อหน้า เป็นเรื่องเป็นราว ในบริบทหนึ่ง ๆ ล้วนมี “รหัสลับ” (langage code) ซุกซ่อนและแอบแฝงอยู่ โดยผู้สื่อสาร-ผู้ใช้ภาษา และผู้รับสาร ซึ่งเป็นผู้นำเอาภาษาไปใช้ต่อ ๆ กันไปเป็นทอด ๆ จึงตกทอดอยู่ใน “กับดัก” ของภาษา และถูกตรึงสำนึกของภาษาภาพไปในทิศทางที่ไม่รับรู้ตัว หรือไม่อาจจะตระหนักกันได้</p>	<p>ทฤษฎีการรื้อสร้างเป็นการไหลเลื่อน หรือการเปลี่ยนแปลง และความซับซ้อนของ ความหมาย การอ่านตามแนวทางการรื้อสร้างจึงเป็นการพิจารณาความหมายที่มุ่งให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางการหา การอ่านแบบการรื้อสร้างเป็นการหา ศูนย์กลางที่ตัวบทยึดโยง และก่อโครงสร้างของวาทะของตัวบทขึ้น และรื้อถอนศูนย์กลางออกเพื่อแสดงให้เห็นถึง ความประหลาด และ ความไม่เสถียรของโครงสร้าง วิธีการหนึ่งที่ใช้ในการอ่าน และการรื้อสร้างคือการแสดงใจให้เห็นถึงความไม่ลงตัวของตัวเองที่ซึ่งอาจเป็นบางตอนของตัวบทที่มีความหมายกำกวม และไม่เสถียร เป็นจุดที่ภาษาแปรเปลี่ยน และสามารถตีความได้หลากหลาย</p>	<p>ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ที่เน้นวิธีการอ่านตัวบททำให้ค้นพบความหมายอื่น ๆ ที่ตัวบทกดทับเอาไว้ซึ่งความหมายอื่น ๆ นั้นหมายถึง ความคลุมเครือของคำหรือวลีที่มีความหมายมากกว่าสองอย่างขึ้นไป เมื่อใช้ในบริบทที่ต่างกัน แล้วดึงออกมาให้เห็น จะเป็นการรื้อสร้างของตัวบทนั้น ๆ และ เผยให้เห็นความย้อนแย้งในโครงสร้างเดิม หลักการสำคัญของการรื้อสร้าง คือ การวิเคราะห์การทำงานของโครงสร้างเชิงความคิดและวัฒนธรรม ตามทฤษฎีโครงสร้างนิยม มุ่งให้ผู้อ่านได้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของความหมายที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ อีกทั้งยังถือได้ว่าเป็นหนึ่งในการแสดงออกทางความคิดที่สำคัญ และสามารถตีความได้หลากหลาย โดยจะเป็นการตีความด้วยทฤษฎีการรื้อสร้างทางความจริงจากตัวบท วิธีการหรือสร้างทำได้โดยการนำเอาตัวบทมาแยกหรือแบ่งเป็นส่วนย่อย วิเคราะห์หัวตัวบทที่ถูกแยกย่อยแล้วมีอยู่ร่วมกับสมมติที่ได้กำหนดไว้แล้วแล้วล่วงหน้า และพลัสทางวาทศิลป์อย่างไรบ้าง</p>

จากตารางที่ 3 จากการศึกษาสาระสำคัญของทฤษฎีการรื้อสร้าง ผู้วิจัยสามารถสังเคราะห์ทฤษฎีการรื้อสร้างได้ว่า ทฤษฎีการรื้อสร้างเป็นทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ที่เน้นวิธีการอ่านตัวบทที่ทำให้ค้นพบความหมายอื่น ๆ ที่ตัวบทกดทับเอาไว้ซึ่งความหมายอื่น ๆ นั้นหมายถึง ความคลุมเครือของคำหรือวลีที่มีความหมายมากกว่าสองอย่างขึ้นไปเมื่อใช้ในบริบทที่ต่างกัน แล้วดึงออกมาให้เห็น จะเป็นการรื้อสร้างของตัวบทนั้น ๆ และเผยให้เห็นความย้อนแย้งในโครงสร้างเดิม หลักการสำคัญของการรื้อสร้าง คือ การวิเคราะห์การทำงานของโครงสร้างลึกของความคิดและวัฒนธรรมตามทฤษฎีโครงสร้างนิยม มุ่งให้ผู้อ่านได้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของความหมายที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ อีกทั้งยังถือได้ว่าเป็นหนึ่งในการแสดงออกทางความคิดที่สำคัญ และสามารถตีความได้หลากหลายโดยจะเป็นการตีความตัวบทมากกว่าการแสวงหาความจริงจากตัวบท วิธีการรื้อสร้างทำได้โดยการนำเอาตัวบทมาแยกหรือแบ่งเป็นส่วนย่อย วิเคราะห์ว่าตัวบทที่ถูกแยกย่อยแล้วนี้ยังอยู่กับตัวสมมติที่ได้กำหนดไว้แล้วล่วงหน้า และพลังทางวาทศิลป์อย่างไรบ้าง

ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำแนวคิดของทฤษฎีการรื้อสร้างมาสร้างรูปแบบการเรียนรู้ที่จะพัฒนากระบวนการอ่านตีความแก่นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตให้มีประสิทธิภาพ โดยจะใช้หลักการสำคัญของการรื้อสร้างมาเป็นหลักสำคัญในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ครั้งนี้

4. วิธีการเรียนรู้แบบสแกฟโฟลด์

วิธีการเรียนรู้แบบสแกฟโฟลด์เป็นกระบวนการเรียนรู้วิธีหนึ่งที่เน้นความสำคัญของปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและวัฒนธรรมที่มีต่อการเรียนรู้ และพัฒนาการทางสติปัญญาของมนุษย์มีผู้ให้คำจำกัดความไว้หลายคำ เช่น กระบวนการสอนแบบเอื้ออาทร การเสริมต่อการเรียนรู้ การเสริมสร้างศักยภาพแก่ผู้เรียน หรือวิธีการเรียนรู้แบบสแกฟโฟลด์ ซึ่งในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้คำว่า “วิธีการเรียนรู้แบบสแกฟโฟลด์” ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดต่าง ๆ เกี่ยวกับการเรียนการสอนแบบสแกฟโฟลด์ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1 ความหมายของวิธีการเรียนรู้แบบสแกฟโฟลด์

การสอนแบบ Scaffolded instruction มีที่มาจากทฤษฎีวัฒนธรรมทางสังคมของวิกอตสกี (Vygotsky's Sociocultural Theory) ซึ่ง Vygotsky นักจิตวิทยาชาวรัสเซีย เชื่อว่าพัฒนาการและการเรียนรู้เป็นกระบวนการทางสังคม ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเองโดยให้ความสำคัญกับบทบาทของสังคมต่อการพัฒนาทางสติปัญญาของผู้เรียน ปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และมุมมองทางวัฒนธรรมของผู้เรียนเป็นปัจจัยสำคัญต่อพัฒนาการทางสติปัญญา (สุรงค์ ไคว้ตระกูล: 2541) ผู้เรียนจะทำได้หากได้รับความช่วยเหลือจากครู หรือผู้ที่มีความสามารถมากกว่า นักวิชาการหลายคนได้ให้ความหมาย หรือทัศนะของการเรียนการสอนโดยใช้วิธีการแบบสแกฟโฟลด์ ไว้ดังนี้

Wood Bruner and Ross (1976, อ้างถึงใน กมล โภธิเย็น: 2547) ได้ให้ความหมายของการเรียนการสอนโดยใช้วิธีการแบบสแกฟโฟลด์ว่า เป็นกระบวนการที่ทำให้เด็กหรือนักเรียนฝึกหัด สามารถแก้ปัญหา ดำเนินงาน หรือบรรลุตามเป้าหมายที่อยู่เหนือความพยายามของเด็กที่จะทำได้ด้วยตนเอง แต่จะทำได้เมื่อได้รับความช่วยเหลือสนับสนุนการช่วยเหลือเสริมศักยภาพเป็นการควบคุมองค์ประกอบต่าง ๆ ของงานโดยครู หรือผู้ใหญ่ที่ในครั้งแรกงานเหล่านั้นอยู่เหนือความสามารถของผู้เรียนที่จะกระทำได้ด้วยตนเอง ด้วยวิธีที่ทำให้ผู้เรียนใส่ใจ และทำองค์ประกอบต่าง ๆ ของงานเหล่านั้นให้สำเร็จ ซึ่งองค์ประกอบของงานเหล่านั้นต้องอยู่ในช่วงหรือขอบเขตที่ผู้เรียนจะสามารถทำได้

Eggen and Kauchak (1997: 56) ได้ให้ความหมายของการเรียนการสอนโดยใช้วิธีการแบบสแกฟโฟลด์ว่าเป็นการช่วยเหลือ (assistance) ที่ให้กับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนทำงานให้สำเร็จซึ่งงานนั้นเป็นงานที่ผู้เรียนไม่สามารถทำให้สำเร็จได้ด้วยตนเอง

Larkin (2001: 30) ได้ให้ความหมายของการเรียนการสอนโดยใช้วิธีการแบบสแกฟโฟลด์ว่าเป็นการช่วยเหลือสนับสนุนให้ผู้เรียนสามารถทำงานให้สำเร็จ เมื่อผู้เรียนต้องเรียนรู้สิ่งใหม่หรือสิ่งที่ยาก ผู้เรียนอาจจะต้องการความช่วยเหลือมากขึ้น และเมื่อผู้เรียนเริ่มจะทำงานนั้นได้สำเร็จ การช่วยเหลือสนับสนุนนั้นจะค่อย ๆ ลดลง จนกระทั่งผู้เรียนสามารถรับผิดชอบหรือทำงานนั้นได้ด้วยตนเอง การช่วยเหลือจะยุติลง

Slavin (1994, อ้างถึงใน ชินพัฒน์ ชื่นแถม: 2542) ได้ให้ความหมายของการเรียนการสอนโดยใช้วิธีการแบบสแกฟโฟลด์ว่า การเรียนการสอนโดยใช้วิธีการแบบสแกฟโฟลด์นั้นมีกระบวนการที่สำคัญ 2 ประการคือ

1. การเรียนแบบร่วมงาน (Collaborative learning) ซึ่งหมายถึง การจัดกิจกรรมที่มีลักษณะการเรียนรู้จากการทำงาน และ การเรียนการสอนเป็นกลุ่ม อาจใช้การเรียนแบบร่วมมือที่จะทำให้ผู้เรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน จนสามารถพัฒนาวิธีการแก้ปัญหาด้วยตนเองได้ในที่สุด
2. การเป็นนั่งร้าน ซึ่งหมายถึง การช่วยเหลือ แนะนำ ที่ตรงกับปัญหาที่กำลังเกิดขึ้น ซึ่งจะกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้การพูดกับตนเอง (Private speech) หรือการคิดเป็นถ้อยคำเกี่ยวกับปัญหาที่เป็นอยู่ เป็นแนวทางในการค้นพบแนวการทำงานและแก้ปัญหาด้วยตนเองได้ในที่สุด กลยุทธ์เทคนิควิธีในการใช้วิธีการแบบสแกฟโฟลด์

กมล โภธิเย็น (2547: 79) ได้ให้ความหมายของการเรียนการสอนโดยใช้วิธีการแบบสแกฟโฟลด์ว่า เป็นกระบวนการของการช่วยเหลือ สนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างเป็นระบบ โดยมีผู้สอนคอยให้การช่วยเหลือ หรือผู้เรียนให้การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ซึ่งเป็นปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างผู้เรียน ผู้สอน หรือผู้ที่มีศักยภาพมากกว่า เป้าหมายของการช่วยเหลือคือการให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานที่ผู้เรียนไม่สามารถทำให้สำเร็จได้ด้วยตนเองให้เสร็จสมบูรณ์ได้ด้วยตนเอง วิธีการช่วยเหลือจะค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงไปตามระดับความสามารถในการปฏิบัติงานของผู้เรียน

โดยการช่วยเหลือจะค่อย ๆ ลดลง ในขณะที่ผู้เรียนค่อย ๆ เพิ่มความสามารถในการปฏิบัติงานด้วยตนเอง และเมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานได้ด้วยตนเองอย่างอิสระแล้ว การช่วยเหลือในการทำกิจกรรมนั้นจะยุติลง

จูโรศิริ ชูรัช (2551: 8) ได้ให้ความหมายของการเรียนการสอนโดยใช้วิธีการแบบสแกฟโฟลด์ว่า เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในลักษณะที่ผู้สอนให้ความช่วยเหลือ แนะนำ และมีปฏิสัมพันธ์ในการทำกิจกรรมตามระดับความสามารถของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการทำกิจกรรมและบรรลุจุดประสงค์ของกิจกรรมในระดับที่ง่ายหรือซับซ้อนน้อยกว่าก่อนที่จะเริ่มกิจกรรมในระดับที่ยากหรือซับซ้อนมากขึ้นในครั้งต่อ ๆ ไปเป็นลำดับ จนนักเรียนสามารถทำกิจกรรมได้ด้วยตนเองได้ในที่สุด

ฐิติพร สังขรัตน์ (2558: 59) ได้ให้ความหมายของการเรียนการสอนโดยใช้วิธีการแบบสแกฟโฟลด์ว่า เป็นกระบวนการที่ทำให้เด็กหรือนักเรียนฝึกหัดความสามารถในการแก้ปัญหาในการดำเนินงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่อยู่เหนือความสามารถของเด็กที่จะทำได้ด้วยตนเอง เพราะเมื่อผู้เรียนต้องเรียนสิ่งใหม่หรือยาก ผู้เรียนอาจต้องการความช่วยเหลือเพิ่มมากขึ้น และเมื่อได้รับความช่วยเหลือ (Assistance) ผู้เรียนจะเริ่มทำงานได้ดี ในขณะที่การช่วยเหลือสนับสนุนนั้นก็จะค่อย ๆ ลดลงจนกระทั่งผู้เรียนสามารถทำงานนั้นได้ด้วยตนเอง

จากการศึกษาความหมายของวิธีการเรียนรู้แบบสแกฟโฟลด์ผู้วิจัยสามารถสังเคราะห์เป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 4 สังเคราะห์ความหมายของวิธีการเรียนรู้แบบสเกฟโฟลด์

Wood Bruner and Ross (1976)	Eggen and Kauchak (1997)	Larkin (2001)	Slavin (1994)	กมล โพธิ์เย็น (2547)	จูลีรี ซูร์กซ์ (2551)	ลูทีพร ลังซชิตน์ (2558)	ผู้วิจัย
วิธีการเรียนรู้แบบสเกฟโฟลด์เป็นกระบวนการที่ทำให้เด็กหรือนักเรียนฝึกหัดสามารถแก้ปัญหา ดำเนินงานหรือบรรลุตามเป้าหมายที่อยู่เหนือความสามารถของเด็กที่จะทำได้ด้วยตนเอง แต่จะทำได้เมื่อได้รับความช่วยเหลือสนับสนุนช่วยเหลือเสริมศักยภาพเป็นกระบวนการต่างๆ ของบุคคลใหญ่โตครู หรือผู้ใหญ่นั่นเองเป็นองค์ประกอบต่างๆ ของงานโดยครู หรือผู้ใหญ่นั่นเอง	วิธีการเรียนรู้แบบสเกฟโฟลด์เป็นการช่วยเหลือ (assistance) ที่ให้กับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนทำงานให้สำเร็จซึ่งงานนั้นเป็นงานที่ผู้เรียนไม่สามารถทำให้สำเร็จได้ด้วยตนเอง	วิธีการเรียนรู้แบบสเกฟโฟลด์เป็นการช่วยเหลือสนับสนุนให้ผู้เรียนสามารถทำงานให้สำเร็จเมื่อผู้เรียนต้องเรียนรู้อะไรบางอย่างที่ยากสิ่งใหม่หรือสิ่งที่ยากผู้เรียนอาจจะต้องการความช่วยเหลือมากขึ้น และเมื่อผู้เรียนเริ่มจะทำงานผู้เรียนได้สำเร็จ การช่วยเหลือสนับสนุนจะคอยๆ ลดลงจนกระทั่งผู้เรียนสามารถรับผิดชอบหรือทำงานนั้นได้ด้วยตนเอง	วิธีการเรียนรู้แบบสเกฟโฟลด์มีกระบวนการที่สำคัญ 2 ประการคือ 1. การเรียนแบบร่วมงาน (Collaborative learning) ซึ่งหมายถึงการจัดกิจกรรมที่มีลักษณะการเรียนรู้ร่วมกัน การทำงาน และการเรียนการสอนเป็นกลุ่มอาจใช้การเรียนแบบร่วมมือ ที่จะทำให้ผู้เรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน จนสามารถพัฒนาวิธีการแก้ปัญหาด้วยตนเองได้	วิธีการเรียนรู้แบบสเกฟโฟลด์เป็นการช่วยเหลือของกาารช่วยเหลือสนับสนุนการเรียนรู้อาจเป็นระบบผู้เรียนโดยมีผู้สอนคอยให้การช่วยเหลือ หรือผู้เรียนให้กาารช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ซึ่งเป็นปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างผู้เรียน ผู้สอนหรือผู้ที่มีความสามารถมากกว่า เป้าหมายของการช่วยเหลือคือกาารช่วยเหลือผู้เรียนที่มีความสามารถต่ำกว่าให้สามารถทำกิจกรรมในระดับที่ใกล้เคียงกับระดับที่ง่ายหรือซับซ้อนน้อย ก่อนที่จะเริ่มกิจกรรมในระดับที่ยากหรือซับซ้อนมากขึ้น	วิธีการเรียนรู้แบบสเกฟโฟลด์เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในลักษณะที่ผู้สอนให้ความช่วยเหลือ แนะนำ และมีปฏิสัมพันธ์ในการทำกิจกรรมตามระดับความสามารถของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนประสบความสำเร็จในกระบวนการและบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้	วิธีการเรียนรู้แบบสเกฟโฟลด์เป็นกระบวนการที่ทำให้เด็กหรือนักเรียนฝึกหัดความสามารถในการแก้ปัญหา ดำเนินงานเพื่อใช้บรรลุเป้าหมายที่อยู่เหนือความสามารถของเด็กที่จะทำได้ด้วยตนเอง เพราะเมื่อผู้เรียนต้องเรียนสิ่งใหม่หรือยากกว่า ผู้เรียนอาจต้องการความช่วยเหลือเพิ่มเติม ความช่วยเหลือเพิ่มเติมจะช่วยให้ผู้เรียนมีความมั่นใจและเมื่อได้รับความช่วยเหลือ (Assistance) ผู้เรียนจะเริ่มทำงานได้ดี ในขณะที่การช่วยเหลือสนับสนุนนั้นก็จะค่อยๆ ลดลงจนกระทั่งผู้เรียนสามารถทำงานนั้นได้ด้วยตนเอง	วิธีการเรียนรู้แบบสเกฟโฟลด์เป็นกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นการให้ความช่วยเหลืออย่างใกล้ชิดตามสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในระหว่างการเรียนรู้ การเรียนการสอนโดยมีผู้สอนคอยให้การช่วยเหลือ หรือผู้เรียนซึ่งมีความสามารถที่มากกว่าให้การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ซึ่งผู้สอนจะคาดหวังให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ และจัดลำดับขั้นตอนของงานที่ผู้เรียนจะต้องทำให้แตกออกเป็นงานย่อยๆ ตามระดับความสามารถของผู้เรียน และสามารถขยายความถูกต้องของคำตอบปัญหา

ตารางที่ 4 สังเคราะห์ความหมายของวิธีการเรียนรู้แบบสแกลฟเฟลด์ (ต่อ)

Wood Bruner and Ross (1976)	Eggen and Kauchak (1997)	Larkin (2001)	Slavin (1994)	กมล โพธิ์เย็น (2547)	จุไรศิริ ชูรักษ์ (2551)	ฉัตรพร สังข์จรินทร์ (2558)	ผู้วิจัย
องค์ประกอบต่างๆ ของงานเหล่านั้นให้สำเร็จ ซึ่งองค์ประกอบของงานเหล่านั้นต้องอยู่ในช่วงหรือขอบเขตที่ผู้เรียนจะสามารถทำได้			ที่กำลังเกิดขึ้นซึ่งจะกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้การพูดกับตนเอง (Private speech) หรือการคิดเป็นล้อยคำเกี่ยวกับปัญหาที่เป็นอยู่เป็นแนวทางในการค้นพบแนวทางการทำงาน และแก้ปัญหาด้วยตนเองได้ในที่สุด กลยุทธ์เทคนิควิธีในการใช้วิธีการแบบสแกลฟเฟลด์	ตามระดับความสามารถในการปฏิบัติงานของผู้เรียน โดยการช่วยเหลือจะค่อย ๆ ลดลง ในขณะที่ยุติการเรียนรู้สามารถในการปฏิบัติงานด้วยตนเอง และเมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานได้ด้วยตนเองอย่างอิสระแล้ว การช่วยเหลือในการทำกิจกรรมนั้นจะยุติลง			อุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นได้จากกรปฏิบัติกิจกรรมที่มอบหมายโดยมีการจัดกิจกรรมที่มีลักษณะการเรียนรู้แบบร่วมมือที่จะทำให้ผู้เรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกันได้ โดยมีเป้าหมายในการช่วยให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานด้วยตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดซึ่งองค์ประกอบของงานเหล่านั้นต้องอยู่ในขอบเขตที่ผู้เรียนจะสามารถทำได้ เมื่อผู้เรียนเริ่มจะปฏิบัติงานนั้นได้สำเร็จ การช่วยเหลือจะค่อย ๆ ลดลงจนกระทั่งผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานนั้นได้ด้วยตนเอง การช่วยเหลือจึงจะสิ้นสุดลงในที่สุด

จากตารางที่ 4 จากการศึกษาความหมายของวิธีการเรียนรู้แบบสแกฟโฟลด์ผู้วิจัยสามารถสังเคราะห์ความหมายของวิธีการเรียนรู้แบบสแกฟโฟลด์ได้ว่า วิธีการเรียนรู้แบบสแกฟโฟลด์เป็นกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นการให้ความช่วยเหลืออย่างใกล้ชิดตามสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในระหว่างการเรียนการสอนโดยมีผู้สอนคอยให้การช่วยเหลือ หรือผู้เรียนซึ่งมีความสามารถที่มากกว่าให้การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ซึ่งผู้สอนจะสาธิตให้ผู้เรียนได้เห็น และจัดลำดับขั้นตอนของงานที่ผู้เรียนจะต้องทำให้แตกออกเป็นงานย่อย ๆ ตามระดับความสามารถของผู้เรียน และพยายามหาทางควบคุมปัญหา อุปสรรคที่อาจจะเกิดขึ้นได้จากการปฏิบัติกิจกรรมที่มอบหมายโดยมีการจัดกิจกรรมที่มีลักษณะการเรียนรู้แบบร่วมมือที่จะทำให้ผู้เรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกันได้ โดยมีเป้าหมายในการช่วยให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานด้วยตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดซึ่งองค์ประกอบของงานเหล่านั้นต้องอยู่ในขอบเขตที่ผู้เรียนจะสามารถทำได้ เมื่อผู้เรียนเริ่มจะปฏิบัติงานนั้นได้สำเร็จ การช่วยเหลือจะค่อย ๆ ลดลงจนกระทั่งผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานนั้นได้ด้วยตนเอง การช่วยเหลือจึงจะสิ้นสุดลงในที่สุด

4.2 เทคนิควิธีการสอนในการใช้วิธีการแบบสแกฟโฟลด์

ในการประยุกต์วิธีการเรียนการสอนโดยใช้วิธีการแบบสแกฟโฟลด์นั้น นักการศึกษาหลายท่านได้ศึกษาและขยายความเข้าใจ และได้เสนอแนวคิด และเทคนิควิธีการสู่การเรียนการสอนไว้ดังนี้

Berk and Winsler (1995: 26 – 29, อ้างถึงใน ชินพัฒน์ ชื่นเดชุม, 2542) ได้กล่าวถึงเทคนิควิธีการสอนในการใช้วิธีการสแกฟโฟลด์เพื่อให้ได้ผลดีควรประกอบไปด้วยคุณลักษณะ 5 ประการดังต่อไปนี้

1. การแก้ปัญหาร่วมกัน (Join problem solving) คือ การสร้างความกระตือรือร้นร่วมแก้ปัญหา โดยเลือกปัญหาที่สนใจร่วมกัน หรือเลือกเรื่องที่มีคุณค่า มีความหมายมากพอที่จะต้องทำงานร่วมกันเพื่อแก้ปัญหา หรือไปสู่จุดมุ่งหมายร่วมกัน ระหว่างเด็กกับเด็ก หรือเด็กกับผู้ใหญ่
2. การสร้างความเข้าใจร่วมกัน (Intersubjectivity) คือ กระบวนการที่เริ่มต้นจากผู้ที่มีความเข้าใจต่างกัน มาแลกเปลี่ยนความเข้าใจกัน ด้วยวิธีการสื่อสารแบบต่าง ๆ เพื่อนำไปสู่การมีความเข้าใจร่วมกันและการทำงานร่วมกันอย่างแท้จริงในที่สุด การสร้างความเข้าใจร่วมกันจะสร้างความเข้าใจพื้นฐานสำหรับผู้ร่วมงานแต่ละคน ในการติดต่อสื่อสาร และสร้างทัศนคติที่เหมาะสมต่อกัน ผู้ใหญ่จะพยายามสร้างความเข้าใจร่วมกันในขณะที่ถ่ายทอดความรู้ความเข้าใจ ของตนให้แก่เด็ก
3. การตอบสนองอย่างอบอุ่น (Warmth and responsiveness) คือ การที่ผู้ใหญ่มีการตอบสนองต่อกิจกรรมต่าง ๆ ของเด็กอย่างชื่นชม และเป็นมิตร เพื่อให้เด็กรู้สึกมีความสุขและกระตือรือร้นในการทำงานที่ท้าทายความสามารถของตน

4. การเอาใจใส่ดูแลผู้เรียน (Keep the child in the ZPD) คือ การช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาตนเองจนเต็มตามศักยภาพ ด้วยการทำงานไปได้อย่างต่อเนื่องจนจบโดยทำได้ 2 ทาง คือ

4.1 การจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับความต้องการของเด็ก เช่น ถ้างานนั้นยากเกินไปก็ช่วยทำให้ง่ายลง หรือถ้าเด็กเริ่มเบื่อก็นำเสนองานที่ท้าทายให้

4.2 การสอดแทรกในจังหวะที่เหมาะสม คือการให้ความช่วยเหลือ และการสอนเมื่อเด็กต้องการ และคอยสังเกตอยู่ห่าง ๆ เมื่อเด็กทำงานได้แล้ว

5. การส่งเสริมการกำกับตนเอง (Promote self-regulation) คือ การสนับสนุนให้เด็กร่วมกันตั้งเป้าหมาย วางแผนดำเนินงาน และปฏิบัติงานตามแผนที่วางไว้ให้มากที่สุดเท่าที่ทำได้ โดยกระตุ้นให้เด็กพยายามแก้ปัญหาจนสำเร็จได้ด้วยตนเอง มากกว่าการให้คำตอบสำเร็จรูปและการออกคำสั่งให้เด็กทำตาม เพื่อให้เด็กสามารถทำงานโดยอิสระได้ในที่สุด

Wood และคณะ (1976: 98, อ้างถึงใน กมล โภธิเย็น, 2547) ได้เสนอเทคนิควิธีการสอนที่ผู้สอนจะให้การเสริมศักยภาพแก่ผู้เรียนไว้ 6 ประการได้แก่

1. การคัดสรรงานและแจกแจงงานให้เหมาะสม (Recruitment) ชั้นแรกของการทำงาน ผู้สอนต้องเลือกงานที่เหมาะสม แจกแจงประเด็นที่ผู้เรียนสนใจ และให้เชื่อมโยงผูกมัดกับสิ่งที่ต้องการให้เกิดขึ้นในงานนั้น เช่นการสร้างความสำเร็จในงานที่ทำให้เห็นความสำคัญเป้าหมายของงาน

2. การลดงานให้เป็นงานย่อย ๆ (Reduction in degree of freedom) เป็นการแจกแจงงานให้เป็นขั้นย่อย ๆ ที่ไม่ซับซ้อน ลดขนาดของงานลง ให้งานมีลักษณะที่ง่ายขึ้น แต่ละขั้นจะมีทักษะที่จำเป็นสำคัญ ๆ ซึ่งจะง่ายต่อการให้ข้อมูลป้อนกลับต่อผู้เรียนในระยะแรกผู้เรียนจะทำงานในส่วนที่ทำได้และครูจะทำในส่วนที่เหลือ

3. การสร้างแรงจูงใจอย่างต่อเนื่อง (Direction maintenance) เป็นการรักษาความสนใจของผู้เรียนให้คงอยู่อย่างสม่ำเสมอ โดยสร้างความท้าทายให้ผู้เรียนทำงานที่อยู่ในระดับที่เหนือจากระดับที่ผู้เรียนเพิ่งทำงานได้สำเร็จ

4. การชี้จุดสำคัญ (Making critical features) เป็นการชี้ให้เห็นถึงคุณสมบัติสำคัญที่แสดงให้เห็นว่างานนั้นสำเร็จหรือไปถูกทางแล้ว รวมถึงการบอกข้อบกพร่องหรือความคลาดเคลื่อนในงานที่ทำอยู่

5. การควบคุมปัญหาหรือความคับข้องใจ (Frustration control) การแก้ปัญหาหรืองานควรจะมีปัญหาหรือความเครียดอยู่ได้บ้าง ดีกว่าที่จะไม่มีความเครียดเลย ในการทำงานผู้สอนจะต้องช่วยให้ผู้เรียนไม่รู้สึกวิตกกังวลจากความผิดพลาด ไม่ให้ผู้เรียนรู้สึกเสียหน้าจากความผิดพลาดของตนเอง ผู้สอนดึงส่วนที่ผู้เรียนพอใจมาเป็นประโยชน์ หรือผู้สอนใช้วิธีการอื่น ๆ ที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีความเครียดเพียงเล็กน้อย อย่างไรก็ตาม สิ่งที่สำคัญกว่าผู้สอนต้องระวังความเสี่ยงที่จะเกิดจากการที่ผู้เรียนพึ่งพาผู้สอนมากเกินไปในระหว่างการทำกิจกรรม

6. การสาธิต (Demonstration) เป็นการแสดงตัวอย่างเพื่อเป็นแนวทางการแก้ปัญหาที่ผู้เรียนเผชิญอยู่ และรวมถึงการให้ผู้เรียนเกิดการเลียนแบบและสร้างเสริมคุณลักษณะเฉพาะตัวของผู้เรียน

เทคนิควิธีการดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของ Eggen and Kauchak (1997: 57) ที่เสนอว่า เทคนิควิธีการในการใช้วิธีการสเกฟโฟลด์ในการเสริมศักยภาพแบ่งได้เป็น 5 แบบ คือ

1. การเป็นตัวแบบ (Modeling) เช่น การแสดงวิธีการแก้ปัญหา
2. การคิดดัง ๆ (Think-aloud) เป็นตัวแบบของกระบวนการ โดยให้ผู้เรียนได้ทราบถึงการคิดของครูในขณะที่กำลังแก้ปัญหา
3. การใช้คำถาม (Questions) การใช้คำถามจะเป็นการช่วยเหลือเจาะประเด็น ความสนใจ และการแนะนำทางเลือก
4. การปรับสาระการเรียนรู้การสอน (Adapting instructional material) เช่น การปรับงานให้มีความง่าย หรือเป็นลำดับงานย่อย ๆ
5. การใช้สิ่งเตือนหรือตัวชี้แนะ (Prompts and clues) เช่น การวางแผนการเขียนที่จะช่วยให้ผู้เรียนจัดการ จัดระบบการคิดของตนเองก่อนเขียนงานที่ได้รับมอบหมาย การช่วยเหลือนี้จะหยุดเมื่อผู้เรียนซึมซับเอาแผนงานต่าง ๆ หรือขั้นตอนต่าง ๆ ไว้ในตนเองอย่างอัตโนมัติแล้ว

นอกจากนี้ Rosenshine and Guenther (1992: 35-41) ได้ให้คำอธิบายว่าเทคนิควิธีการในการใช้วิธีการสเกฟโฟลด์ในการเสริมศักยภาพแก่ผู้เรียนประกอบด้วยองค์ประกอบหลัก 6 ประการ ได้แก่

1. กิจกรรมก่อนสอน ประกอบด้วยกิจกรรมที่จำเป็น คือ การระบุว่าทักษะที่ต้องการพัฒนาอยู่ในขอบเขตการพัฒนาตามศักยภาพของผู้เรียน ผู้สอนต้องตระหนักอยู่เสมอว่า การช่วยเหลือเสริมศักยภาพนั้นจะนำไปใช้ได้เฉพาะในขอบเขตที่ผู้เรียนจะพัฒนาได้จากการเรียนรู้เท่านั้นมีการพัฒนาการช่วยเหลือเฉพาะ (specific scaffold) อย่างเหมาะสมกับสิ่งที่พัฒนาหรือที่จะใช้ในการส่งเสริมการเรียนรู้ เช่น การพัฒนาทักษะการทำผังมโนทัศน์ สิ่งสนับสนุนทางปัญญาจะเป็นการให้ผู้เรียนระบุประเด็นสำคัญหรือใจความหลักโดยใช้คำหรือวลีสั้น ๆ และการเชื่อมโยงประเด็น เป็นต้น และมีการควบคุมความยุ่งยากของงาน โดยเริ่มต้นจากงานที่ง่าย และค่อย ๆ เพิ่มความซับซ้อนของงาน โดยสอนแต่ละขั้นตอนแยกจากกัน
2. กิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ โดยผู้สอนเป็นตัวแบบแสดงขั้นตอนต่าง ๆ ในการทำงาน การใช้คำพูดแสดงการคิด หรือคิดดัง ๆ และการบอกให้ผู้เรียนทราบเกี่ยวกับข้อผิดพลาดที่มักจะพบ
3. ครูแนะนำทางปฏิบัติแก่ผู้เรียน ขณะที่ผู้เรียนพยายามทำงานในสถานการณ์ใหม่ เช่น การใช้คำพูด การเตือนในสิ่งที่ผู้เรียนมองข้ามไป การให้คำแนะนำในสิ่งที่ควรได้รับการพัฒนาปรับปรุงโดยครูอาจทำให้ดูเป็นตัวอย่าง การทำงานเป็นกลุ่มเล็ก ๆ เป็นต้น

4. ผู้เรียนได้ประเมินการทำงานของตนเอง โดยใช้แบบตรวจสอบรายการ (checklist)
5. ให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติอย่างอิสระในสถานการณ์ใหม่ที่จัดให้ โดยครูรวมขั้นตอนต่าง ๆ ไว้ด้วยกัน และการช่วยเหลือสนับสนุนจากครูจะค่อย ๆ ลดลง
6. ผู้เรียนประยุกต์การเรียนรู้สู่สถานการณ์ใหม่ ให้ฝึกในสถานการณ์ที่มีลักษณะต่างไปจากเดิม เพื่อให้ผู้เรียนได้ผสมความรู้ที่ได้ไปสู่สถานการณ์ใหม่

จากแนวคิด และเทคนิควิธีการสู่การเรียนการสอนแบบสแกฟโฟลด์ จะเห็นได้ว่าการที่จะใช้กระบวนการสอนที่มีวิธีการสแกฟโฟลด์เข้าไปด้วยนั้น จะต้องมียุทธศาสตร์ของการร่วมกันแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนด้วยความเข้าใจกัน สร้างความอบอุ่นอย่างเป็นมิตร รวมไปถึงการจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับสภาพการเรียนรู้ ที่สำคัญคือกระตุ้นให้เด็กพยายามแก้ปัญหาจนสำเร็จได้ด้วยตนเองจนนำไปสู่การทำงานได้ด้วยตนเองในที่สุด

4.3 กระบวนการเรียนรู้แบบสแกฟโฟลด์

กระบวนการสอนที่ใช้วิธีการสแกฟโฟลด์ จะก่อให้เกิดผลดีที่สุดในทฤษฎีของ Vygotsky นั้น Meece (2002, อ้างถึงใน จุไรศิริ ชูรัชย์, 2552: 18 - 19) ซึ่งเป็นรูปแบบที่ออกแบบให้ช่วยเหลือนักเรียนกลุ่มอ่อน ดังนี้

1. การนำเข้าสู่งาน (Recruitment) ครูจูงใจให้เด็กสนใจในงานโดยมุ่งให้บรรลุเป้าหมายของงานขั้นนี้สำคัญกับนักเรียนที่ไม่สามารถกำหนดความสำเร็จสู่เป้าหมายด้วยตนเองได้
2. การสาธิตการแก้ปัญหา (Deonstrate solution) ครูสาธิตให้ดูแล้วให้เด็กทำตาม
3. ทำให้ดูง่ายขึ้น (Simplifying the tast) ครูแจกแจงงานให้เป็นงานย่อย ๆ ซึ่งเหมาะกับระดับความสามารถของเด็กที่จะสามารถทำงานให้ประสบความสำเร็จได้
4. การรักษาการมีส่วนร่วมในกิจกรรมให้คงอยู่ (Maintaining participation) ครูคอยสนับสนุนและให้เด็กปรับปรุงงานเพื่อมุ่งไปสู่เป้าหมายของกิจกรรม
5. ให้ผลย้อนกลับ (Providing feedback) ครูให้ผลย้อนกลับว่าความแตกต่างของผลงานที่เด็กกำลังทำอยู่กับงานที่เสร็จสมบูรณ์แล้วมีความแตกต่างกันอย่างไร

6. ควบคุมปัญหาและอุปสรรค (Controlling frustration) ครูช่วยควบคุมปัญหาและอุปสรรคตลอดจนความเสี่ยงที่อาจจะทำให้เด็กไม่ประสบความสำเร็จ ซึ่งอาจเกิดขึ้นในการทำงาน

ซินพัณน์ ชื่นแดชุ่ม (2542: 14) ได้กล่าวไว้ว่า กระบวนการสอนการเป็นนักร้าน นอกจากจะใช้ได้ดีมากในการสอนตัว (Tutering) แล้วยังนำไปใช้สอนวิชาภาษาไทยกับนักเรียนมัธยมพบว่ายังใช้ได้ดีกับการสอนในชั้นเรียนอีกด้วย โดยทั้ง 6 ประการมีแนวทางการใช้ดังนี้

1. การชักจูง (Recruitment) คือ การทำให้ผู้เรียน สนใจการเรียนรู้ และตั้งเป้าหมายในการเรียน ด้วยการกระตุ้น ชักชวน รวมทั้งการเลือกรื่องที่เหมาะสม และนำเสนอที่น่าสนใจมาเสนอ
2. การลดทางเลือก (Reduction in degrees of freedom) คือการลดกิจกรรมที่ไม่จำเป็นและลดขนาดของงานลง

3. การรักษาเส้นทาง (Direction maintenance) คือ การรักษาความสนใจที่มีต่อเป้าหมาย ด้วยการจัดการที่จะทำให้ดูสนุกสนานน่าสนใจ การเอ่ยถึงคุณค่าของงานที่กำลังทำ และความน่าสนใจของงานที่จะทำต่อไป

4. การชี้จุดสำคัญ (Marking critical features) คือ การชี้ให้เห็นคุณสมบัติสำคัญที่แสดงว่างานนั้นสำเร็จหรือไปถูกทางแล้ว รวมถึงการให้ข้อมูลเกี่ยวกับข้อบกพร่อง หรือคลาดเคลื่อนในงานที่กำลังทำอยู่ด้วย

5. การป้องกันปัญหา (Frustration control) คือ การป้องกันอันตราย และความเครียดในการเรียนโดยการจัดเตรียมงานให้มีความปลอดภัยและสะดวกพอเพียงสำหรับการทำกิจกรรมของผู้เรียน และป้องกันไม่ให้ผู้เรียนต้องกลัวทำผิด วิดตกังวล หรือต้องฟังพหูสอนมากเกินไปในระหว่างการทำกิจกรรม

6. การสาธิต (Demonstration) คือ การแสดงตัวอย่าง เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาที่ผู้เรียนกำลังเผชิญอยู่ในขณะนั้น

4.4 การใช้แนวคิดของสแกฟโฟลด์เพื่อการอ่าน

แนวคิดของสแกฟโฟลด์เกิดขึ้นโดยอาศัยทฤษฎีพัฒนาการของผู้เรียนที่ได้รับระบุว่าพัฒนาการทางร่างกายของบุคคลจะเป็นไปตามลำดับขั้นของอายุ

Vygotsky (1986: 14, อ้างถึงใน สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์, 2554: 44) ได้แนะนำวิธีการที่จะให้นักเรียนมีพัฒนาการในการเรียนใกล้เคียงกันโดยใช้หลักการช่วยเหลือให้นักเรียนทำงานอย่างอิสระโดยได้รับความช่วยเหลือจากสมาชิกร่วมชั้นเรียนรวมทั้งจากครูด้วย

ในทางการอ่าน Vacca (2008: 652, อ้างถึงใน สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์, 2554: 34) ได้อธิบายไว้ว่า สแกฟโฟลด์ เป็นกลวิธีการเรียนอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้นักเรียนสามารถพัฒนาความเข้าใจในการอ่านจับใจความเป็นเครื่องช่วยสนับสนุนให้การอ่านของนักเรียนพัฒนาจนบรรลุเป้าหมาย สแกฟโฟลด์ เป็นกลวิธีที่นำมาใช้ในกระบวนการเรียนโดยครูเป็นผู้จัดเตรียมนำมาใช้ใน ช่วงระยะเวลาหนึ่ง เมื่อบรรลุวัตถุประสงค์แล้วก็จะเปลี่ยนวิธีการไปใช้รูปแบบอื่น สแกฟโฟลด์จึงเป็นกรอบการทำงานชั่วคราวมีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. ให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมในช่วงระยะเวลาหนึ่งเพื่อฝึกทักษะการอ่านให้พัฒนาตามระดับที่ต้องการ
2. จัดกิจกรรมเฉพาะห้องเรียนที่ผู้เรียนในห้องมีทักษะการอ่านแตกต่างกันทั้งนี้เพื่อพัฒนานักเรียนให้มีทักษะการอ่านใกล้เคียงกัน
3. สร้างปฏิสัมพันธ์ในทางบวกให้เกิดขึ้นระหว่างครูกับนักเรียนและนักเรียนกับนักเรียน

4.5 ลักษณะพิเศษของสแกฟโฟลด์

สแกฟโฟลด์ เป็นกลวิธีการเรียนที่มีลักษณะพิเศษต่างจากกลวิธีการเรียนอื่น ๆ ซึ่ง Vygotsky (1986: 14 – 16, อ้างถึงใน สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์, 2554: 44 - 47) ได้อธิบายไว้ดังนี้

1. มีเป้าหมายชัดเจน นักเรียนสามารถดำเนินการได้ตรงตามเป้าหมาย โดยอาศัยคำแนะนำที่ระบุไว้ในบทเรียน
2. กำหนดบทบาท และหน้าที่ของการปฏิบัติงานไว้ชัดเจนช่วยให้นักเรียนดำเนินกิจกรรมไปสู่เป้าหมายได้ถูกต้อง
3. กำหนดงานให้นักเรียนฝึกปฏิบัติตามความสามารถของแต่ละบุคคล
4. มีเกณฑ์ (Rubrics) ใช้ประเมินผลงานที่เป็นรูปธรรม สามารถนำไปปฏิบัติได้จริง
5. ระบุแหล่งเรียนรู้ตรงตามเป้าหมาย สามารถใช้ศึกษาค้นคว้าได้
6. มีวิธีลดหรือเพิ่มความคาดหวังแก่นักเรียนซึ่งอาจตั้งไว้สูงหรือต่ำจนเกินไป โดยปรับให้อยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกับความสามารถของนักเรียน
7. มีวิธีที่จะช่วยให้นักเรียนรู้จักความสามารถที่แท้จริงของตนเองได้แก่ความเพียรพยายามที่จะปฏิบัติงานให้ประสบความสำเร็จ ความตั้งใจในการทำงาน และการมีสมาธิ คุณลักษณะดังกล่าวจะปรากฏในผลงานถ้าผลงานมีคุณลักษณะไม่ผ่านเกณฑ์ ก็ต้องเพิ่มเวลาในการฝึกฝนจนกว่าจะประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์

4.6 วิธีดำเนินงาน สแกฟโฟลด์ เพื่อการอ่าน

สแกฟโฟลด์เป็นกลวิธีการเรียนอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้นักเรียนสามารถพัฒนาความเข้าใจในการอ่านเป็นเครื่องช่วยสนับสนุนให้การอ่านของนักเรียนพัฒนาจนบรรลุเป้าหมาย (Vygotsky, 1986: 14 – 16, อ้างถึงใน สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์, 2554: 44 - 47) ได้ลำดับขั้นในการดำเนินงานสแกฟโฟลด์ เพื่อการอ่านไว้ดังนี้

ขั้นนำ เป็นขั้นกำหนดวัตถุประสงค์ในการเรียน กลวิธีการเรียน แหล่งการเรียนรู้ รวมทั้งวิธีวัดผลและประเมินผล

ขั้นก่อนเรียน เป็นขั้นสร้างปฏิสัมพันธ์ที่ดีให้เกิดขึ้นระหว่างครูกับนักเรียน และนักเรียนกับนักเรียน ครูศึกษาพื้นฐานทางวัฒนธรรมและสังคมของนักเรียนแต่ละคน แนะนำให้นักเรียนยอมรับนับถือวัฒนธรรมที่แตกต่าง ทั้งนี้เพื่อนำไปสู่ความไว้วางใจซึ่งกันและกัน

ขั้นอ่าน เป็นขั้นให้นักเรียนอ่านสื่อที่แจกให้เมื่ออ่านจบครูใช้เทคนิคคำถามตามลำดับขั้นการคิด จำ เข้าใจ นำไปใช้ วิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมินค่า ให้ครูดิหาคำตอบเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ในบทเรียนที่อ่าน

ขั้นปฏิบัติงาน เป็นขั้นให้นักเรียนทำงานเป็นกลุ่มหรือเป็นรายบุคคลตามลักษณะของงาน ถ้าเป็นงานกลุ่มต้องร่วมกันวินิจฉัยคำตอบที่ถูกต้องโดยหาข้อสรุปร่วมกัน

ชั้นหลังเรียน เป็นการวัดผลและประเมินผล ทั้งอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ การวัดผลอย่างเป็นทางการได้แก่ การประเมินผลงานโดยใช้เกณฑ์ (Rubrics) การประเมินที่ตรงตามสภาพจริงมีการทดสอบเพื่อวัดผลการอ่านตามวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้ ส่วนการวัดผลอย่างไม่เป็นทางการได้แก่ การสังเกตปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน นักเรียนกับนักเรียน นอกจากนี้อาจใช้วิธีการสัมภาษณ์ ใช้แบบสอบถามรวมทั้งทดสอบเป็นระยะ ๆ เพื่อประเมินความก้าวหน้าในการอ่านของนักเรียน

ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้นำแนวคิดสแกฟโฟลด์ (Scaffolded) มาใช้ในการช่วยเหลือผู้เรียนอย่างใกล้ชิดตามสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในระหว่างการเรียนการสอนในการอ่านตีความจากวรรณกรรมต่าง ๆ โดยมีผู้สอนคอยให้การช่วยเหลือ หรือผู้เรียนซึ่งมีความสามารถมากกว่าให้การช่วยเหลือซึ่งผู้สอนจะสาธิตให้ผู้เรียนได้เห็น และจัดลำดับขั้นตอนของงานที่ผู้เรียนจะต้องทำตามระดับความสามารถของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้เป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเอง วิธีการช่วยเหลือจะค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงไป ตามความสามารถของผู้เรียนเมื่อผู้เรียนเริ่มจะปฏิบัติงานนั้นได้สำเร็จ การช่วยเหลือจะค่อย ๆ ลดลงจนกระทั่งผู้เรียนสามารถ อ่านตีความได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยสแกฟโฟลด์เป็นกลวิธีการเรียนอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนค่อย ๆ มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการอ่านตีความจนกระทั่งสามารถตีความได้

4.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการแบบสแกฟโฟลด์

กมล โพธิเย็น (2547) ได้ศึกษาเรื่องรูปแบบการพัฒนาความคิดอย่างเป็น ระบบเพื่อสร้างเสริมความสามารถด้านทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้แนวคิดทฤษฎีไตรอาร์ชิกและวิธีการแบบสแกฟโฟลด์ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนารูปแบบการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความคิดอย่างเป็นระบบเพื่อสร้างเสริมความสามารถด้านทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้แนวคิดทฤษฎีไตรอาร์ชิกและวิธีการแบบสแกฟโฟลด์ และ 2) เพื่อประเมินคุณภาพของรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นโดยเปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านทักษะการเขียนความเรียงภาษาไทยและด้านการคิดอย่างเป็นระบบของนักศึกษาที่เรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นและของนักศึกษาที่เรียนตามปกติ การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน เริ่มจากการวิเคราะห์แนวคิดเกี่ยวกับทฤษฎีไตรอาร์ชิก และการพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ การเรียนการสอนโดยใช้วิธีการแบบสแกฟโฟลด์ เทคนิคการระดมสมอง เทคนิคผังความคิด และวิเคราะห์ปัญหาและความต้องการในการสร้างเสริมความสามารถด้านทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรีแล้วนำข้อมูลที่ได้มาพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนและประเมินคุณภาพของรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นโดยนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพณิชยการพระนคร จำนวน 90 คน แบ่งแบบสุ่มเป็นกลุ่มตัวอย่างโดยการใส่คะแนนความสามารถพื้นฐานทางการเขียนเป็นตัวควบคุม โดยแต่ละกลุ่ม

จะมีตัวอย่าง 30 คน การทดลอง 6 สัปดาห์ รวม 18 ชั่วโมง วัดความสามารถด้านทักษะการเขียน ความเรียงภาษาไทยและด้านการคิดอย่างเป็นระบบของกลุ่มตัวอย่างทั้งก่อนและหลังการทดลอง วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติ One Way Analysis of Variance และ Two Way Analysis of Variance และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1. รูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น ประกอบด้วย หลักการคือ การช่วยเหลือสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างเป็นระบบโดยการวางแผนความคิด อย่างเป็นระบบและชัดเจนก่อนที่จะลงมือเขียนและมอบหมายงานให้แก่ผู้เรียนต้องเหมาะสมกับระดับ ความสามารถของผู้เรียนวัตถุประสงค์ของรูปแบบการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความคิดอย่างเป็น ระบบเพื่อสร้างเสริมความสามารถด้านทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ขึ้นตอนการเรียนรู้มี 6 ชั้น ได้แก่

1) สร้างความน่าสนใจและให้เสรีในการฝึก 2) ใช้ประสบการณ์และปรับบริบท ในการเรียนรู้ 3) สร้างความชัดเจนทางความคิด 4) ตรวจสอบทบทวนความคิด 5) ลงมือปฏิบัติงาน ตามผังโครงร่างความคิด 6) ตรวจสอบประเมินผลงานเพื่อการปรับปรุง การวัดและประเมินผลการเรียน การสอนทั้งระหว่างและภายหลังการเรียนการสอนตามรูปแบบการเรียนการสอน 2. ผลการทดลองใช้ รูปแบบการเรียนการสอน พบว่า 2.1) คะแนนความสามารถด้านทักษะการเขียนความเรียงภาษาไทย ของกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 1 และกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 2 หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2.2) คะแนนความสามารถด้านทักษะการเขียนความเรียงภาษาไทย ของกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 1 และกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 2 หลังการทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 2.3) คะแนนความสามารถด้านการคิดอย่างเป็นระบบของกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 1 และกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 2 หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2.4) คะแนนความสามารถด้านการคิดอย่างเป็นระบบของกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 1 และกลุ่มทดลอง กลุ่มที่ 2 หลังการทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2.5) การวิเคราะห์ เนื้อหาจากบันทึกผลการเรียนรู้ของกลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่มแสดงให้เห็นว่าการเรียนการสอนตามรูปแบบ การเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น ส่งเสริมการพัฒนาความคิดอย่างเป็นระบบและพัฒนาความสามารถ ด้านทักษะการเขียนความเรียงภาษาไทย อันเป็นผลจากการที่ผู้เรียนได้สร้างแผนผังโครงร่างความคิด ก่อนลงมือเขียน ได้มีปฏิสัมพันธ์ ทำงานร่วมกันและช่วยเหลือการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน

ดวงกมล สนวนทอง (2556) ได้ศึกษาเรื่องการวิจัยและพัฒนา รูปแบบการเรียนการสอน แบบสแกฟโฟลด์ที่ส่งเสริมจิตลักษณะฉันทะและ ความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของ นักศึกษาศาสนาการพลศึกษา วิทยาเขตเพชรบูรณ์ งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้รูปแบบ การสอนแบบสแกฟโฟลด์ที่ส่งเสริมจิตลักษณะ ฉันทะ และความสามารถใน การเขียนบทความเชิง วิชาการของนักศึกษา กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จาก 2 ห้องเรียน ห้องเรียน ละ 40 คน

แบ่งเป็นกลุ่มทดลองซึ่งใช้รูปแบบการสอนแบบสแกฟโฟลด์ 1 ห้องเรียน และกลุ่มควบคุมที่ใช้รูปแบบการสอนปกติ 1 ห้องเรียน หลังจากสิ้นสุดการสอนแบบสแกฟโฟลด์แล้ว นักศึกษากลุ่มทดลองครึ่งหนึ่ง ซึ่งเป็นสมาชิกชมรมพลศึกษา ได้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเขียนอย่างต่อเนื่อง อีกครึ่งหนึ่ง เป็นสมาชิกชมรมอื่น เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย แบบสอบถาม 5 ฉบับ เก็บข้อมูลก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และสิ้นสุดการติดตามผลการวิเคราะห์ข้อมูลใช้การวิเคราะห์ ความแปรปรวนร่วมพหุคูณ การวิเคราะห์ ความแปรปรวนสองทางแบบวัดซ้ำ และการวิเคราะห์ตัวแปร ของพัฒนาการ

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่ใช้รูปแบบการสอนแบบสแกฟโฟลด์มีค่าเฉลี่ยจิตลักษณะ ฉันทะ และความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการสูงกว่ากลุ่มควบคุมทุกตัวแปรหลังการทดลอง และตลอดเวลา 3 เดือน ในระยะติดตามผลด้านผลการจัดสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเขียนอย่างต่อเนื่อง ด้วยกิจกรรมชมรมพลศึกษากล้าสื่อสารที่มีต่อผลความสามารถของนักศึกษาที่เรียนรู้ด้วย วิธีการแบบสแกฟโฟลด์ในระยะติดตามผลนั้น ปรากฏว่า นักศึกษาชมรมพลศึกษามีค่าเฉลี่ยเจตคติที่ดี ต่อการเขียนเชิงวิชาการสูงขึ้น และมีความคงทนของความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการ กับฉันทะในการเขียน ส่วนผลการศึกษาค่าเปลี่ยนแปลงความ สามารถในการเขียนบทความเชิง วิชาการด้วยการวิเคราะห์แบบจำลองตัวแปรแฝงโค้งพัฒนาการ แสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่ได้รับ การสอนแบบสแกฟโฟลด์ มีความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการเพิ่มขึ้นในระยะทดลอง แต่อัตราพัฒนาการลดลงในระยะติดตามผล สำหรับผลการวิเคราะห์แบบจำลองโค้งพัฒนาการของ กลุ่มชมรม พบว่า นักศึกษาที่เข้าร่วมชมรมพลศึกษามีอัตรา การเปลี่ยนแปลงความสามารถในการเขียน บทความเชิงวิชาการทางบวกในระยะติดตามผลสูงกว่านักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมชมรมอื่น

5. การอ่านตีความ

5.1 ความหมายของการอ่านตีความ

การอ่านตีความ เป็นวิธีการอ่านแบบหนึ่ง ซึ่งนักวิชาการและนักการศึกษาด้านการอ่าน ได้มีการใช้คำเรียกอื่น ๆ ในลักษณะเดียวกันกับการอ่านตีความเอาไว้หลายคำ เช่น การพินิจสาร การวินิจฉัยสาร หรือ วินิจสาร ตรงกับภาษาอังกฤษว่า Interpretation มีความหมายตามอรรถหรือความหมายตรงตัวศัพท์ว่า “ตรวจตรา” พิจารณาเรื่องราวอันเป็นความหมายที่ผู้เขียนประสงค์จะส่งมาให้ผู้อ่าน (ธิดา โมกสิกรัตน์ และนภลัย สุวรรณธาดา, 2531: 366) ซึ่งในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้คำว่า “การอ่านตีความ”

การอ่านตีความ เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในสภาพสังคมที่มีข้อมูลข่าวสารหลากหลาย และข้อมูลข่าวสารบางอย่างไม่ได้สื่อความหมายออกมาโดยตรง เพราะฉะนั้นหากผู้อ่านมีความสามารถในการอ่านตีความแล้วย่อมจะทำให้รับสารที่ผู้เขียนต้องการสื่อความหมายได้ถูกต้องตรงตามจุดประสงค์ของผู้เขียน นักวิชาการหลายคนได้ให้ความหมายของการอ่านตีความไว้ดังนี้

Robert Carlin (อ้างถึงใน พรรณทิพย์ ต้นเถา, 2539: 17) ได้ให้ความหมายของการอ่านตีความว่า การอ่านขั้นตีความเป็นการอ่านที่ต้องเข้าใจข้อความที่ปรากฏ และเข้าใจความคิดของผู้เขียน ไม่ใช่อ่านเฉพาะอักษรที่ปรากฏให้เห็น จึงถือเป็นทักษะที่ยากทักษะหนึ่ง เพราะผู้อ่านจะต้องสามารถตีความหมายและตัดสินใจความคิดของผู้เขียนได้

โกชัย สาริกบุตร (2521: 20) ได้ให้ความหมายของการอ่านตีความว่า การอ่านตีความเป็นการอ่านที่ผู้อ่านจะต้องใช้สติปัญญาแห่งทะลุสิ่งที่ได้อ่านได้ทั้งหมด คือ สามารถเข้าใจวัตถุประสงค์และท่าทีของผู้เขียนการเข้าใจความหมายของข้อเขียนอย่างเดียวไม่เป็นการเพียงพอ แต่จะต้องอ่านให้รู้แจ่มแจ้งในทุก ๆ ความคิดที่ผู้เขียนแสดงออกมานั้น คือ หลังจากอ่านแล้ว ผู้อ่านควรทำได้ทั้งการวิเคราะห์เจตนาของผู้เขียน การสรุปความคิด จับความสำคัญ และการอธิบายขยายความ

อนงค์ บุญเลิศ (2538: 63 - 64) ได้ให้ความหมายของการอ่านตีความว่า การอ่านตีความ เป็นการอ่านที่ผู้อ่านต้องใช้สติปัญญาองทะลุบทอ่านโดยต้องสามารถจับเจตนาของผู้เขียนหรือท่าทีของผู้เขียนได้ สรุปใจความได้ สรุปประเด็นสำคัญและสรุปความคิดได้ อธิบายขยายความได้และวิเคราะห์วิจารณ์ได้

วัลภา ศศิวิมล (2541: 5) ได้ให้ความหมายของการอ่านตีความว่า การอ่านตีความ ผู้อ่านจะต้องพยายามทำความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาสาระของเรื่องซึ่งได้แก่ แก่นเรื่อง หรือแนวคิด (theme) น้ำเสียงของผู้เขียน (tone) ตลอดจนจุดประสงค์อื่น ๆ ของผู้เขียนที่แอบแฝงอยู่ในงานเขียนนั้น ๆ เพื่อจะได้เข้าใจเจตนาที่แท้จริงของผู้เขียน แต่อย่างไรก็ตามการอ่านตีความไม่ใช่ว่าจะตีความ

ตามความคิดของตนเองโดยไม่สนใจเนื้อหาหรือบริบทที่เกี่ยวข้องกับเรื่องทีอ่าน แต่การอ่านตีความ ต้องอาศัยบริบทของเนื้อหาที่อ่านนั้นเป็นแนวทางในการตีความด้วย

เถลิง พันธุ์เถลิงอมร (2542: 2) ได้ให้ความหมายของการอ่านตีความว่า การอ่านตีความเป็นการอ่านที่ผู้อ่านจะต้องใช้ประสบการณ์และความเข้าใจที่มีอยู่เพื่อพิจารณาตัดสินว่าผู้เขียนมีจุดประสงค์อย่างไรและมีน้ำเสียงอย่างไร เนื่องจากผู้เขียนมิได้บอกไว้ตรง ๆ เป็นหน้าที่ของผู้อ่านจะต้องตีความเอาเองและสรุปความซึ่งเป็นความคิดใหม่ของผู้่านที่ได้จากข้อความที่อ่านเป็นแนวทางในการสรุป

พัชรินทร์ อนันต์ศิริวัฒน์ (2547: 13) ได้ให้ความหมายของการอ่านตีความว่า การแปลความหมายข้อความ ถ้อยคำสำนวนที่ผู้เขียนอาจจะเจตนาแอบแฝงหรือซ่อนไว้ในความหมายระดับลึกด้วยเหตุผลบางประการ ซึ่งหากอ่านและแปลความเพียงผิวเผิน ผู้อ่านอาจมองไม่เห็นหรือไม่เข้าใจสารที่ผู้เขียนต้องการสื่ออย่างถูกต้อง การอ่านหนังสือบางประเภทจำเป็นต้องมีการตีความให้กระจ่างเสียก่อนจึงจะเข้าใจเนื้อหาของสารที่ผู้เขียนต้องการสื่ออย่างแท้จริง เนื่องจากถ้อยคำในภาษาไทยนั้นคำบางคำมีทั้งความหมายโดยตรงและความหมายโดยนัยแฝงเร้นอยู่ ผู้อ่านจึงจำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับความหมายของคำนั้น ๆ และวิเคราะห์ให้ได้ว่าในบริบทใดควรจะใช้ความหมายโดยตรงหรือความหมายโดยนัย

จากการศึกษาความหมายของการอ่านตีความผู้วิจัยสามารถสังเคราะห์เป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 5 สังเคราะห์ความหมายของการอ่านตีความ

Robert Carlin (1989)	โกชัย สลักบุตร (2521)	อนงค์ บุญเลิศ (2538)	วัลภา ศศิวิมล (2541)	เลกิง พันธุ์เอ็กอมร (2542)	พัชรินทร์ อนันต์ศิริวัฒน์ (2547)	ผู้วิจัย
<p>การอ่านตีความเป็นการอ่านที่ต้องเข้าใจข้อความที่ปรากฏ และเข้าใจความคิดของผู้เขียน มีผู้อ่านเฉพาะอักษรที่ปรากฏให้เห็น จึงถือเป็นทักษะที่ยากทักษะหนึ่ง เพราะถ้าผู้อ่านจะต้องสามารถตีความหมายและตัดสินความคิดของผู้เขียนได้</p>	<p>การอ่านตีความเป็นการอ่านที่ผู้อ่านจะต้องใช้สติปัญญาแห่งพลังที่ได้อ่านได้ทั้งหมด คือสามารถเข้าใจวัตถุประสงค์และหน้าที่ของผู้เขียนการเข้าใจความหมายของผู้เขียนจะต้องอย่างเต็มที่ ไม่เป็นการเพียงพอ แต่จะต้องอ่านให้รู้แจ้งแจ่มแจ้งในทุก ๆ ความคิดที่ผู้เขียนแสดงออกมานั้นคือ หลังจากอ่านแล้วผู้อ่านควรทำได้ทั้งการวิเคราะห์เจตนาของผู้เขียน การสรุปความคิด จับความสำคัญ และการอธิบายความ</p>	<p>การอ่านตีความ เป็นการอ่านที่ต้องใช้สติปัญญาของพลังที่อ่านโดยต้องสามารถจับเจตนาของผู้เขียนหรือหน้าที่ของสิ่งที่ได้สรุปใจความได้สรุปประเด็นสำคัญและสรุปความคิดได้ อธิบายขยายความได้ และวิเคราะห์วิจารณ์ได้</p>	<p>การอ่านตีความ ผู้อ่านจะต้องพยายามทำความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาสาระของเรื่องซึ่งได้แก่ แก่นเรื่อง หรือ แนวคิด (theme) นำเสียงของผู้เขียน (tone) ตลอดจนจุดประสงค์อื่น ๆ ของผู้เขียนที่แอบแฝงอยู่ในงานเขียนนั้น ๆ เพื่อจะได้เข้าใจเจตนาที่แท้จริงของผู้เขียน</p>	<p>การอ่านตีความเป็นการอ่านที่ผู้อ่านจะต้องใช้ประสาทการรับรู้และเข้าใจที่มีอยู่เพื่อพิจารณาตัดสิน ว่า ผู้เขียน มีจุดประสงค์อย่างไร และแฝงอยู่ในงานเขียนนั้น ๆ เพื่อจะได้เข้าใจเจตนาที่แท้จริงของผู้เขียน</p>	<p>การอ่านตีความ เป็นการแปลความหมายข้อความที่ผู้อ่านได้เลือกด้วยตนเองในใจความหมายระดับลึกด้วยเหตุผลบางประการ ซึ่งหากอ่านและแปลความเพียงผิวเผิน ผู้อ่านอาจมองไม่เห็นหรือเข้าใจสารที่ผู้เขียนต้องการสื่ออย่างถูกต้อง การอ่านหนังสือบางประเภทจำเป็นต้องมีการตีความให้กระจ่างเสียก่อนจึงจะเข้าใจเนื้อหาอย่างแท้จริง เนื่องจากต้องการสื่ออย่างแท้จริง เนื่องจากผู้อ่านต้องคำนึงถึงบริบทของข้อความที่ได้อ่านนั้น ๆ และตีความหมายโดยตรงหรือความหมายโดยนัย</p>	<p>การอ่านตีความ เป็นการอ่านเพื่อเข้าใจจุดประสงค์และท่าทีของผู้เขียน พิจารณาว่าผู้เขียนมีจุดประสงค์ นำเสียง แฝงอยู่ในงานเขียนนั้น ๆ เพื่อจะได้เข้าใจเจตนาที่แท้จริงของผู้เขียน หลังจากอ่านแล้ว ผู้อ่านจะสามารถบอกจุดประสงค์ที่แท้จริงของผู้เขียน นำเสียง และการนำเสนอความคิดสำคัญของการนำเสนอความคิดสำคัญของผู้เขียนได้ ตลอดจนการตีความที่ผู้อ่านได้</p>

จากตารางที่ 5 จากการศึกษาความหมายของการอ่านตีความผู้วิจัยสามารถสังเคราะห์ความหมายของการอ่านตีความได้ว่า การอ่านตีความ เป็นการอ่านเพื่อเข้าใจจุดประสงค์และท่าทีของผู้เขียน พิจารณาว่าผู้เขียนมีจุดประสงค์ น้ำเสียง แนวคิดอย่างไรที่แอบแฝงอยู่ในงานเขียนนั้น ๆ เพื่อจะได้เข้าใจเจตนาที่แท้จริงของผู้เขียน หลังจากอ่านแล้ว ผู้อ่านจะสามารถบอกจุดประสงค์ที่แท้จริงของผู้เขียน น้ำเสียง และการนำเสนอความคิดสำคัญของผู้เขียนได้ ตลอดจนการทำนาย หรือคาดคะเนผลที่จะเกิดขึ้นตามมาจากการอ่านงานเขียน แต่การอ่านตีความนั้นจะต้องอาศัยบริบทของเนื้อหาที่อ่านนั้นเป็นแนวทางในการตีความไม่ใช่ว่าจะตีความตามความคิดของตนเองโดยไม่สนใจเนื้อหาหรือบริบทที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่อ่านได้

5.2 ความสำคัญของการอ่านตีความ

การอ่านตีความมีความสำคัญต่อชีวิตช่วยพัฒนาความคิด และจิตใจ ผู้อ่านมากจะรู้จักนำความรู้ความคิด และประสบการณ์จากการอ่านตีความมาช่วยพิจารณาสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันได้อย่างถี่ถ้วน

พัชรินทร์ อนันต์ศิริวัฒน์ (2547) ได้สรุปความสำคัญของการอ่านตีความไว้ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาสาระของเรื่องที่อ่านได้หลายด้านหลายมุม
2. ช่วยให้เห็นคุณค่าของวรรณกรรมอันมีผลเกี่ยวโยงถึงคุณค่าของชีวิตและสิ่งแวดล้อม
3. การอ่านตีความช่วยให้เกิดการฝึกคิด ฝึกไตร่ตรองเหตุผล เป็นผลให้ผู้อ่านมีความละเอียดถี่ถ้วนและมีวิจารณ์ญาณในการอ่านมากยิ่งขึ้น
4. การอ่านตีความเป็นเครื่องมือสำคัญในการเข้าถึงงานประพันธ์นั้น ๆ
5. การอ่านตีความช่วยให้ผู้อ่านมีโลกทัศน์ที่กว้างไกล ลึกซึ้ง มีใจกว้างยอมรับความแตกต่างของมนุษย์ด้วยกันได้

Robert Carlin (อ้างถึงใน พรรณทิพย์ ดันเถา, 2539: 17) ได้สรุปความสำคัญของการอ่านตีความว่า การสอนอ่านขั้นตีความมีความสำคัญและจำเป็นมาก เพราะจะทำให้นักเรียนอ่านเป็น ทั้งนี้เพราะหนังสือต่าง ๆ ที่นักเรียนอ่านนั้นในบางเรื่องผู้แต่งมิได้บอกความหมายออกมาหมด แต่จะทิ้งบางส่วนไว้ให้ผู้อ่านคิดเอง ดังนั้นผู้อ่านจะต้องตีความคิดลึกซึ้งที่ซ่อนอยู่ สามารถบอกถึงความมุ่งหมายของผู้เขียน รวมทั้งสรุปเรื่องที่อ่านได้

จากความสำคัญของการอ่านตีความสรุปได้ว่า การอ่านตีความจะช่วยให้เกิดการฝึกคิด มีความละเอียดถี่ถ้วนและมีวิจารณ์ญาณในการอ่านมากยิ่งขึ้น มีโลกทัศน์ที่กว้างไกล สามารถนำความรู้ความคิด และประสบการณ์จากการอ่านตีความมาช่วยพิจารณาสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันได้

5.3 หลักในการอ่านตีความ

การอ่านตีความจะไม่เป็นอุปสรรคสำหรับผู้อ่านถ้าผู้แต่งจะเขียนด้วยการใช้ความหมายตรง ๆ ตามตัวอักษร เป็นภาษาที่ตีความตรงไปตรงมาได้แต่ปรากฏว่าไม่เป็นไปตามที่กล่าว ผู้แต่งมักใช้ภาษาที่มีความหมายแฝงอยู่ การใช้ภาษาของผู้แต่งจะเป็นลีลา สำนวนโวหาร ในรูปศิลปะของถ้อยคำแห่งภาษา ดังนั้นผู้อ่านต้องสามารถอ่านให้เข้าถึงคุณค่า และรู้เท่าทันวรรณกรรม จึงต้องอ่านข้อความอย่างละเอียด มีนักการศึกษาได้ให้หลักการอ่านตีความ รวมถึงขั้นตอนของการอ่านตีความไว้เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาความสามารถในการอ่านตีความ ดังต่อไปนี้

สมพร มั่นตะสูตร (2534: 46) ได้อธิบายหลักการตีความไว้ว่า สิ่งที่ผู้อ่านควรคำนึงเมื่อจะอ่านเพื่อตีความ หรือจับใจความสำคัญอย่างมีวิจารณ์ญาณนั้นต้องคำนึงถึงหลักต่อไปนี้

1. อ่านแล้วจับใจความให้ได้ว่า อะไรเป็นจุดสำคัญหรือแก่นเรื่อง อะไรเป็นเนื้อความหลัก ความรอง หรือพลความ
2. บอกได้ว่างานเขียนนั้นส่วนใดแสดงความรู้ ข้อเท็จจริง ส่วนใดเป็นข้อคิดเห็นเป็นทัศนคติ และส่วนใดเป็นการแสดงความรู้สึก หรืออารมณ์
3. พยายามเข้าถึงน้ำเสียงหรือทางเสียงของผู้แต่งทั้งลีลารสคำ และรสความ
4. อ่านอย่างสำรวจความหมายโดยการตีความถ้อยคำสำนวน
5. สังเกตท่วงทำนองหรือลีลาการเขียนของผู้แต่งว่า มีทำนองการเขียนอย่างไร โดยการสังเกตจากการใช้คำ ประโยค สำนวนโวหาร การใช้สัญลักษณ์ น้ำเสียง การแสดงออกทางทัศนคติ ข้อคิดและอารมณ์

มาลินี ชำนาญศิลป์ (2533: 86) ได้อธิบายหลักการตีความไว้ดังนี้

1. อ่านเรื่องให้ละเอียด ทำความเข้าใจเรื่องให้ถ่องแท้ชัดเจนแล้วจับประเด็นสำคัญให้ได้
2. ขณะที่อ่านพยายามพิจารณาหาเหตุอย่างรอบคอบ แล้วนำมาประมวลกับความคิดของตนว่าข้อความนั้นหมายถึงสิ่งใด
3. ทำความเข้าใจกับถ้อยคำบางคำที่มีความสำคัญ ตลอดจนคำแวดล้อม หรือบริบท (Context) ประกอบด้วยเพื่อให้เข้าใจความหมายชัดเจนขึ้น
4. เรียบเรียงถ้อยคำที่จะบรรยายให้ชัดเจน
5. จับแต่ใจความสำคัญของเรื่องนั้นด้วยความรู้ความคิดอย่างมีเหตุผล

สรุปได้ว่าหลักในการอ่านตีความนั้นผู้อ่านจะต้องอ่านเรื่องให้ละเอียด ทำความเข้าใจเรื่องให้ถ่องแท้ วิเคราะห์ให้เห็นภาพจะช่วยให้ได้รับสารนั้นอย่างชัดเจน พิจารณาแยกแยะเนื้อหาว่าส่วนใดเป็นเนื้อหาสำคัญ สังเกตท่วงทำนองของผู้แต่งว่ามีทำนองการเขียนอย่างไร น้ำเสียง ลีลารสคำ และรสความเป็นอย่างไร จับใจความสำคัญให้ได้ ตีความถ้อยคำสำนวนเพื่อให้เข้าใจความหมาย

ชัดเจนขึ้น โดยอาศัยความรู้ สติปัญญา ประสบการณ์ของผู้อ่านเป็นสำคัญ และประมวลกับความคิด
ของตนว่าข้อความนั้นหมายถึงสิ่งใด

จากหลักการในการตีความดังกล่าว มีนักการศึกษาได้สรุปเป็นขั้นตอนในการอ่าน
ตีความได้ดังนี้

โกซีย์ สาริกบุตร (2521: 19) ได้กล่าวถึงขั้นตอนของการอ่านตีความดังนี้

ขั้นที่ 1 พิจารณาวงศัพท์หมายถึง การพิจารณาความหมายของศัพท์ทุกคำให้เข้าใจ
ความหมายอย่างชัดเจน อย่าปล่อยให้ศัพท์ที่ไม่เข้าใจผ่านไป เพราะจะทำให้ตีความตัวอักษรที่ปรากฏ
ไม่ได้และสามารถถ่ายทอดเรียบเรียงให้ผู้อื่นเข้าใจได้ด้วยสำนวนตนเอง

ขั้นที่ 2 จับใจความ หมายถึง การเข้าใจเนื้อเรื่องทั้งหมดตามความหมายของตัวอักษร
ที่ปรากฏและสามารถถ่ายทอดเรียบเรียงให้ผู้อื่นเข้าใจได้ด้วยสำนวนของตนเอง

ขั้นที่ 3 ชั้นตีความ ผู้อ่านจะอ่านเฉพาะแต่ใจความตัวอักษรที่ปรากฏอยู่ไม่เพียงพอที่จะ
รู้เท่าทันวรรณกรรม หรือเจตนารมณ์ของผู้เขียนได้ เพราะส่วนมากผู้เขียนมักจะซ่อนความหมายหรือ
จุดประสงค์ที่แท้จริงเอาไว้เบื้องหลังใจความธรรมดาเสมอ

ดังนั้นการอ่านตีความผู้อ่านจึงต้องใช้สติปัญญาและความสามารถทางด้านภาษา
พิจารณาถ้อยคำ สำนวนโวหารในการเข้าถึงความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อเพื่อเข้าใจเนื้อเรื่อง หรือ
แนวคิดที่สำคัญของเรื่องว่าผู้แต่งมีจุดประสงค์อย่างไรที่เสนอแนวคิดนั้นและเสนอด้วยน้ำเสียงอย่างไร

5.4 กลวิธีการอ่านตีความ

กลวิธีการอ่านหมายถึงการกระทำหรือวิธีการใด ๆ ที่ผู้อ่านนำมาใช้ในขณะอ่าน
เพื่อช่วยให้สามารถเข้าใจสิ่งที่อ่านได้ดีขึ้น ผู้ที่รู้จักกลวิธีการอ่านแบบต่าง ๆ และรู้จักเลือกใช้กลวิธี
ได้อย่างเหมาะสมกับชนิดของสิ่งที่อ่านย่อมจะช่วยให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการอ่าน จากการศึกษา
ค้นคว้าเกี่ยวกับวิธีการอ่านแบบต่าง ๆ สามารถจำแนกกลวิธีได้หลายประเภท นำมาประยุกต์ใช้ในการ
การอ่านตีความได้ดังนี้

ธิดา โมกสิกรัตน์ และนภลัย สุวรรณธาดา (2531: 568) ได้กล่าวถึงกลวิธีการอ่าน
ตีความไว้ดังนี้

1. อ่านจับใจความสำคัญ เป็นการอ่านแล้วสรุปใจความสำคัญหรือข้อความด้วย
การจดบันทึกย่อ หรือจดจำไว้ในสมอง หรือด้วยการขีดเส้นใต้ไว้ในหนังสือ นั้น ใจความสำคัญที่ผู้อ่าน
ได้รับอาจมีหลายลักษณะตามแต่ละต้องการ เช่น เป็นสาระสำคัญของเนื้อเรื่อง เป็นความรู้หรือข้อมูล
ที่ผู้อ่านสนใจเป็นแนวคิดหรือทัศนคติของผู้เขียน หรือเป็นจุดมุ่งหมายสำคัญของเนื้อเรื่อง

2. อ่านวิเคราะห์รส คือการอ่านออกเสียงเพื่อฟังท่วงทำนอง ลำนำและจังหวะของ
เสียงซึ่งจะช่วยให้เข้าถึงรสเสียงและรสภาพ รวมทั้งได้รับสารที่ซ่อนอยู่ในเสียงที่อ่านออกเสียงดัง
เหมาะสำหรับงานเขียนประเภทบันเทิงคดี เช่น กวีนิพนธ์หรือร้อยแก้ว บางเรื่องมีถ้อยคำภาษาที่แสดง

ถึงความงามของคำ ทั้งเสียงและความหมาย ดังนั้นการเข้าถึงรสของภาษาในเรื่องที่อ่านจะช่วยให้เราเข้าใจและซาบซึ้งความหมายของคำ สามารถตีความคำ ข้อความ และเรื่องราวที่อ่านได้ การอ่านวิเคราะห์หรัสจึงช่วยให้เราเข้าถึงความรู้สึกและอารมณ์ของผู้แต่ง

3. อ่านวิเคราะห์ให้เห็นภาพ คืออ่านแล้วเห็นภาพในใจ ซึ่งจะช่วยให้เข้าถึงความหมายของผู้เขียนได้ลึกซึ้ง และจะทำให้รู้จักใคร่ครวญเรื่องที่อ่านเพราะสะดุดใจภาพที่เห็น และทำให้การอ่านสนุกสนานขึ้นรวมทั้งยังอาจทำให้เห็นสาระสำคัญหรือรายละเอียดที่น่าสนใจ ไม่มองข้ามคำหรือใจความสำคัญบางอย่างไป นอกจากนี้การเกิดภาพในใจจากการใช้ถ้อยคำภาษาในเรื่องที่เราอ่านนั้นเป็นกลวิธีการแต่งที่แสดงถึงฝีมือการประพันธ์ ยังทำให้เรารู้ด้วยว่าผู้แต่งมีบุคลิกลักษณะอุปนิสัยใจคออย่างไร เช่น เป็นคนอ่อนไหว ช่างสังเกต เป็นต้น

4. อ่านสำรวจความหมายหลายนัยทุกแง่ทุกมุม การอ่านสำรวจความหมายเป็นการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ เพื่อพิจารณาความหมายของถ้อยคำภาษาที่ผู้แต่งใช้ในงานเขียน อันจะนำไปสู่การตีความสารได้อย่างลึกซึ้งกว้างขวาง แม้ว่าจะเป็นคำเพียงคำเดียวก็ตาม คำนั้นอาจมีความหมายสำคัญซึ่งไปไปสู่สารที่ผู้เขียนต้องการสื่อสาร คำธรรมดาสามัญที่มีความหมายเป็นที่รู้จักทั่วไป เมื่อนำมาใช้ในงานเขียน คำ ๆ นั้นอาจมีความหมายหลายนัย หรือมีความหมายนัยประหวัดที่แฝงสารไว้ในคำนั้น ผู้อ่านจึงต้องตีความหมายของคำอย่างถี่ถ้วน แต่ควรระมัดระวังที่จะไม่เพ่งเล็งที่จะตีความสารจากคำเพียงคำเดียวซึ่งอาจผิดพลาดไปจากเจตนารมณ์หรือคลาดเคลื่อนจากความหมายที่แท้จริงของงานเขียนทั้งชิ้นได้

5. อ่านทบทวนหลาย ๆ ครั้ง และคิดใคร่ครวญอย่างลึกซึ้ง การอ่านตีความหรือวินิจฉัยสารเป็นการอ่านที่ผู้อ่านจะต้องฝึกฝนตนเองให้อ่านหนังสือให้มาก ๆ อ่านหลาย ๆ เที้ยว พร้อมกับคิดใคร่ครวญอย่างลึกซึ้งทุกระยะ ไม่มองข้ามความสำคัญของส่วนใดแม้แต่คำเพียงคำเดียวก็ไม่ควรละเลยในการอ่านทบทวนหลังจากผ่านกระบวนการอ่านจับใจความและอ่านวิเคราะห์แล้วก็คือ อ่านพิจารณาว่าตอนใดเป็นความรู้ ข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น อารมณ์ ความรู้สึกของผู้เขียน พิจารณาถึงเจตนาของผู้เขียนว่า เขาต้องการสื่ออะไร ผู้เขียนให้แง่คิดอะไรบ้าง และสรุปความคิดเห็นของตนว่าสารที่สำคัญที่สุดของเรื่องคืออะไร สารที่สำคัญรองคืออะไร ขั้นตอนการพิจารณาสารดังกล่าวเราควรตรวจสอบหลายครั้งเพื่อที่จะได้รับสารตรงเจตนาของผู้เขียน และเป็นสารที่สำคัญของเรื่อง และควรพิจารณาควบคู่ไปกับขนบประเพณีการแต่งและภูมิหลังของเรื่องที่แต่งด้วย ขนบธรรมเนียมการแต่งที่ควรพิจารณาได้แก่ รูปแบบการแต่งกลวิธีการแต่ง เนื้อหา ความรู้สึกนึกคิด สำนวนภาษา ซึ่งผู้อ่านจะอ่านเรื่องราวได้อย่างเข้าใจและวินิจฉัยสารได้รวดเร็วขึ้น

6. ตรวจสอบสารที่ตีความได้โดยวิเคราะห์วิจารณ์กับผู้อื่นว่าตรงกันหรือไม่ ใครรับสารได้มากกว่ากัน และสารที่ตีความได้ของใครลึกซึ้งกว่ากัน การฝึกฝนขั้นตอนนี้จะช่วยในการตรวจสอบว่าผู้อ่านมีความสามารถในการอ่านวินิจฉัยสารหรือไม่ หรือมีความบกพร่องที่จุดใดเพื่อจะได้ปรับปรุงการอ่านให้มีประสิทธิภาพ

สอวศ์ ดำเนินสวัสดิ์ และคณะ (2533: 11) ได้กล่าวถึงกลวิธีการอ่านตีความไว้ว่า กระบวนการตีความหรือวินิจฉัยสารเริ่มจาก สืบว่าเนื้อความตอนใดเป็นความรู้ ตอนใดเป็นพรรณณะ ตอนใดเป็นความรู้สึก และสืบว่าความรู้พรรณณะ หรือความรู้สึกนั้น ๆ ผู้เขียนเขียนด้วยเจตนาอะไร และพิจารณาเป็นขั้นสุดท้ายว่า สารที่สำคัญที่สุดของเรื่องนั้น ๆ คืออะไรและสารที่สำคัญรอง ๆ ลงไป คืออะไร

สมพร มั่นตะสุตร (2534: 45) ได้กล่าวถึงกลวิธีการอ่านตีความไว้ดังนี้

1. ต้องตีความตามรูปแบบการเขียน และประเพณีนิยมในการเขียน
2. มีความรู้หรือภูมิหลังของเหตุการณ์ที่สอดคล้องกับข้อเขียน
3. อ่านอย่างละเอียดและมีวิจารณ์ญาณ
4. อ่านอย่างสำรวจความหมาย ทั้งความหมายกักตุน ความหมายหลายนัย และ

ความนัยประหวัด

5. อ่านอย่างพิจารณาความคิดหลักความคิดรองและความคิดแทรก
6. มีความรู้เรื่องภาษาเพื่อการสื่อสารตีพอควร
7. ดำเนินการอ่านตามลำดับจากการแปลความ ตีความ และขยายความ

พันธุ์ทิพา หลาบเลิศบุญ (2539: 50) ได้กล่าวถึงกลวิธีการอ่านตีความไว้ดังนี้

1. อ่านอย่างละเอียดทุกตัวอักษรเพื่อจับเรื่องราวได้ตลอดทั้งเรื่อง
2. เขียนลงสมุดหรือเศษกระดาษโดยขยายความในคำตอบออกไปอีก เมื่อต้องการรายละเอียดที่จำเป็นของใจความสำคัญ

3. ทำเครื่องหมาย เช่น การขีดเส้นใต้ตีเส้นล้อมกรอบ ใช้สีต่าง ๆ แสดงความสำคัญ

มากน้อยของข้อความ

4. การทำบันทึกย่อ

สรุปได้ว่า กลวิธีการอ่านตีความนั้น ผู้อ่านจะต้องอ่านอย่างละเอียด แล้วสรุปใจความสำคัญหรือข้อความให้เข้าใจ และวิเคราะห์ให้เห็นภาพ คืออ่านแล้วเห็นภาพในใจ ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจความหมายของผู้เขียนได้ลึกซึ้ง สืบว่าความหมายหลายนัยทุกแง่มุมที่แฝงไว้ในสารนั้น ตรวจสอบสารที่ตีความได้โดยวิเคราะห์วิจารณ์กับผู้อื่นว่าตรงกันหรือไม่ จากนั้นเรียบเรียงถ้อยคำที่จะบรรยายให้ชัดเจน

5.5 ระดับความเข้าใจของการอ่านตีความ

กัลยา ยวนมาลัย (2539: 19) กล่าวโดยทั่วไประดับความเข้าใจในการอ่านตีความ มีอยู่ 3 ระดับคือ

1. การแปลความ หมายถึง การแปลเรื่องราวเดิมให้ออกมาเป็นคำใหม่ ภาษาใหม่ หรือแบบใหม่ ความมุ่งหมายของการแปลความอยู่ที่การจัดความแม่นยำของภาษาใหม่ว่า ยังคงรักษาเนื้อหาและความสำคัญของเรื่องราวเดิมไว้ครบถ้วนหรือไม่

2. การตีความ เป็นการเอาความหมายเดิมมาบันทึกใหม่เรียบเรียงใหม่หรือมองเรื่องราวใหม่หรือมองเรื่องราวเดิมในแง่ใหม่ ค้นหาและเปรียบเทียบทั้งความสำคัญและความสัมพันธ์ของส่วนย่อย ๆ ภายในเรื่องรายนั้น ๆ ย่อเรื่องต่าง ๆ จนเป็นข้อสรุปได้

3. การขยายความ เป็นการขยายความคิดให้กว้างขวางลึกซึ้งไกลกว่าข้อเท็จจริงที่มีอยู่ สามารถประเมินคาดคะเนหรือพยากรณ์ล่วงหน้าได้เป็นการวัดความในเชิงจินตนาการ

มาร์ธา ดัลล์แมน และคณะ (Martha Dalman and others, อ้างถึงใน จิรวัดน์ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ, 2556: 27) กล่าวถึงระดับความเข้าใจของการตีความว่า เป็นความสามารถในการเข้าใจความหมายที่ผู้เขียนไม่ได้แสดงไว้โดยตรง แต่จะเข้าใจโดยการอาศัยความสามารถในการสรุปความ การตีความ และการแปลความจากข้อความและเนื้อเรื่องที่อ่าน ประกอบด้วยทักษะย่อยอื่น ๆ เช่น การสรุปและรวบรวมเรื่องที่อ่าน ประกอบด้วยทักษะย่อยอื่น ๆ เช่น การสรุปและรวบรวมเรื่องที่อ่าน การรู้ความหมายโดยทั่วไปของเรื่องที่อ่าน การคาดคะเนเหตุการณ์ล่วงหน้า การเข้าใจสำนวนภาษาและการเปรียบเทียบ เป็นต้น

ดังนั้นความสามารถในการอ่านตีความเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะเป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาตนเอง และดำรงชีวิตในสังคมภายนอกบุคคลที่ประสบความสำเร็จย่อมต้องเป็นผู้ฉลาดรอบรู้ในการอ่านใช้วิธีการอ่านได้ถูกต้องสามารถเข้าใจความหมายที่แท้จริงที่ปรากฏในข้อความที่อ่านได้ตรงต่องเลือกตัดสินใจในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นได้อย่างถูกต้องและมีเหตุผล

5.6 องค์ประกอบที่มีผลต่อความสามารถในการอ่านตีความ

นักวิชาการ และนักการศึกษาได้กล่าวถึงองค์ประกอบหรือปัจจัยที่ผู้อ่านสามารถนำมาใช้เพื่อช่วยในการทำความเข้าใจในการอ่านตีความให้ชัดเจนขึ้น ดังนี้

บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2539: 157) กล่าวถึงองค์ประกอบที่เป็นพื้นฐานซึ่งช่วยในการอ่านตีความชัดเจนขึ้น ได้แก่

1. รูปแบบของวรรณกรรม วรรณกรรมแต่ละชนิดมีรูปแบบแตกต่างกัน จึงมีข้อจำกัดและลักษณะเฉพาะไปตามวิธีการ และแนวโน้มในการแต่ง การเข้าใจรูปแบบของวรรณกรรมนับเป็นกรอบจำกัดอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้การพินิจสารมีหลักเกณฑ์ที่แน่นอนขึ้น

2. ภูมิหลังทางสังคม ได้แก่ สภาพสังคมสมัยที่แต่ง หรือปรากฏวรรณกรรมเรื่องนั้น ๆ ขึ้นมาเป็นครั้งแรก และสภาพภูมิหลังที่วรรณกรรมเรื่องนั้นนำมาบรรยายผูกเป็นเรื่อง เป็นฉากเป็นเหตุการณ์ขึ้นมา คำว่าภูมิหลังทางสังคมนี้หมายรวมถึงสภาพภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ความเชื่อ วัฒนธรรม ประเพณีค่านิยม ศาสนา ตลอดจนสภาพความเป็นอยู่การเมือง การปกครองด้วย การทราบภูมิหลังทางสังคมจะเป็นประโยชน์ในแง่นำมาศึกษาทำความเข้าใจสภาพสังคมที่ปรากฏในเรื่อง ตลอดจนพฤติกรรม ความคิดของตัวละครได้ง่ายขึ้น และการพินิจจะมีน้ำหนักแห่งเหตุผลและความจริงอย่างแจ่มชัด

3. ภูมิหลังเกี่ยวกับผู้แต่ง ภูมิหลังของประวัติผู้แต่ง ช่วยในการตีความพินิจสารแคบ และลึกซึ้ง เพราะถ้าผู้อ่านทราบชีวประวัติของผู้แต่ง จะช่วยให้ทราบทั้งทัศนคติบุคลิก ความคิดของผู้แต่ง รวมทั้งสภาพสังคมในสมัยผู้แต่ง มาเป็นข้อมูลประกอบการพินิจสารที่ปรากฏในชิ้นงานนั้น ๆ ยิ่งขึ้น สามารถแยกแยะได้ว่าส่วนใดเป็นข้อเท็จจริง ส่วนใดทัศนคติของผู้เขียน ผู้เขียนต้องการสื่อออกมาด้วยจุดประสงค์ใด

เอกรินทร์ สีมหาศาล (2532: 3) เสนอองค์ประกอบที่สำคัญซึ่งจะช่วยให้เข้าใจข้อเขียนที่อ่านได้อย่างสมบูรณ์ไว้ดังสรุปได้ดังนี้

1. องค์ประกอบด้านความรู้เกี่ยวกับภาษา (Language Forms) ซึ่งประกอบด้วยความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างทางภาษา ทั้งด้านไวยากรณ์และความหมายของศัพท์และสำนวนโวหารต่าง ๆ

2. องค์ประกอบด้านข้อเขียนและบทอ่าน (Signification and value of Text) บทอ่านหรือสิ่งพิมพ์แต่ละประเภทย่อมมีวัตถุประสงค์รูปแบบการเขียน (Text type) และลีลาการใช้ภาษาแตกต่างกันไป เพื่อแสดงภาพลักษณ์ของข้อความ (Passage) ให้มีเอกลักษณ์จำเพาะของตนเอง และมีลักษณะเป็นแบบแผนเป็นสากลนิยมถ่ายทอดเรียนรู้กันได้ผู้อ่านจึงต้องตระหนักและเข้าใจในความแตกต่างของภาพลักษณ์ดังกล่าว โดยจะต้องมีความเข้าใจเกี่ยวกับรูปแบบของการเขียนกลวิธีการนำเสนอลีลาและแบบแผนการใช้ภาษาของข้อเขียน เป็นต้น

3. องค์ประกอบด้านภูมิหลังความรู้และความสามารถทางการคิดของผู้อ่าน (Schema) ซึ่งประกอบด้วย

3.1 ความสามารถและความถนัดด้านภาษา หมายถึง การที่ผู้อ่านมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับคำศัพท์ประโยค ลักษณะโครงสร้างของเนื้อความ รูปเรื่องแต่ละประเภท และมีความเข้าใจข้อความที่อ่านมาก่อนว่า มีวัตถุประสงค์และกลวิธีการนำเสนออย่างไร รวมทั้งการมีความรู้และความถนัดเกี่ยวกับรูปแบบการเขียน แบบแผนการใช้โวหาร ลีลาการใช้ภาษา และโครงสร้างของเนื้อเรื่องมาก่อนดังที่กล่าวไว้ในข้อ 2 สิ่งเหล่านี้เป็นปัจจัยที่จะช่วยให้ผู้อ่านเกิดภาพนึกและจินตนาการต่อการรับรู้และซึมซาบงานเขียนนั้นได้ทันที

3.2 ความรู้รอบตัวและความถนัดเฉพาะสาขาวิชา (Background Knowledge) โครงสร้างความรู้เดิมเกี่ยวกับปัจจัยด้านความรู้และแนวคิดสำคัญ ๆ ของเนื้อหาหมายถึง ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับปรากฏการณ์ทางโลก และทางสังคม หรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่อ่าน การที่ผู้อ่านมีภูมิหลังเหล่านี้มาบ้างจะช่วยให้เกิดจินตภาพ หรือความพร้อมและความกระฉับในการอ่านมากกว่าผู้ที่ขาดประสบการณ์ โดยเฉพาะการอ่านนวนิยาย สารคดีท่องเที่ยว ชีวประวัติบุคคลสำคัญ สิ่งประดิษฐ์ทางวิทยาศาสตร์ วัฒนธรรมความเป็นอยู่ เหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ ซึ่งต้องอาศัยทั้งความรู้สาขาวิทยาศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ฯลฯ รวมทั้งประสบการณ์ตรงที่เคยรับรู้หรือสัมผัสมาก่อน เพื่อประกอบการตั้งสมมติฐานล่วงหน้าปรับความคิด และคาดเดาการอ่านต่อไป

อีกทั้งยังช่วยให้ผู้อ่านตีความประโยคและคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการนิยามศัพท์เทคนิคเฉพาะสาขาได้รวดเร็วยิ่งขึ้น

3.3 จิตพิสัยและทัศนคติของผู้อ่าน (Affection and Attitude) โครงสร้างความคิดเดิมด้านทัศนคตินี้จะเกี่ยวข้องกับสภาวะด้านจิตใจของผู้อ่านที่มีต่อคำนิยาม หรือความนิยมชมชอบในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ซึ่งเกิดจากการสั่งสมของมวลความรู้สึกรู้สึก ความชอบ และการกระทำของผู้อ่านจึงกลายเป็นแรงผลักดันที่แฝงอยู่ในตัวผู้อ่านที่แสดงออกมาในรูปปฏิกริยาสนองตอบต่อเรื่องที่อ่านทั้งในด้านบวกหรือลบโดยอิงกับจิตพิสัย (Affective Domain) ของผู้อ่านเป็นสำคัญ ดังนั้นผู้อ่านมักจะนิยมอ่านเรื่องที่สอดคล้องกับคำนิยาม ความถนัด และความสนใจของตนเสมอ อีกทั้งยังมีอิทธิพลโน้มน้าวความเชื่อความศรัทธาของผู้อ่านต่อเรื่องที่อ่านนั้นในแง่วิจักษณ์เชิงนิยม เพราะตระหนักถึงประโยชน์ที่ผู้อ่านจะได้รับอันเนื่องจากการมีกรอบอ้างอิงความคิดคล้ายคลึงกันมาก่อน

3.4 ความรู้ด้านภูมิหลังประการณ์ของผู้เขียน (Author's Background) การที่ผู้อ่านมีความรู้เกี่ยวกับผู้เขียนมาก่อน เช่น เข้าใจเกี่ยวกับความคิด ความเชื่อ ความถนัด ความสนใจ ความชำนาญพิเศษ รวมทั้งคุณสมบัติอื่น ๆ ของผู้เขียนจะมีอิทธิพลต่อการอ่าน และเข้าใจความคิด หรือ นัยความหมายต่าง ๆ ที่แทรกซ่อนอยู่ในข้อเขียนเหล่านั้น อีกทั้งยังมีอิทธิพลสัมพันธ์กับทัศนคติของผู้อ่านด้วย ส่งผลให้ผู้อ่านเกิดความประจักษ์และซาบซึ้งในอรรถรสของเรื่องเป็นพิเศษ

3.5 ความเข้าใจในด้านภูมิหลังทางวัฒนธรรม (Cultural Background) ผู้อ่านจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับบริบททางสังคมที่สัมพันธ์กับเนื้อเรื่องและผู้เขียน นอกจากนี้ยังต้องเข้าใจเนื้อหาวัฒนธรรมในด้านประเพณีความเชื่อ ศาสนา ปรัชญา ความคิด อุดมการณ์ทางการเมือง ฯลฯ ที่แทรกอยู่ในเนื้อเรื่อง โดยเฉพาะการอ่านนวนิยาย นิทาน เรื่องสั้น บทกวีพงศาวดาร ตำนาน บทวิเคราะห์วิจารณ์ ฯลฯ มักจะมีภูมิหลังทางวัฒนธรรมดังกล่าวแทรกอยู่ในรูปของถ้อยคำ อุปมาอุปไมย คติธรรม คุณลักษณะของตัวละคร เป็นต้น

3.6 ความสามารถในการคิดของผู้อ่าน (Conceptual Abilities) การอ่านเป็นพฤติกรรมที่เกี่ยวกับกระบวนการทางสมองและกระบวนการคิดอย่างใกล้ชิด ผู้อ่านที่สามารถจัดระบบความคิดของตนได้ดีในด้านการเรียงเรียงความ การจัดลำดับ การตีความ การวินิจฉัย และการสรุปเค้าโครงความคิดรวบยอดของสิ่งที่อ่าน หรือสิ่งที่เห็นได้อย่างคล่องแคล่ว ย่อมส่งผลต่อการอ่านอย่างมีประสิทธิภาพทั้งสิ้น

จากทัศนะของนักวิชาการ สรุปได้ว่า องค์ประกอบที่มีผลต่อความสามารถในการอ่านตีความนั้นขึ้นอยู่กับภูมิหลังความรู้และความสามารถทางการคิดของผู้อ่าน คำนิยาม ความถนัด และความสนใจของตน ภูมิหลังทางสังคม ได้แก่ สภาพภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ความเชื่อวัฒนธรรม ประเพณีคำนิยาม ศาสนา ตลอดจนสภาพความเป็นอยู่การเมือง การปกครองในวรรณกรรมนั้น ๆ

อีกทั้งภูมิหลังของประวัติผู้แต่ง ช่วยในการตีความพินิจสารแคบและลึกซึ้ง เพราะถ้าผู้อ่านทราบชีวประวัติของผู้แต่ง จะช่วยให้ทราบทั้งเจตคติบุคลิก ความคิดของผู้แต่งด้วย

5.7 ข้อเสนอแนะในการอ่านตีความ

การอ่านตีความเป็นการค้นหาความหมายที่แท้จริงของสารที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อสารซึ่งงานเขียนในระดับที่จะต้องตีความนั้น ผู้เขียนมักจะไม่แสดงสารนั้นออกอย่างกระจ่างชัด ผู้อ่านต้องใช้ความสามารถหลายประการที่จะช่วยให้เข้าใจสารของผู้แต่งได้ถูกต้อง ซึ่งนับว่าไม่ใช่สิ่งที่จะกระทำได้ง่ายนักแม้จะมีปัจจัยบางประการที่สามารถนำมาช่วยในการอ่านตีความได้ก็ตามด้วยเหตุนี้จึงมีนักวิชาการหลายท่านได้ตั้งข้อสังเกต และแนะนำผู้อ่านเกี่ยวกับสิ่งที่พึงระมัดระวังในการตีความ เพื่อให้การตีความนั้นตรงหรือใกล้เคียงกับสารที่แท้จริงมากที่สุดดังต่อไปนี้

สมพร มั่นตะสูตร (2534: 521) เสนอแนวคิดที่ผู้อ่านพึงระลึกเสมอว่าการตีความนั้นความผิดหรือถูกไม่ใช่เรื่องที่จะชี้ชัดลงไปได้ เพราะการตีความได้ตรงตามเจตนาของผู้เขียนมากน้อยเพียงใด นอกจากจะขึ้นอยู่กับความรู้ความคิด ประสบการณ์ของผู้อ่านและมีโอกาสถ่ายทอดของผู้เขียนแล้ว ยังขึ้นอยู่กับกุญแจที่จะไขความซึ่งผู้แต่งผูกเงื่อนปมและค่อยคลี่คลายอย่างแนบเนียนอีกด้วย หากข้อเขียนไม่มีกุญแจที่จะไขความอย่างเด่นชัด ความสำคัญของการอ่านและการตีความจะขึ้นอยู่กับความสมเหตุสมผลและหลักฐานซึ่งสามารถอ้างอิงได้เป็นสำคัญ

ดวงมน จิตรจำนงค์ (2536: 31) ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการอ่านตีความ ไว้ได้ดังนี้

1. การตีความและการแสดงความคิดเห็นไม่ใช่สิ่งเดียวกัน เพราะการแสดงความคิดเห็นน่าจะกระทำได้ภายหลังเมื่อตีความแล้ว

2. ในการอ่านตีความนั้น จุดมุ่งหมายสำคัญของผู้อ่านน่าจะอยู่ที่การพยายามทำความเข้าใจสารของผู้เขียนให้มากที่สุด และน่าจะเริ่มที่การพิจารณาตัวบท (text) เป็นสำคัญ เมื่อมีปัญหาไม่อาจอธิบายให้กระจ่างได้อาจจำเป็นต้องศึกษาหาความรู้จากศาสตร์แขนงอื่นมาเป็นเครื่องช่วย

3. การตีความที่น่าจะหนักแน่นที่สุด คือการพิจารณาถ้อยคำของบทประพันธ์อย่างละเอียดแม้จะมีข้อติดขัด หรือบางครั้งไม่อาจตีความคำบางคำ หรือบางข้อความได้ทะลุปรุโปร่ง แต่ผู้ตีความจะไม่เลื่อนลอยเกินไปหากพิจารณาว่าถ้อยคำหรือข้อความทุกช่วงตอนเป็นองค์ประกอบซึ่งกันและกัน และกลมกลืนเป็นเอกภาพ

4. การอ่านวรรณคดีก็คือพยายามเข้าถึงประสบการณ์ของผู้อื่น เข้าใจความคิดและอารมณ์ของผู้ซึ่งมีประสบการณ์แตกต่างจากเรา ผู้อ่านจึงจำเป็นต้องพยายามเก็บ และกันประสบการณ์ของตนไว้ก่อน หากใช้ประสบการณ์ของตนเองเป็นสำคัญ อาจทำให้มองข้ามความหมายที่แท้จริงของผู้ประพันธ์ก็เป็นได้

5. ประสบการณ์ที่จะนำมาใช้ประกอบการตีความจะต้องตรงจุดจริง ๆ มิฉะนั้นจะก่อให้เกิดความสับสนขึ้นได้เพราะผู้เขียนอาจมิได้หมายความว่าผู้อ่านเข้าใจ

6. การรู้ประวัติผู้แต่งมิใช่เครื่องนำทางในการตีความ แต่อาจเป็นเพียงเครื่องช่วยส่งเสริมความมั่นใจ ช่วยให้เข้าใจได้ว่าทำไมผู้แต่งจึงคิดจะแสดงออกเช่นนั้น แต่หากผู้วิเคราะห์ขาดการพิจารณาที่รอบคอบก็อาจทำให้เข้าใจผิดพลาดได้

จากข้อเสนอแนะจะเห็นได้ว่า สิ่งที่นักวิชาการทุกท่านเสนอไว้ตรงกันก็คือ การตีความที่รัดกุมและน่าจะถูกต้องหรือใกล้เคียงกับสารที่ผู้เขียนเจตนาจะสื่อสารมากที่สุดคือ ควรจะพิจารณาจากความสมเหตุสมผลของเนื้อหาที่ปรากฏอยู่ในข้อความนั้น ๆ เป็นสำคัญ

5.8 ความสามารถในการอ่านตีความ

นักวิชาการและผู้รู้ได้กล่าวถึงตัวบ่งชี้ที่จะแสดงให้เห็นถึงความสามารถในการอ่านตีความของผู้อ่านว่าจะต้องเกิดอะไรขึ้นบ้างหลังจากที่ได้อ่านงานเขียนชิ้นนั้น ๆ จบลงแล้ว ผู้วิจัยขอเสนอตัวบ่งชี้ความสามารถในการอ่านตีความของนักวิชาการและผู้รู้ดังนี้

Ruddell (1974, อ้างถึงใน ภาณี อุตโสภณ, 2523: 26) ได้อธิบายถึงความสามารถในการอ่านตีความไว้ว่าผู้อ่านควรมีความสามารถในด้านต่อไปนี้

1. การสังเกต เปรียบเทียบ และบอกข้อเท็จจริงที่ผู้เขียนมิได้กล่าวไว้โดยตรง
2. การเรียงลำดับเหตุการณ์
3. การรู้จักเหตุผล
4. การจับใจความสำคัญ
5. การคาดการณ์ล่วงหน้า
6. การแยกข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น ความจริง หรือความเพ้อฝัน
7. การรู้จักลักษณะนิสัยของตัวละคร
8. การรู้จุดมุ่งหมายของผู้เขียน

Dechat (1982: 314) ได้อธิบายถึงความสามารถในการอ่านตีความไว้ว่าผู้อ่านจะต้องมีความสามารถดังนี้

1. สามารถอนุมาน สรุปความ รู้ความหมายทั่วไปของเรื่อง
2. เข้าใจความหมายของสำนวนโวหารของผู้แต่ง
3. เก็บรายละเอียดที่เป็นนัยสำคัญของเรื่องที่อ่านได้
4. คาดคะเนผลที่จะเกิดตามมาภายหลังได้

Miller (1990: 5) ได้อธิบายถึงความสามารถในการอ่านตีความไว้ว่าผู้อ่านจะต้องมีความสามารถดังต่อไปนี้

1. ตอบคำถามทั่ว ๆ ไปจากเรื่องที่อ่าน
2. อนุมานและสรุปความ
3. ค้นหาความหมายโดยนัย

4. คาดคะเนสิ่งที่จะเกิดขึ้นภายหลัง
5. ชี้อารมณ์และวัตถุประสงค์ของผู้แต่ง
6. สรุปย่อเรื่อง
7. เข้าใจความสัมพันธ์ของเหตุและผล
8. เปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่าง
9. จับใจความสำคัญ

สมพร มั่นตะสูตร แห่งพิพัฒน์ (2534: 39) ได้อธิบายถึงความสามารถในการอ่านตีความไว้ว่า “ผู้อ่านสามารถอธิบายสิ่งที่อ่านออกมาอย่างได้สาร หรือสาระ ครบถ้วนโดยอาศัยความรู้ ความเชื่อความเข้าใจความสนใจและประสบการณ์ของผู้อ่านเป็นสำคัญ”

สนิท ตั้งทวี (2536: 123) ได้อธิบายถึงความสามารถในการอ่านตีความไว้ว่า ผู้อ่านต้องใช้สติปัญญาแทงทะลุสิ่งที่อ่านได้ทั้งหมด คือ สามารถเข้าใจวัตถุประสงค์และท่าทีของผู้เขียนสามารถที่จะสรุปความคิด จับใจความสำคัญ และอธิบายขยายความได้

มาลินี ชำนาญศิลป์ (2540: 85 - 87) ได้อธิบายถึงความสามารถในการอ่านตีความไว้ว่าผู้อ่านต้องการทราบว่ ข้อความหรือเรื่องที่อ่านนั้น ๆ มีความหมายที่แท้จริงว่าอย่างไร สามารถอธิบายถึงเจตนา และความคิดของผู้แต่งได้ ตลอดจนสามารถสรุปความคิด จับใจความสำคัญ และอธิบายขยายความได้

เถกิง พันธุ์เถกิงอมร (2542: 38) ได้อธิบายถึงความสามารถในการอ่านตีความไว้ว่า ผู้อ่านจะต้องสามารถเข้าถึงความมุ่งหมายที่แท้จริงของผู้เขียน โดยผู้อ่านจะต้องมีความรู้ ความชำนาญ และความสามารถในการแปลความ จับใจความสำคัญ และการสรุปความตลอดจนสามารถเปรียบเทียบความสัมพันธ์ของข้อความได้ด้วย

จากการศึกษาความสามารถในการอ่านตีความผู้วิจัยสามารถสังเคราะห์เป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 6 สังเคราะห์ความสามารถในการอ่านตีความ

Ruddell (1974)	Dechat (1982)	Miller (1990)	สมพร มั่นตะสุตร แห่งพิพัฒน์ (2534)	สนิท ตังทวี (2536)	มาลินี ขำนาญศิลป์ (2540)	เกิง พันธุ์เกิงอมร (2542)	ผู้วิจัย
<p>ผู้อ่านจะต้องมีความสามารถดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. การสังเกตเปรียบเทียบและบอกข้อเท็จจริงที่ผู้เขียนมิได้กล่าวไว้โดยตรง 2. การเรียงลำดับเหตุการณ์ 3. การรู้จักเหตุผล 4. การจับใจความสำคัญ 5. การคาดการณ์ล่วงหน้า 6. การแยกข้อเท็จจริง 7. การรู้จักลักษณะนิสัยของตัวละคร 8. การรู้จักมุ่งหมายของผู้เขียน 	<p>ผู้อ่านจะต้องมีความสามารถดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ตอบคำถามทั่ว ๆ ไปจากเรื่องที่อ่าน 2. อนุมานและสรุปความ 3. ค้นหาความหมายโดยนัย 4. คาดคะเนสิ่งที่จะเกิดขึ้นภายหลัง 5. ชี้อารมณ์และวัตถุประสงค์ของผู้แต่ง 6. สรุปย่อเรื่อง 7. เข้าใจความสัมพันธ์ของเหตุและผล 8. เปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่าง 9. จับใจความสำคัญ 	<p>ผู้อ่านจะต้องมีความสามารถดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ต้องใช้สติปัญญาแพ่งทั้งหมด 2. สามารถเข้าใจวัตถุประสงค์และทำข้อของผู้เขียน 3. สามารถจับใจความสำคัญได้ 4. สามารถอธิบายความหมาย 	<p>ผู้อ่านจะต้องมีความสามารถดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ต้องใช้สติปัญญาแพ่งทั้งหมด 2. สามารถเข้าใจวัตถุประสงค์และทำข้อของผู้เขียน 3. สามารถจับใจความสำคัญได้ 4. สามารถอธิบายความหมาย 	<p>ผู้อ่านจะต้องมีความสามารถดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. สามารถอธิบายถึงเจตนาและความคิดของผู้แต่งได้ 2. สามารถสรุปความคิดและจับใจความสำคัญได้ 3. อธิบายขยายความได้ 	<p>ผู้อ่านจะต้องมีความสามารถดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. สามารถเข้าใจถึงความมุ่งหมายที่แท้จริงของผู้เขียน 2. สามารถนำเสนอมุมมองของตนเอง 3. สามารถเชื่อมโยงความคิด 4. สามารถสรุปความ 5. สามารถจับใจความสำคัญ 6. สามารถเปรียบเทียบ 7. สามารถสรุปความ 8. สามารถเปรียบเทียบ 9. สามารถจับใจความสำคัญ 	<p>ผู้อ่านสามารถบอกถึงจุดประสงค์ที่แท้จริงที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอ การนำเสนอความคิดสำคัญ ตลอดจนการทำนาย หรือคาดการณ์ ผลอันอาจเกิดขึ้น ตามมาจากการอ่านงานเขียนประเภทร้อยแก้ว และร้อยกรองที่กำหนดให้ได้</p>	

จากตารางที่ 6 จากการศึกษาความสามารถในการอ่านตีความผู้วิจัยสามารถสังเคราะห์ตัวบ่งชี้ความสามารถในการอ่านตีความได้ว่า ผู้อ่านสามารถบอกถึงจุดประสงค์ที่แท้จริงที่ผู้เขียนต้องการส่งสาร นำเสียงในการนำเสนอ การนำเสนอความคิดสำคัญ ตลอดจนการทำนายหรือคาดคะเนผลอันอาจจะเกิดขึ้นตามมาจากการอ่านงานเขียนประเภทร้อยแก้ว และร้อยกรองที่กำหนดให้ได้

5.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านตีความ

ชนาฏ จันทะโก (2536) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านตีความของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูงที่เรียนโดยใช้และไม่ใช้แบบฝึกการอ่าน โดยมีความมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านตีความระหว่างนักศึกษาที่เรียนโดยใช้แบบฝึกและไม่ใช้แบบฝึกการอ่าน ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่ นักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูง ชั้นปีที่ 2 วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี ประจำปีการศึกษา 2535 จำนวน 80 คน กลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายจากกลุ่มประชากรจำนวน 60 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองประกอบด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบฝึกการอ่านตีความและแผนการสอน แบบทดสอบมีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบจำนวน 60 ข้อ มีค่าความยากอยู่ระหว่าง 0.37 – 0.74 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.37 – 0.63 มีค่าความเที่ยง 0.99 แบบทดสอบและแบบฝึกมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80.40/80.83 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองด้วยตนเอง ใช้เวลาในการทดลองเป็นระยะเวลา 3 สัปดาห์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือการทดสอบที (t - test) ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านตีความภายหลังการทดลองทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านตีความภายหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดารุณี ถึงลาภ (2552) ได้สร้างและหาประสิทธิภาพสื่อประกอบการสอนแบบผสมผสานวิชาการอ่านตีความ (EN202) หลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยการวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพสื่อประกอบการสอนแบบผสมผสานวิชาการอ่านตีความ (EN202) หลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยรามคำแหง เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน ก่อนและหลังการเรียนโดยใช้สื่อประกอบการสอนแบบผสมผสานที่สร้างขึ้น และเพื่อสำรวจความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อสื่อประกอบการสอนแบบผสมผสาน โดยมีสมมติฐานของการวิจัยดังนี้ สื่อประกอบการสอนแบบผสมผสาน วิชาการอ่านตีความ (EN202) ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนหลังเรียนด้วยสื่อสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ที่ระดับ .01 และความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนด้วยสื่อประกอบการสอนที่สร้างขึ้น อยู่ในระดับมาก เครื่องมือในการวิจัยประกอบด้วย แบบเรียนที่มีสื่อผสมที่เป็นบทเรียนบนเว็บ แบบทดสอบ แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียน และแบบประเมินคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ โดยกระบวนการทดลองใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นแบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ซึ่งทดลองกับนักศึกษา ระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการอ่านตีความ จำนวน 30 คน ผลการวิจัยพบว่าสื่อประกอบการสอนที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 80.2/80.46 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 และผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อสื่อที่สร้างขึ้นอยู่ในระดับมาก

Huang and Wang (2012) ได้ทำวิจัยเรื่อง การใช้ประโยชน์จากการเรียนโดยใช้ปัญหาเป็นฐานในชั้นเรียนการตีความภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัย โดยเน้นการศึกษาเรื่องความไปไปได้ในการใช้ประโยชน์จากวิธีการเรียนโดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (problem-based learning - PBL) ในชั้นเรียนการตีความภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยในประเทศไทยได้วัน การใช้วิธีการสอนแบบปัญหาเป็นฐานคือวิธีการสอนโดยให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางซึ่งช่วยให้นักเรียนเรียนวิชาต่าง ๆ และซึมซับความรู้จากการทำวิจัยแบบเดี่ยวและแบบกลุ่มซึ่งแตกต่างจากวิธีการสอนโดยการบรรยายเป็นฐาน ในการเรียนการสอนทางการแพทย์ การเรียนโดยใช้ปัญหาเป็นฐานเป็นวิธีการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพและผู้สอนใช้วิธีการนี้บ่อยครั้งเพื่อพัฒนาความสามารถของนักศึกษาในสายการแพทย์ในการแก้ไขปัญหาที่ซับซ้อนซึ่งรวมถึงปัญหาที่มีหลายแง่มุมผ่านวิธีการที่มีข้อจำกัด ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในชั้นเรียนการตีความภาษาอังกฤษซึ่งเป็นวิชาที่ยากมากวิชาหนึ่ง นักศึกษาในชั้นไม่เพียงต้องมีความรู้ด้านภาษาอย่างเพียงพอ แต่ต้องมีทักษะการตีความที่แม่นยำทั้งในภาษาต้นฉบับ (source language) และภาษาฉบับแปล (target language) คณะผู้วิจัยได้ทดลองใช้วิธีการสอนโดยใช้ปัญหาเป็นฐานในชั้นเรียนการตีความภาษาอังกฤษเป็นเวลา 1 ภาคการศึกษาเพื่อหาความเป็นไปได้ในการใช้ประโยชน์อย่างแท้จริงโดยได้รับแรงบันดาลใจจากความสำเร็จในการใช้วิธีการเรียนการสอนแบบปัญหาเป็นฐานในการเรียนการสอนทางการแพทย์งานวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย 4 ตัวแปร คือ 1. ทักษะการคิดของนักศึกษา 2. ความพึงพอใจของนักศึกษา 3. แรงจูงใจของนักศึกษา และ 4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยตนเองของนักศึกษา มีการศึกษา ตัวแปรดังกล่าวโดยใช้การวิเคราะห์ที่มุ่งเน้นเชิงคุณภาพ ผลการวิจัยหลัก ๆ ชี้ให้เห็นว่านักศึกษา มีทักษะการคิดเชิงบวกต่อวิธีการใช้ปัญหาเป็นฐานซึ่งมีผลต่อแรงจูงใจในการเรียนรู้ และยังเป็นการยกระดับทักษะการตีความภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี

6. การใช้ภาษาในงานเขียน

การใช้ภาษาในงานเขียนมีความสำคัญต่องานเขียนเป็นอย่างมาก เมื่อพิจารณาในส่วนของตัวบทวรรณกรรมที่นักทฤษฎีหลังโครงสร้างนิยมพิจารณานั้นไม่ได้สนใจศึกษาคำบางคำเป็นการเฉพาะ แต่สนใจการทำงานเชิงโครงสร้างของภาษามากกว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลวิธีการเขียนในรูปของการใช้คำอุปมาอุปไมย สัญลักษณ์ โวหาร สำนวน โดยมีความเชื่อว่าความหมายเป็นเรื่องของการผลิตสร้างและการทำงานของกลวิธีการเขียน (rhetorically produced) (ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร, 2555: 193) ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้สังเคราะห์เนื้อหาเพิ่มเติมเข้ามาซึ่งได้แก่ ภาพพจน์ การใช้น้ำเสียง และความหมายโดยนัย ที่ได้จากการวิเคราะห์ของนักทฤษฎีหลังโครงสร้างนิยมที่มีต่อตัวบทวรรณกรรม ซึ่งจะช่วยให้การอ่านตีความมีความกว้างขวางลึกซึ้งยิ่งขึ้น โดยมีเนื้อหาดังนี้

6.1 ภาพพจน์

ความหมายของภาพพจน์

การอ่านตีความผู้อ่านต้องมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องของภาพพจน์ ซึ่งเป็นวิธีการเข้าถึงแนวคิด แก่นเรื่อง น้ำเสียง ตลอดจนจุดประสงค์อื่น ๆ ของผู้เขียนอีกริธีการหนึ่ง และเป็นศิลปะในการใช้ภาษาที่จะช่วยให้งานประพันธ์ หรืองานเขียนมีคุณค่ามากขึ้น เพราะนอกจากจะช่วยให้เกิดความไพเราะในงานประพันธ์นั้น ๆ แล้วยังช่วยให้ผู้อ่านหรือผู้ฟังเกิดภาพที่แจ่มชัดและลึกซึ้งมากขึ้นด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้สังเคราะห์เนื้อหาของภาพพจน์ที่มีความสำคัญกับการอ่านตีความเพิ่มเติมเข้ามาซึ่งจะช่วยให้การอ่านตีความมีความกว้างขวางลึกซึ้งยิ่งขึ้น ดังที่นักการศึกษาหลายคนได้ให้ความหมายของภาพพจน์ไว้ดังนี้

ชุมสาย สุวรรณชมภู (2540: 44) ได้ให้ความหมายของภาพพจน์ไว้ว่า ภาพพจน์ หมายถึง ถ้อยคำที่ทำให้เกิดความพึงพอใจ โดยใช้กลวิธีหรือชั้นเชิงในการเรียบเรียงถ้อยคำให้มีพลังที่จะสัมผัสอารมณ์ผู้อ่านจนเกิดความประทับใจ เกิดความเข้าใจลึกซึ้ง และเกิดอารมณ์สะท้อนใจมากกว่าถ้อยคำที่กล่าวมาอย่างตรงไปตรงมา

กาญจนา วิชญากรณ์ (2542: 102) ได้ให้ความหมายของภาพพจน์ไว้ว่า ภาพพจน์ หมายถึง ศิลปะในการใช้ภาษาโดยอาศัยกลวิธีการเปรียบเทียบต่าง ๆ เพื่อให้พลังของถ้อยคำและความหมายนั้น ๆ กระทบใจผู้อ่านหรือผู้ฟังเกิดภาพที่แจ่มชัดและลึกซึ้งขึ้นในใจ เกิดปฏิกิริยาทางอารมณ์ตามความคิด ตามอารมณ์ที่ผู้ประพันธ์ต้องการ

ดวงใจ ไทยอุบุญ (2543: 73) ได้ให้ความหมายของภาพพจน์ไว้ว่า ภาพพจน์ หมายถึง ถ้อยคำที่ทำให้เกิดภาพพจน์ หรือการใช้ถ้อยคำที่ผู้อ่านเกิดจินตนาการ เกิดอารมณ์ความรู้สึกต่อข้อความที่ได้อ่านได้ฟังอย่างกระจ่างชัด

ยุวพาส์ ชัยศิลป์วัฒนา (2544: 21) ได้ให้ความหมายของภาพพจน์ไว้ว่า Figure of Speech หรือ ภาษาโวหาร การใช้ภาษาเปรียบเทียบ ความหมายของภาษาโวหารจึงไม่ตรงตามตัวอักษร ภาษาภาพพจน์ส่วนใหญ่จะใช้ลักษณะสำคัญของภาพพจน์ในการเปรียบเทียบอันเป็นวิธีการที่ผู้แต่งเลือกใช้เพื่อพยายามทำให้สิ่งที่เป็นามธรรมหรือเป็นที่รู้จักน้อยหรือเลื่อนรางให้มีความเป็นรูปธรรมเป็นที่รู้จักกันดีอยู่แล้ว การใช้ภาษาโวหารทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกได้ลึกซึ้งกว่าการกล่าวอย่างตรงไปตรงมา ให้สุนทรียะทางอารมณ์ ด้วยเป็นภาษาที่สร้างสรรค์ มีความน่าสนใจ และจุดประกายความคิดให้แก่ผู้อ่าน

รัตนา ศรีมงคล (2547: 87) ได้ให้ความหมายของภาพพจน์ไว้ว่า ภาพพจน์ หมายถึง กลวิธีการเสนอสารโดยการพลิกแพลงภาษาที่ใช้พูด หรือเขียนให้แปลกออกไปจากภาษาตามตัวอักษร ทำให้ผู้อ่านเกิดภาพในใจ เกิดความรู้สึกสะเทือนใจ เป็นการเปรียบเทียบให้เห็นอย่างชัดเจน

จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และบาทยัน อิมสำราญ (2548: 53) ได้ให้ความหมายของภาพพจน์ไว้ว่า ภาพพจน์ หมายถึง ถ้อยคำที่ทำให้เกิดภาพในใจ โดยใช้กลวิธี หรือชั้นเชิงในการเรียบเรียงถ้อยคำให้มีพลังที่จะสัมผัสอารมณ์ของผู้อ่านจนเกิดความประทับใจ เกิดความเข้าใจลึกซึ้งและเกิดอารมณ์สะเทือนใจมากกว่าถ้อยคำที่กล่าวอย่างตรงไปตรงมา

จากการศึกษาความหมายของภาพพจน์ ผู้วิจัยสามารถสังเคราะห์เป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 7 สังเคราะห์ความหมายของภาพพจน์

ขุมสาย สุวรรณขมภู (2540)	กาญจนา วิชญากรณ์ (2542)	ดวงใจ ไทยอุบุญ (2543)	ยุวพาส์ ชัยศิลป์วัฒนา (2544)	รัตนา ศรีมงคล (2547)	จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และ บาทัน อิมส์ราษฎร์ (2548)	ผู้วิจัย
ถ้อยคำที่ทำให้เกิดความพึงพอใจ โดยใช้กลวิธีหรือชั้นเชิงในการเรียบเรียงถ้อยคำให้มีพลังที่จะสัมผัสอารมณ์ผู้อ่านจนเกิดความประทับใจ เกิดความเข้าใจ ลึกซึ้ง และเกิดอารมณ์สะเทือนใจมากกว่าตรงไปตรงมา	ศิลปะในการใช้ภาษา โดยอาศัยกลวิธีการเปรียบเทียบต่าง ๆ เพื่อให้พลังของถ้อยคำและความหมายนั้น ๆ กระทบใจผู้อ่านหรือผู้ฟังเกิดความประทับใจและลึกซึ้งขึ้น	ถ้อยคำที่ทำให้เกิดภาพพจน์ หรือการใช้อรรถาธิบายอันเป็นวิธีการที่ผู้แต่งเลือกใช้ เพื่อขยายความหรือเป็นที่รู้จักน้อยหรือเลือนราง ให้มีความเป็นรูปธรรมเป็นที่รู้จักกันดีอยู่แล้ว การใช้ภาษาโวหารทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกได้ลึกซึ้งกว่าการกล่าวอย่างตรงไปตรงมา ให้สุนทรีย์ยะทางอารมณ์ ด้วยเป็นภาษาที่สร้างสรรค์ มีความน่าสนใจ และจุดประกายความคิดให้แก่ผู้อ่าน	ภาษาภาพพจน์ส่วนใหญ่จะใช้ลักษณะสำคัญ ของภาพพจน์ในการเปรียบเทียบอันเป็นวิธีการที่ผู้แต่งเลือกใช้ เพื่อขยายความหรือเป็นที่รู้จักน้อยหรือเลือนราง ให้มีความเป็นรูปธรรมเป็นที่รู้จักกันดีอยู่แล้ว การใช้ภาษาโวหารทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกได้ลึกซึ้งกว่าการกล่าวอย่างตรงไปตรงมา ให้สุนทรีย์ยะทางอารมณ์ ด้วยเป็นภาษาที่สร้างสรรค์ มีความน่าสนใจ และจุดประกายความคิดให้แก่ผู้อ่าน	กลวิธีการเสนอสาร โดยการพลิกแพลงภาษาที่ใช้พูด หรือเขียนให้แปลก ออกไปจากภาษาตามตัวอักษร ทำให้ผู้อ่านเกิดภาพในใจ เกิดความรู้สึกสะเทือนใจ เป็นการเปรียบเทียบให้เห็นอย่างชัดเจน	ถ้อยคำที่ทำให้เกิดภาพในใจ โดยใช้กลวิธี หรือชั้นเชิงในการเรียบเรียงถ้อยคำให้มีพลังที่จะสัมผัสอารมณ์ของผู้อ่านจนเกิดความประทับใจ เกิดความเข้าใจ ลึกซึ้ง และเกิดอารมณ์สะเทือนใจมากกว่าถ้อยคำที่ตรงไปตรงมา	ถ้อยคำที่ทำให้เกิดจินตนาการ เกิดอารมณ์ความรู้สึก เพื่อให้ผู้อ่านหรือผู้ฟังมีอารมณ์ โดยผู้เขียนใช้กลวิธีหรือชั้นเชิงในการเรียบเรียงถ้อยคำ เพื่อขยายความ ทำให้เกิดความรู้สึกสะเทือนใจ เกิดอารมณ์สะเทือนใจ มากกว่าถ้อยคำที่กล่าวอย่างตรงไปตรงมา และเกิดปฏิกิริยาทางอารมณ์ ตามความคิด ตามอารมณ์ ที่ผู้เขียนต้องการ

จากตารางที่ 7 จากการศึกษาความหมายของภาพพจน์ ผู้วิจัยสามารถสังเคราะห์ความหมายของภาพพจน์ได้ว่า ภาพพจน์ หมายถึง ถ้อยคำที่ทำให้เกิดจินตนาการ เกิดอารมณ์ความรู้สึก เพื่อให้ผู้อ่านหรือผู้ฟังมีอารมณ์ โดยผู้เขียนใช้กลวิธีหรือชั้นเชิงในการเรียบเรียงถ้อยคำเพื่อพยายามทำให้สิ่งที่เป็นนามธรรมให้เป็นรูปธรรมทำให้ผู้อ่านหรือผู้ฟังเกิดภาพในใจ เกิดความรู้สึกสะเทือนใจ มากกว่าถ้อยคำที่กล่าวอย่างตรงไปตรงมาและเกิดปฏิกิริยาทางอารมณ์ตามความคิดตามอารมณ์ที่ผู้เขียนต้องการ

การใช้ภาษาที่ก่อให้เกิดจินตภาพในงานประพันธ์นั้นทำได้โดยการใช้ภาพพจน์ ซึ่งการใช้ภาพพจน์นั้น แบ่งออกเป็นหลายประเภทซึ่งได้แก่

1. อุปมา
2. อุปลักษณ์
3. อติพจน์ (อธิพจน์)
4. สัญลักษณ์
5. บุคลาธิษฐาน
6. นามนัย
7. ปฏิพจน์
8. คำถามเชิงวาทศิลป์
9. สัทพจน์
10. สัมพจน์
11. การกล่าวอ้างถึง

ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยขอนำเสนอลักษณะของภาพพจน์ในแต่ละประเภทโดยอธิบายลักษณะแบบสรุปซึ่งจะปรากฏการใช้ภาพพจน์ในตัวบทวรรณกรรมทั้งร้อยแก้ว และร้อยกรองดังนี้

1. อุปมา (simile) เป็นภาพพจน์ ที่ใช้ในการเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งว่าเหมือนกับอีกสิ่งหนึ่ง โดยใช้คำว่า เหมือน ราวกับ ดุจ ประดุจ เพียง คล้าย เฉก เช่น ประหนึ่ง ละม้าย เสมอ เสมือน ปาน เพียง ฯลฯ เป็นคำเชื่อม โดยมีตัวอย่างดังต่อไปนี้

พระศรีสรรเพชญ์เอยเคยงามแพรว
 ประดุจแก้วแก่นจันทร์ขวัญสยาม
 มาร้างลับดับค่าเอกอาราม
 เหลือเพียงสามเจดีย์ชี้เกียรติคุณ

นิราศพระอาราม: จินตนา ปิ่นเฉลียว

จากบทประพันธ์ผู้แต่งได้กล่าวเปรียบเทียบระหว่างวัด พระศรีสรรเพชญ์ กับแก้วแก่นจันทร์ ที่มีความงดงาม โดยใช้คำว่า “ประดุจ” เป็นคำเชื่อม

...มองเห็นพ่อค้าแม่ค้านำเอาลูกท้อลูกเท่าฝรั่งของเราออกวางขายตามแผงลอย และ ในร้านขายผลไม้ ตลอดจนร้านแบกะดินเห็นแล้วน่ากินเหลือเกิน เพราะมันสวยราวกับไม่ใช่ลูกท้อจริง ๆ สวยเหมือนลูกท้อเทียมที่ทำจากขนมสีสดใสดูขนาดเหมือนแก้วของเหมยสาวคราวแรก

เที่ยวเมืองจีน: โกวิท ตั้งตรงจิตร

จากบทประพันธ์ผู้แต่งได้กล่าวเปรียบเทียบระหว่างลูกท้อจริง กับลูกท้อเทียมที่ทำมาจากขนมที่มีสีสันสวยงาม โดยใช้คำว่า “ราวกับ” เป็นคำเชื่อม รวมไปถึงการกล่าวเปรียบเทียบสีสันของลูกท้อกับแก้วของสาวคราวแรกที่ดูสดใส โดยใช้คำว่า “เหมือน” เป็นคำเชื่อม

2. อุปลักษณ์ (metaphor) เป็นภาพพจน์ที่ใช้เปรียบเทียบสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่งเป็นการเปรียบเทียบโดยนัย โดยอาจใช้คำแสดงการเปรียบเทียบว่า “เป็น” “คือ” หรือ “เท่า” ความหมายจึงลึกซึ้งกว่าอุปมา โดยมีตัวอย่างดังต่อไปนี้

แต่เขาเห็นเราเป็นเส้นหญ้า

อนิจจามาเหยียบเสียสะท้าน

จนใจแยกย่อยอัดประมาณ

มิขอทานรักนั้นจนวันตาย

โฉมจะหาย: อังคาร กัลป์ยาณพงศ์

จากบทประพันธ์ผู้แต่งได้กล่าวเปรียบเทียบระหว่าง “เรา” กับ “เส้นหญ้า” โดยใช้คำแสดงการเปรียบเทียบว่า “เป็น” เป็นการเปรียบเทียบโดยนัย ซึ่งแสดงถึงความต่ำต้อยด้อยค่าของ “เรา” ที่เป็น “เส้นหญ้า” ที่อยู่บนพื้นดิน

ฉันคือกรวดเม็ดร้าว

แหลกแล้วด้วยความเศร้า หมองหม่น

ปรารถนาเป็นธูลิทุรณ

ดีกว่าทนกลั่นในอยู่ได้น้ำ

เศษฐลี: จิระนันท์ พิตรปรีชา

จากบทประพันธ์ผู้แต่งได้กล่าวเปรียบเทียบระหว่าง “ฉันทน์” กับ “กรวดเม็ดร้าว” โดยใช้คำแสดงการเปรียบเทียบว่า “คือ” เป็นการเปรียบเทียบโดยนัย ซึ่งแสดงถึงความรู้สึกปวดร้าวของ “ฉันทน์” โดยเทียบความรู้สึกเป็น “กรวดเม็ดร้าว” ที่มีขนาดเล็กแต่เกิดการแตกร้าว รวมไปถึงเปรียบเทียบระหว่าง “ฉันทน์” กับ “จุลีส” เป็นการเปรียบเทียบโดยนัย ซึ่งแสดงถึงความรู้สึกร้าวรานดังละอองดิน

3. อติพจน์ หรืออติพจน์ (Hyperbole) เป็นภาพพจน์ที่กล่าวเกินจริง เพื่อเน้นความรู้สึกทำให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกที่ซาบซึ้ง และเกิดอารมณ์คล้อยตามไปด้วย โดยมีตัวอย่างดังต่อไปนี้

วิหะเลเทใสจาน

รับประทานกับข้าวขาว

เอี่ยมเก็บบางดวงดาว

ไว้คลุกเคล้าชาวเกลือกิน

วิหะเล: อังคาร กัลป์ยามพงศ์

จากบทประพันธ์ผู้แต่งได้ใช้ภาพพจน์ในการกล่าวเกินจริง เพื่อให้เกิดความรู้สึกที่จับใจ ไม่คำนึงถึงข้อเท็จจริง โดยการกล่าวถึงการรับประทานอาหารที่ไม่น่าทะเลมทานกับข้าวขาว และเก็บดวงดาวมาคลุกเกลือเพื่อรับประทาน ซึ่งทั้งสองสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ และคนทั่วไปไม่กระทำ

คิดถึงใจจะขาดแล้วเอ๋ย

คิดถึงที่เคยได้ชมได้เขยขึ้นใจ

คิดถึงรอยยิ้มเพราะพริ้มผ่องใส

คิดถึงจนใจจะขาดรอน ๆ

เพลงคิดถึง: แก้ว อัจฉริยกุล

จากบทประพันธ์ผู้แต่งได้ใช้ภาพพจน์ในการกล่าวเกินจริง เพื่อเน้นให้เห็นอารมณ์อันเข้มข้น สึกซึ้งให้ถึงใจกับที่ต้องการจะบอก เพื่อให้ได้อารมณ์เป็นสำคัญ อย่างข้อความที่ว่า “คิดถึงจนใจจะขาด” เป็นการเปรียบเทียบโดยการกล่าวข้อความที่เกินความเป็นจริง แต่สามารถเข้าถึงอารมณ์ความรู้สึกได้เป็นอย่างดี

4. สัญลักษณ์ (symbol) เป็นภาพพจน์ ที่ใช้เรียกสิ่งหนึ่งสิ่งใดโดยใช้คำอื่นแทนคำที่ใช้เรียกนั้นและคำที่ใช้เรียกนั้นเกิดจากการเปรียบเทียบและตีความลึกซึ้ง ซึ่งใช้กันมานานจนเป็นที่เข้าใจและรู้จักกันโดยทั่วไป โดยมีตัวอย่างดังต่อไปนี้

ดอกไม้มีหนามแหลม   มีไข่แยมคอยคนชม
 บานไว้เพื่อสะสม   ความอุดมแห่งผืนดิน
 อหังการของดอกไม้: จีรนนท์ พิตรปรีชา

จากบทประพันธ์ข้างต้นนี้ ภาพพจน์สัญลักษณ์ ที่ผู้แต่งใช้สื่อความหมายมีดังนี้คือ

ดอกไม้	หมายถึง	ผู้หญิง
หนามแหลม	หมายถึง	สติปัญญา

เมื่อแรกเชื่อว่าเนื้อทับทิมแท้   มาแปรเป็นพลอยหุงไปเสียได้
 กาลงว่าหงส์ให้ปลงใจ   เพราะมิได้ดูทองอนแต่ก่อนมา
 คิดว่าหงส์เราจึงหลงด้วยลายข้อม   ช่างแปลกปลอมท่วงทีดีหนักหนา
 ดังรักถิ่นมูจลินทรโมคลาดคลา   พอลับตาฝูงหงส์ก็ลงโคลน

ขุนช้างขุนแผน

จากบทประพันธ์ข้างต้นนี้ ภาพพจน์สัญลักษณ์ ที่ผู้แต่งใช้สื่อความหมายมีดังนี้คือ

ทับทิม	หมายถึง	สิ่งมีค่ามาก
พลอยหุง	หมายถึง	สิ่งที่มีค่าน้อย
กา	หมายถึง	สิ่งที่น่ารังเกียจ ไม่สวย
หงส์	หมายถึง	สิ่งที่สวยงาม น่าดู
โคลน	หมายถึง	ความชั่ว ความเหลวไหล

5. บุคลาธิษฐาน (personification) เป็นภาพพจน์ที่กล่าวสมมติให้สิ่งต่าง ๆ ที่ไม่ใช่มนุษย์ ให้มีสติปัญญา อารมณ์ ความรู้สึกหรือกิริยาอาการเหมือนมนุษย์ เพื่อให้งานเขียนน่าสนใจ เร้าอารมณ์ และมีชีวิตชีวา โดยมีตัวอย่างดังต่อไปนี้

อ้า น้ำหยดสดเย็นกระเซ็นหยาด   เพียงนวนายนาจกดินระรินไหล
 ประสมน้ำพรำคิดพินิจใจ   หมายคระไลครรลองท่องโลกา
 เฮ้ย..เรื่องเล็ก: อูซเซณี

จากบทประพันธ์ข้างต้นนี้บุคลาธิษฐานที่ผู้แต่งใช้สื่อความหมายก็คือ “หยดน้ำ” ที่เป็นสิ่งไม่มีชีวิต แต่มีการแสดงออกปฏิกิริยา คือ นวขนาด, พร้าคิด, ท่องโลกา หรือท่องโลก ซึ่งเป็น การแสดงกิริยาอาการ และความรู้สึกเหมือนมนุษย์

โรงเรียนสองหลังที่ตั้งสงบอยู่นี้ค่อยพินขึ้นจากการหลับไหล ประตูหน้าต่าง ค่อยแง้มเปิดขึ้นทีละบานเหมือนกับมันค่อย ๆ เปิดเปลือกตาขึ้นจ้องมองวันใหม่ที่กำลังเริ่มต้น ประตู ที่เปิดออกนั้นราวกับว่ามันกำลังหาวนอน กับอาการง่วงงุน ที่ได้หลับมายาวนานถึงสองวันเต็มและ เปิดกว้างออกเพื่อพร้อมจะกลืนกินเด็กนักเรียนและครูเข้าไปภายในห้องของมัน...

คำพิพากษา: ชาติ กอบจิตติ

จากบทประพันธ์ข้างต้นนี้บุคลาธิษฐานที่ผู้แต่งใช้สื่อความหมายก็คือ “โรงเรียน, ประตู, หน้าต่าง” ที่เป็นสิ่งไม่มีชีวิต แต่มีการแสดงออกปฏิกิริยา คือ หลับไหล, เปิดเปลือกตา, จ้องมอง, หาว, ง่วง, กลืนกิน ซึ่งเป็นการแสดงกิริยาอาการ และความรู้สึกเหมือนมนุษย์

6. นามนัย (metonymy) เป็นภาพพจน์ที่ใช้คำหรือวลีซึ่งบ่งลักษณะหรือคุณสมบัติ ของสิ่งใดสิ่งหนึ่งมากล่าวถึงสิ่งหนึ่งโดยใช้คำอื่นแทน และคำหรือวลีนั้นต้องเป็นที่รู้จักของคนทั่ว ๆ ไป โดยมีตัวอย่างดังต่อไปนี้

ทั้งที่ลิ้นพินี้ไม่มีสตัย

ตั้งใจทักซัดแสร์งย้าคำกล่าวหา

แต่ยังมีคำหนึ่งยังตรึงตรา

คือคำว่า รักเสมอ...เธอคนเดียว

ฎีการัก: ประสิทธิ์ โรหิตเสถียร

จากบทประพันธ์ข้างต้นนี้ นามนัย ที่ผู้แต่งใช้สื่อความหมายก็คือ คำว่า “ลิ้น” ซึ่งในที่นี้หมายถึง คำพูด นั่นเอง

นี่จะให้อะไรกันบ้างไหม

มหาวิทยาลัยใหญ่โตเหว

แม้ท่านมีอาจให้อะไรเลย

วานิ่งเฉยอย่าบ่นอย่าไว้วาย

เพลงเถื่อนแห่งสถาบัน: วิทยากร เชียงกูร

จากบทประพันธ์ข้างต้นนี้ นามนัย ที่ผู้แต่งใช้สื่อความหมายก็คือ “มหาวิทยาลัย” ซึ่งไม่ได้หมายถึง อาคารสถานที่ในสถานศึกษาเท่านั้น แต่หมายถึง อาจารย์ และระบบการศึกษาของสถานศึกษาด้วย

7. ปฏิพจน์ (oxymoron) เป็นภาพพจน์ที่ใช้คำที่ไม่สอดคล้องกันหรือขัดแย้งกันมารวมไว้ด้วยกันหรือเข้าคู่กัน เพื่อให้เกิดคำซึ่งมีความหมายใหม่ และมีความหมายกินใจลึกซึ้ง โดยมีตัวอย่างดังต่อไปนี้

เขาเริ่งรีน ลงแขก แลกแรงเกี่ยว

ต่าง จับหน้า คว่าเคียวเกี่ยวผสวน

ล้วนข้าวงามอร่ามกอลอน้านาน

เขาขานบอกอุทาน หวานคมเคียว

หวานคมเคียว: เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์

จากบทประพันธ์ข้างต้นนี้ ปฏิพจน์ ที่ผู้แต่งใช้สื่อความหมายก็คือ คำว่า หวานและคม ดูเฝิน ๆ เหมือนจะขัดแย้งกัน แต่เมื่อมาอยู่ด้วยกันกลับให้ความหมายชัดเจนขึ้น

...บางที การเข้าออกงานบ่อย ๆ อาจจะเป็นชีวิตการทำงานที่ขมขื่น แต่ก็เป็ชีวิตที่มีรสชาติ และเป็นการต่อสู้อย่างหนึ่งเช่นกัน วันนี้ฉันดีใจที่ฉันยังมีความรู้สึก และรู้สึกเจ็บปวด... เพราะบาดแผลแห่งความขมขื่นที่เกิดขึ้นมาอย่างบังเอิญนี้แหละเป็นประสบการณ์ที่ดีทีเดียว สำหรับการต่อสู้ในครั้งต่อไป

ฉันทิงตงงาน: รุ่งแวง

จากบทประพันธ์ข้างต้นนี้ ปฏิพจน์ ที่ผู้แต่งใช้สื่อความหมายก็คือ ความขมขื่นซึ่งให้ความรู้สึกที่ไม่ดี เมื่อมาใช้ว่า เป็นประสบการณ์ที่ดีก็เป็นไปได้

8. คำถามเชิงวาทศิลป์ (rhetorical question) เป็นภาพพจน์ที่ใช้ในการตั้งคำถาม แต่ไม่ได้คาดหวังคำตอบ หรือถ้ามีคำตอบก็เป็นคำตอบที่ทั้งผู้ถามและผู้ตอบรู้ดีอยู่แล้ว เป็นการตั้งคำถามที่ต้องการให้เกิดความคิด หรือเน้นความรู้สึกของผู้ฟังหรือผู้อ่าน หรือสื่อความหมายและข้อคิดที่ต้องการ โดยมีตัวอย่างดังต่อไปนี้

เสียงลือเสียงเล่าอ้าง	อันใด พี่เอ๋ย
เสียงย่อมยอศใคร	ทั่วหล้า
สองเชื้อพี่หลับไหล	ลืมนั่น ฤพี่
สองพี่คิดเองอ้า	อย่าได้ถามเฝ้า

ลิลิตพระลอ

จากบทประพันธ์ข้างต้นนี้ คำถามเชิงวาทศิลป์ ที่ผู้แต่งใช้สื่อความหมายก็คือ “เสียงลือเสียงเล่าอ้าง อันใด พี่เอ๋ย” ซึ่งเป็นการถามที่ไม่ได้คาดหวังคำตอบ เป็นการตั้งคำถามที่ต้องการให้เกิดความคิด

เมื่อไรหนอ...	โลกนี้จะสงบ
เมื่อไรหนอ...	การรบจะสิ้นสุด
เมื่อไรหนอ...	ผิดพลั้งจะยังยุติ
เมื่อไรหนอ...	ไฟจะหยุดการจุดไฟ

ไฟ: อชันตะ

จากบทประพันธ์ข้างต้นนี้ คำถามเชิงวาทศิลป์ ที่ผู้แต่งใช้สื่อความหมายก็คือ “เมื่อไรหนอ...” เป็นการใช้คำถามที่ไม่ได้คาดหวังคำตอบ ผู้ถามมีเจตนาจะเรียกร้องความสนใจมากกว่าต้องการคำตอบ

9. สัทพจน์ (Onomatopoeia) เป็นภาพพจน์ที่ใช้คำที่เลียนเสียงธรรมชาติ เช่น เสียงดนตรี เสียงร้องของสัตว์ หรือเสียงเลียนกริยาอาการต่าง ๆ ของคน เพื่อให้ผู้อ่านได้รสจากข้อความนั้นหรือทำให้รู้สึกเหมือนว่าได้ยินเสียงนั้นจริง ๆ เป็นการถ่ายเสียงต่าง ๆ ลงไปในงานประพันธ์ โดยมีตัวอย่างดังต่อไปนี้

ระทิกทันโทนทับฉิ่งฉับฉิ่ง
 ดิ่งทังดิ่ง ดิ่งทังดิ่ง ทังดิ่งทัง
 เจ้าพลายงามศรีมาลาไม่มาฟัง
 เพลงก็พราวจากวังบางขุนพรหม

บางขุนพรหม: เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์

จากบทประพันธ์ข้างต้นนี้ สัทพจน์ ที่ผู้แต่งใช้สื่อความหมายก็คือ “ดิ่งทั้งดิ่ง ดิ่งทั้งดิ่ง ทั้งดิ่งทั้ง” ซึ่งเป็นการเลียนเสียงเครื่องดนตรีไทย คือ โทนทับ, ฉิ่ง, ฉาบ

“หู่ ฮู่ หูด ๆ ๆ ๆ ๆ ”

เสียงเป่ามือก้องกังวานไพเราะล่องลอยมาเป็นระยะ ๆ ท่ามกลางอากาศที่หนาวเย็นของเดือนธันวาคม

เสียงกู่: อำนาจ เย็นสบาย

จากบทประพันธ์ข้างต้นนี้ สัทพจน์ ที่ผู้แต่งใช้สื่อความหมายก็คือ “หู่ ฮู่ หูด ๆ ๆ ๆ” ซึ่งเป็นการเลียนเสียงกิริยาอาการการเป่ามือของมนุษย์

10. สัมพจน์ (synecdoche) เป็นโวหารแบบอนุমানัย เป็นการกล่าวถึงส่วนใดส่วนหนึ่งของส่วนทั้งหมดเพียงบางส่วนที่มีความเด่นชัด แต่ให้มีความหมายครอบคลุมหมดทุกอย่าง โดยมีตัวอย่างดังต่อไปนี้

มือดำของราตรีขี้ฟ้า

بيبداراแต่กรวงช่วงโชติแสง

ริมขอบฟ้าเหล่าเคยมีรั้วสีแดง

เริ่มแพ้แรงระบายคล้าตามทำนอง

ปรัชญาราตรี: จิระนันท์ พิตรปรีชา

จากบทประพันธ์ข้างต้นนี้ สัมพจน์ ที่ผู้แต่งใช้สื่อความหมายก็คือ “มือดำของราตรี” หมายถึง ราตรี หรือความมืดนั่นเอง

เท้าสี่คู่เจ้าพรวด ๆ ตะวันอ่อนแสงลงไปอีก เงาม้าทอดยาวนำหน้าเพียงครู่เดียว
เงาคนเงาไม้ก็หายไป

หุบเขากินคน: มาลา คำจันทร์

จากบทประพันธ์ข้างต้นนี้ สัมพจน์ ที่ผู้แต่งใช้สื่อความหมายก็คือ “เท้าสี่คู่” หมายถึง คนสี่คน นั่นเอง

11. การกล่าวอ้างถึง (allusion) เป็นการกล่าวอ้าง ถึงบุคคล สถานที่ เหตุการณ์อื่น ๆ หรือการกล่าวอ้างข้อความตอนหนึ่งตอนใด แล้วนำมาดัดแปลงเพื่อนำมาเปรียบเทียบให้เห็นชัดเจน และเข้าใจมากขึ้น โดยมีตัวอย่างดังต่อไปนี้

จามรีชนชั่งอยู่	หยุดปลด
ชีพบกรักรักยศ	ยิ่งไซ้
สัตว์โลกซึ่งสมมุติ	มีชาติ
ดูเยี่ยงสัตว์นั้นได้	ยศซึ่งสรรเสริญ

พระราชพงศาวดารและสุภาษิตโลกนิติ

จากบทประพันธ์ข้างต้นนี้ ภาพพจน์ที่มีการกล่าวอ้างถึง ที่ผู้แต่งใช้สื่อสารความหมายก็คือ จามรี หมายความว่า ให้มนุษย์เอาเยี่ยงอย่างนิสัยจามรี ที่รักขนมากกว่าชีวิต โดยให้มนุษย์รักเกียรติยศชื่อเสียงมากกว่าชีวิต

ผาณิตพิชิตมด	ถจะอดบ่อาจจะมี
แม่เหล็กเหล็กดี	อยยู่ก็พัพพัน

อิตรราชคำฉันท์: พระยาศรีสุนทรโวหาร

จากบทประพันธ์ข้างต้นนี้ ภาพพจน์ที่มีการกล่าวอ้างถึง ที่ผู้แต่งใช้สื่อความหมายก็คือ ผาณิต, มด, แม่เหล็ก, เหล็ก หมายความว่า มดชอบกินน้ำหวานที่อยู่ใกล้ไม่ได้ฉันใด แม่เหล็กก็ยอมดูดเหล็กที่อยู่ใกล้ได้ฉันนั้น ฉะนั้นชายหญิงหากใกล้ชิดกันย่อมเกิดความพึงพอใจใคร่กันได้เช่นกัน

6.2 การใช้น้ำเสียง

การอ่านเพื่อตีความนั้น ถ้าผู้อ่านสามารถสังเกตน้ำเสียงของผู้เขียนได้ก็จะมีผลให้เข้าใจงานเขียนเรื่องนั้นเป็นอย่างดี เพราะงานเขียนในปัจจุบันนี้ ผู้เขียนจะใช้น้ำเสียงในรูปแบบมากมาย ผู้อ่านจึงควรศึกษาในเรื่องนี้ให้ชัดเจน นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของการใช้น้ำเสียงไว้ดังนี้

ความหมายของน้ำเสียง

ยูพร แสงทักษิณ (2527: 37) ให้ความหมายคำว่า น้ำเสียง ไว้ว่า คำว่า น้ำเสียง บางทีใช้ว่า ทางเสียง หมายถึง สิ่งที่แฝงอยู่ในถ้อยคำในบทพรรณนา หรือบทบรรยายที่ทำให้เห็นว่าผู้ประพันธ์มีท่าที หรือทัศนคติต่อตัวละคร หรือพฤติกรรม หรือชนชั้น หรืออาชีพ อย่างไร หรือยกย่อง หรือนิยมน หรือมีศรัทธาต่อบุคคล หรือระบบเศรษฐกิจ หรือพฤติกรรมทางการเมือง ฯลฯ อย่างไร

อับแบรมส์ (Abrams, 2529: 243) กล่าวถึงคำ น้ำเสียง ว่า ความสนใจในเรื่องน้ำเสียง (tone) ในปัจจุบันนี้ เริ่มมาจากที่ I.A.Richards ให้นิยามคำนี้ว่า เป็นการแสดงออกถึงท่าทีของผู้พูดต่อผู้ฟัง “น้ำเสียงของเขาสะท้อนความหมายที่เขาตั้งใจแสดงออกว่า เขาอยู่ในฐานะอย่างไรต่อผู้ที่เขาพูดด้วย...” ความรู้สึกที่ปรากฏในถ้อยคำที่นำมาใช้ เรียกว่า tone of voice วิธีที่บุคคลคนหนึ่งกล่าวอย่างละเมียดละไม เปิดเผยให้เห็นความนึกคิดของเขา เกี่ยวกับระดับของสังคม สติปัญญา และความรู้สึกอ่อนไหวของผู้ฟังหรือแสดงถึงความสัมพันธ์ส่วนตัว ระหว่างเขากับผู้ฟัง และท่าทีที่แสดงว่าเขาคิดอย่างไรต่อผู้ฟัง น้ำเสียงของผู้พูดอาจเป็นทางการหรือสนิสนม เปิดเผยหรือปิดบังเคลือบคลุม เรียบง่าย เกร็งขมหรือขี้เล่น ก้าวร้าวหรือวิงวอน โกรธหรือรัก จริงจังหรือเสียดสี ปั่นปึงหรือประจบประแจง และอื่น ๆ แล้วแต่ท่าทีและความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง เราสามารถบอกลักษณะน้ำเสียงของตัวละครในเรื่องเล่าหรือในบทละครได้

ชิปเลย์ (Shipley, 1968: 418-419) ให้ความหมายว่า คำว่า น้ำเสียงในวรรณคดี เป็นทัศนคติต่อข้อเท็จจริงในเนื้อหา น้ำเสียงอาจครอบคลุมไปถึงบรรยากาศ และมักจะทำงานควบคู่กันไป ซึ่งแสดงออกได้ด้วยตัวอุปมาอุปไมย และสัญลักษณ์

สรุปได้ว่า น้ำเสียงก็คือ ความรู้สึกที่อยู่ในวรรณกรรม ซึ่งแสดงให้เห็นท่าที หรือทัศนคติของผู้เขียนต่อสิ่งนั้น ผู้อ่านจะจับน้ำเสียงของผู้เขียนได้โดยการสังเกตจากอารมณ์ของผู้เขียน การใช้ภาษาของผู้เขียน และบรรยากาศจากงานเขียนนั้น ๆ

นอกจากนี้ วัลภา ศศิวิมล (2541: 19) ได้รวบรวมคำที่เป็นน้ำเสียง และความรู้สึกไว้ เพื่อให้ผู้อ่านสามารถพิจารณาคำที่ผู้เขียนใช้ เพื่อวิเคราะห์หาคำน้ำเสียง และความรู้สึกในงานประพันธ์ได้ โดยมีรายละเอียดดังนี้

คำที่เป็นน้ำเสียง

น้ำเสียง

กระเซ้า

กระทบกระเทียบ

กั๊กวล

ขอร้อง

กลางแคลง

ค่อนข้าง

จริงจัง

ชื่นชม

แตกตื่น

ตักเตือน

ตัดพ้อต่อว่า

ตำหนิ

ถากถาง

เยาะเย้ย

เร่งเร้า

สั่งสอน

เสียดสี

หมดอาลัยตายอยาก

หยิกแกมหยอก

ห้วงใย

อดกลั้น

อ่อนหวาน

อ่อนออก

โ้อวด

ความหมาย

พูดรบเร้า, พูดเย้าแหย่

เปรียบเปรยให้กระทบถึง

ห้วงใย, มีใจพะวงอยู่

ขอให้ช่วยเหลือ

สงสัย, ไม่แน่ใจ

ค้นหาสิ่งที่ไม่ดีขึ้นมาว่าให้เจ็บใจ

แน่แท้, ไม่เป็นการเล่น

ปิติยินดี

กล่าวกระทบให้โกรธ, พูดประชด

สั่งสอนให้รู้จักสำนึกตัว

ต่อว่าด้วยความน้อยใจ

ติเตียน, ยกโทษขึ้นพูด, กล่าวร้าย

ว่าให้เจ็บใจ, ค่อนว่า

ทำให้อาย, ทำให้เจ็บซ้ำ

วิงวอนอย่างเร่งร้อน

ชี้แจงให้เข้าใจและบอกให้ทำ

ว่าเปรียบเปรย, ว่ากระทบกระทั่ง

ทอดอาลัย

เหน็บแนมที่เล่นที่จริง

มีใจพะวงอยู่, มีทุกข์กังวลอยู่

ระงับใจ

พยายามพูดขอร้อง

รบเร้า (ออกอ่อน)

อวด, พูดยกตัว, พูดอวดมั่งมี

ความรู้สึก

ขมขื่น, ขื่นขม
 ซ่องใจ
 เซ็ง
 น้อยใจ
 เปล่าเปลี่ยว
 ผิดหวัง
 ระอา
 ละอายใจ
 ว้าวุ่น
 ว้าเหว่
 เศร้าใจ
 สลดใจ
 สมเพช
 เสียใจ
 หงุดหงิด
 หนักใจ
 หมดหวัง
 หมดหวัง
 เหงา
 เห็นใจ
 เหนื่อยใจ
 เหนื่อยหน่าย
 อดสู
 อดอันตันใจ
 อับอาย
 อับยศ
 อ้างว้าง

ความหมาย

รู้สึกเข้าใจแต่ฝันไว้ไม่แสดงออก
 ดิดใจสงสัย, ยังไม่สิ้นสงสัย
 หมดความตื่นเต้น
 เสียใจที่ไม่ได้รับความพอใจ
 ว้าเหว่, อ้างว้างเดียวดาย
 ไม่สมหวัง
 เบื่อหน่าย, หมดกำลังใจ, เซ็ดหลาย
 กระดากใจ
 สับสน
 เปลี่ยวใจ
 สลดใจ, ระทอใจ
 เศร้าเสียใจ
 สงสาร, กรุณา
 ไม่สบายใจ, เป็นทุกข์
 มีอารมณ์ฉุนเฉียว
 วิตก, ลำบากใจ
 หายหวัง, สิ้นหวังเอย
 สิ้นหวัง, ไร้ความหวัง
 เปลี่ยวใจ, เปล่าเปลี่ยว, ไม่คึกคัก
 ร่วมรู้สึกในใจ, เห็นน้ำใจ
 ท้อแท้ใจ
 หมดความพอใจ
 ละอายใจ, อับอาย
 จนปัญญา, จนใจ
 อายไม่กล้าสู้หน้า, ขายหน้า
 ไร้ยศ, ปราศจากยศ, เสียชื่อเสียง
 เปล่าเปลี่ยว, ว้าเหว่, เปลี่ยวใจ, เวิ้งว้าง

ตัวอย่างน้ำเสียงในงานเขียน

น้ำเสียงตัดพ้อต่อว่า

ฉันคือต้นมะขามสนามหลวง
คนตัดดวงเอาประโยชน์เหลือโทษให้
เก็บเอาฝักหักเอากิ่งแล้วทิ้งไป
ตอกตะปูแหวนเข็อกด้ายระโยงระยาง
สนามหญ้าเพื่อนฉันมันยังบ่น
พวกผู้คนเหยียบย่ำทำหมองหมาง
จะเหลือไว้พอเขียวเขียวไม่มีทาง
จะเหลือบ้างก็แต่ขยະน่าน้อยใจ

กรณีสนามหลวง: เทียนไข

น้ำเสียงขอร้อง

ฉันก็คือแม่ค้าหน้าเศร้ามอง
หาใส่ท้องไปวันวันแทบไม่ไหว
อีกบางที่ขายของไม่กำไร
มาขับไร่น้ำชำระกำทรวง
“จตุจักร” อยู่แสนไกลไปลำบาก
ของฉันมากเสียค่ารถแพงหมดห่วง
คนชื่อน้อยฉันขาดทุนอีกตามดวง
ขอฉันกลับสนามหลวงเถิดพอกุณ

กรณีสนามหลวง: เทียนไข

น้ำเสียงวิงวอน

ฉันนี่คือรัฐบาลทำงานมาก
แสนลำบากเรื่องเล็กไปเรื่องใหญ่หนูน
ตัดสินใจแต่ละทีขลุมน
ทั้งว่าวุ่นกลัวใคร ๆ จะให้พร
ฉันอยากให้สนามหลวงเขียวชอุ่ม
มีหญ้านุ่มเพื่อประชาได้พักผ่อน
แต่ก็อยากให้แม่ค้าพันทุกซักร้อน
ขอวิงวอนช่วยฉันไซ้ทำไงดี

กรณีสนามหลวง: เทียนไข

น้ำเสียงแตกตัน

ขณะนี้ในหลายประเทศกำลังรณรงค์ให้ประชาชนของเขาหันมาสนใจแพคเกจที่ทำจากวัสดุที่หาได้ในธรรมชาติ ไม่ว่าจะเป็นเชือกกล้วย หรือกระดาษอย่างหนาที่ใช้ทนทานได้หลายครั้ง เพื่อต่อสู้กับขยะพลาสติกที่กำจัดยาก และกำลังล้นโลกอยู่ทุกวันนี้

แต่สำหรับเมืองไทย แพคเกจหรือหีบห่อเป็นตัวการทำลายสิ่งแวดล้อม เช่น ถุงพลาสติก กล่องโฟม กลับเป็นที่นิยมเพราะเห็นว่าสะดวก ดูโก้เก๋ทันสมัยเดี๋ยวนี้เวลาไปซื้อเนื้อหมู ที่ตลาดสดแม่ค้าจะหั่นหมูใส่ถุงก็อบเก็บให้ แทนที่จะห่อใบตองมัดด้วยเชือกกล้วยเหมือนสมัยก่อน

หรือจะต้องรอให้ฝรั่งกับญี่ปุ่นบอกก่อนว่า ห่อ มัด รัด ร้อย ของไทยมีคุณค่ายิ่งนัก พวกเราจึงจะเชื่อกัน

จากบรรณาธิการ: วันชัย ต้นติวทยาพิทักษ์

น้ำเสียงสั่งสอน

“เด็กน้อยเอ๋ย” ต้นฝรั่งหัวเราะ “ฉันไม่เจ็บหรอก คนกับต้นไม้ไม่เหมือนกัน เธอจะเอาความรู้สึกของคนมาให้แก่ความรู้สึกของต้นไม้ไม่ได้ และเธอก็จะเอาความรู้สึกของเธอเป็นที่ตั้ง แล้วบอกใคร ๆ ว่าจะต้องรู้สึกเหมือนเธอก็ไม่ได้เหมือนกัน ของต่าง ๆ ในโลกนี้ไม่เหมือนกันหรอก เธอจะต้องเรียนรู้อีกมากนัก

โลกของหนูแหวน: ศราราก

น้ำเสียงหยิกแกมหยอก

ถ้าใครถามว่า เจอแมลงวันบ้างไหม ผมขอตอบว่า เจอหลายตัวทั้งบนเครื่องบินและบนรถไฟ แต่ไม่สามารถจะพิสูจน์ได้ว่า แมลงวันนั้นถือสัญชาติจีนหรือฮ่องกง เพราะเข้า ๆ ออก ๆ อยู่ทุกวันนี้ก็ต้องยกประโยชน์ให้จำเลย คือ ถ้าวาแมลงวันเหล่านั้นมันลอบเข้าเมืองจีนโดยผิดกฎหมาย

เที่ยวเมืองจีน: โกวิท ตั้งตรงจิตร

น้ำเสียงห่วงใย

สุดสายนิยานาที่แม่จะตามไปเลี้ยงแล สุดโสดแล้วที่แม่จะซบทราบพึ่งสำเนียง สุดสุรเสียงที่แม่จะรำเรียกพิโรธร้อง สุดผีเท่าที่เยื้องย่องยกย่องลงเหยียบดิน ก็สุดสิ้นสุดปัญญาสุดหาสุดค้นเห็นสุดคิด

ร่ายยาวมหาเวสสันดรชาดก-กัณฑ์มัทรี: เจ้าพระยาคลัง (หน)

6.3 ความหมายโดยนัย

คำที่ใช้ในการพูดการเขียนสื่อสารกันนั้น ถ้าจำแนกตามเกณฑ์ของความหมายสามารถแยกได้ 2 ชนิด คือคำที่มีความหมายตรงตัว ตามที่ปรากฏในพจนานุกรม และ คำที่มีความหมายโดยนัย คือคำที่มีความหมายอื่นซึ่งไม่ตรงตามศัพท์แฝงอยู่ ทั้งนี้ผู้รับสารจะต้องแปลความหมายจากบริบททางภาษา หรือใช้ประสบการณ์เชื่อมโยงเพื่อทำความเข้าใจคำนั้น สิริวรรณ นันทจันทุล (2549: 49) หรือ กล่าวอีกนัยหนึ่งว่า เป็นคำที่มีความหมายเชิงอุปมา ต้องนำไปเปรียบเทียบกับสิ่งอื่นจึงจะเข้าใจความหมายแฝงที่แท้จริง ซึ่งสามารถอธิบายถึงลักษณะการใช้ออกเป็น 2 ลักษณะตามลำดับชนิดของคำได้ดังต่อไปนี้

การใช้คำที่มีความหมายโดยนัยได้เหมาะสม

กล่าวคือใช้ได้ถูกต้องตามความหมายแฝง ใช้ได้ถูกต้องอักขรวิธี บริบทโดยรวมมีความสุภาพเหมาะสมกับสถานการณ์ตามเนื้อเรื่อง ตัวอย่างเช่น

คำนาม

คำที่มีความหมายโดยนัยที่เป็นคำนาม คือ

พิเภกนำพระธิดามาที่ริมแม่น้ำนอกเมือง

พิเภก : หลานเอ๋ย... เมื่อฟ้าลิขิตให้ชีวิตเจ้าเป็นเช่นนี้อาก้จิตใจจะทัดทานเฉไฉ
คำทำนายได้

สีดา : แอ้ !... แอ้ ! ...

(หนังสือการ์ตูนเรื่องรามเกียรติ์ ฉบับรามาวตาร เล่ม 4 หน้า 29 - 31)

ฟ้า ความหมายตรงว่า ผืนอากาศที่คลุมโลกอยู่เบื้องบน หรือ สวรรค์

ฟ้า ความหมายแฝง น. ผู้เป็นใหญ่บนสรวงสวรรค์กำหนดมา

(มติชน, 2547: 644)

ในบริบทนี้คำว่า “ฟ้า” มีความหมายแฝง ที่เปรียบเทียบได้ว่าเป็นสิ่งที่มีความสูงศักดิ์เหนือสิ่งอื่นใดเป็นคำที่ใช้ถูกต้องตามอักขรวิธี ใช้ถูกต้องตามความหมายแฝง คือกล่าวถึงคำทำนายของพิเภกว่าเสมือนผู้เป็นใหญ่บนสรวงสวรรค์นั้น กำหนดให้ชีวิตของสีดา (วัยเด็ก) ต้องถูกขับออกจากเมืองด้วยการลอยน้ำไป จึงเหมาะสมกับสถานการณ์ และบริบทโดยรวมของบทสนทนานี้มีลักษณะสุภาพแต่บางครั้งอาจได้ยินคำว่า “พรหมลิขิต” หมายถึง อำนาจที่บงการความเป็นไปของชีวิตคน (มติชน, 2547: 608) ซึ่งมีความหมายในทำนองเดียวกัน ก็ใช้ได้

คำกริยา

คำที่มีความหมายโดยนัยที่เป็นคำกริยา คือ

ทศกัณฐ์: จ้ะ ข้าขออนุญาตอุ้มพระแม่อุมาเทวีไปยังกรุงลงกาเลยนะพระเจ้าข้าคิดจะ
เล่นของสูงก็ต้องทนเอาไปให้ได้... บ่าเรามีเกราะแบกไปคงคลายร้อนได้บ้าง

(หนังสือการ์ตูนเรื่องรามเกียรติ์ ฉบับรามาวดาร เล่ม 1 หน้า 62)

เล่นของสูง หมายถึง น. ของของเจ้านาย, สิ่งที่น่ายกย่องนับถือ, สิ่งศักดิ์สิทธิ์
ที่ไม่ควรลบหลู่

(มติชน, 2547: 124)

ในบริบทนี้คำว่า “**เล่นของสูง**” มีความหมายแฝงอาจเอื้อมในสิ่งที่สูงค่ากว่าตน
ในที่นี้เปรียบเทียบกับพระแม่อุมาเทวีเมียเหสีของพระอิศวรผู้เป็นเจ้าของเทวดาทั้งปวงว่าเสมือนเป็นสิ่งที่ยกย่องนับถือไม่ควรลบหลู่ แต่ทศกัณฐ์มีความคิดตรงกันข้าม คือไม่เกรงขาม เป็นคำที่ถูกต้องตาม
อักขรวิธี ใช้ได้ถูกต้องตามความหมายแฝง เหมาะสมกับสถานการณ์ และบริบทโดยรวมของบทสนทนา
มีลักษณะสุภาพ

พาลี : โอ...นรีคือนางดารา... ช่างงดงามอะไรเช่นนี้
สวยอย่างนี้จะให้**หลุดมือ**ไปได้อย่างไร
ฮ้า... อุดรันทนห้ามใจไม่ไหวแล้ว

(หนังสือการ์ตูนเรื่องรามเกียรติ์ ฉบับรามาวดาร เล่ม 7 หน้า 14)

หลุดมือ ความหมายตรง ก. พลัดหล่นจากมือ

หลุดมือ ความหมายแฝง ก. เสียโอกาสที่ดีไป

(มติชน, 2547: 918)

ในบริบทนี้คำว่า “**หลุดมือ**” มีความหมายแฝงที่เปรียบเทียบกับมีโอกาสได้สิ่งที่ดีแล้ว
อย่าปล่อยให้พลาดพลั้งไป เหมือนกับการที่พาลีเห็นความงามของนางดาราที่พระอิศวรฝากไปให้
สุครีพ แต่พาลีมีโอกาสได้ชื่นชมก่อนก็ไม่ปล่อยให้โอกาสนั้นให้เสียไป เป็นคำที่เขียนถูกต้องอักขรวิธี
ใช้ได้ถูกต้องตามความหมายแฝง ใช้ได้เหมาะสมกับสถานการณ์ และบริบทโดยรวมมีความสุภาพ

คำวิเศษณ์

คำที่มีความหมายโดยนัยที่เป็นคำวิเศษณ์ คือ

ท้าวทศรถ : อายุข้าก็เริ่มจะมากขึ้น เรื่อย ๆ แต่ยังไม่มียุตรไว้สืบสกุลสักคน จะทำ
ประการใดดี

สดาญ : เอาอย่างนี้สิ... ให้พระฤๅษีผู้มีวิชา ทำพิธีขอโอรสจากเทพเจ้า**เบ็องบน**
คงได้ผล

(หนังสือการ์ตูนเรื่องรามเกียรติ์ ฉบับรามาวดาร เล่ม 3 หน้า 66)

เบ็องบน ความหมายตรง น. เจ้านาย หรือผู้มีอำนาจสั่งการ

เบ็องบน ความหมายแฝง ว. อำนาจเหนือธรรมชาติ หรือที่อยู่เหนือขึ้นไป

(มติชน, 2547: 512)

ในบริบทนี้คำว่า “**เบ็องบน**” มีความหมายแฝงที่เปรียบเทียบได้ว่าบนสรวงสวรรค์ มีผู้ที่สามารถบันดาลความเป็นไปของมนุษย์ได้ทุกอย่างซึ่งเป็นอำนาจเหนือธรรมชาติ สดาญจึงแนะนำ ให้ท้าวทศรถทำพิธีขอลูก ไข่ได้ถูกตามความหมายแฝง ถูกอักขรวิธี เหมาะสมกับสถานการณ์ บริบท โดยรวมมีความสุภาพ

หนุมาน : โอ้โฮ ! นันมันปากกล้วยสารพัดกล้วยเลย... ฮ่าฮ่า หยิบกินได้ตามอำเภอใจ
เลย เรา ฮา ฮา ฮา..กินกัน**ฟุงกาง**ไปเลย ฮิ ฮิ... อ้า...

(หนังสือการ์ตูนเรื่องรามเกียรติ์ ฉบับรามาวดาร เล่ม 6 หน้า 13)

ฟุงกาง ความหมายตรง ว. ท้องผาย

ฟุงกาง ความหมายแฝง ว. เรียกภาวะอึ้มมาก หรือกินมาก

(มติชน, 2547: 628)

ในบริบทนี้คำว่า “**ฟุงกาง**” มีความหมายแฝงที่เปรียบเทียบได้ว่าอาการที่เกิดจากการรับประทานอาหารอย่างมาก เหมือนอาการที่หนุมานกินกล้วยไปมาก ไข่ได้ถูกความหมาย ถูกอักขรวิธี เหมาะสมกับสถานการณ์ และบริบทโดยรวมมีความสุภาพ

การใช้คำที่มีความหมายโดยนัยที่ใช้ไม่ถูกต้อง

กล่าวคือใช้ไม่ถูกต้องตามความหมายแฝง ผิดอักขรวิธี ใช้เพื่อการบริภาษ ปรិบท โดยรวมขาดความสุภาพ และไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ตามเนื้อเรื่อง ตัวอย่างเช่น

คำนาม

คำที่มีความหมายโดยนัย ที่เป็นคำนาม ซึ่งใช้ไม่ถูกต้อง คือ

พระพรต : ผีบ้าซาตานได้มันครอบงำจิตใจของท่าน... ฮี ...ข้าซึ่งซึ่งท่านยิ่งนัก...

นางไถยเกษิ : โธ... พรต ทำไมพูดกับแม่อย่างนั้น ฮี้อ ๆ ๆ ...

(หนังสือการ์ตูนเรื่องรามเกียรติ์ ฉบับรามาวตาร เล่ม 9 หน้า 13)

ซาตาน ความหมายตรง น. หัวหน้าปีศาจในความเชื่อแบบคริสต์ (อ.Satan)

ซาตาน ความหมายแฝง ความชั่วร้าย

(มติชน, 2547: 287)

ในบริบทนี้คำว่า “ซาตาน” มีความหมายแฝงที่เปรียบเทียบการกระทำที่ไม่ดีของนางไถยเกษิ จึงถูกพระพรตตำหนิ เป็นคำที่ถูกต้องตามอักขรวิธี ใช้ถูกต้องตามความหมายแฝง แต่ไม่เหมาะสมกับสถานะเพราะพระพรตเป็นลูกจึงไม่ควรใช้คำตำหนิผู้เป็นแม่ ในบริบทนี้จึงว่าไม่สุภาพ

คำกริยา

คำที่มีความหมายโดยนัย ที่เป็นคำกริยา ซึ่งใช้ไม่ถูกต้อง คือ

พระลักษมณ์ : ซิชะ ! เจ้ายักษ์ตะบะแตก คุณธรรมเสื่อมสลายอย่างเจ้าไม่คู่ควรที่จะต่อสู้อกับพระรามหรอก....

กุมภกรรณ : ...ดูซิ...มันจะยัง**หดหัว**หลีกเลียงที่จะสู้กับข้าได้อีกหรือไม่ ฮาฮา...

(หนังสือการ์ตูนเรื่องรามเกียรติ์ ฉบับรามาวตาร เล่ม 16 หน้า 69)

หดหัว ความหมายตรง ก. ซักหัวกลับ

หดหัว ความหมายแฝง ก. กลัวหรือหลบไม่ยอมโผล่หน้าออกไป

(ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1240)

ในปริบทนี้คำว่า “**หดหู่**” มีความหมายแฝงที่เปรียบเทียบได้ว่าไม่กล้าออกไปเผชิญหน้าต่อผู้อื่นเสมือนว่ากุมภกรรณเยาะเย้ยพระรามว่าไม่ยอมออกมาสู้รบกับตนเอง เป็นคำที่ใช้ได้ถูกต้องตามความหมายแฝง ถูกอักขรวิธี แต่ปริบทนี้ไม่สุภาพเพราะมีความหมายออกไปในเชิงคำทอเย้ยหยัน

คำวิเศษณ์

คำที่มีความหมายโดยนัยที่เป็นคำวิเศษณ์ ซึ่งใช้ไม่ถูกต้อง คือ

นับตั้งแต่นั้นมา เจ้าราหูครึ่งตัวก็ไล่จับพระอาทิตย์กับพระจันทร์มากลืนกินด้วยความ
โกรธแค้น

ราหู : ฮี! เจ้าพวกปากมอม

พระอาทิตย์ : เผลนเร็ว

(หนังสือการ์ตูนเรื่องรามเกียรติ์ ฉบับรามาวตาร เล่ม 3 หน้า 50)

ปากมอม ความหมายตรง ว. ลักษณะของปากสุนัขบางตัวที่มีรอยสีดำบริเวณปากมาก

ปากมอม ความหมายแฝง โดยปริยายคือ ปากหมา ว.ชอบพูดให้คนอื่นเสียหาย

พูดเลียงเป็นปากสุนัข หรือปากปิศาจก็มี

(มติชน, 2547: 554 - 555)

ในปริบทนี้คำว่า “**ปากมอม**” มีความหมายแฝงที่เปรียบเทียบได้กับ ผู้ที่ชอบพูดในสิ่งที่ทำให้บุคคลอื่นเสียหาย ในบทสนทนานี้ราหูโกรธที่พระอาทิตย์ พระจันทร์ นำเรื่องการกระทำที่ไม่ดีไปบอกกับพระนารายณ์เพื่อให้ราหูถูกลงโทษ จึงใช้ไม่ถูกต้องตามความหมายแฝง เพราะราหูเป็นผู้ที่กระทำไม่ดีอยู่แล้ว และปริบทโดยรวมเป็นการใช้คำเพื่อตำหนิจึงไม่เหมาะสมตามสถานการณ์ของเนื้อเรื่อง

นางมณโฑ : ฮือฮือ... ข้าเสียใจเป็นที่สุด... เสียทั้งกายเสียทั้งกิจสงคราม

ทศกัณฐ์ : โอ้...มณโฑสุดที่รักของข้า อย่าได้เศร้าโศกเสียใจไปเลยที่เจ้าทำเสียพิธีกรรม เพราะมันเป็นกลอุบายของวานรชั่วมนุษย์**โหด**ที่ใช้เล่ห์กล...

(หนังสือการ์ตูนเรื่องรามเกียรติ์ ฉบับรามาวตาร เล่ม 24 หน้า 62)

โฉด ความหมายตรง ว. โฉเวลาเบาปัญญา (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 341)

โฉด ความหมายแฝง ว. คนที่ไม่รู้ผิดชอบชั่วดี (มติชน, 2547: 253)

ในบริบทนี้คำว่า “โฉด” มีความหมายที่เปรียบเทียบได้กับ ผู้ที่ประพฤติดแต่สิ่งไม่ดีงาม ในบทสนทนานี้เป็นคำที่ทศกัณฐ์ใช้ด่าว่าหนุมานกับพระรามที่ใช้เล่ห์กลหลอกลวงนางมณโฑ เพื่อทำลายแผนการร้ายของทศกัณฐ์ แต่ไม่ใช่หนุมานกับพระรามเป็นผู้ที่ไม่รู้จักผิดชอบชั่วดี จึงใช้คำไม่ถูกตามความหมายแฝง ถึงแม้จะถูกอักษรวินิจฉัยก็ตาม และโดยรวมของบทสนทนาแล้วก็เป็นการใช้คำไม่สุภาพ

สรุปได้ว่าความหมายโดยนัยเป็นคำที่มีความหมายเชิงเปรียบเทียบซึ่งจะต้องแปลความหมายจากบริบทของข้อความ หรือบริบททางภาษา โดยผู้รับสารจะต้องใช้ประสบการณ์เชื่อมโยงเพื่อทำความเข้าใจคำนั้นจึงจะเข้าใจความหมายแฝงที่แท้จริง ซึ่งลักษณะการใช้แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ การใช้คำที่มีความหมายโดยนัยได้เหมาะสม และการใช้คำที่มีความหมายโดยนัยที่ไม่เหมาะสม

จากการศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องด้านการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ และการอ่านตีความ พบว่ารูปแบบการเรียนรู้เป็นเครื่องมือสำคัญที่จะสามารถทำให้ผู้เรียนเกิดความสามารถในการอ่านตีความได้ ดังนั้นจะต้องจัดการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ โดยแสดงให้เห็นถึงโครงสร้างความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ ที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญ 4 ส่วน ได้แก่ 1) หลักการของรูปแบบการเรียนรู้ 2) วัตถุประสงค์ของรูปแบบการเรียนรู้ 3) กระบวนการเรียนรู้ และ 4) การวัด และประเมินผลของรูปแบบการเรียนรู้ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยจากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีต่าง ๆ และงานวิจัยพบว่า แนวคิดของทฤษฎีการก่อสร้าง เป็นทฤษฎีที่สามารถพัฒนากระบวนการอ่านตีความเพื่อสร้างขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้ และนำแนวคิดวิธีการเรียนรู้แบบสแกฟโฟลด์มาเป็นวิธีที่จะคอยให้การช่วยเหลือให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานที่ผู้เรียนไม่สามารถทำให้สำเร็จได้ด้วยตนเอง โดยให้ความสำคัญกับบทบาทของสังคมต่อการพัฒนาทางปัญญาของผู้เรียน เน้นความสำคัญของปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและวัฒนธรรมที่มีต่อการเรียนรู้ และพัฒนาการทางสติปัญญา ดังนั้นในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงจะใช้แนวคิดของทฤษฎีการก่อสร้างร่วมกับวิธีการแบบสแกฟโฟลด์มาเป็นหลักสำคัญในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ ทั้งนี้ผู้วิจัยเชื่อว่า แนวคิด และทฤษฎีดังกล่าวข้างต้นนี้จะสามารถใช้เป็นหลักการในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ในการอ่านตีความได้ และนำไปสู่การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านตีความของผู้เรียนในระดับปริญญาบัณฑิตได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

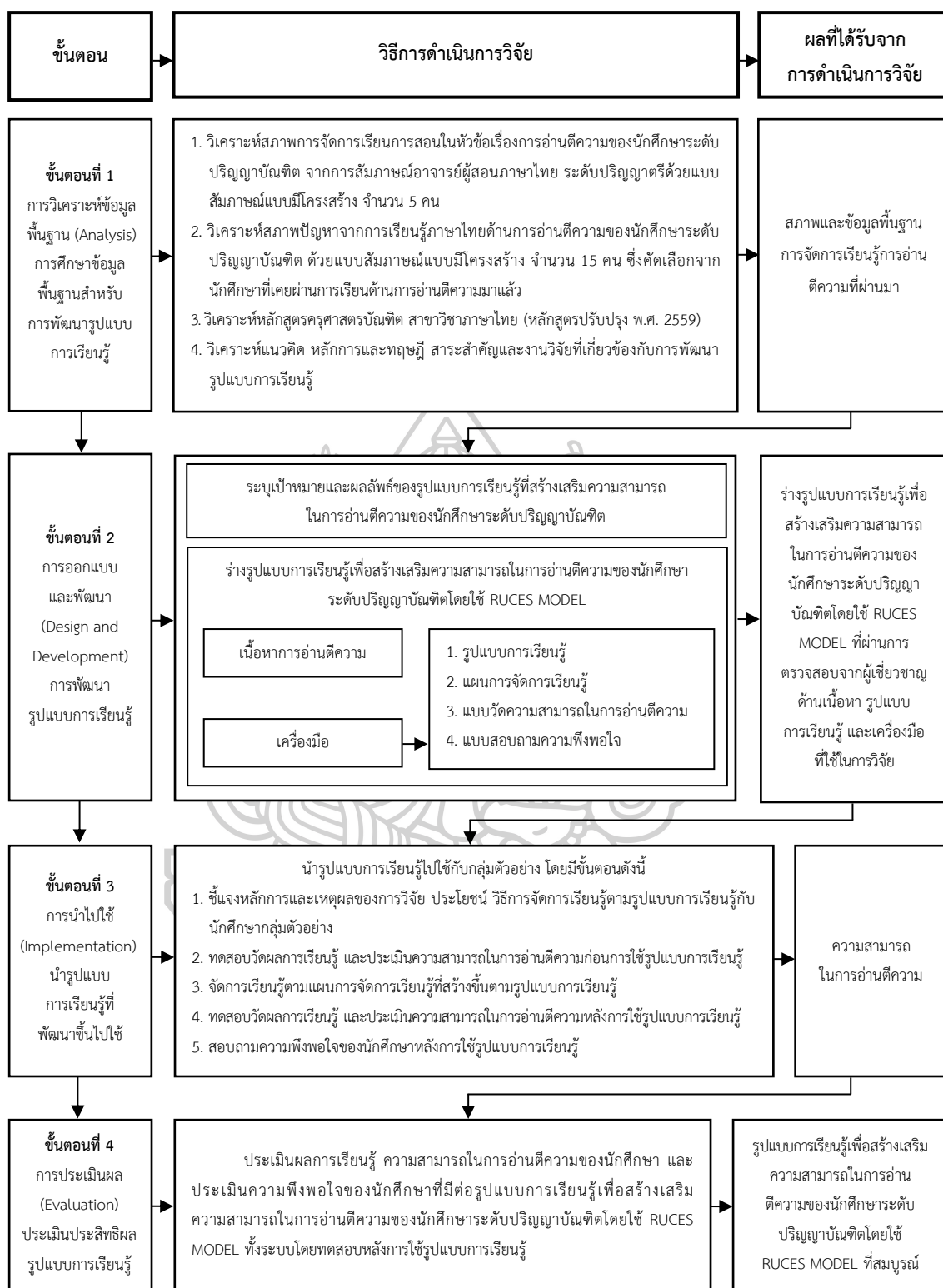
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่าน
ตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL” เป็นการวิจัยและพัฒนา
(Research and Development) โดยมีนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรีเป็นหน่วยในการวิเคราะห์
(Unit of Analysis) ซึ่งประกอบด้วยการดำเนินการหลัก 4 ขั้นตอน คือ

- ขั้นตอนที่ 1 การวิจัย (Research: R_1) การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน
- ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนา (Development: D_1) การออกแบบและพัฒนารูปแบบการเรียนรู้
- ขั้นตอนที่ 3 การวิจัย (Research: R_2) การทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้
- ขั้นตอนที่ 4 การพัฒนา (Development: D_2) การประเมินประสิทธิภาพรูปแบบการเรียนรู้

โดยมีขั้นตอนดังปรากฏในแผนภาพที่ 2 ดังนี้

แผนภาพที่ 2 แสดงขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

ขั้นตอนที่ 1 การวิจัย (Research: R₁) เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน (Analysis: A): การศึกษาข้อมูลพื้นฐานสำหรับการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้

วัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL

วิธีดำเนินการ

1. ศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนในหัวข้อเรื่องการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต จากการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนภาษาไทย ระดับปริญญาตรี ด้วยแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง จำนวน 5 คน

2. ศึกษาสภาพปัญหาจากการเรียนรู้ภาษาไทยด้านการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต ด้วยแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง จำนวน 15 คน ซึ่งเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี ที่เคยผ่านการเรียนด้านการอ่านตีความมาแล้ว

3. ศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2559) คำอธิบายรายวิชา วัตถุประสงค์ในการจัดการเรียนการสอน เนื้อหาในรายวิชา จากนั้นจึงนำมาวิเคราะห์ และกำหนดจุดประสงค์ในการจัดการเรียนรู้

4. ศึกษาหลักการ แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้การอ่านตีความ เพื่อนำมาสังเคราะห์สาระสำคัญ และพัฒนาแนวคิดในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้

5. สรุปผลข้อมูลพื้นฐาน ได้แก่ เป้าหมาย และผลลัพธ์ที่พึงประสงค์ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL ครั้งนี้มีดังนี้

1. แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างสำหรับอาจารย์ผู้สอนภาษาไทย ระดับปริญญาตรี เพื่อศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนในหัวข้อเรื่องการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต

2. แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่เคยได้เรียนหัวข้อเรื่องการอ่านตีความมาแล้ว เพื่อศึกษาสภาพปัญหาจากการเรียนรู้ภาษาไทยด้านการอ่านตีความ

3. แบบวิเคราะห์เอกสารข้อมูลพื้นฐานสำหรับการวิเคราะห์หลักสูตร คำอธิบายรายวิชา วัตถุประสงค์ในการจัดการเรียนการสอน เนื้อหาในรายวิชา และแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ และการจัดการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

1. แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างสำหรับอาจารย์ผู้สอนภาษาไทย ระดับปริญญาตรี เพื่อศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนในหัวข้อเรื่อง การอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต

1.1 ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวกับการสร้างแบบสัมภาษณ์แบบ มีโครงสร้าง

1.2 สร้างแบบสัมภาษณ์ฉบับร่าง โดยการกำหนดประเด็นสัมภาษณ์ เพื่อสร้างข้อคำถามแบบปลายเปิด (Opened Form) ที่มีประเด็นเกี่ยวกับปัญหาการจัดการเรียนรู้ ทั้งในด้านเนื้อหา ผู้สอน ผู้เรียน การจัดการเรียนการสอน และการวัดประเมินผล

1.3 นำแบบสัมภาษณ์เสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของข้อคำถาม และการใช้ภาษา

1.4 นำแบบสัมภาษณ์ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 5 คน ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอนจำนวน 1 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทยจำนวน 2 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาจำนวน 1 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดประเมินผลจำนวน 1 คน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้วิธีหาค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสัมภาษณ์ (Index of Item Objective Congruence: IOC) โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณา คือ

ให้คะแนน 1 ถ้าท่านเห็นว่า มีความสอดคล้องของแบบสัมภาษณ์กับเนื้อหา

ให้คะแนน 0 ถ้าท่านเห็นว่า ไม่แน่ใจสอดคล้องของแบบสัมภาษณ์กับเนื้อหา

ให้คะแนน -1 ถ้าท่านเห็นว่า ไม่สอดคล้องของแบบสัมภาษณ์กับเนื้อหา

การวิเคราะห์ข้อมูลความเหมาะสมสอดคล้องของแบบสัมภาษณ์ใช้การคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตามสูตร (Rowinelli and Hambelton, 1997, อ้างถึงใน พิชิต ฤทธิ์จรูญ, 2544: 273)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

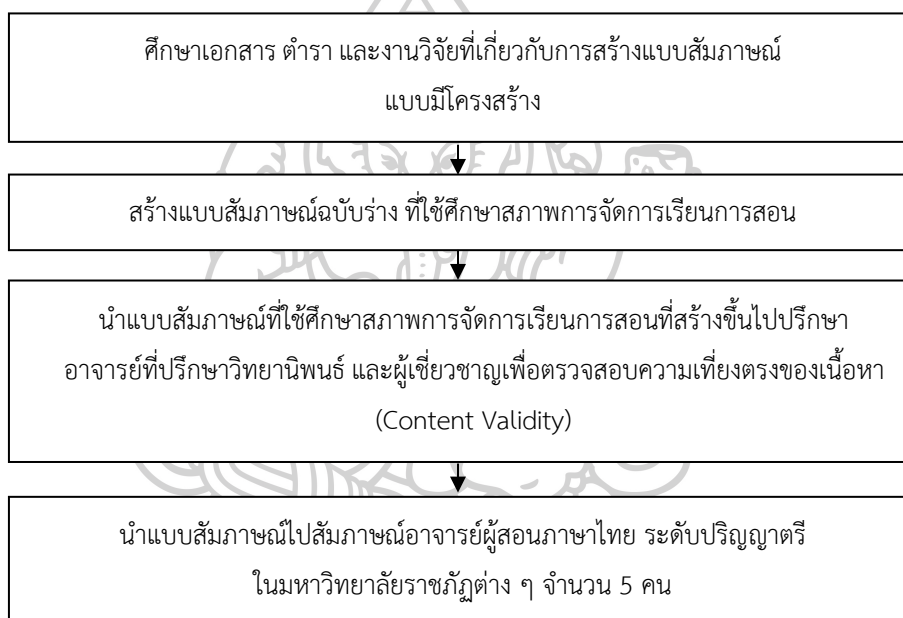
$\sum R$ = ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N = จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

นำข้อมูลที่รวบรวมจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่า IOC โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence) ของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าความสอดคล้อง ได้ค่ามากกว่าหรือเท่ากับ .50 นำไปใช้ได้ และปรับปรุงแก้ไขเกี่ยวกับรายละเอียดของคำถามให้มีความชัดเจนสามารถสื่อความได้ง่าย ซึ่งผลการตรวจแบบสัมภาษณ์มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 1.00 แสดงว่าเป็นข้อคำถามที่สอดคล้องและเป็นไปตามวัตถุประสงค์สามารถนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลได้ (ดูภาคผนวก ข.)

1.5 นำแบบสัมภาษณ์ที่ใช้ศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนในหัวข้อเรื่องการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญแล้วไปสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนภาษาไทย ระดับปริญญาตรี ในมหาวิทยาลัยราชภัฏต่าง ๆ ด้วยตนเอง จำนวน 5 คน โดยใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างในการเก็บรวบรวมข้อมูล (ดูภาคผนวก ก.)

จากขั้นตอนการสร้างแบบสัมภาษณ์ที่ใช้ศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนของรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต โดยใช้ RUCES MODEL สามารถสรุปได้ดังแผนภาพที่ 3

แผนภาพที่ 3 แสดงขั้นตอนการสร้างแบบสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนภาษาไทย ที่ใช้ศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอน

2. แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่เคยได้เรียนหัวข้อเรื่องการอ่านตีความมาแล้ว เพื่อศึกษาสภาพปัญหาจากการเรียนรู้ภาษาไทยด้านการอ่านตีความดำเนินการดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวกับการสร้างแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง

2.2 สร้างแบบสัมภาษณ์ฉบับร่าง ด้วยการกำหนดประเด็นการสัมภาษณ์ การเรียนรู้ภาษาไทยด้านการอ่านตีความ ทั้งในด้านเนื้อหา ผู้สอน ผู้เรียน และการจัดการเรียนรู้

2.3 นำแบบสัมภาษณ์เสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของข้อคำถาม และการใช้ภาษา

2.4 นำแบบสัมภาษณ์ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 5 คน ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอนจำนวน 1 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทยจำนวน 2 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาจำนวน 1 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดประเมินผลจำนวน 1 คน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้วิธีหาค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสัมภาษณ์ (Index of Item Objective Congruence: IOC) โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณา คือ

ให้คะแนน 1 ถ้าท่านเห็นว่า มีความสอดคล้องของแบบสัมภาษณ์กับเนื้อหา

ให้คะแนน 0 ถ้าท่านเห็นว่า ไม่แน่ใจสอดคล้องของแบบสัมภาษณ์กับเนื้อหา

ให้คะแนน -1 ถ้าท่านเห็นว่า ไม่สอดคล้องของแบบสัมภาษณ์กับเนื้อหา

การวิเคราะห์ข้อมูลความเหมาะสมสอดคล้องของแบบสัมภาษณ์ใช้การคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตามสูตร (Rowincli and Hambelton, 1997, อ้างถึงใน พิชิต ฤทธิ์จรูญ, 2544: 273)

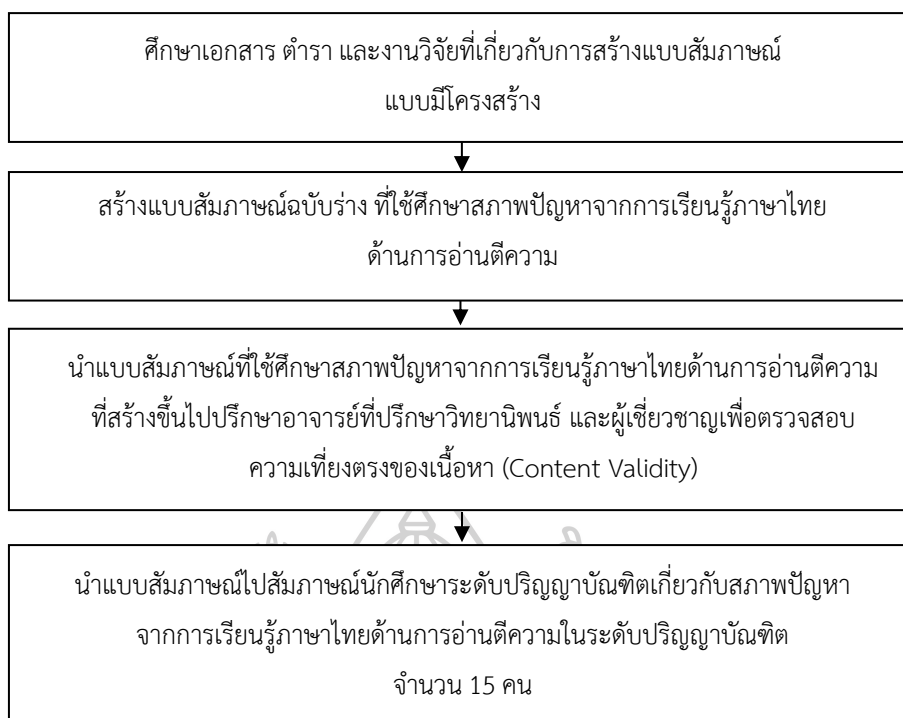
$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

$$\begin{aligned} \sum R &= \text{ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ} \\ N &= \text{จำนวนผู้เชี่ยวชาญ} \end{aligned}$$

นำข้อมูลที่รวบรวมจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่า IOC โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence) ของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าความสอดคล้อง ได้ค่ามากกว่าหรือเท่ากับ .50 นำไปใช้ได้ และปรับปรุงแก้ไขเกี่ยวกับรายละเอียดของคำถามให้มีความชัดเจนสามารถสื่อความได้ง่าย ซึ่งผลการตรวจแบบสัมภาษณ์มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 1.00 แสดงว่าเป็นข้อคำถามที่สอดคล้องและเป็นไปตามวัตถุประสงค์สามารถนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลได้ (ดูภาคผนวก ข.)

2.5 นำแบบสัมภาษณ์ที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญ แล้วไปสัมภาษณ์นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตเกี่ยวกับสภาพปัญหาจากการเรียนรู้ภาษาไทยด้านการอ่านตีความในระดับปริญญาบัณฑิต จำนวน 15 คน ซึ่งคัดเลือกจากนักศึกษาที่เคยผ่านการเรียนด้านการอ่านตีความมาแล้ว

จากขั้นตอนการสร้างแบบสัมภาษณ์นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตเกี่ยวกับสภาพปัญหาจากการเรียนรู้ภาษาไทยด้านการอ่านตีความในระดับปริญญาบัณฑิต สรุปได้ดังแผนภาพที่ 4

แผนภาพที่ 4 แสดงขั้นตอนการสร้างแบบสัมภาษณ์นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่ใช้ศึกษาสภาพปัญหาจากการเรียนรู้ภาษาไทยด้านการอ่านดีความ

3. แบบวิเคราะห์เอกสารข้อมูลพื้นฐานสำหรับกรวิเคราะห์หลักสูตร คำอธิบายรายวิชา วัตถุประสงค์ในการจัดการเรียนการสอน เนื้อหาในรายวิชา และแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ และการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านดีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต ดำเนินการดังนี้

3.1 ศึกษาเอกสาร ตำราเกี่ยวกับการสร้างแบบวิเคราะห์เอกสาร

3.2 สร้างแบบวิเคราะห์เอกสารโดยกำหนดประเด็นการวิเคราะห์เอกสาร

3.3 นำแบบวิเคราะห์เอกสารที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมของแบบวิเคราะห์เอกสารเชิงทฤษฎีและนำไปปรับปรุงแก้ไข

3.4 นำแบบวิเคราะห์เอกสารที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 5 คน ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอนจำนวน 1 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทยจำนวน 2 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาจำนวน 1 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดประเมินผลจำนวน 1 คน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้วิธีหาค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสัมภาษณ์ (Index of Item Objective Congruence: IOC) โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณา คือ

ให้คะแนน 1 ถ้าท่านเห็นว่า มีความสอดคล้องของแบบสัมภาษณ์กับเนื้อหา
 ให้คะแนน 0 ถ้าท่านเห็นว่า ไม่แน่ใจสอดคล้องของแบบสัมภาษณ์กับเนื้อหา
 ให้คะแนน -1 ถ้าท่านเห็นว่า ไม่สอดคล้องของแบบสัมภาษณ์กับเนื้อหา

การวิเคราะห์ข้อมูลความเหมาะสมสอดคล้องของแบบสัมภาษณ์ใช้การคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตามสูตร (Rowincli and Hambelton, 1997, อ้างถึงใน พิเชิต ฤทธิจรูญ, 2544: 273)

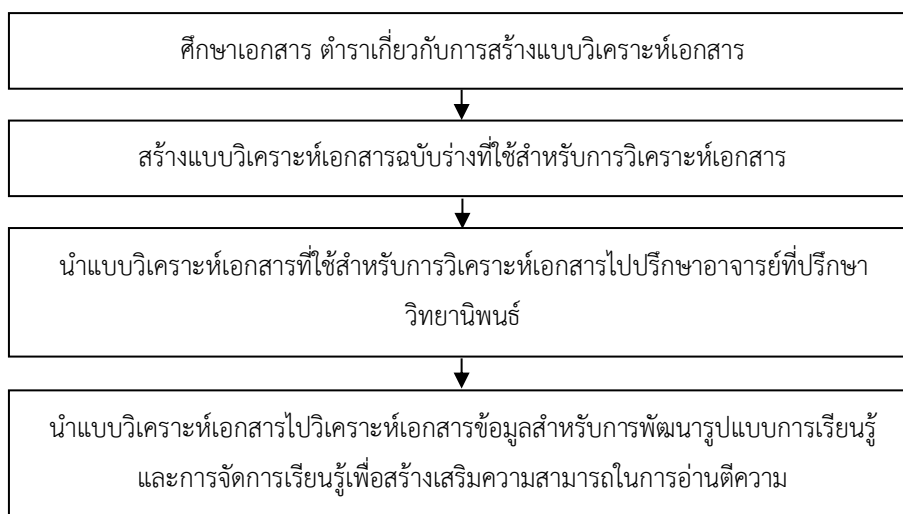
$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

$$\begin{aligned} \sum R &= \text{ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ} \\ N &= \text{จำนวนผู้เชี่ยวชาญ} \end{aligned}$$

นำข้อมูลที่รวบรวมจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่า IOC โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence) ของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าความสอดคล้อง ได้ค่ามากกว่าหรือเท่ากับ .50 นำไปใช้ได้ และปรับปรุงแก้ไขเกี่ยวกับรายละเอียดของคำถามให้มีความชัดเจนสามารถสื่อความได้ง่าย ซึ่งผลการตรวจแบบวิเคราะห์เอกสารมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 1.00 แสดงว่าเป็นข้อคำถามที่สอดคล้องและเป็นไปตามวัตถุประสงค์สามารถนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลได้ (ดูภาคผนวก ข.)

การเก็บรวบรวม ผู้วิจัยดำเนินการรวบรวมข้อมูล เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในด้านหลักสูตร คำอธิบายรายวิชา วัตถุประสงค์ในการจัดการเรียนการสอน เนื้อหาในรายวิชา ตลอดจนแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ และการจัดการเรียนรู้ เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความ โดยใช้แบบวิเคราะห์เอกสารข้อมูลพื้นฐานสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

จากขั้นตอนการสร้างแบบวิเคราะห์เอกสารข้อมูลพื้นฐานสำหรับการวิเคราะห์หลักสูตร คำอธิบายรายวิชา วัตถุประสงค์ในการจัดการเรียนการสอน เนื้อหาในรายวิชา และแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ และการจัดการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความ สรุปได้ดังแผนภาพที่ 5

แผนภาพที่ 5 แสดงขั้นตอนการสร้างแบบวิเคราะห์เอกสารที่ใช้วิเคราะห์เอกสารข้อมูลสำหรับการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ และการจัดการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความ

จากขั้นตอนการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน ขั้นตอนที่ 1 การวิจัย (Research: R_1) เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน (Analysis: A) สามารถสรุปเป็นขั้นตอนได้ดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 สรุปวิธีการดำเนินการวิจัยขั้นตอนที่ 1 การวิจัย (Research: R_1) เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน (Analysis: A) สำหรับพัฒนารูปแบบการเรียนรู้

วัตถุประสงค์การวิจัย	วิธีดำเนินการ	แหล่งข้อมูล/กลุ่มตัวอย่าง	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	การวิเคราะห์ข้อมูล	ผลที่ได้รับ
1. เพื่อวิเคราะห์สภาพปัญหา ข้อมูลพื้นฐานสำหรับนำมาใช้ในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้	- ศึกษาเอกสาร - สัมภาษณ์	- เอกสารหลักสูตร - อาจารย์ผู้สอนการอ่านตีความจำนวน 5 คน - นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตจำนวน 15 คน	- แบบวิเคราะห์เอกสาร - แบบสัมภาษณ์ - แบบมีโครงสร้าง	การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)	ข้อมูลและรายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับปัญหาการจัดการเรียนรู้ในเรื่องการอ่านตีความ
2. เพื่อวิเคราะห์เอกสารหลักการ และแนวคิดในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้	ศึกษาเอกสาร	- เป้าหมายการผลิตนักศึกษา - หลักสูตรการจัดการศึกษา - คำอธิบายรายวิชา - วัตถุประสงค์รายวิชา	แบบวิเคราะห์เอกสาร	การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)	ข้อมูลผลการจัดการศึกษา

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนา (Development: D₁) เป็นการออกแบบและพัฒนา (Design and Development: D and D): การพัฒนาและหาประสิทธิภาพรูปแบบการจัดการเรียนการสอน

วัตถุประสงค์

เพื่อออกแบบและหาประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL

วิธีการดำเนินการ

การดำเนินการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL มีรายละเอียดดังนี้

1. พัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL ฉบับร่างที่ได้จากการวิเคราะห์สังเคราะห์ข้อมูลในขั้นตอนที่ 1

2. พัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ รูปแบบการเรียนรู้ คู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านตีความ แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้ และแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL มีดังนี้

1. รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL

2. เครื่องมือที่ใช้ประกอบรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL ได้แก่ คู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้

3. เครื่องมือที่ใช้ประเมินประสิทธิผลของรูปแบบ ได้แก่ แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านตีความ แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้ และแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

1. รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL มีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

1.1 ศึกษาทบทวนข้อมูลพื้นฐานต่าง ๆ ที่ได้จากการวิเคราะห์ในขั้นตอนที่ 1 ทั้งในด้านผลของการจัดการศึกษา แนวคิดทฤษฎีและความต้องการรูปแบบการเรียนรู้การอ่านตีความ ซึ่งข้อมูลดังกล่าวทำให้ได้รายละเอียดในการสร้างรูปแบบ คือ ความเป็นมา และความสำคัญของรูปแบบการเรียนรู้ แนวคิดพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ และองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ ได้แก่ หลักการ วัตถุประสงค์ ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล โดยมีรายละเอียดดังนี้

1.1.1 หลักการของรูปแบบการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นโดยใช้แนวคิดของทฤษฎีการรื้อสร้างร่วมกับวิธีการแบบสแกฟโฟลด์ ซึ่งเป็นกระบวนการที่เน้นถึงการอ่านตีความจากตัววรรณกรรม โดยวิเคราะห์ความหมายของคำที่มุ่งให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางความคิดซึ่งมีความหมายที่ไม่แน่นอนหรือตายตัวในการตีความเพื่อให้สามารถเข้าถึงจุดประสงค์ที่แท้จริงที่ผู้เขียนต้องการส่งสาร น้ำเสียงในการนำเสนอ การนำเสนอความคิดสำคัญ ตลอดจนการทำนายหรือคาดคะเนผลอันอาจเกิดขึ้นตามมาจากการอ่านงานเขียน จากนั้นจึงใช้วิธีการแบบสแกฟโฟลด์ในการให้ความช่วยเหลืออย่างใกล้ชิดตามสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในระหว่างการเรียนการสอนหรือการทำกิจกรรม เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดและสามารถเรียนรู้และทำกิจกรรมด้วยตนเองได้

1.1.2 วัตถุประสงค์ เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านตีความโดยใช้ RUCES MODEL

1.1.3 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ เป็นแบบแผนการดำเนินการจัดการเรียนรู้ซึ่งประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ทบทวนวรรณศิลป์ (Review art created language)

ขั้นที่ 2 ยลยินเนื้อหา (Understanding content)

ขั้นที่ 3 นำพาความคิด (Construction idea)

ขั้นที่ 4 พินิจรื้อคำ (Examine deconstruction meaning)

ขั้นที่ 5 สรุปนำความเข้าใจ (Sumarize comprehension)

1.1.4 การวัดและประเมินผล

1.1.4.1 วัดความสามารถในการการอ่านตีความจากแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านตีความที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1.1.4.2 วัดความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้จากแบบสอบถามความพึงพอใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1.2 นำรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษา ระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL ที่สร้างขึ้นไปปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และนำเสนอผู้เชี่ยวชาญ 5 คน ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอนจำนวน 2 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทยจำนวน 2 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาจำนวน 1 คน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) พิจารณาความสอดคล้องของรูปแบบการเรียนรู้ประกอบด้วยหลักการของรูปแบบการเรียนรู้ วัตถุประสงค์ของรูปแบบการเรียนรู้ กระบวนการเรียนรู้ และการวัดและการประเมินผลรูปแบบการเรียนรู้ โดยใช้แบบประเมินความเหมาะสม/สอดคล้องเชิงโครงสร้างของรูปแบบการเรียนรู้ ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating scale) ประเมินความเหมาะสม/สอดคล้องในประเด็นการกำหนดองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ในภาพรวมและองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้แต่ละองค์ประกอบ การประเมินความเหมาะสม/สอดคล้องเชิงโครงสร้างกำหนดเกณฑ์การพิจารณา ดังนี้ (มาเรียม นิลพันธุ์, 2555: 179)

ตอบ 5 ถ้าท่านเห็นว่าข้อความที่ท่านกำลังพิจารณาอยู่นั้นตรงกับความจริงมากที่สุด

ตอบ 4 ถ้าท่านเห็นว่าข้อความที่ท่านกำลังพิจารณาอยู่นั้นตรงกับความจริงมาก

ตอบ 3 ถ้าท่านเห็นว่าข้อความที่ท่านกำลังพิจารณาอยู่นั้นตรงกับความจริงปานกลาง

ตอบ 2 ถ้าท่านเห็นว่าข้อความที่ท่านกำลังพิจารณาอยู่นั้นตรงกับความจริงน้อย

ตอบ 1 ถ้าท่านเห็นว่าข้อความที่ท่านกำลังพิจารณาอยู่นั้นตรงกับความจริงน้อยที่สุด

การวิเคราะห์ข้อมูลในการประเมินค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ว่ามีความเหมาะสม/สอดคล้องเชิงโครงสร้างของรูปแบบการเรียนรู้ผลการประเมินพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนความเหมาะสม/สอดคล้องในประเด็นการกำหนดองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ในภาพรวม และองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้แต่ละองค์ประกอบ ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำมาแปลความหมายตามเกณฑ์ดังนี้ (มาเรียม นิลพันธุ์, 2555: 196)

ค่าเฉลี่ยคะแนน 4.50 - 5.00 หมายถึง รูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเหมาะสม/สอดคล้องในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยคะแนน 3.50 - 4.49 หมายถึง รูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเหมาะสม/สอดคล้องในระดับมาก

ค่าเฉลี่ยคะแนน 2.50 - 3.49 หมายถึง รูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเหมาะสม/สอดคล้องในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยคะแนน 1.50 - 2.49 หมายถึง รูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเหมาะสม/สอดคล้องในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ยคะแนน 1.00 - 1.49 หมายถึง รูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเหมาะสม/สอดคล้องในระดับน้อยที่สุด

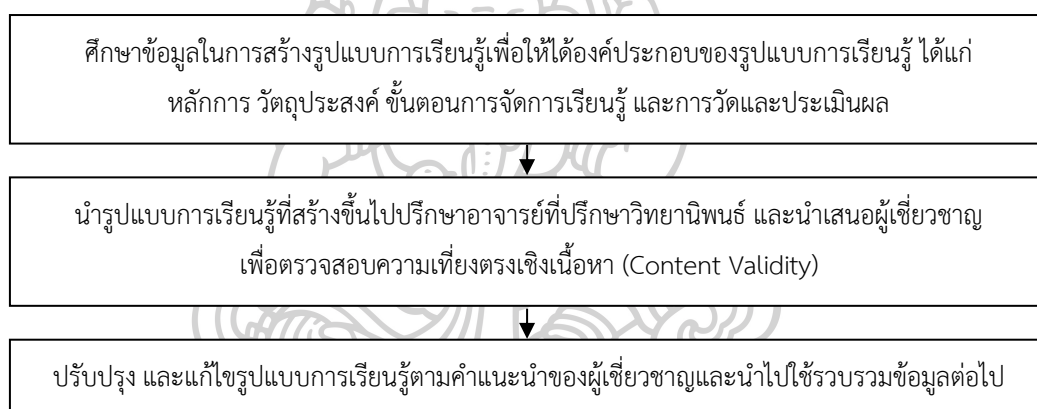

พิจารณาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาที่มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานไม่เกิน 1.00 ซึ่งแสดงว่ารูปแบบการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาสามารถนำไปทดลองใช้ได้

ผลการประเมินความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ 5 คนพบว่า รูปแบบการเรียนรู้มีค่าดัชนีความสอดคล้องดังนี้คือ ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) เท่ากับ 4.93 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.16 ถือว่ามีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด

1.3 ปรับปรุง และแก้ไขสำนวนภาษาให้สื่อความหมายชัดเจนยิ่งขึ้นตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญและนำไปใช้รวบรวมข้อมูลต่อไป

จากขั้นตอนการพัฒนาแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL สามารถสรุปได้ดังแผนภาพที่ 6

แผนภาพที่ 6 แสดงขั้นตอนการพัฒนาแบบการเรียนรู้

2. การพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ประกอบรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL ได้แก่ คู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้

2.1 คู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้เป็นเอกสารสำหรับผู้สอนเพื่อใช้ประกอบการจัดการเรียนรู้อ่านตีความ ของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL มีขั้นตอนดังนี้

2.1.1 พัฒนาคู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้โดยการสังเคราะห์องค์ประกอบของคู่มือซึ่งประกอบด้วย คำชี้แจงการใช้รูปแบบการเรียนรู้ ความเป็นมาของรูปแบบการเรียนรู้ ทฤษฎี และแนวคิดพื้นฐานที่รองรับรูปแบบการเรียนรู้ สาระสำคัญของรูปแบบการเรียนรู้ เอกสารประกอบการเรียนรู้ที่ประกอบด้วย หน่วยการเรียนรู้ และแผนการจัดการเรียนรู้

2.1.2 นำคู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่ชัดเจนเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความชัดเจน ถูกต้อง และเหมาะสมของภาษาที่ใช้เพื่อนำข้อเสนอแนะมาดำเนินการปรับปรุง

2.1.3 นำคู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอนจำนวน 2 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทยจำนวน 2 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาจำนวน 1 คน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) พิจารณาความสอดคล้องเหมาะสมของคู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้โดยใช้แบบประเมินความสอดคล้องที่มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับของ Likert (Likert Five Rating Scales) เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยการหาค่าความสอดคล้อง ด้วยการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และมีเกณฑ์การพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญดังนี้ (มาเรียม นิลพันธุ์, 2555: 179)

ตอบ 5 ถ้าท่านเห็นว่าข้อความที่ท่านกำลังพิจารณาอยู่นั้นตรงกับความจริงมากที่สุด

ตอบ 4 ถ้าท่านเห็นว่าข้อความที่ท่านกำลังพิจารณาอยู่นั้นตรงกับความจริงมาก

ตอบ 3 ถ้าท่านเห็นว่าข้อความที่ท่านกำลังพิจารณาอยู่นั้นตรงกับความจริงปานกลาง

ตอบ 2 ถ้าท่านเห็นว่าข้อความที่ท่านกำลังพิจารณาอยู่นั้นตรงกับความจริงน้อย

ตอบ 1 ถ้าท่านเห็นว่าข้อความที่ท่านกำลังพิจารณาอยู่นั้นตรงกับความจริงน้อยที่สุด

การวิเคราะห์ข้อมูลในการประเมินค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ว่ามีความเหมาะสม/สอดคล้องเชิงโครงสร้างของคู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้ผลการประเมินพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนความเหมาะสม/สอดคล้อง ในประเด็นการกำหนดองค์ประกอบของคู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้แต่ละองค์ประกอบ ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำมาแปลความหมายตามเกณฑ์ดังนี้ (มาเรียม นิลพันธุ์, 2555: 196)

ค่าเฉลี่ยคะแนน 4.50 - 5.00 หมายถึง คู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้มีความเหมาะสม/สอดคล้องในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยคะแนน 3.50 - 4.49 หมายถึง คู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้มีความเหมาะสม/สอดคล้องในระดับมาก

ค่าเฉลี่ยคะแนน 2.50 - 3.49 หมายถึง คู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้มีความเหมาะสม/สอดคล้องในระดับปานกลาง

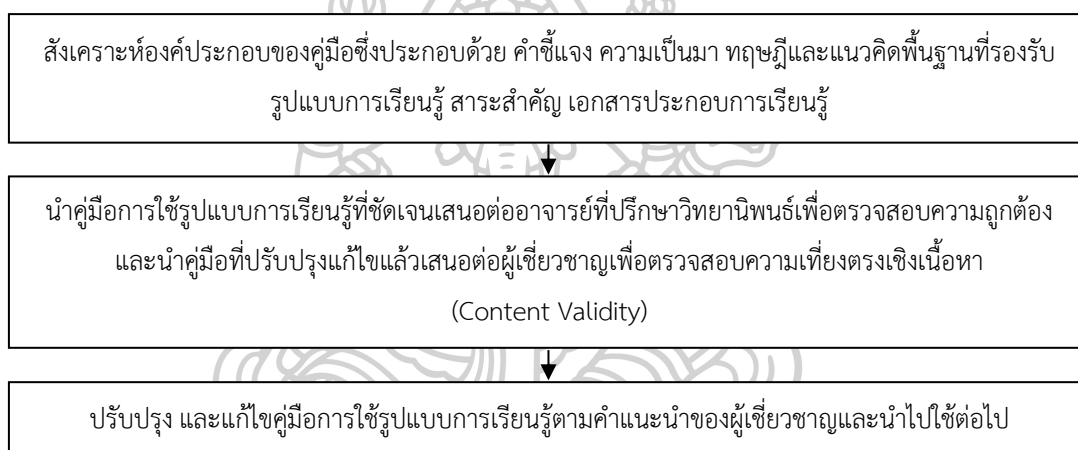
ค่าเฉลี่ยคะแนน 1.50 - 2.49 หมายถึง คู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้มีความเหมาะสม/สอดคล้องในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ยคะแนน 1.00 - 1.49 หมายถึง คู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้มีความเหมาะสม/สอดคล้องในระดับน้อยที่สุด

พิจารณาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาที่มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานไม่เกิน 1.00 ซึ่งแสดงว่าคู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา สามารถนำไปใช้ได้

ผลการประเมินความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ 5 คน พบว่า คู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้มีค่าดัชนีความสอดคล้องดังนี้คือ ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) เท่ากับ 4.76 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.39 ถือว่ามีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด

จากขั้นตอนการพัฒนาคู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL สามารถสรุปได้ดังแผนภาพที่ 7

แผนภาพที่ 7 แสดงขั้นตอนการพัฒนาคู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้

2.2 แผนการจัดการเรียนรู้ โดยการวิจัยครั้งนี้มีผู้วิจัยได้พัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 6 แผน ซึ่งในแต่ละแผนจะใช้เวลา 3 ชั่วโมง โดยมีขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือดังนี้

2.2.1 ศึกษาแนวคิด หลักการเกี่ยวกับการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้

2.2.2 ศึกษาหลักสูตร คำอธิบายรายวิชา เพื่อกำหนดเนื้อหาที่นำมาจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบการเรียนรู้

2.2.3 จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้การอ่านตีความที่ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นทบทวนวรรณศิลป์ (Review art created language) 2) ขั้นยลนเนื้อหา (Understanding content) 3) ขั้นนำพาความคิด (Construction idea) 4) ขั้นพินิจรื้อคำ (Examine deconstruction meaning) 5) ขั้นสรุปนำความเข้าใจ (Sumarize comprehension) จากนั้นนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างเรียบร้อยแล้วเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมและปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้เกิดความถูกต้องสมบูรณ์

2.2.4 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอนจำนวน 2 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทยจำนวน 2 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาจำนวน 1 คน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) พิจารณาความสอดคล้องเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แบบประเมินความสอดคล้องที่มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับของ Likert (Likert Five Rating Scales) เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยการหาค่าความสอดคล้องด้วยการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และมีเกณฑ์การพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญดังนี้ (มาเรียม นิลพันธุ์, 2555: 179)

ตอบ 5 ถ้าท่านเห็นว่าข้อความที่ท่านกำลังพิจารณาอยู่นั้นตรงกับความจริงมากที่สุด
 ตอบ 4 ถ้าท่านเห็นว่าข้อความที่ท่านกำลังพิจารณาอยู่นั้นตรงกับความจริงมาก
 ตอบ 3 ถ้าท่านเห็นว่าข้อความที่ท่านกำลังพิจารณาอยู่นั้นตรงกับความจริงปานกลาง
 ตอบ 2 ถ้าท่านเห็นว่าข้อความที่ท่านกำลังพิจารณาอยู่นั้นตรงกับความจริงน้อย
 ตอบ 1 ถ้าท่านเห็นว่าข้อความที่ท่านกำลังพิจารณาอยู่นั้นตรงกับความจริงน้อยที่สุด

การวิเคราะห์ข้อมูลในการประเมินค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ว่ามีความเหมาะสม/สอดคล้องเชิงโครงสร้างของแผนการจัดการเรียนรู้ผลการประเมินพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนความเหมาะสม/สอดคล้องในประเด็นการกำหนดองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำมาแปลความหมายตามเกณฑ์ดังนี้ (มาเรียม นิลพันธุ์, 2555: 196)

ค่าเฉลี่ยคะแนน 4.50 - 5.00 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสม/สอดคล้องในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยคะแนน 3.50 - 4.49 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสม/สอดคล้องในระดับมาก

ค่าเฉลี่ยคะแนน 2.50 - 3.49 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสม/สอดคล้องในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยคะแนน 1.50 - 2.49 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสม/สอดคล้องในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ยคะแนน 1.00 - 1.49 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสม/สอดคล้องในระดับน้อยที่สุด

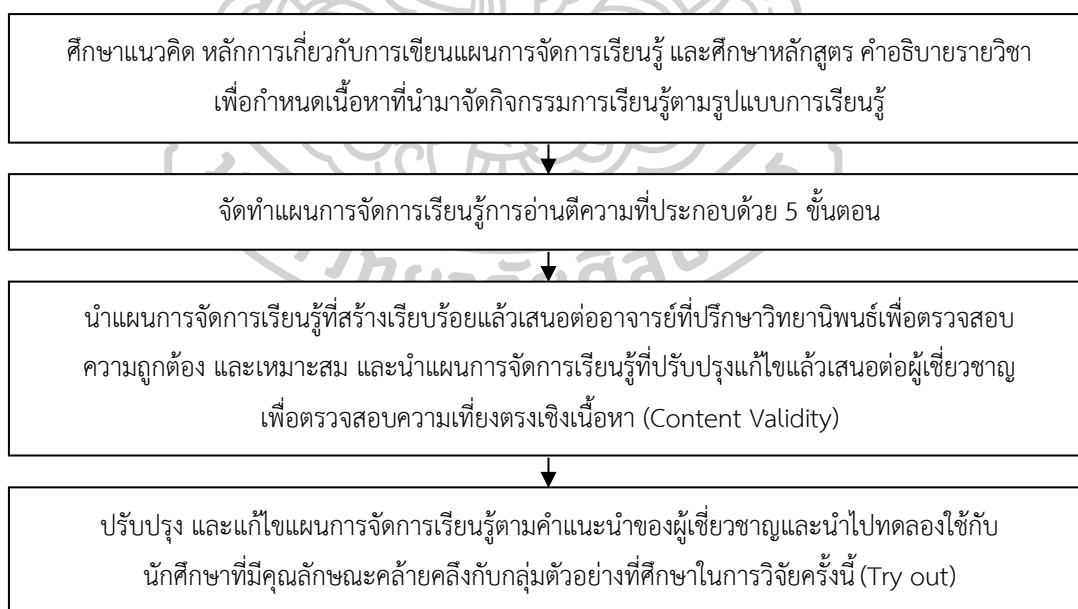
พิจารณาค่าค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาที่มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานไม่เกิน 1.00 ซึ่งแสดงว่าแผนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา สามารถนำไปทดลองใช้ได้

ผลการประเมินความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ 5 คน พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีค่าดัชนีความสอดคล้องดังนี้คือ ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) เท่ากับ 4.74 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.48 ถือว่ามีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด ทั้งนี้ ผู้เชี่ยวชาญได้ให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้นดังประเด็นต่อไปนี้ คือ ปรับขนาดตัวอักษรของคำศัพท์สำคัญในใบความรู้ให้มีขนาดใหญ่ขึ้น และระบุที่มาของตัวบรรณกรรมให้ครบถ้วน

2.2.5 ปรับปรุง และแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองใช้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาไทย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวน 30 คน ซึ่งมีคุณลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ (Try out) จำนวน 1 แผน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของการนำไปใช้ และพิจารณาข้อดีและข้อจำกัดเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้ในการทดลองจริง

2.2.6 สรุปผล และนำข้อมูลทั้งหมดมาปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น และนำไปใช้รวบรวมข้อมูลต่อไป

จากขั้นตอนการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้การอ่านตีความ ของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต สามารถสรุปได้ดังแผนภาพที่ 8

แผนภาพที่ 8 แสดงขั้นตอนการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้

3. เครื่องมือที่ใช้ประเมินประสิทธิผลของรูปแบบ ได้แก่ แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านตีความ แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้ และแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้

3.1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านตีความประกอบด้วย แบบทดสอบแบบปรนัยวัดความสามารถในการอ่านตีความฉบับก่อนเรียน และหลังเรียน โดยมีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

3.1.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบปรนัย จากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยต่าง ๆ

3.1.2 นำข้อมูลสาระสำคัญที่ได้จากการศึกษาทั้งในด้านทฤษฎี และแนวคิดมาเป็นแนวทางในการจัดทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านตีความ

3.1.3 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านตีความซึ่งเป็นแบบทดสอบปรนัย โดยกำหนดข้อคำถามแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนจำนวน 90 ข้อ สำหรับทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียน (ดูภาคผนวก ค.)

3.1.4 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านตีความที่ได้สร้างขึ้น เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบ ความถูกต้องเหมาะสม และปรับแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

3.1.5 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านตีความที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอนจำนวน 2 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทยจำนวน 2 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาจำนวน 1 คน ตรวจสอบความถูกต้องในการใช้ภาษาและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และนำความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item- Objective Congruency: IOC) โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณา คือ

ให้คะแนน 1 ถ้าท่านเห็นว่า ใช้ได้

ให้คะแนน 0 ถ้าท่านเห็นว่า ไม่แน่ใจ

ให้คะแนน -1 ถ้าท่านเห็นว่า ใช้ไม่ได้

การวิเคราะห์ข้อมูลความเหมาะสมสอดคล้องของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านตีความใช้การคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตามสูตร (Rowincli and Hambelton, 1997, อ้างถึงใน พิซิต ฤทธิ์จรูญ, 2544: 273)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

$$\begin{aligned} \sum R &= \text{ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ} \\ N &= \text{จำนวนผู้เชี่ยวชาญ} \end{aligned}$$

นำข้อมูลที่รวบรวมจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่า IOC โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence) ของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าความสอดคล้อง ได้ค่ามากกว่าหรือเท่ากับ .50 นำไปใช้ได้ และปรับปรุงแก้ไขข้อสอบให้มีความถูกต้องมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ สามารถใช้วัดความสามารถในการอ่านตีความได้จริง โดยผลที่ได้ พบว่า ข้อสอบปรนัยชนิดตัวเลือกตอบจำนวน 90 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนั้น มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.60-1.00 ซึ่งเมื่อเลือกค่าดัชนีความสอดคล้องที่มากกว่าหรือเท่ากับ 0.50 ทำให้ได้ข้อสอบที่สามารถนำไปทดลองใช้ได้จริงจำนวน 90 ข้อ

3.1.6 ทดลองใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านตีความกับนักศึกษา ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาไทย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวน 30 คน เพื่อดูความเหมาะสมของการใช้ภาษาและเวลาที่ใช้ในการทำแบบทดสอบ

3.1.7 นำคะแนนจากผลการทดสอบมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติเพื่อหาค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ (Reliability) โดยข้อสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก ซึ่งคำนวณจากสูตร KR-20 (Kuder-Richardson 20) (มาเรียม นิลพันธุ์, 2555: 182) แล้วคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.20 - 0.80 และมีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไปไว้ ทำให้ได้จำนวนข้อสอบปรนัยแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 60 ข้อ

เมื่อผู้วิจัยพิจารณาตามเกณฑ์แล้วพบว่าข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ผ่านเกณฑ์มีจำนวน 70 ข้อ ผู้วิจัยจึงพิจารณาคัดเลือกข้อสอบโดยดูค่าความยากง่าย (p) ที่มีค่าใกล้เคียง 0.50 เป็นส่วนใหญ่ และค่าอำนาจจำแนก (r) ที่มีค่าตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป ทำให้ได้ข้อสอบจำนวน 60 ข้อ ซึ่งมีค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.20 - 0.77 และค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.20 - 0.67 ได้ครบตามจำนวนข้อสอบปรนัยที่กำหนดไว้คือ 60 ข้อ (ดูภาคผนวก ค.)

3.1.8 นำคะแนนจากผลการทดสอบวัดความสามารถในการอ่านตีความมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติเพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านตีความ โดยข้อสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก คำนวณจากสูตร KR-20 (Kuder-Richardson 20) (มาเรียม นิลพันธุ์, 2555: 182) โดยมีเกณฑ์พิจารณาค่าความเชื่อมั่นดังนี้

0.00 - 0.20 ความเชื่อมั่นต่ำมาก

0.21 - 0.40 ความเชื่อมั่นต่ำ

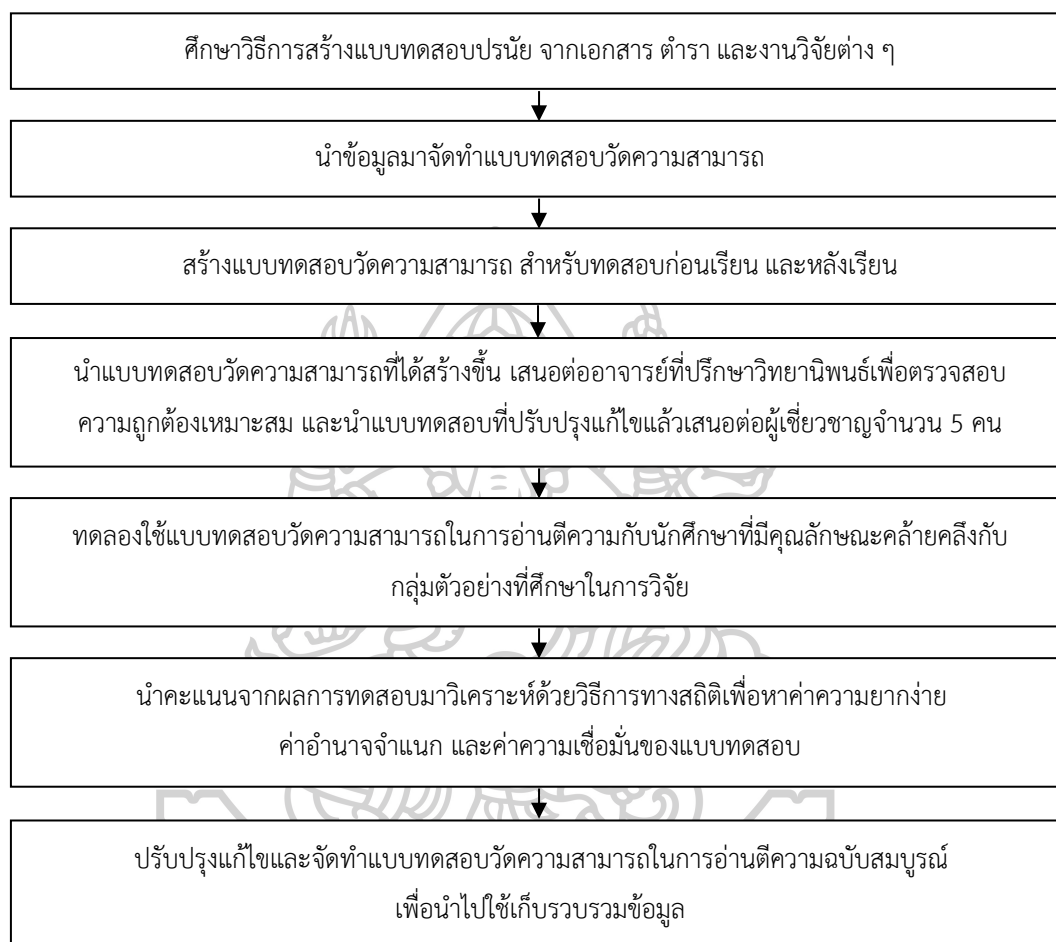
0.41 - 0.70 ความเชื่อมั่นปานกลาง

0.71 - 1.00 ความเชื่อมั่นสูง

พบว่า แบบทดสอบมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.89 แสดงว่า ข้อสอบมีความเชื่อมั่นอยู่ในระดับสูง

3.1.9 ปรับปรุงแก้ไขและจัดทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านตีความฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

จากขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถ สามารถสรุปได้ดังแผนภาพที่ 9

แผนภาพที่ 9 ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านตีความ

3.2 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้ มีเกณฑ์ในการพิจารณา จำนวน 3 ด้าน ซึ่งได้แก่ ด้านเนื้อหาสาระ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านสื่อการเรียนรู้ จำนวน 12 ข้อ มีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

3.2.1 ศึกษาหลักการ แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบสอบถามที่มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) เพื่อจัดทำแบบสอบถามความพึงพอใจ

3.2.2 สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้ตามข้อบ่งชี้เนื้อหาที่กำหนด

3.2.3 นำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสม และนำข้อเสนอแนะมาดำเนินการปรับปรุงแก้ไข

3.2.4 นำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน ได้แก่ ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอนจำนวน 2 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทยจำนวน 2 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาจำนวน 1 คน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) เพื่อพิจารณาความสอดคล้องเหมาะสมของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้โดยใช้แบบประเมินความสอดคล้องที่มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับของ Likert (Likert Five Rating Scales) เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยการหาค่าความสอดคล้อง ด้วยการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และมีเกณฑ์การพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญดังนี้ (มาเรียม นิลพันธุ์, 2555: 179)

ตอบ 5 ถ้าท่านเห็นว่าข้อความที่ท่านกำลังพิจารณาอยู่นั้นตรงกับความจริงมากที่สุด

ตอบ 4 ถ้าท่านเห็นว่าข้อความที่ท่านกำลังพิจารณาอยู่นั้นตรงกับความจริงมาก

ตอบ 3 ถ้าท่านเห็นว่าข้อความที่ท่านกำลังพิจารณาอยู่นั้นตรงกับความจริงปานกลาง

ตอบ 2 ถ้าท่านเห็นว่าข้อความที่ท่านกำลังพิจารณาอยู่นั้นตรงกับความจริงน้อย

ตอบ 1 ถ้าท่านเห็นว่าข้อความที่ท่านกำลังพิจารณาอยู่นั้นตรงกับความจริงน้อยที่สุด

การวิเคราะห์ข้อมูลในการประเมินค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ว่ามีความเหมาะสม/สอดคล้องเชิงโครงสร้างของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้ผลการประเมินพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนความเหมาะสม/สอดคล้องในประเด็นของแบบสอบถามความพึงพอใจ ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำมาแปลความหมายตามเกณฑ์ดังนี้ (มาเรียม นิลพันธุ์, 2555: 196)

ค่าเฉลี่ยคะแนน 4.50 - 5.00 หมายถึง นักศึกษามีความพึงพอใจต่อรูปแบบการเรียนรู้ในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยคะแนน 3.50 - 4.49 หมายถึง นักศึกษามีความพึงพอใจต่อรูปแบบการเรียนรู้ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ยคะแนน 2.50 - 3.49 หมายถึง นักศึกษามีความพึงพอใจต่อรูปแบบการเรียนรู้ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยคะแนน 1.50 - 2.49 หมายถึง นักศึกษามีความพึงพอใจต่อรูปแบบการเรียนรู้ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ยคะแนน 1.00 - 1.49 หมายถึง นักศึกษามีความพึงพอใจต่อรูปแบบการเรียนรู้ในระดับน้อยที่สุด

พิจารณาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาที่มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานไม่เกิน 1.00 ซึ่งแสดงว่าแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา สามารถนำไปทดลองใช้ได้

ผลการประเมินความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ 5 คนพบว่า แบบสอบถามความพึงพอใจมีค่าดัชนีความสอดคล้องดังนี้คือ ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) เท่ากับ 4.87 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.30 ถือว่ามีความสอดคล้องกันในระดับมากที่สุด ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้

3.2.5 นำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไขสำนวนภาษาให้ชัดเจนถูกต้องและเหมาะสมเพื่อให้มีประสิทธิภาพตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญกำหนด

3.2.6 นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่ปรับปรุงแล้วไปสอบถามนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ในขั้นการนำรูปแบบการเรียนการรู้ไปใช้ทดลอง

จากขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้ สามารถสรุปได้ดังแผนภาพที่ 10

แผนภาพที่ 10 แสดงขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้

3.3 แบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้ (Reflective Journal) มีลักษณะเป็นการบันทึกเชิงคุณภาพแบบความเรียงเชิงพรรณนา ใช้สำหรับนักศึกษากลุ่มตัวอย่างการวิจัยในการเขียนสะท้อนการเรียนรู้ที่เกิดจากการใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น โดยผู้วิจัยนำข้อมูลการบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้ที่นักศึกษานำมาวิเคราะห์ ด้วยวิธีการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) ซึ่งมีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

3.3.1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้ เพื่อจัดทำแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้จากการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

3.3.2 สร้างแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้ของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้ตามข้อบ่งชี้เนื้อหาที่กำหนด

3.3.3 นำแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้ เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์จำนวน 5 คน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมและนำข้อเสนอแนะมาดำเนินการปรับปรุงแก้ไข

3.3.4 นำแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอนจำนวน 2 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทยจำนวน 2 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาจำนวน 1 คน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) เพื่อพิจารณาความสอดคล้องเหมาะสมของแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้โดยใช้แบบประเมินความสอดคล้องที่มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับของ Likert (Likert Five Rating Scales) เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยการหาค่าความสอดคล้องด้วยการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และมีเกณฑ์การพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญดังนี้ (มาเรียม นิลพันธุ์, 2555: 179)

ตอบ 5 ถ้าท่านเห็นว่าข้อความที่ท่านกำลังพิจารณาอยู่นั้นตรงกับความจริงมากที่สุด

ตอบ 4 ถ้าท่านเห็นว่าข้อความที่ท่านกำลังพิจารณาอยู่นั้นตรงกับความจริงมาก

ตอบ 3 ถ้าท่านเห็นว่าข้อความที่ท่านกำลังพิจารณาอยู่นั้นตรงกับความจริงปานกลาง

ตอบ 2 ถ้าท่านเห็นว่าข้อความที่ท่านกำลังพิจารณาอยู่นั้นตรงกับความจริงน้อย

ตอบ 1 ถ้าท่านเห็นว่าข้อความที่ท่านกำลังพิจารณาอยู่นั้นตรงกับความจริงน้อยที่สุด

การวิเคราะห์ข้อมูลในการประเมินค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity)

ว่ามีความเหมาะสม/สอดคล้องเชิงโครงสร้างของแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้ ผลการประเมินพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนความเหมาะสม/สอดคล้องในประเด็นของแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้ ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำมาแปลความหมายตามเกณฑ์ดังนี้ (มาเรียม นิลพันธุ์, 2555: 196)

ค่าเฉลี่ยคะแนน 4.50 - 5.00 หมายถึง นักศึกษามีความพึงพอใจต่อรูปแบบการเรียนรู้ในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยคะแนน 3.50 - 4.49 หมายถึง นักศึกษามีความพึงพอใจต่อรูปแบบการเรียนรู้ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ยคะแนน 2.50 - 3.49 หมายถึง นักศึกษามีความพึงพอใจต่อรูปแบบการเรียนรู้ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยคะแนน 1.50 - 2.49 หมายถึง นักศึกษามีความพึงพอใจต่อรูปแบบ
การเรียนรู้ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ยคะแนน 1.00 - 1.49 หมายถึง นักศึกษามีความพึงพอใจต่อรูปแบบ
การเรียนรู้ในระดับน้อยที่สุด

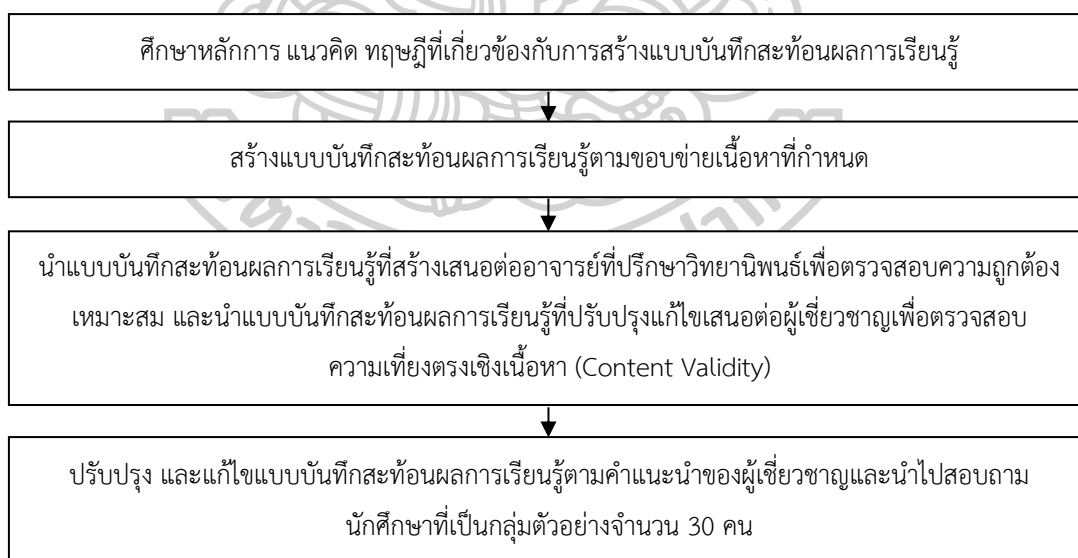
พิจารณาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาที่มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป และ
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานไม่เกิน 1.00 ซึ่งแสดงว่าแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นมี
ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา สามารถนำไปทดลองใช้ได้

ผลการประเมินความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ 5 คนพบว่า แบบบันทึกสะท้อน
ผลการเรียนรู้มีค่าดัชนีความสอดคล้องดังนี้คือ ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) เท่ากับ 4.90 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
(S.D.) เท่ากับ 0.23 ถือว่ามีความสอดคล้องกันในระดับมาก ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้

3.3.5 นำแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้มาปรับปรุงแก้ไขสำนวนภาษาให้ชัดเจน
ถูกต้องและเหมาะสมเพื่อให้มีประสิทธิภาพตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญกำหนด

3.2.6 นำแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแล้วไปสอบถามนักศึกษาที่เป็น
กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ในขั้นการนำรูปแบบการเรียนการรู้ไปใช้ทดลอง

จากขั้นตอนการสร้างแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้สามารถสรุปได้ดังแผนภาพที่ 11

แผนภาพที่ 11 แสดงขั้นตอนการสร้างแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้

จากขั้นตอนการดำเนินการวิจัย ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนา (Development: D₁) เป็นการออกแบบและพัฒนา (Design and Development: D and D) สามารถสรุปเป็นขั้นตอนได้ดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 สรุปวิธีการดำเนินการวิจัยขั้นตอนที่ 2 การพัฒนา (Development: D₁) เป็นการออกแบบและพัฒนา (Design and Development: D and D): การพัฒนาและหาประสิทธิภาพรูปแบบการเรียนรู้

วัตถุประสงค์การวิจัย	วิธีดำเนินการ	แหล่งข้อมูล/กลุ่มตัวอย่าง	เครื่องมือที่ใช้ในการทำวิจัย	การวิเคราะห์ข้อมูล/สถิติที่ใช้	ผลที่ได้รับ
1. เพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL					
1.1 สังเคราะห์รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL	สังเคราะห์	เอกสาร	แบบวิเคราะห์เอกสาร	การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)	รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL ต้นแบบ
1.2 ระบุเป้าหมายและผลลัพธ์ที่พึงประสงค์ของรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL	สังเคราะห์	เอกสาร	แบบวิเคราะห์เอกสาร	การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)	ข้อมูลเป้าหมายและผลลัพธ์ที่พึงประสงค์ของรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL
1.3 ตรวจสอบความตรงของเนื้อหา (Content Validity)	สอบถาม	ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน	แบบประเมินความสอดคล้อง	- ค่าเฉลี่ย - ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL (ต้นแบบ) ผ่านการตรวจสอบความสอดคล้อง

ตารางที่ 9 สรุปวิธีการดำเนินการวิจัยขั้นตอนที่ 2 การพัฒนา (Development: D₁) เป็นการออกแบบ และพัฒนา (Design and Development: D and D): การพัฒนาและหาประสิทธิภาพ รูปแบบการเรียนรู้ (ต่อ)

วัตถุประสงค์ การวิจัย	วิธีดำเนินการ	แหล่งข้อมูล/ กลุ่มตัวอย่าง	เครื่องมือที่ใช้ ในการทำวิจัย	การวิเคราะห์ ข้อมูล/สถิติ ที่ใช้	ผลที่ได้รับ
2. เพื่อพัฒนาเครื่องมือ ที่ใช้ในการรวบรวม ข้อมูล ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบ ความสามารถในการ อ่านตีความ แบบสอบถามความพึงพอใจ และแบบบันทึก สะท้อนผลการเรียนรู้					
2.1 ศึกษาเอกสารต่าง ๆ	สังเคราะห์	เอกสาร	แบบวิเคราะห์ เอกสาร	การวิเคราะห์ เนื้อหา (content analysis)	ข้อมูล แนวคิด ทฤษฎี หลักการที่เกี่ยวข้อง
2.2 สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	สร้าง	เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล - รูปแบบการเรียนรู้ - แผนการจัดการเรียนรู้ - แบบทดสอบความสามารถในการอ่านตีความ - แบบสอบถามความพึงพอใจ - แบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้	แบบวิเคราะห์ เนื้อหา	การวิเคราะห์ เนื้อหา (content analysis)	เครื่องมือรวบรวมข้อมูลได้แก่ - รูปแบบการเรียนรู้ - แผนการจัดการเรียนรู้ - แบบทดสอบความสามารถในการอ่านตีความ - แบบสอบถามความพึงพอใจ - แบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้
2.3 ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง	สอบถาม	ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน	แบบประเมิน	- ค่าเฉลี่ย - ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	เครื่องมือรวบรวมข้อมูล ตรวจสอบความเที่ยงตรงโดยผู้เชี่ยวชาญ

ตารางที่ 9 สรุปวิธีการดำเนินการวิจัยขั้นตอนที่ 2 การพัฒนา (Development: D₁) เป็นการออกแบบ และพัฒนา (Design and Development: D and D): การพัฒนาและหาประสิทธิภาพ รูปแบบการเรียนรู้ (ต่อ)

วัตถุประสงค์การวิจัย	วิธีดำเนินการ	แหล่งข้อมูล/ กลุ่มตัวอย่าง	เครื่องมือที่ใช้ ในการทำวิจัย	การวิเคราะห์ ข้อมูล/สถิติ ที่ใช้	ผลที่ได้รับ
2.4 ตรวจสอบความเชื่อมั่น (Reliability) ความยากง่าย และอำนาจจำแนกของ แบบทดสอบ	ตรวจสอบ	แบบทดสอบ	- แบบทดสอบ ความสามารถใน การอ่านตีความ	ค่าความยากง่าย / ค่าอำนาจจำแนก / ค่าความเชื่อมั่น	แบบทดสอบ

ขั้นตอนที่ 3 การวิจัย (Research: R₂) เป็นการนำไปใช้ (Implementation: I): การทดลองใช้ รูปแบบการจัดการเรียนรู้

ขั้นตอนนี้เป็นการนำรูปแบบการเรียนรู้ที่ผ่านการตรวจสอบแล้วไปทดลองใช้จริง ซึ่งมีรายละเอียดของการดำเนินการ ดังนี้

วัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาประสิทธิผลการใช้รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL

ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชา ภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 ซึ่งลงทะเบียนในรายวิชาการวรรณกรรมวินิจ จำนวน 2 หมู่เรียน มีนักศึกษาจำนวน 60 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชา ภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 ซึ่งลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการวรรณกรรมวินิจ จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) โดยใช้หมู่เรียนเป็นหน่วยสุ่ม

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

1. ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ได้แก่ รูปแบบการเรียนรู้โดยใช้ RUCES MODEL

2. ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ได้แก่

2.1 ความสามารถในการอ่านตีความ

2.2 ความพึงพอใจของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนรู้

เนื้อหา

เป็นเนื้อหาที่ปรากฏอยู่ในหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2559) ของรายวิชา วรรณกรรมวิจิตร

ตารางที่ 10 หน่วยการจัดการเรียนรู้ และจำนวนชั่วโมงเรียน

สัปดาห์/หน่วย	เนื้อหา	ชั่วโมง
1	1. ปฐมนิเทศ ชี้แจงข้อตกลงเบื้องต้นเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ กติกาการเรียนรู้ 2. ทดสอบก่อนเรียน (pre-test)	3
2	การอ่านตีความวรรณกรรม ประเภท ร้อยแก้ว	3
3	การอ่านตีความวรรณกรรม ประเภท ร้อยแก้ว	3
4	การอ่านตีความวรรณกรรม ประเภท ร้อยแก้ว	3
5	การอ่านตีความวรรณกรรม ประเภท ร้อยกรอง	3
6	การอ่านตีความวรรณกรรม ประเภท ร้อยกรอง	3
7	การอ่านตีความวรรณกรรม ประเภท ร้อยกรอง	3
8	1. ทดสอบหลังเรียน (post-test) 2. ทำแบบสอบถามความพึงพอใจ	3
รวม		24

แบบแผนการทดลอง

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเรื่องการพัฒนา รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL ผู้วิจัยประยุกต์ใช้แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว ทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (The One-Group Pretest-Posttest Design) (มาเรียม นิลพันธุ์, 2555: 144) ดังนี้

ตารางที่ 11 แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มตัวอย่างเดียว โดยใช้กลุ่มเดียวทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (The One-Group Pretest-Posttest Design)

สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
T ₁	X	T ₂

T₁ หมายถึง การทดสอบก่อนเรียน

X หมายถึง การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น

T₂ หมายถึง การทดสอบหลังเรียน

ขั้นตอนการดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยได้นำรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษา ระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL ที่สร้างขึ้นไปใช้กับนักศึกษาครุศาสตร์ สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี โดยมีวิธีการดำเนินการดังนี้

1. ขั้นการดำเนินการก่อนการทดลอง

การทดสอบก่อนการทดลองโดยให้กลุ่มทดลองทำแบบทดสอบก่อนเรียนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจากนั้นนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีการทางสถิติเพื่อตรวจสอบสมมติฐาน

2. ขั้นดำเนินการทดลอง

การทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้โดยใช้ RUCES MODEL ทั้งนี้ผู้วิจัยเป็นผู้ลงมือสอนด้วยตนเอง รวมระยะเวลา 6 สัปดาห์ ซึ่งดำเนินการสอนตามขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น โดยมีเครื่องมือการทดลอง ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนรู้การอ่านตีความ และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้

3. ขั้นดำเนินการหลังการทดลอง

การทดสอบหลังการทดลองเพื่อดูความสามารถการอ่านตีความ และการสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนรู้โดยใช้ RUCES MODEL ด้วยการใช่แบบสอบถามความพึงพอใจที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

การเก็บรวบรวมข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณโดยนำผลคะแนนของผู้เรียนกลุ่มทดลองตรวจให้คะแนนเพื่อเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านตีความที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้โดยใช้ RUCES MODEL ก่อนการทดลอง (Pretest) และหลังการดำเนินการทดลองเสร็จสิ้น (Posttest) โดยใช้ในการทดสอบค่าที่แบบไม่อิสระ (t-test dependent) และศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาจากแบบสอบถามความพึงพอใจของรูปแบบการเรียนรู้

จากขั้นตอนการดำเนินการวิจัย ขั้นตอนที่ 3 การวิจัย (Research: R₂) เป็นการนำไปใช้ (Implementation: I) สามารถสรุปเป็นขั้นตอนได้ดังตารางที่ 12

ตารางที่ 12 สรุปวิธีการดำเนินการวิจัยขั้นตอนที่ 3 การวิจัย (Research: R₂) เป็นการนำไปใช้ (Implementation: I): การทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้

วัตถุประสงค์ การวิจัย	วิธีดำเนินการ	แหล่งข้อมูล/ กลุ่มตัวอย่าง	เครื่องมือที่ใช้ ในการทำวิจัย	การวิเคราะห์ ข้อมูล/สถิติ ที่ใช้	ผลที่ได้รับ
เพื่อทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL	1) วัดความสามารถในการอ่านตีความก่อนใช้รูปแบบ 2) ดำเนินการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้โดยจัดการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่กำหนด 3) หลังจากดำเนินการทดลองสิ้นสุดลงผู้วิจัยวัดความสามารถในการอ่านตีความหลังการใช้รูปแบบและสอบถามความพึงพอใจ	นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี ซึ่งลงทะเบียนเรียนในรายวิชาวรรณกรรมวินิจ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) โดยใช้หมู่เรียนเป็นหน่วยสุ่ม	1) รูปแบบการเรียนรู้ 2) คู่มือการเรียนรู้ 3) แผนการจัดการเรียนรู้ 4) แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านตีความ 5) แบบสอบถามความพึงพอใจ 6) แบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้	- ค่าเฉลี่ย - ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	1) ประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL 2) ความสามารถในการอ่านตีความ 3) ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบ

ขั้นตอนที่ 4 การพัฒนา (Development: D₂) เป็นการประเมินผล (Evaluation: E): การประเมินและปรับปรุงแก้ไขรูปแบบการจัดการเรียนรู้

วัตถุประสงค์ เพื่อปรับปรุงรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL ให้สามารถนำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วิธีดำเนินการ

ขั้นตอนนี้เป็นการนำเสนอข้อมูลผลการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้มาพิจารณาประเมินผลและปรับปรุงรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL มีขั้นตอนดำเนินการดังนี้

1. รวบรวมข้อมูลจากการประเมินประสิทธิผลของรูปแบบการเรียนรู้โดยใช้ RUCES MODEL

2. ตรวจสอบ ปรับปรุง/แก้ไข รูปแบบการเรียนการสอน เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL

การวิเคราะห์ข้อมูล

การปรับปรุงรูปแบบการเรียนการสอน มีวิธีวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. รวบรวมข้อมูลจากการประเมินประสิทธิผลของรูปแบบการเรียนรู้โดยใช้ RUCES MODEL โดยมีขั้นตอนต่อไปนี้

1.1 ศึกษาความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาที่เกิดขึ้นจากการใช้รูปแบบการเรียนรู้โดยใช้ RUCES MODEL ด้วยวิธีการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาที่เกิดขึ้นจากการใช้รูปแบบการเรียนรู้อีกก่อนการทดลอง (Pretest) และหลังการทดลอง (Posttest) โดยการทดสอบค่าทีแบบไม่อิสระ (t-test dependent)

1.2 ศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้อีกเพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL โดยค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. ตรวจสอบ ปรับปรุง/แก้ไข รูปแบบการเรียนการสอน เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL โดยนำผลการใช้รูปแบบการเรียนรู้โดยใช้ RUCES MODEL มาพิจารณาความเหมาะสมตามองค์ประกอบต่าง ๆ โดยเฉพาะองค์ประกอบด้านกระบวนการของรูปแบบจากการนำไปจัดการเรียนรู้ในขั้นตอนที่ 3 ของการวิจัย แล้วนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อพิจารณา และนำมาปรับปรุงแก้ไข จัดทำเป็นรูปแบบการเรียนการสอน เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL ฉบับสมบูรณ์

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. วิเคราะห์ข้อมูลความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาที่เกิดขึ้นจากการใช้รูปแบบการเรียนรู้อีกก่อนการทดลอง (Pretest) และหลังการดำเนินการทดลอง (Posttest) ด้วยค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยใช้การทดสอบค่าทีแบบไม่อิสระ (t-test dependent)

2. วิเคราะห์ข้อมูลผลการสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้อีกเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตด้วยค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

3. ประมวลผลข้อมูลเพื่อปรับปรุงรายละเอียดของการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL ของนักศึกษาให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้นและพร้อมนำไปใช้

จากขั้นตอนการดำเนินการวิจัย ขั้นตอนที่ 4 การพัฒนา (Development: D₂) เป็นการประเมินผล (Evaluation: E) สามารถสรุปเป็นขั้นตอนได้ดังตารางที่ 13

ตารางที่ 13 สรุปวิธีการดำเนินการวิจัยขั้นตอนที่ 4 การพัฒนา (Development: D₂) เป็นการประเมินผล (Evaluation: E): การประเมินและปรับปรุงแก้ไขรูปแบบการเรียนรู้

วัตถุประสงค์การวิจัย	วิธีดำเนินการ	แหล่งข้อมูล/ กลุ่มตัวอย่าง	เครื่องมือที่ใช้ ในการทำวิจัย	การวิเคราะห์ ข้อมูล/สถิติ ที่ใช้	ผลที่ได้รับ
เพื่อการประเมินความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาและความพึงพอใจของนักศึกษาและปรับปรุงแก้ไข					
1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาที่เรียนด้วยรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความโดยใช้ RUCES MODEL ก่อน/หลังการใช้รูปแบบ	ทดสอบ	นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรีจำนวน 30 คน	แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านตีความ	- ค่าเฉลี่ย - ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน - สถิติค่าที่แบบไม่อิสระ (t-test dependent)	ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาที่เรียนด้วยรูปแบบการเรียนรู้
2) เพื่อสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความโดยใช้ RUCES MODEL	สอบถาม	นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรีจำนวน 30 คน	- แบบสอบถาม - แบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้	- ค่าเฉลี่ย - ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ข้อมูลแสดงความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL เป็นการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สร้างรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL และ 2) ศึกษาประสิทธิผลของการใช้รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL โดยมีนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรีเป็นหน่วยในการวิเคราะห์ (Unit of Analysis) ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนการดำเนินการหลัก 4 ขั้นตอนคือขั้นตอนที่ 1 การวิจัย (Research: R₁) เป็นการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนา (Development: D₁) เป็นการออกแบบและพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ ขั้นตอนที่ 3 การวิจัย (Research: R₂) เป็นการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้ และขั้นตอนที่ 4 การพัฒนา (Development: D₂) เป็นการประเมินประสิทธิภาพรูปแบบการเรียนรู้ ดังจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการสร้างรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL

ตอนที่ 2 ผลการตรวจสอบประสิทธิผลของการใช้รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL

ตอนที่ 1 ผลการสร้างรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของ นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL

การนำเสนอผลการสร้างรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความ
ของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL ผู้วิจัยนำเสนอเป็น 4 ส่วนดังนี้

1. การสังเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้

จากการศึกษาด้วยการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องจากเอกสาร ตำราต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับ
รูปแบบการเรียนรู้ของนักวิชาการทางการศึกษาท่านต่าง ๆ ที่กล่าวถึงองค์ประกอบของรูปแบบ
การเรียนรู้ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันว่ารูปแบบการเรียนรู้ควรประกอบด้วยอะไรบ้าง ผู้วิจัยสามารถ
สังเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ได้ดังปรากฏในตารางที่ 14 ดังนี้

ตารางที่ 14 แสดงผลการสังเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้

Anderson (1997)	Arends (1997)	Kemp, Morrison and Ross (1998)	Joyce and Weil (2009)	ทิตนา เขมมณี (2557)	ผู้วิจัย
องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ประกอบไปด้วย 1) หลักการ ที่มีแนวคิด หรือทฤษฎี	องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ประกอบไปด้วย 1) หลักการของผู้พัฒนารูปแบบ	องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ประกอบไปด้วย 1) การอธิบายสภาพปัญหา	องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ประกอบไปด้วย 1) หลักการของรูปแบบ	องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ประกอบไปด้วย 1) ปรัชญา ทฤษฎี หลักการ แนวคิด	องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ประกอบไปด้วย 1) ปรัชญา หลักการ แนวคิด หรือทฤษฎี ซึ่งเป็นพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้
2) วัตถุประสงค์	2) วัตถุประสงค์	2) วัตถุประสงค์	2) จุดประสงค์	2) การบรรยาย และอธิบายลักษณะของการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับหลักการ	2) วัตถุประสงค์ของรูปแบบการเรียนรู้
3) กิจกรรมการเรียนการสอนที่สนับสนุนให้การใช้รูปแบบเกิดประสพผลสำเร็จ	3) ขั้นตอนการสอน และการจัดสิ่งแวดล้อมในการเรียนรู้ หรือกิจกรรมการเรียนการสอน	3) เนื้อหา	3) เนื้อหา	3) การจัดระบบให้สามารถนำผู้เรียนไปสู่เป้าหมายของระบบ หรือกระบวนการนั้น ๆ	3) ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และกิจกรรมการเรียนรู้
		4) กิจกรรมการเรียนการสอน	4) กิจกรรม และขั้นตอนการดำเนินการ	4) การอธิบาย หรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการสอน และเทคนิคการสอนต่าง ๆ	4) วิธีการวัดและประเมินผลที่ใช้ในแบบการเรียนรู้
			5) การวัดและประเมินผล		

จากตารางที่ 14 ผลการสังเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้จากนักวิชาการทางการศึกษา สามารถสรุปได้ว่าองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดของนักการศึกษา ทั้งชาวต่างประเทศและชาวไทยนั้นมีองค์ประกอบ 4 ประการ คือ 1. ปรัชญา หลักการ แนวคิด หรือ ทฤษฎี ซึ่งเป็นพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ 2. วัตถุประสงค์ของรูปแบบการเรียนรู้ 3. ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และกิจกรรมการเรียนรู้ 4. วิธีการวัดและประเมินผลที่ใช้ในรูปแบบการเรียนรู้

2. การสังเคราะห์สาระสำคัญของแนวคิด และทฤษฎีที่ใช้เป็นพื้นฐานสำคัญในการสร้างรูปแบบการเรียนรู้ ในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดของทฤษฎีการรื้อสร้าง และวิธีการแบบสแกฟโฟลด์ มาสังเคราะห์เป็นรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL โดยผู้วิจัยขอเสนอเกี่ยวกับสาระสำคัญของทฤษฎีตลอดจนแนวคิดที่นำมาใช้เป็นฐานความคิดในการสร้างรูปแบบการเรียนรู้ดังต่อไปนี้

2.1 แนวคิดของทฤษฎีการรื้อสร้าง (Deconstruction)

สาระสำคัญ ทฤษฎีการรื้อสร้าง (Deconstruction) เป็นแนวคิดที่นักคิดหลังทฤษฎีโครงสร้างนิยม ปฏิเสธความคิดพื้นฐานของทฤษฎีโครงสร้างนิยม โครงสร้างนิยมนั้นเชื่อในความจริงแท้ของสิ่งที่เรียกว่า “ศูนย์กลาง” แต่สกุลความคิดแบบหลังโครงสร้างนิยมเห็นว่าไม่มีสิ่งที่เรียกว่า “ศูนย์กลาง” ซึ่งจะมีก็แต่การทำหน้าที่หรือบทบาทของศูนย์กลางที่เปลี่ยนแปลงไปตามความคิดเกี่ยวกับสิ่งที่เรียกว่า “ศูนย์กลาง” อีกต่อหนึ่ง ดังนั้นศูนย์กลางในความหมายของนักคิดหลังทฤษฎีโครงสร้างนิยมเป็นเรื่องของบทบาทหน้าที่ (function) ที่เปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์ ไม่ใช่ความจริงแท้

นอกจากวิธีคิดแบบศูนย์กลางนิยมนักคิดหลังทฤษฎีโครงสร้างนิยม มีทัศนะแตกต่างจากทฤษฎีโครงสร้างนิยมแล้ว วิธีคิดแบบคู่ตรงข้ามก็เป็นอีกวิธีคิดหนึ่งเห็นว่าในระบบของภาษา ไม่มีความเป็นคู่ตรงข้าม (binary opposition) โครงสร้างนิยมยังยึดในความคิดเก่า เพราะเชื่อในวิธีคิดแบบคู่ตรงข้าม ซึ่งการคิดแบบคู่ตรงข้ามนั้นทำให้มีการจัดลำดับความสำคัญเกิดขึ้น คำ ๆ หนึ่งอาจถูกทำให้มีค่าสูงขึ้น ในขณะที่อีกคำถูกทำให้ต่ำลง หรือถูกลบเลือนไป แต่นักคิดหลังทฤษฎีโครงสร้างนิยมเห็นว่าไม่มีความเป็นคู่ตรงข้ามในระบบของภาษา ตัวบททั้งหลายไม่ได้มีเพียงความหมายเดียว ดังนั้นจึงไม่สามารถมีศูนย์กลางที่คู่ตรงข้ามดำรงอยู่ เพราะฉะนั้นจึงมองว่าหากพิจารณาคำคู่ตรงข้ามที่เคยถูกมองข้ามไป หรือถูกลดความสำคัญลงได้แสดงบทบาท และความสำคัญออกมา โดยมุ่งทดแทนแก้ไขสิ่งที่เสียไป ภายใต้กรอบการรื้อสร้าง ความแตกต่างจะกลายมาเป็นสิ่งที่มีความโดดเด่น และมีคุณค่ามีความน่าสนใจ

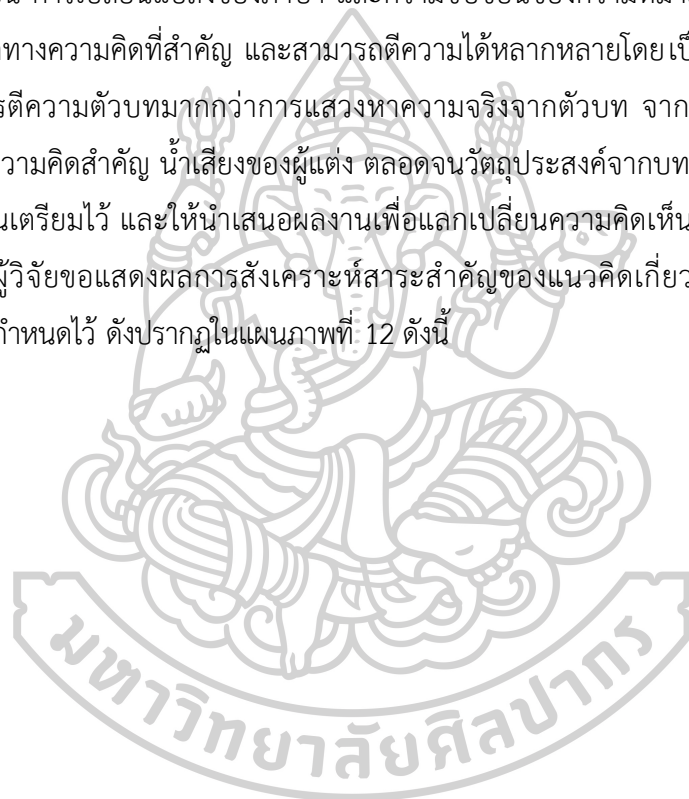
ด้วยเหตุนี้หลักการสำคัญของการรื้อสร้างจึงเป็นการวิเคราะห์การทำงานของ โครงสร้างลึกของความคิดและวัฒนธรรมตามทฤษฎีโครงสร้างนิยม มุ่งให้ผู้อ่านได้เห็นถึง การเปลี่ยนแปลงของความหมายที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ การอ่านแบบหลังทฤษฎีโครงสร้างนิยมจึง เป็นเรื่องของการตระหนักรู้ถึงความย้อนแย้งภายในตัวบท เป็นผลมาจาก “ธรรมชาติ” ของการเขียน ด้วยการนำส่วนต่าง ๆ มาประกอบ เรียงร้อยขึ้นภายใต้รหัสชุดต่าง ๆ ที่ขัดแย้งกัน สิ่งที่ได้จากการอ่าน ในแบบของทฤษฎีการรื้อสร้างจึงไม่ใช่การค้นหาความหมาย แต่คือความเป็นความเป็นไปได้ของ ความหมาย ซึ่งย่อมมีมากกว่าหนึ่งความหมาย เพราะการอ่านเป็นทั้งการเพิ่มเติม และการเข้าไปแทนที่ สวมรอย เป็นการอ่านเพื่อสลายเอกภาพของตัวบทจากภายในตัวบทเอง

ดังนั้นทฤษฎีการรื้อสร้างจึงเป็นทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ที่เน้นวิธีการอ่านตัวบท ที่ทำให้ค้นพบความหมายอื่น ๆ ที่ตัวบทกดทับเอาไว้ซึ่งความหมายอื่น ๆ นั้นหมายถึง ความคลุมเครือ ของคำหรือวลีที่มีความหมายมากกว่าสองอย่างขึ้นไปเมื่อใช้ในบริบทที่ต่างกัน แล้วดึงออกมาให้เห็น จะเป็นการรื้อสร้างของตัวบทนั้น ๆ และเผยให้เห็นความย้อนแย้งในโครงสร้างเดิม หลักการสำคัญของ การรื้อสร้าง คือ การวิเคราะห์การทำงานของโครงสร้างลึกของความคิดและวัฒนธรรมตามทฤษฎี โครงสร้างนิยม มุ่งให้ผู้อ่านได้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของความหมายที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ อีกทั้ง ยังถือได้ว่าเป็นหนึ่งในการแสดงออกทางความคิดที่สำคัญ และสามารถตีความได้หลากหลายโดยจะ เป็นการตีความตัวบทมากกว่าการแสวงหาความจริงจากตัวบท วิธีการรื้อสร้างทำได้โดยการนำเอาตัวบท มาแยกหรือแบ่งเป็นส่วนย่อย วิเคราะห์ว่าตัวบทที่ถูกแยกย่อยแล้วนี้ขึ้นอยู่กับตัวสมมติที่ได้กำหนดไว้ แล้วล่องหน้า และปลั่งทางวาทศิลป์อย่างไรบ้าง

แนวคิดที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้

การนำแนวคิดของทฤษฎีการรื้อสร้างมาใช้เป็นฐานความคิดในการพัฒนารูปแบบ การเรียนรู้ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำแนวคิดดังกล่าวมาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนากระบวนการอ่าน ตีความของผู้เรียน เพื่อสร้างเป็นขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เนื่องจากขั้นตอนของแนวคิด ของทฤษฎีการรื้อสร้าง สามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านตีความด้วยการมุ่งวิเคราะห์ตัวบท แบบรื้อสร้างเพื่อค้นหาความหมายอื่น ๆ ที่ตัวบทกดทับเอาไว้ เป็นการหาความหมายของความหมาย ที่แฝงอยู่หรือที่ซ่อนอยู่ หรืออาจจะเป็นความหมายอื่น ๆ ที่ปรากฏอยู่จากการอ่านตัวบท เพื่อนำไปใช้ ในการอ่านให้สามารถเข้าใจได้อย่างลึกซึ้งถึงเจตนาของผู้เขียนหรือเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ วิจัยวรรณกรรมต่าง ๆ ต่อไปได้ โดยในรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยได้นำแนวคิดของทฤษฎี การรื้อสร้างมาใช้ในการจัดรูปแบบการเรียนรู้ดังนี้ คือ ในขั้นแรกการอ่านตัวบทจะเป็นการกำหนด ตัวบทหรืองานเขียนที่เป็นบทอ่านทั้งร้อยแก้ว และร้อยกรองให้ผู้เรียนได้อ่านเพื่อสร้างความเข้าใจ ในเบื้องต้นว่าเนื้อหาระยะของเรื่องทีอ่านนั้นกล่าวถึงเรื่องอะไร อย่างไร โดยผู้เรียนและผู้สอนช่วยกัน ตรวจสอบคำตอบในใบงานที่กำหนดให้ร่วมกัน และอธิบายคำตอบให้ชัดเจนยิ่งขึ้น จากนั้นให้ผู้เรียน

ช่วยกันบอกความหมายของถ้อยคำ และน้ำเสียงที่ปรากฏในงานเขียนนั้นด้วยการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเพื่อหาข้อสรุปเกี่ยวกับความหมายของถ้อยคำสำนวนที่ปรากฏตามบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอในงานเขียน เพื่อเป็นการเข้าใจถึงจุดประสงค์ในการแต่งว่าคืออะไรเพื่อให้เกิดความเข้าใจอย่างชัดเจน จากนั้นก็จะให้ผู้เรียนพิจารณาค้นหาถ้อยคำ สำนวนที่แสดงแนวคิด หรือค่านิยมของตัวบทมาแยกหรือแบ่งเป็นส่วนย่อย เพื่อวิเคราะห์ว่าถ้อยคำ สำนวนที่ถูกแยกย่อยนี้มีความไม่ลงตัวของตัวบท ซึ่งอาจเป็นบางตอนของตัวบทที่มีความหมายกำกวม และไม่แน่นอน เป็นจุดที่ภาษาแปรเปลี่ยนอย่างไรบ้าง ซึ่งจะปรากฏอยู่ในใบงานที่ผู้สอนได้เตรียมไว้ จากนั้นให้ผู้เรียนร่วมกันพิจารณาถึงความไม่แน่นอน การเปลี่ยนแปลงของภาษา และความซับซ้อนของความหมาย ซึ่งถือได้ว่าเป็นหนึ่งในการแสดงออกทางความคิดที่สำคัญ และสามารถตีความได้หลากหลายโดยเป็นการใช้หลักการสำคัญ คือจะเป็นการตีความตัวบทมากกว่าการแสวงหาความจริงจากตัวบท จากนั้นผู้เรียนจะลงมือสรุปสาระสำคัญ ความคิดสำคัญ น้ำเสียงของผู้แต่ง ตลอดจนวัตถุประสงค์จากบทอ่าน ซึ่งจะปรากฏอยู่ในใบงานที่ผู้สอนเตรียมไว้ และให้นำเสนอผลงานเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และหาข้อสรุปร่วมกันอีกครั้ง ทั้งนี้ผู้วิจัยขอแสดงผลการสังเคราะห์สาระสำคัญของแนวคิดเกี่ยวกับทฤษฎีการก่อสร้างตามทีรูปแบบกำหนดไว้ ดังปรากฏในแผนภาพที่ 12 ดังนี้

แนวคิดของทฤษฎีการรื้อสร้าง ของ Jacques Derrida	สาระสำคัญของแนวคิดของทฤษฎีการรื้อสร้าง ของ Jacques Derrida
<p>ทฤษฎีการรื้อสร้าง (Deconstruction) เป็นแนวคิดที่ใช้พิจารณาตัวบท พิจารณาความหมายที่มุ่งให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางความคิด เป็นการชี้ให้เห็นข้อขัดแย้งและความไม่สอดคล้องกันของตัวบท ทำให้เห็นถึงกระบวนการการเปลี่ยนแปลงของภาษา ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้</p> <p>ทฤษฎีการรื้อสร้างเป็นวิธีการอ่านตัวบทที่ทำให้ค้นพบความหมายอื่น ๆ ที่ตัวบทกดทับเอาไว้ เป็นการหาความหมายของ ความหมายหรือความหมายอื่น ๆ (polysemy) ซึ่งความหมายอื่น ๆ นั้นหมายถึง ความคลุมเครือของคำหรือวลีที่มีความหมายมากกว่าสองอย่างขึ้นไปเมื่อใช้ในบริบทที่ต่างกัน วิธีการรื้อสร้างจะแสวงหารายละเอียดวิเคราะห์หาจุดที่ระบบกดทับไว้ให้พบแล้วดึงออกมาให้เห็นว่าตัวบทได้บดบังสิ่งที่ผู้เขียนไม่ต้องการนำมาไว้ในตัวเนื้อเรื่อง เพราะจะทำให้ขัดแย้งกับตัวเรื่อง จึงมีความย้อนแย้งทางความหมายในตัวบท มีผลทำให้ตัวบทนั้น ๆ “รื้อทำลาย” ตัวเองและหากสามารถเห็นความขัดแย้งดังกล่าวได้ ก็จะสามารถ “สร้าง” ความหมายใหม่ให้กับงานชิ้นนั้นได้</p>	<p>ทฤษฎีการรื้อสร้าง (Deconstruction) เป็นการอ่านเพื่อวิเคราะห์ตัวบทด้วยการชี้ให้เห็นถึงความย้อนแย้งภายในตัวบทนั้น ซึ่งจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงของตัวบท สิ่งที่ได้จากการอ่านในแบบของทฤษฎีการรื้อสร้างจึงไม่ใช่การค้นหาความหมาย แต่เป็นการศึกษาถึงความเป็นไปได้ของความหมาย ทั้งการเพิ่มเติม และการเข้าไปแทนที่สวมรอย เป็นการอ่านเพื่อสลายเอกภาพของตัวบทจากภายในตัวบทเอง ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้</p> <p>ทฤษฎีการรื้อสร้างเป็นทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ที่เน้นวิธีการอ่านตัวบทเพื่อวิเคราะห์หาจุดที่ระบบกดทับความหมายบางอย่างไว้ให้พบแล้วดึงออกมาเพื่อเป็นการเผยให้เห็นความย้อนแย้งในโครงสร้างเดิม มุ่งให้ผู้อ่านได้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงของความหมาย ซึ่งเป็นการแสดงออกทางความคิดที่สำคัญ และสามารถตีความได้หลากหลายโดยจะเป็นการตีความตัวบทมากกว่าการหาความจริงจากตัวบท วิธีการรื้อสร้างสามารถทำได้โดยการนำเอาตัวบทมาแยกหรือแบ่งเป็นส่วนย่อย แล้วจึงวิเคราะห์ว่าตัวบทที่ถูกแยกย่อยแล้วนี้มีความไม่ลงตัวของตัวบทอย่างไรบ้าง ซึ่งอาจเป็นบางตอนของตัวบทที่มีความหมายกำกวม และไม่แน่นอน เป็นจุดที่ภาษาแปรเปลี่ยน ผู้อ่านจะมองเห็นถึงความขัดแย้งภายในตัวบทซึ่งจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงของตัวบท และสามารถตีความสร้าง ความหมายใหม่ให้กับงานชิ้นนั้นได้</p>

แผนภาพที่ 12 ผลการสังเคราะห์สาระสำคัญของแนวคิดของทฤษฎีการรื้อสร้าง

จากแผนภาพที่ 12 จากการสังเคราะห์สาระสำคัญของแนวคิดของทฤษฎีการก่อสร้างจะเห็นได้ว่าแนวคิดทฤษฎีการก่อสร้างมีสาระสำคัญคือ เป็นทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ที่เน้นวิธีการอ่านตัวบทเพื่อวิเคราะห์หาจุดที่ระบบกีดกันความหมายบางอย่างไว้ให้พบแล้วดึงออกมาเพื่อเผยให้เห็นความย้อนแย้งในโครงสร้างเดิมเป็นการมุ่งให้ผู้อ่านได้เห็นถึงความไม่แน่นอนของภาษาที่มีการเปลี่ยนแปลง และความซับซ้อนของความหมาย ซึ่งเป็นการแสดงออกทางความคิดที่สำคัญ และสามารถตีความได้หลากหลายโดยจะเป็นการตีความตัวบทมากกว่าการหาความจริงจากตัวบท วิธีการก่อสร้างสามารถทำได้โดยการนำเอาตัวบทมาแยกหรือแบ่งเป็นส่วนย่อย แล้วจึงวิเคราะห์ว่าตัวบทที่ถูกแยกย่อยแล้วนั้นมีความไม่ลงตัวของตัวบทอย่างไร ซึ่งอาจเป็นบางตอนของตัวบทที่มีความหมายกำกวม และไม่แน่นอน เป็นจุดที่ภาษาแปรเปลี่ยน ผู้อ่านจะเห็นถึงความขัดแย้งภายในตัวบท ซึ่งจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงของตัวบท และสามารถตีความเพื่อเป็นการสร้างความหมายใหม่ให้กับงานชิ้นนั้นได้

2.2 แนวคิดวิธีการแบบสแกฟโฟลด์ (Scaffolded Instruction)

สาระสำคัญ การสอนแบบ Scaffolded instruction มีที่มาจากทฤษฎีวิวัฒนาการทางสังคมของ วีกอตสกี (Vygotsky's Sociocultural Theory) ซึ่ง Vygotsky นักจิตวิทยาชาวรัสเซีย เชื่อว่าพัฒนาการและการเรียนรู้เป็นกระบวนการทางสังคม ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเองโดยให้ความสำคัญกับบทบาทของสังคมต่อการพัฒนาทางสติปัญญาของผู้เรียน ปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และมุมมองทางวัฒนธรรมของผู้เรียนเป็นปัจจัยสำคัญต่อพัฒนาการทางสติปัญญา ผู้เรียนจะทำได้หากได้รับความช่วยเหลือจากครู หรือผู้ที่มีความสามารถมากกว่า เป้าหมายของการช่วยเหลือคือการให้ ผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานที่ผู้เรียนไม่สามารถทำให้สำเร็จได้ด้วยตนเองให้เสร็จสมบูรณ์ได้ด้วยตนเอง วิธีการช่วยเหลือจะค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงไปตามระดับความสามารถในการปฏิบัติงานของผู้เรียน โดยความช่วยเหลือจะค่อย ๆ ลดลง ในขณะที่ผู้เรียนค่อย ๆ เพิ่มความสามารถในการปฏิบัติงานด้วยตนเอง และเมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานได้ด้วยตนเองอย่างอิสระแล้ว การช่วยเหลือในการทำกิจกรรมนั้น จะยุติลง ซึ่งกระบวนการสอนที่มีวิธีการสแกฟโฟลด์เข้าไปด้วยนั้น จะต้องมีลักษณะของการร่วมกันแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนด้วยความเข้าใจกัน สร้างความอบอุ่นอย่างเป็นมิตร รวมไปถึงการจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับสภาพการเรียนรู้ ที่สำคัญคือกระตุ้นให้เด็กพยายามแก้ปัญหาจนสำเร็จได้ด้วยตนเองจนนำไปสู่การทำงานได้ด้วยตนเองในที่สุด

แนวคิดที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้

การนำกระบวนการสอนแบบสแกฟโฟลด์มาใช้ในการจัดรูปแบบการเรียนรู้ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สังเคราะห์วิธีดำเนินการของกระบวนการสอนแบบสแกฟโฟลด์ซึ่งพบว่าวิธีการสำคัญของกระบวนการนี้คือ เป็นกระบวนการของการช่วยเหลือ สนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างเป็นระบบ โดยมีผู้สอนคอยให้การช่วยเหลือ หรือผู้เรียนให้การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทั้งในส่วนของ การค้นหา

และวิเคราะห์ถ้อยคำ สำนวนที่เกิดความย้อนแย้งในตัวบท และในส่วนของ การลงมือสรุปสาระสำคัญ ความคิดสำคัญ น้ำเสียงของผู้แต่ง โดยผู้สอนจะคอยให้คำแนะนำ และชี้แนะเพื่อสะท้อนความคิดของผู้เรียน ตลอดจนช่วยเติมเต็มความคิดของผู้เรียนในการตีความให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ผู้สอนจะแจกใบงานเกี่ยวกับกระบวนการของการอ่านตีความเพื่อเป็นแนวทาง และวิธีในการอ่านตีความให้แก่ผู้เรียนให้เกิดความเข้าใจอย่างถูกต้องชัดเจนโดยผู้สอนคอยช่วยเหลือผู้เรียน เมื่อเกิดปัญหาหรือข้อสงสัยในการปฏิบัติงาน โดยเป้าหมายของการช่วยเหลือคือให้ผู้เรียนได้เป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเอง แต่ขณะเดียวกันวิธีการช่วยเหลือจะค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงไปตามระดับความสามารถในการปฏิบัติงานของผู้เรียน โดยการช่วยเหลือจะค่อย ๆ ลดลง ในขณะที่ผู้เรียน ค่อย ๆ เพิ่มความสามารถในการวิเคราะห์ และตีความตัวบทได้ด้วยตนเองในตัวบทอื่น ๆ ต่อไป และเมื่อผู้เรียนสามารถวิเคราะห์ และตีความได้ด้วยตนเองอย่างชำนาญ และคล่องตัวแล้ว การช่วยเหลือในการทำกิจกรรมนั้นจะยุติลง โดยกระบวนการสอนแบบสแกฟโฟลด์เป็นกลวิธีการเรียนอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนค่อย ๆ มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการอ่านตีความจนกระทั่งสามารถตีความได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยสามารถสังเคราะห์สาระสำคัญของกระบวนการสอนแบบสแกฟโฟลด์ได้ ดังปรากฏในแผนภาพที่ 13 ดังนี้

แนวคิดของวิธีการแบบสแกฟโฟลด์ ของ Vygotsky	สาระสำคัญของแนวคิดของวิธีการแบบ สแกฟโฟลด์ ของ Vygotsky
กระบวนการสอนแบบสแกฟโฟลด์เป็นกระบวนการที่ฝึกให้ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเอง ดำเนินงาน และแก้ปัญหาด้วยตนเอง ซึ่งผู้เรียนจะทำได้หากได้รับความช่วยเหลือจากครู หรือผู้ที่มีความสามารถมากกว่า	1. สร้างปฏิสัมพันธ์ที่ดีให้เกิดขึ้นระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้เรียน เพื่อมีโอกาสในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์กับบุคคลอื่นที่มีความสามารถมากกว่า
กระบวนการสอนแบบสแกฟโฟลด์เป็นการสนับสนุนความสามารถให้แก่ผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนได้แสดงออกในความสามารถที่แท้จริงของตนเอง หลังได้รับการช่วยเหลือจากครู หรือผู้ที่มีความสามารถมากกว่า เพื่อให้ผลงานบรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้	2. ผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานที่ผู้เรียนไม่สามารถทำให้สำเร็จได้ด้วยตนเอง ให้เสร็จสมบูรณ์ได้ด้วยตนเอง จนมองเห็น และรับรู้ถึงความสำเร็จที่แท้จริงของตนเองในขณะปฏิบัติงาน
กระบวนการสอนแบบสแกฟโฟลด์เป็นการช่วยเหลืออย่างเป็นระบบและจะค่อย ๆ ถอดถอนออกเมื่อผู้เรียนสามารถทำได้ ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง	3. ให้ผู้เรียนทำงานตามลักษณะของงานที่ผู้สอนได้ออกแบบไว้ โดยมีผู้สอนหรือผู้เรียนซึ่งมีความสามารถมากกว่าคอยให้การช่วยเหลืออย่างเป็นระบบ และเหมาะสม วิธีการช่วยเหลือจะค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงไป ตามความสามารถของผู้เรียน
กระบวนการสอนแบบสแกฟโฟลด์เป็นการช่วยเหลือ สนับสนุนให้ผู้เรียนสามารถทำงานให้สำเร็จโดยผู้เรียนอาจต้องการความช่วยเหลือมากขึ้นเมื่อผู้เรียนต้องเรียนรู้หรือพบเจอสิ่งที่ยาก และเมื่อเริ่มทำงานนั้น ๆ ได้แล้ว การช่วยเหลือสนับสนุนจะค่อย ๆ ลดลง จนกระทั่งผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานนั้น ได้ด้วยตนเอง การช่วยเหลือจึงจะยุติลง	4. ผู้เรียนค่อย ๆ เพิ่มความสามารถในการปฏิบัติงานด้วยตนเอง และเมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานได้ด้วยตนเองอย่างอิสระแล้ว การช่วยเหลือในการทำกิจกรรมนั้นจะยุติลง

แผนภาพที่ 13 ผลการสังเคราะห์สาระสำคัญของแนวคิดของวิธีการแบบสแกฟโฟลด์

จากแผนภาพที่ 13 ผลการสังเคราะห์สาระสำคัญตามแนวคิดของวิธีการแบบสแกฟโฟลด์ พบว่าวิธีการเรียนรู้แบบสแกฟโฟลด์เป็นกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นการให้ความช่วยเหลืออย่างเป็นระบบโดยมีผู้สอนคอยให้การช่วยเหลือ หรือผู้เรียนซึ่งมีความสามารถที่มากกว่าให้การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยที่ผู้สอนจะสาธิตให้ผู้เรียนได้เห็น และจัดลำดับขั้นตอนของงานที่ผู้เรียนจะต้องทำ และพยายามหาทางควบคุมปัญหา อุปสรรคที่อาจจะเกิดขึ้นได้จากการปฏิบัติกิจกรรมที่มอบหมายโดยมีการจัดกิจกรรมที่มีลักษณะการเรียนรู้แบบร่วมมือที่จะทำให้ผู้เรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกันได้ โดยมีเป้าหมายในการช่วยให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานด้วยตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดซึ่งองค์ประกอบของงานเหล่านั้นต้องอยู่ในขอบเขตที่ผู้เรียนจะสามารถทำได้ เมื่อผู้เรียนเริ่มจะปฏิบัติงานนั้นได้สำเร็จ การช่วยเหลือจะค่อย ๆ ลดลงจนกระทั่งผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานนั้นได้ด้วยตนเอง การช่วยเหลือจึงจะสิ้นสุดลงในที่สุด

3. การสังเคราะห์ขั้นตอนรูปแบบการเรียนรู้

จากสาระสำคัญของแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL นั้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการสังเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวสู่รูปแบบการเรียนรู้ดังต่อไปนี้

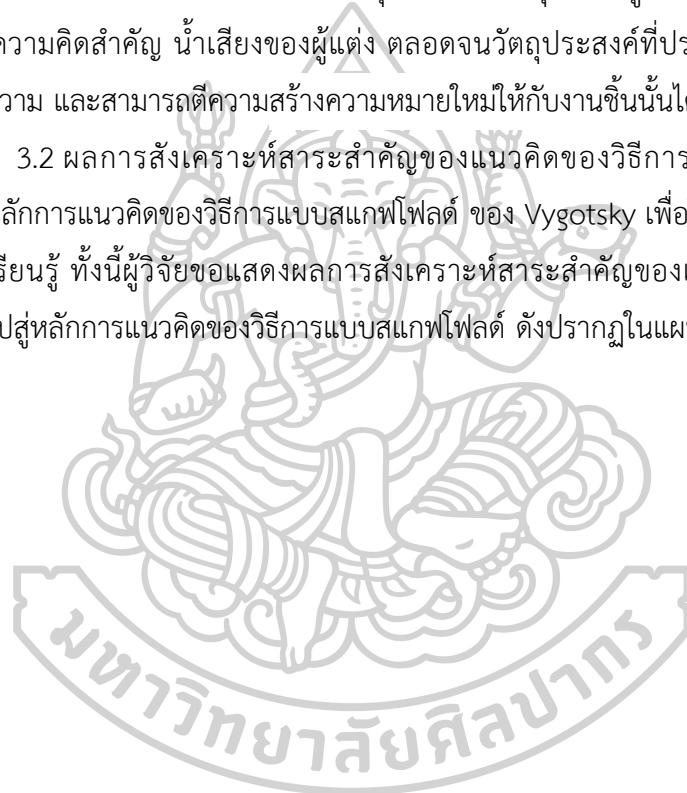
3.1 ผลการสังเคราะห์สาระสำคัญแนวคิดของทฤษฎีการรื้อสร้าง สู่หลักการแนวคิดของทฤษฎีการรื้อสร้าง เพื่อใช้เป็นแนวทางการสร้างรูปแบบการเรียนรู้ทั้งนี้ผู้วิจัยขอแสดงผลการสังเคราะห์สาระสำคัญแนวคิดของทฤษฎีการรื้อสร้างไปสู่หลักการในการสร้างรูปแบบการเรียนรู้ดังปรากฏในแผนภาพที่ 14 ดังนี้

แผนภาพที่ 14 ผลการสังเคราะห์หลักการแนวคิดของทฤษฎีการรื้อสร้างของ Jacques Derrida

จากแผนภาพที่ 14 ผลการสังเคราะห์หลักการแนวคิดของทฤษฎีการรื้อสร้างของ Jacques Derrida พบว่า หลักการแนวคิดของทฤษฎีการรื้อสร้างเพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างรูปแบบการเรียนรู้ เริ่มจากการให้ความรู้พื้นฐานเรื่องศิลปะการใช้ภาษาในงานเขียนที่จำเป็น จากนั้นผู้เรียนอ่านตัวบทเพื่อสร้างความเข้าใจเบื้องต้นในเรื่องที่อ่าน เข้ากลุ่มพิจารณาความหมายของถ้อยคำและน้ำเสียงที่ปรากฏในงานเขียนตามบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอ ผู้เรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็น จากนั้นจึงพิจารณาค้นหาถ้อยคำ สำนวนโดยแยกหรือแบ่งเป็นส่วนย่อย เพื่อวิเคราะห์และพิจารณาถึงการเปลี่ยนแปลง และความซับซ้อนของความหมายซึ่งจะเห็นถึงความย้อนแย้งภายในตัวบท ผู้เรียนร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับสมาชิกในกลุ่มเพื่อหาข้อสรุป โดยผู้เรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันสรุปสาระสำคัญ ความคิดสำคัญ น้ำเสียงของผู้แต่ง ตลอดจนวัตถุประสงค์ที่ปรากฏในงานเขียนอันจะนำไปสู่การตีความ และสามารถตีความสร้างความหมายใหม่ให้กับงานชิ้นนั้นได้

3.2 ผลการสังเคราะห์สาระสำคัญของแนวคิดของวิธีการแบบสแกฟโฟลด์ ของ Vygotsky สู่หลักการแนวคิดของวิธีการแบบสแกฟโฟลด์ ของ Vygotsky เพื่อใช้เป็นแนวทางการสร้างรูปแบบการเรียนรู้ ทั้งนี้ผู้วิจัยขอแสดงผลการสังเคราะห์สาระสำคัญของแนวคิดของวิธีการแบบสแกฟโฟลด์ ไปสู่หลักการแนวคิดของวิธีการแบบสแกฟโฟลด์ ดังปรากฏในแผนภาพที่ 15 ดังนี้

สาระสำคัญของแนวคิดของวิธีการแบบ สแกฟโฟลด์ ของ Vygotsky	หลักการแนวคิดของวิธีการแบบ สแกฟโฟลด์ ของ Vygotsky
1. สร้างปฏิสัมพันธ์ที่ดีให้เกิดขึ้นระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้เรียน เพื่อมีโอกาสในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์กับบุคคลอื่นที่มีความสามารถมากกว่า	1. ผู้สอนหรือผู้เรียนซึ่งมีความสามารถมากกว่า คอยให้การช่วยเหลือ ในการค้นหา และวิเคราะห์ถ้อยคำ ส่วนวนที่เกิดความย้อนแย้งในตัวบท มีการสนทนาซักถามข้อสงสัยในกรณีที่ยังไม่เข้าใจ หรือไม่ชัดเจน เพื่อให้เกิดกระบวนการคิดที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้น
2. ผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานที่ผู้เรียนไม่สามารถทำให้สำเร็จได้ด้วยตนเองให้เสร็จสมบูรณ์ได้ด้วยตนเอง จนมองเห็น และรับรู้ถึงความสำเร็จที่แท้จริงของตนเองในขณะที่ปฏิบัติงาน	2. ผู้สอนหรือผู้เรียนซึ่งมีความสามารถมากกว่า คอยช่วยเหลือเมื่อเกิดปัญหาหรือข้อสงสัยในการปฏิบัติงาน ผู้เรียนจะมองเห็นแนวทางในกระบวนการของการอ่านตีความ และความสำเร็จในผลงานที่ได้ลงมือปฏิบัติ หลังจากได้รับการช่วยเหลืออย่างเป็นระบบ
3. ให้ผู้เรียนทำงานตามลักษณะของงานที่ผู้สอนได้ออกแบบไว้ โดยมีผู้สอนหรือผู้เรียนซึ่งมีความสามารถมากกว่าคอยให้การช่วยเหลืออย่างเป็นระบบ และเหมาะสม วิธีการช่วยเหลือจะค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงไป ตามความสามารถของผู้เรียน	3. ผู้เรียนทำงานตามลักษณะของงานที่เหมาะสม โดยเป้าหมายของการช่วยเหลือคือให้ผู้เรียนได้เป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเอง และการช่วยเหลือจะค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงไป ตามความสามารถของผู้เรียน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถอ่านตีความได้บรรลุเป้าหมายด้วยตนเอง
4. ผู้เรียนค่อย ๆ เพิ่มความสามารถในการปฏิบัติงานด้วยตนเอง และเมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานได้ด้วยตนเองอย่างอิสระแล้วการช่วยเหลือในการทำกิจกรรมนั้นจะยุติลง	4. ผู้เรียนจะค่อย ๆ เพิ่มความสามารถในการวิเคราะห์ และตีความตัวบทได้ด้วยตนเองในตัวเองอื่น ๆ ต่อไป จากนั้นการช่วยเหลือจะยุติลงเมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานได้ด้วยตนเอง

แผนภาพที่ 15 ผลการสังเคราะห์หลักการแนวคิดของวิธีการแบบสแกฟโฟลด์ ของ Vygotsky เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างรูปแบบการเรียนรู้

จากแผนภาพที่ 15 ผลการสังเคราะห์หลักการแนวคิดของวิธีการแบบสแกฟโฟลด์ของ Vygotsky พบว่า หลักการสำคัญเพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางในการสร้างรูปแบบการเรียนรู้มีดังนี้ วิธีการเรียนรู้แบบสแกฟโฟลด์เป็นกระบวนการเรียนการสอนที่ผู้สอนหรือผู้เรียนซึ่งมีความสามารถมากกว่า คอยให้การช่วยเหลือ ในการค้นหา และวิเคราะห์ถ้อยคำ ส่วนวนที่เกิดความย้อนแย้งในตัวบท มีการสนทนาซักถามข้อสงสัยในกรณีที่ยังไม่เข้าใจ หรือไม่ชัดเจน เพื่อให้เกิดกระบวนการคิดที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้น ผู้สอนหรือผู้เรียนซึ่งมีความสามารถมากกว่า คอยช่วยเหลือเมื่อเกิดปัญหาหรือข้อสงสัยในการปฏิบัติงาน ผู้เรียนจะมองเห็นแนวทางในกระบวนการของการอ่านตีความ และความสำเร็จในผลงานที่ได้ลงมือปฏิบัติหลังจากได้รับการช่วยเหลืออย่างเป็นระบบ ผู้เรียนทำงานตามลักษณะของงานที่เหมาะสม โดยเป้าหมายของการช่วยเหลือคือให้ผู้เรียนได้เป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเอง และการช่วยเหลือจะค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงไปตามความสามารถของผู้เรียน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถอ่านตีความได้บรรลุเป้าหมายด้วยตนเอง ผู้เรียนจะค่อย ๆ เพิ่มความสามารถในการวิเคราะห์ และตีความตัวบทได้ด้วยตนเองในตัวบทอื่น ๆ ต่อไป จากนั้นการช่วยเหลือจะยุติลงเมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานได้ด้วยตนเอง

จากหลักการของรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL ได้กำหนดวัตถุประสงค์เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต โดยนำผลมาสังเคราะห์แนวทางการจัดการเรียนรู้โดยใช้ RUCES MODEL ดังปรากฏในตารางที่ 15

ตารางที่ 15 ผลการสังเคราะห์แนวทางการจัดการเรียนรู้ของรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริม
ความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES
MODEL

หลักการของรูปแบบการเรียนรู้	วัตถุประสงค์ของการเรียนรู้	กลวิธีการจัดการเรียนรู้
แนวคิดของทฤษฎีการรื้อสร้าง		
1. ผู้เรียนสร้างความเข้าใจเรื่องที่อ่านและพิจารณาความหมายของถ้อยคำ และน้ำเสียงที่ปรากฏในงานเขียนตามบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอ	ผู้เรียนสามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านและสามารถบอกความหมายของถ้อยคำ และน้ำเสียงที่ปรากฏในงานเขียนได้	ผู้เรียนทบทวนศิลปะการใช้ภาษาในงานเขียนที่จำเป็นจากใบความรู้และอ่านตัวบทที่เป็นทั้งร้อยแก้ว และร้อยกรองที่ผู้สอนกำหนดให้แล้วตอบคำถามจากใบงาน
2. ผู้เรียนวิเคราะห์เพื่อพิจารณาถึงการเปลี่ยนแปลง และความซับซ้อนของความหมาย	ผู้เรียนสามารถค้นหาถ้อยคำ สำนวนที่มีความขัดแย้งภายในตัวบท และมีความเปลี่ยนแปลงของภาษาในตัวบทได้	ผู้เรียนลงมือปฏิบัติจากใบงานที่ให้พิจารณาถ้อยคำสำนวนที่มีความขัดแย้งภายในตัวบททั้งเป็นรายกลุ่มและเป็นรายบุคคลโดยผู้สอนคอยให้ความช่วยเหลือในการชี้แนะแนวทางในการปฏิบัติงาน
3. ผู้เรียนได้เห็นถึงความขัดแย้งภายในตัวบทความไม่แน่นอนของภาษา มีการเปลี่ยนแปลง และความซับซ้อนของความหมาย	ผู้เรียนสามารถบอกถึงความขัดแย้งภายในตัวบทซึ่งจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงของตัวบท และความซับซ้อนของความหมาย	ผู้เรียนร่วมกันระดมสมองเพื่อวิเคราะห์และอภิปรายถึงความขัดแย้งภายในตัวบทจากนั้นแสดงความคิดเห็นภายในกลุ่มเพื่อมองหาความเป็นไปได้ของความหมายของตัวบท

ตารางที่ 15 ผลการสังเคราะห์แนวทางการจัดการเรียนรู้ของรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริม
ความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES
MODEL (ต่อ)

หลักการของรูปแบบการเรียนรู้	วัตถุประสงค์ของการเรียนรู้	กลวิธีการจัดการเรียนรู้
แนวคิดของทฤษฎีการรื้อสร้าง		
4. ผู้เรียนสามารถบอกจุดประสงค์ น้ำเสียง ความคิดสำคัญ ตลอดจนการทำนาย หรือ คาดคะเนผลอันอาจจะเกิดขึ้นตามมาจากการอ่านตัวบทที่กำหนดให้ได้ และแสดงออกทางความคิดได้หลากหลาย สามารถสร้างความหมายใหม่ให้กับงานชิ้นนั้นได้	ผู้เรียนสามารถบอกจุดประสงค์ น้ำเสียง ความคิดสำคัญ ตลอดจนการทำนาย หรือ คาดคะเนผลอันอาจจะเกิดขึ้นตามมา และแสดงออกทางความคิดจากการอ่านในแบบของทฤษฎีการรื้อสร้างได้	ผู้เรียนแต่ละกลุ่มอภิปรายแลกเปลี่ยนเรียนรู้แสดงความคิดเห็นในความเป็นไปได้ของความหมายของตัวบทนั้น ๆ และลงมือปฏิบัติตามใบงานที่ผู้สอนกำหนดให้
แนวคิดของวิธีการแบบสแกฟโฟลด์		
1. ผู้สอนหรือผู้เรียนซึ่งมีความสามารถมากกว่า คอยให้การช่วยเหลือ ในการค้นหา และวิเคราะห์ถ้อยคำ ส่วนวนที่เกิดความย้อนแย้งในตัวบท มีการสนทนาซักถามข้อสงสัยในกรณีที่ยังไม่เข้าใจ หรือไม่ชัดเจน เพื่อให้เกิดกระบวนการคิดที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้น	ผู้เรียนสามารถมองเห็นแนวทางในกระบวนการของการปฏิบัติงานที่ชัดเจนมากขึ้น	ผู้สอนคอยให้ความช่วยเหลือในการชี้แนะแนวทางในการค้นหา และวิเคราะห์ถ้อยคำ ส่วนวนที่เกิดความย้อนแย้งในตัวบท
2. ผู้สอนหรือผู้เรียนซึ่งมีความสามารถมากกว่า คอยช่วยเหลือเมื่อเกิดปัญหาหรือข้อสงสัยในการปฏิบัติงาน ผู้เรียนจะมองเห็นแนวทางในกระบวนการของการอ่านตีความ และความสำเร็จในผลงานที่ได้ลงมือปฏิบัติ หลังจากได้รับการช่วยเหลืออย่างเป็นระบบ	ผู้เรียนสามารถแสดงมุมมอง ความคิดในประเด็นต่าง ๆ ที่ผู้สอนกำหนดให้ได้	ผู้เรียนร่วมกันวิเคราะห์ ถ้อยคำส่วนวนที่เกิดความย้อนแย้งในตัวบทเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนความคิด และยอมรับความแตกต่างเพื่อนำไปสู่ความไว้วางใจซึ่งกันและกัน

ตารางที่ 15 ผลการสังเคราะห์แนวทางการจัดการเรียนรู้ของรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริม
ความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES
MODEL (ต่อ)

หลักการของรูปแบบการเรียนรู้	วัตถุประสงค์ของการเรียนรู้	กลวิธีการจัดการเรียนรู้
แนวคิดของวิธีการแบบสแกฟโฟลด์		
<p>3. ผู้เรียนทำงานตามลักษณะของงานที่เหมาะสม โดยเป้าหมายของการช่วยเหลือคือให้ผู้เรียนได้เป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเอง และการช่วยเหลือจะค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงไป ตามความสามารถของผู้เรียน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถอ่านตีความได้บรรลุเป้าหมายด้วยตนเอง</p>	<p>ผู้เรียนสามารถทำงานเป็นกลุ่มหรือเป็นรายบุคคลได้ตามลักษณะของงานที่ผู้สอนได้ออกแบบไว้</p>	<p>ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่มหรือเป็นรายบุคคลเกี่ยวกับการวิเคราะห์ถ้อยคำสำนวนที่เกิดความขัดแย้งในตัวบท ถ้าเป็นงานกลุ่มต้องร่วมกันวินิจฉัยคำตอบที่ถูกต้องโดยหาข้อสรุปร่วมกัน โดยมีผู้สอนคอยให้การช่วยเหลือหรือผู้เรียนซึ่งมีความสามารถมากกว่าให้การช่วยเหลือเพื่อให้ผู้เรียนได้เป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเอง วิธีการช่วยเหลือจะค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงไปตามความสามารถของผู้เรียน</p>
<p>4. ผู้เรียนจะค่อย ๆ เพิ่มความสามารถในการวิเคราะห์ และตีความตัวบทได้ด้วยตนเองในตัวบทอื่น ๆ ต่อไป จากนั้นการช่วยเหลือจะยุติลงเมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานได้ด้วยตนเอง</p>	<p>ผู้เรียนสามารถสร้างความรู้ด้วยตนเองและมีพัฒนาการทางสติปัญญา</p>	<p>ผู้เรียนทำแบบฝึกจาก ใบงานที่กำหนดให้เกี่ยวกับในแต่ละขั้นตอนของการเรียนรู้เพื่อประเมินความสามารถในการอ่านตีความ</p>

จากตารางที่ 15 จากการสังเคราะห์แนวทางการจัดการเรียนรู้ จะเห็นได้ว่ากลวิธีในการจัดการเรียนรู้คือ เริ่มจากผู้เรียนทบทวนศิลปะการใช้ภาษาในงานเขียนที่จำเป็นสำหรับการอ่านงานเขียนร้อยแก้ว ร้อยกรองจากใบความรู้ที่ผู้สอนกำหนดให้ แล้วจึงให้ผู้เรียนอ่านตัวบทเพื่อสร้างความเข้าใจเบื้องต้นว่าเรื่องที่อ่านนั้นกล่าวถึงอะไร อย่างไรโดยผู้เรียนร่วมกันอภิปราย ผู้สอนคอยให้คำชี้แนะจากนั้นผู้สอนจัดกิจกรรมกลุ่มเพื่อให้ผู้เรียนช่วยกันบอกความหมายของถ้อยคำและน้ำเสียงที่ปรากฏในงานเขียน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเพื่อหาข้อสรุปเกี่ยวกับความหมายของถ้อยคำสำนวนที่ปรากฏตามบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอในงานเขียน จากนั้นวิเคราะห์และพิจารณาถึงการเปลี่ยนแปลง และความซับซ้อนของความหมาย ซึ่งจะปรากฏอยู่ในใบงานที่ผู้สอนเตรียมไว้ ผู้สอนคอยให้ข้อเสนอแนะแนวทางในการวิเคราะห์ จากนั้นให้ผู้เรียนร่วมกันพิจารณาถึงความเปลี่ยนแปลงและความซับซ้อนของความหมาย ที่จะสามารถตีความได้หลากหลาย โดยผู้เรียนลงมือสรุปสาระสำคัญความคิดสำคัญ น้ำเสียงของผู้แต่ง ตลอดจนวัตถุประสงค์จากบทอ่าน ซึ่งจะปรากฏอยู่ในใบงานที่ผู้สอนเตรียมไว้ และให้นำเสนอผลงานเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และหาข้อสรุปร่วมกันอีกครั้ง

จากผลการสังเคราะห์กลวิธีในการจัดการเรียนรู้ของรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL สามารถนำมาสังเคราะห์สู่หลักการสำคัญของรูปแบบการเรียนรู้ได้ดังปรากฏในแผนภาพที่ 16 ดังนี้

หลักการสำคัญของรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษา

ระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL

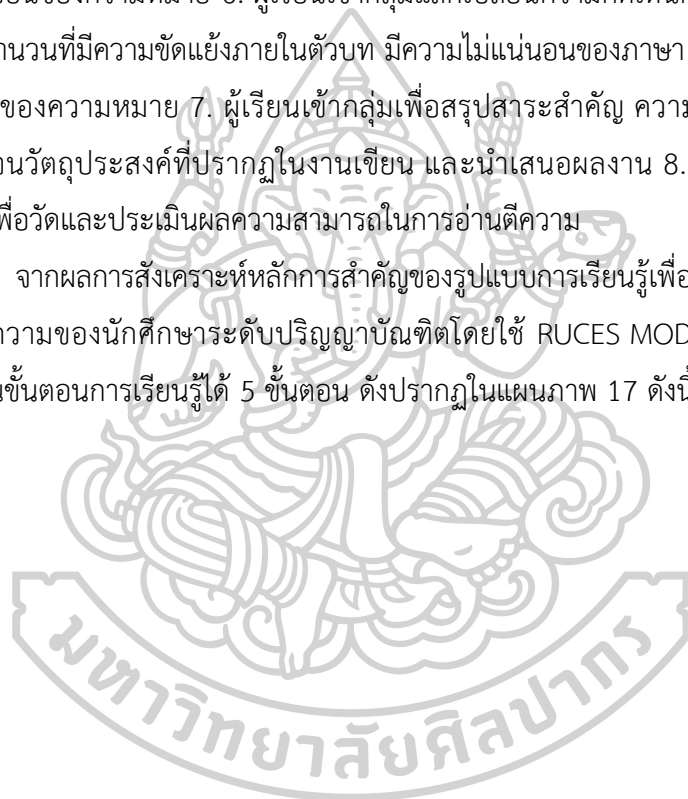
—————> หมายถึง แนวทางหลักที่นำไปสู่หลักการสำคัญ

-----> หมายถึง แนวทางรองที่นำไปสู่หลักการสำคัญ

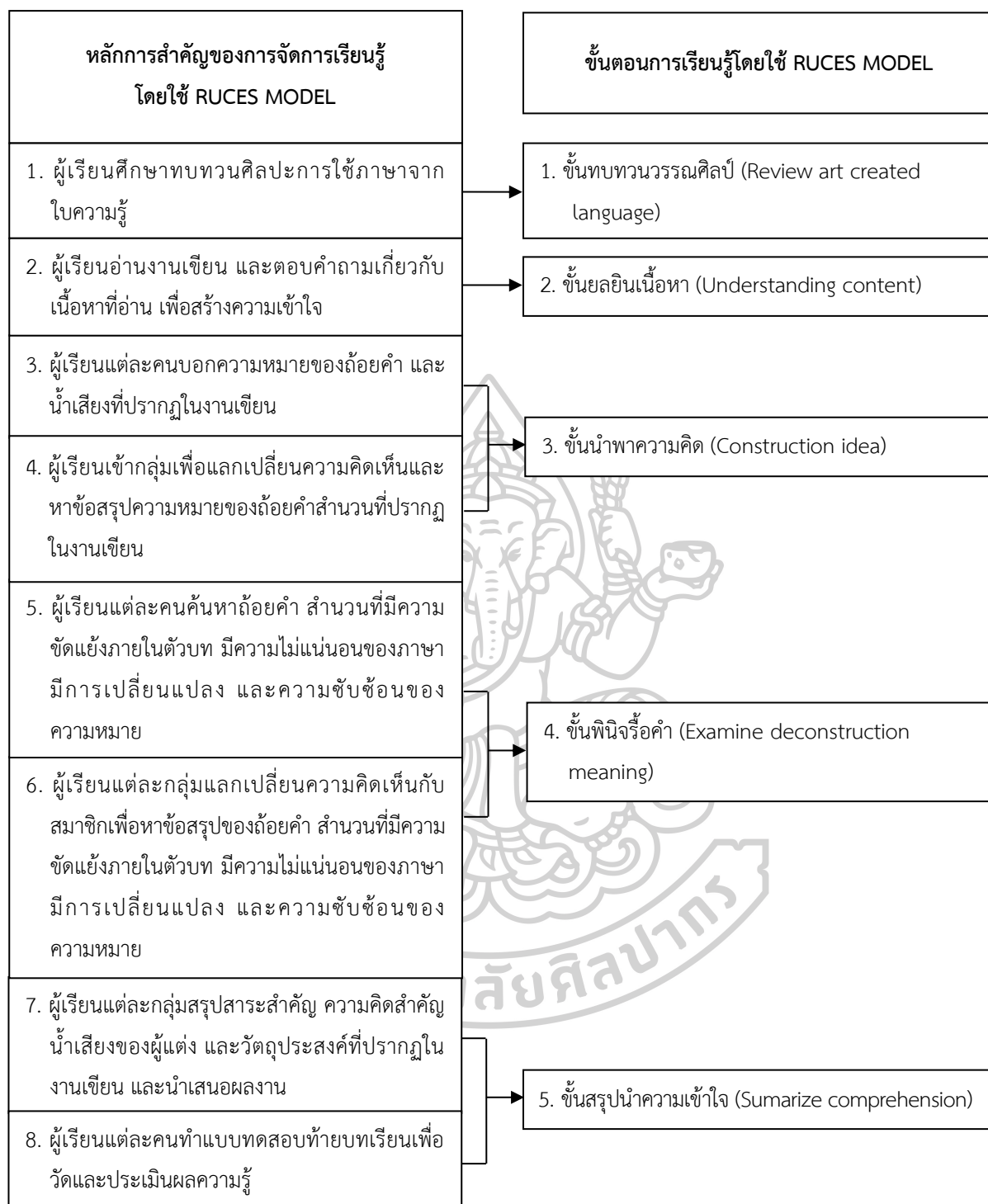
แผนภาพที่ 16 ผลการสังเคราะห์กลวิธีในการจัดการเรียนการสอนสู่หลักการของรูปแบบการเรียนรู้

จากแผนภาพที่ 16 จะเห็นได้ว่ากลวิธีในการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ RUCES MODEL สามารถสังเคราะห์เป็นหลักการสำคัญของรูปแบบการเรียนรู้ 8 ประการได้แก่ 1. ผู้เรียนศึกษา ทบทวนศิลปะการใช้ภาษาจากใบความรู้ที่กำหนดให้ 2. ผู้เรียนอ่านงานเขียน และตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาที่อ่านเพื่อสร้างความเข้าใจ 3. ผู้เรียนบอกความหมายของถ้อยคำ และน้ำเสียงที่ปรากฏในงานเขียนตามบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอไว้ 4. ผู้เรียนเข้ากลุ่มแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับสมาชิกเพื่อหาข้อสรุปความหมายของถ้อยคำสำนวนที่ปรากฏตามบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอ 5. ผู้เรียนค้นหาถ้อยคำ สำนวนที่มีความขัดแย้งภายในตัวบท มีความไม่แน่นอนของภาษา มีการเปลี่ยนแปลง และความซับซ้อนของความหมาย 6. ผู้เรียนเข้ากลุ่มแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับสมาชิกเพื่อหาข้อสรุปของถ้อยคำ สำนวนที่มีความขัดแย้งภายในตัวบท มีความไม่แน่นอนของภาษา มีการเปลี่ยนแปลง และความซับซ้อนของความหมาย 7. ผู้เรียนเข้ากลุ่มเพื่อสรุปสาระสำคัญ ความคิดสำคัญ น้ำเสียงของผู้แต่ง ตลอดจนวัตถุประสงค์ที่ปรากฏในงานเขียน และนำเสนอผลงาน 8. ผู้เรียนทำแบบทดสอบท้ายบทเรียนเพื่อวัดและประเมินผลความสามารถในการอ่านตีความ

จากผลการสังเคราะห์หลักการสำคัญของรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL ผู้วิจัยได้ดำเนินการสังเคราะห์เป็นขั้นตอนการเรียนรู้ได้ 5 ขั้นตอน ดังปรากฏในแผนภาพ 17 ดังนี้

แผนภาพที่ 17 ผลการสังเคราะห์หลักการสำคัญของรูปแบบการเรียนรู้สู่ขั้นตอนการสอนของรูปแบบ
การเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษา ระดับปริญญาบัณฑิต
โดยใช้ RUCES MODEL

จากแผนภาพที่ 17 จะเห็นได้ว่าหลักการในการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการเรียนรู้ เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL สามารถสังเคราะห์เป็นขั้นตอนการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดของทฤษฎีการรื้อสร้างร่วมกับวิธีการแบบสแกฟโฟลด์ ได้ 5 ขั้นตอนประกอบด้วย 1. ขั้นทบทวนวรรณศิลป์ (Review art created language) 2. ขั้นยลยินเนื้อหา (Understanding content) 3. ขั้นนำพาความคิด (Construction idea) 4. ขั้นพินิจรื้อคำ (Examine deconstruction meaning) และ 5. ขั้นสรุปนำความเข้าใจ (Sumarize comprehension)

จากผลการสังเคราะห์ขั้นตอนการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL ผู้วิจัยได้นำขั้นตอนของการเรียนรู้ทั้ง 5 ขั้นตอนมาเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นประกอบด้วยกิจกรรมการเรียนการสอน บทบาทผู้สอน และบทบาทผู้เรียน ดังปรากฏในตารางที่ 16 ดังนี้

ตารางที่ 16 แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของรูปแบบการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น

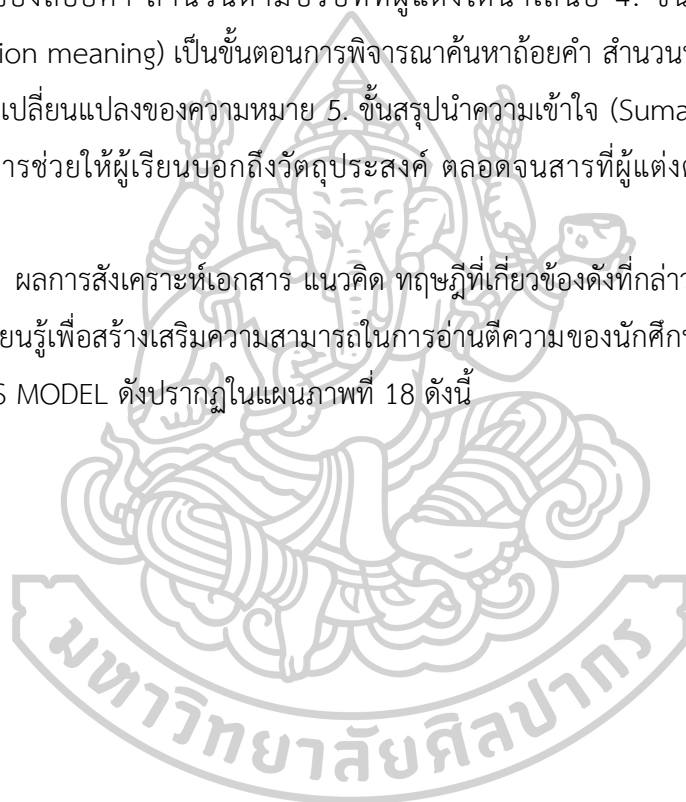
กิจกรรมการเรียนการสอน	บทบาทผู้สอน	บทบาทผู้เรียน
<p>1. ชั้นทบทวนวรรณศิลป์</p> <p>1.1 ผู้เรียนแต่ละคนศึกษาศิลปะการใช้ภาษาในงานเขียนที่เป็นแนวทางในการอ่านงานเขียนร้อยแก้ว ร้อยกรอง จากใบความรู้ที่ผู้สอนกำหนดให้</p> <p>1.2 ผู้เรียนแบ่งกลุ่มเพื่อฝึกวิเคราะห์ศิลปะการใช้ภาษาในงานเขียน จากนั้นผู้สอนเฉลยคำตอบพร้อมอธิบายเพิ่มเติมให้แก่ผู้เรียน</p>	<p>สร้างองค์ความรู้ให้ผู้เรียนโดยให้ผู้เรียนศึกษาศิลปะการใช้ภาษาในงานเขียนที่จำเป็นสำหรับการอ่านงานเขียนร้อยแก้ว ร้อยกรอง จากใบความรู้ที่ผู้สอนแจกให้</p>	<p>ศึกษาใบความรู้ในเรื่องศิลปะการใช้ภาษาในงานเขียนที่จำเป็นสำหรับการอ่านงานเขียนร้อยแก้ว ร้อยกรอง จากนั้นผู้เรียนฝึกวิเคราะห์ศิลปะการใช้ภาษาในงานเขียนในใบงานที่ผู้สอนกำหนดให้</p>
<p>2. ชั้นยลอินเนื้อหา</p> <p>2.1 ผู้เรียนแต่ละคนอ่านงานเขียนประเภทร้อยแก้ว และร้อยกรอง ในใบงานที่ผู้สอนกำหนดให้</p> <p>2.2 ผู้เรียนแต่ละคนตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาที่อ่านเพื่อสร้างความเข้าใจในเบื้องต้นตามใบงานที่ผู้สอนกำหนดให้</p> <p>2.3 ผู้เรียนและผู้สอนช่วยกันตรวจสอบคำตอบในใบงานร่วมกัน พร้อมอธิบายคำตอบให้ชัดเจนยิ่งขึ้น</p>	<p>สร้างบรรยากาศและสร้างแรงจูงใจให้กับผู้เรียนช่วยเหลือแนะนำ ให้แนวทางในการทำใบงาน</p>	<p>อ่านงานเขียนเพื่อให้เข้าใจเนื้อหา ตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาที่อ่าน เพื่อสร้างความเข้าใจในเบื้องต้น</p>
<p>3. ชั้นนำพาความคิด</p> <p>3.1 ผู้เรียนแต่ละคนบอกความหมายของถ้อยคำ และน้ำเสียงที่ปรากฏในงานเขียนตามบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอไว้ว่าเป็นอย่างไร ตามใบงาน โดยมีเลขานุการกลุ่มเป็นผู้จดบันทึกลงในใบงาน</p>	<p>กระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นต่อการพิจารณาถ้อยคำ สำนวนที่ผู้แต่งได้นำเสนอไว้ คอยชี้แนะแนวทางให้การช่วยเหลือในการปฏิบัติงาน</p>	<p>แสดงความคิดเห็นและยอมรับฟังความคิดเห็นของสมาชิกในกลุ่มเพื่อนำมาหาข้อสรุปเกี่ยวกับความหมายของถ้อยคำ สำนวนที่ปรากฏตามบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอ</p>

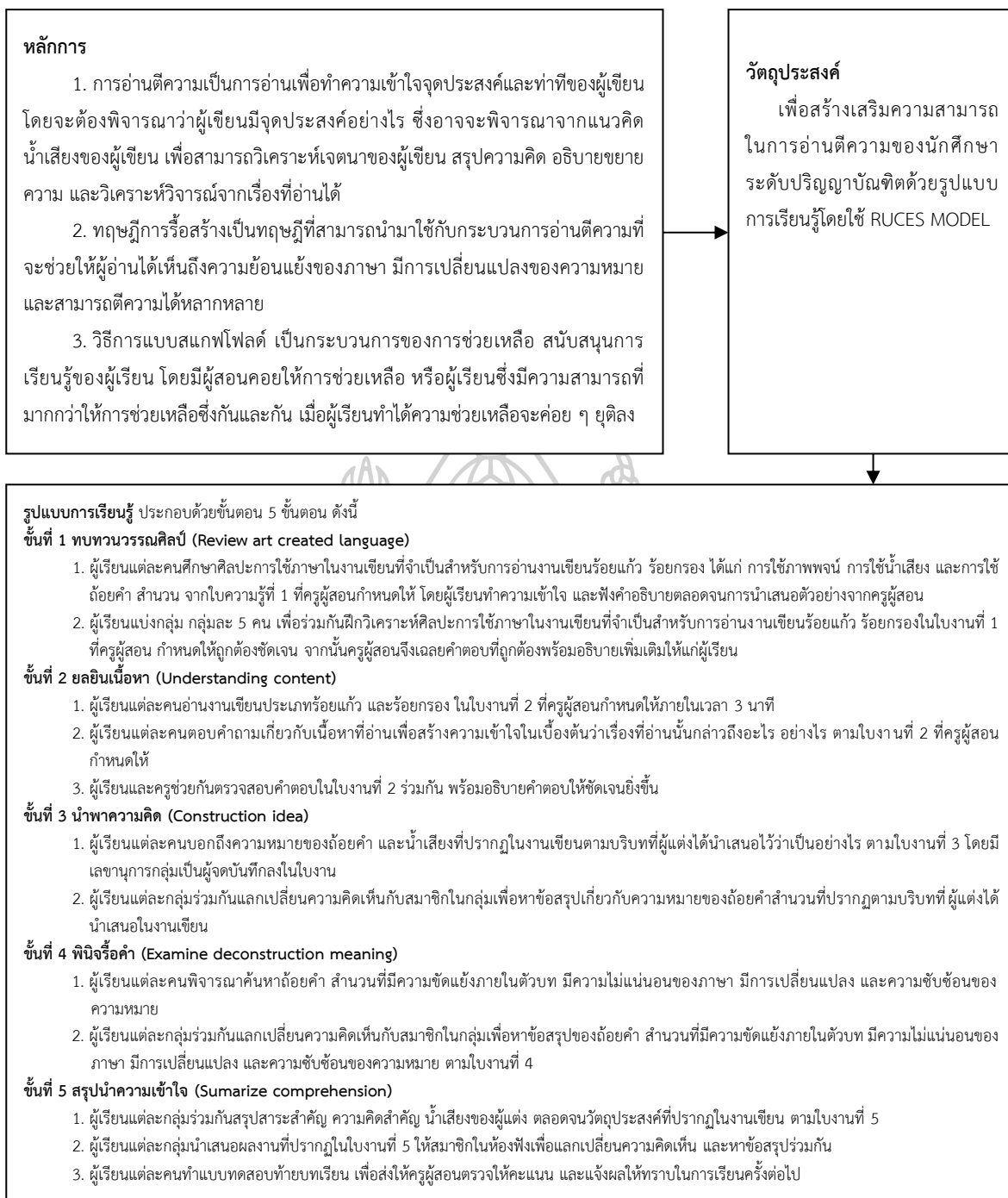
ตารางที่ 16 แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของรูปแบบการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น (ต่อ)

กิจกรรมการเรียนการสอน	บทบาทผู้สอน	บทบาทผู้เรียน
<p>3.2 ผู้เรียนแต่ละกลุ่มร่วมกัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเพื่อหาข้อสรุปเกี่ยวกับความหมายของถ้อยคำสำนวนที่ปรากฏในงานเขียน</p>		
<p>4. ขั้นพินิจถ้อยคำ</p> <p>4.1 ผู้เรียนแต่ละคนพิจารณาค้นหาถ้อยคำ สำนวนที่มีความย้อนแย้งภายในตัวบท</p> <p>4.2 ผู้เรียนแต่ละกลุ่มร่วมกัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเพื่อหาข้อสรุปของถ้อยคำ สำนวนที่มีความย้อนแย้งภายในตัวบท มีความไม่แน่นอนของภาษา มีการเปลี่ยนแปลงและความซับซ้อนของความหมาย</p>	<p>กระตุ้นการใช้ความคิดของผู้เรียนในการวิเคราะห์ และพิจารณาค้นหาถ้อยคำ สำนวน โดยผู้สอนให้ความช่วยเหลือ ให้ข้อเสนอแนะแนวทางในการวิเคราะห์</p>	<p>ค้นหาถ้อยคำ สำนวนที่มีความย้อนแย้งในตัวบท นำมาวิเคราะห์ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับสมาชิกในกลุ่มเพื่อหาข้อสรุปของถ้อยคำ สำนวนที่มีความย้อนแย้งในตัวบทนั้น ๆ</p>
<p>5. ขั้นสรุปนำความเข้าใจ</p> <p>5.1 ผู้เรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันสรุปสาระสำคัญ ความคิดสำคัญ น้ำเสียงของผู้แต่ง และวัตถุประสงค์ที่ปรากฏในงานเขียน ตามใบงาน</p> <p>5.2 ผู้เรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอผลงานเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และหาข้อสรุปร่วมกัน</p> <p>5.3 ผู้เรียนแต่ละคนทำแบบทดสอบท้ายบทเรียน เพื่อส่งให้ผู้สอนตรวจให้คะแนน และแจ้งผลให้ทราบในการเรียนครั้งต่อไป</p>	<p>ให้ความช่วยเหลือโดยการให้คำแนะนำและตรวจสอบความถูกต้องในการเชื่อมโยงความคิดของผู้เรียน</p>	<p>สรุปสาระสำคัญ ความคิดสำคัญ น้ำเสียงของผู้แต่ง ตลอดจนวัตถุประสงค์ที่ปรากฏในงานเขียนทำแบบทดสอบท้ายบทเรียน</p>

จากตารางที่ 16 จะเห็นได้ว่าแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของรูปแบบการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น ประกอบด้วยกิจกรรมการเรียนการสอน บทบาทผู้สอนและบทบาทผู้เรียน โดยมีขั้นตอนหลัก 5 ขั้นตอนได้แก่ 1. ขั้นทบทวนวรรณศิลป์ (Review art created language) เป็นการศึกษา ทบทวนศิลปะการใช้ภาษาในงานเขียนที่จำเป็นสำหรับการอ่านงานเขียนร้อยแก้ว ร้อยกรอง ซึ่งเป็นเครื่องมือสำคัญในการอ่าน 2. ขั้นยลยินเนื้อหา (Understanding content) เป็นการทำงานเขียนทั้งประเภทร้อยแก้ว และร้อยกรอง เพื่อให้เข้าใจเนื้อหาของสารที่ผู้แต่งต้องการสื่อมายังผู้อ่าน 3. ขั้นนำพาความคิด (Construction idea) เป็นขั้นตอนในการอ่านงานเขียนเพื่อบอกความหมายของถ้อยคำ สำนวนตามบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอ 4. ขั้นพินิจรื้อคำ (Examine deconstruction meaning) เป็นขั้นตอนการพิจารณาค้นหาถ้อยคำ สำนวนที่มีความย้อนแย้งภายในตัวบท มีความเปลี่ยนแปลงของความหมาย 5. ขั้นสรุปนำความเข้าใจ (Sumarize comprehension) เป็นขั้นตอนการช่วยให้ผู้เรียนบอกถึงวัตถุประสงค์ ตลอดจนสารที่ผู้แต่งต้องการจะสื่อความหมายยังผู้อ่าน

ผลการสังเคราะห์เอกสาร แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องตั้งที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต โดยใช้ RUCES MODEL ดังปรากฏในแผนภาพที่ 18 ดังนี้

แผนภาพที่ 18 รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL

4. ผลของกระบวนการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้

การวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL เป็นการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) ผู้วิจัยได้พัฒนารูปแบบการเรียนรู้ตามกระบวนการ 4 ขั้นตอนได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 การวิจัย (Research: R₁) เป็นการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนา (Development: D₁) เป็นการออกแบบและพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ ขั้นตอนที่ 3 การวิจัย (Research: R₂) เป็นการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้ และขั้นตอนที่ 4 การพัฒนา (Development: D₂) เป็นการประเมินประสิทธิภาพรูปแบบการเรียนรู้ ซึ่งจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอนของกระบวนการพัฒนาดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 การวิจัย (Research: R₁) เป็นการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน ด้วยการวิเคราะห์ปัญหาในการอ่านตีความสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาและเก็บรวบรวมข้อมูลตามวิธีการดังนี้

1.1 ศึกษาปัญหาเพื่อใช้ในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้การอ่านตีความ โดยวิธีการดังนี้

1.1.1 สัมภาษณ์ผู้สอนเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนในหัวข้อเรื่องการอ่านตีความในระดับอุดมศึกษาจากมหาวิทยาลัยราชภัฏต่าง ๆ จำนวน 5 คน โดยใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง

1.1.2 สัมภาษณ์ความคิดเห็นด้านการอ่านตีความของนักศึกษาซึ่งเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี ที่เคยผ่านการเรียนด้านการอ่านตีความมาแล้ว จำนวน 15 คน โดยใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1.1.3 วิเคราะห์เอกสารข้อมูลพื้นฐานสำหรับการวิเคราะห์แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ และการจัดการเรียนรู้สร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความ

1.2 ผลการวิเคราะห์ปัญหาในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต จากการสัมภาษณ์ผู้สอนในระดับอุดมศึกษาจากมหาวิทยาลัยราชภัฏต่าง ๆ จำนวน 5 คน โดยใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง ผู้วิจัยได้สรุปประเด็นความคิดเห็นในหัวข้อต่าง ๆ ที่ได้จากการสัมภาษณ์ โดยสรุปผลได้ดังนี้

นักศึกษามีพื้นฐานความรู้ในการอ่านตีความค่อนข้างน้อย ขาดความรู้ทางภาษา คำศัพท์ และทักษะในการตีความ ผู้เรียนไม่เห็นความสำคัญของการอ่าน ทำให้อ่านหนังสือน้อย จึงทำให้ไม่มีคลังคำศัพท์มากนัก และไม่ทราบความหมายแฝงของคำบางคำที่ปรากฏในเนื้อหา จึงส่งผลให้ไม่เข้าใจสาระสำคัญหรือแนวคิดสำคัญที่อยู่ในบทอ่าน ไม่เข้าใจจุดมุ่งหมายในการเขียนของผู้แต่ง เมื่อเรียนการอ่านตีความผู้เรียนจะอธิบายแบบการถอดความมากกว่าที่จะอธิบายถึงความหมายที่ซ่อนอยู่ ทำให้ไม่สามารถตีความตามเจตนาของผู้เขียนได้ถูกต้อง อีกทั้งไม่สามารถเชื่อมโยง หรือลำดับความคิด

ได้ ผู้สอนจะต้องใช้วิธีการหรือเลือกสื่อที่หลากหลาย เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน เลือกสารที่เป็นปัจจุบัน หรือใกล้เคียงกับสถานการณ์ปัจจุบันมากที่สุดจะเป็นการช่วยพัฒนาผู้เรียนให้ผู้เรียนสามารถตีความสารนั้น ๆ ได้

1.3 ผลการวิเคราะห์การเรียนรู้ด้านการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตจากการสัมภาษณ์เกี่ยวกับปัญหาจากการเรียนรู้ด้านการอ่านตีความจากนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี ที่เคยผ่านการเรียนด้านการอ่านตีความมาแล้ว จำนวน 15 คน พบว่า

ปัญหาคือการใช้ภาษาของผู้เขียนในการสื่อความ อ่านแล้วไม่เข้าใจ ตีความไม่ได้ และไม่เข้าใจจุดประสงค์ของผู้เขียน เนื่องจากผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ที่จำเป็นในการอ่านตีความค่อนข้างน้อย ไม่เข้าใจกระบวนการของการอ่านตีความ ขาดทักษะการอ่านตีความ และขาดความรู้ทางภาษา อีกทั้งผู้สอนเลือกเรื่องที่จะให้อ่านและฝึกตีความจากเรื่องค่อนข้างยาก และไกลตัว ผู้สอนอาจมีการสอนที่ไม่เป็นระบบ ไม่มีเทคนิค และสื่อประกอบการสอนที่หลากหลายที่จะสอดคล้องกับการฝึกการอ่านตีความ

จากการดำเนินการเก็บข้อมูลทั้งจากผู้สอนและนักศึกษา ผู้วิจัยสามารถสรุปถึงสภาพปัญหาของการจัดการเรียนรู้การอ่านตีความสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตได้ว่าปัญหาที่เกิดขึ้นมี 2 ประเด็น ได้แก่

1. ปัญหาจากตัวผู้สอน คือ ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของผู้สอนนั้นไม่มีวิธีการหรือขั้นตอนในการสร้างความรู้อย่างเป็นระบบที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการอ่านตีความ รวมไปถึงการเลือกใช้สื่อการสอนคือตัวบทที่นำมาให้ผู้เรียนอ่านไกลตัวผู้เรียนเกินไปทำให้เกิดความเบื่อหน่าย และไม่สนใจเรียน

2. ปัญหาจากตัวผู้เรียน คือ ผู้เรียนขาดประสบการณ์ในการอ่านเนื่องจากอ่านหนังสือน้อย ขาดความรู้ทางภาษา ทำให้ไม่ทราบความหมายแฝงของคำบางคำที่ปรากฏในเนื้อหา จึงไม่สามารถตีความตามเจตนา หรือจุดประสงค์ของผู้เขียนได้ อีกทั้งกระบวนการจัดการเรียนรู้ไม่เป็นขั้นตอนขาดแรงจูงใจในการเรียน เบื่อหน่ายไม่อยากเรียน

ผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่า แนวทางในการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริม และพัฒนาความสามารถในการอ่านตีความคือ ควรมีแนวทางในการอ่านตีความให้ผู้เรียนได้ยึดเป็นหลักในการตีความซึ่งจะทำให้การเข้าถึงสาระสำคัญหรือแนวคิดสำคัญที่อยู่ในบทอ่านที่ผู้เรียนมองว่าเป็นเรื่องยากนั้นให้เป็นเรื่องง่ายและเรียนรู้ได้อย่างสนุกและสามารถนำไปปรับใช้ในการดำเนินชีวิตได้

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนา (Development: D₁) เป็นการออกแบบและพัฒนารูปแบบการเรียนรู้

ผู้วิจัยได้ออกแบบและพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL และนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบประเมินความสอดคล้องของรูปแบบการเรียนรู้โดยใช้แบบประเมินความสอดคล้องที่มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับของ Likert (Likert Five Rating Scales) จำนวน 5 คน และพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ได้แก่ รูปแบบการเรียนรู้ คู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านตีความและเกณฑ์การวัดแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้ และแบบบันทึกสะท้อนการเรียนรู้ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

2.1 ผลการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL

จากการวิเคราะห์ผลการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL ผู้วิจัยสามารถแสดงรายละเอียดดังแผนภาพที่ 18 ได้ดังนี้

1. หลักการของรูปแบบการเรียนรู้ (Principles)

1.1 การอ่านตีความเป็นการอ่านเพื่อทำความเข้าใจจุดประสงค์และท่าทีของผู้เขียนโดยจะต้องพิจารณาว่าผู้เขียนมีจุดประสงค์อย่างไร ซึ่งอาจจะพิจารณาจากแนวคิด น้ำเสียงของผู้เขียน เพื่อสามารถวิเคราะห์เจตนาของผู้เขียน สรุปความคิด อธิบายขยายความ และวิเคราะห์วิจารณ์จากเรื่องที่อ่านได้

1.2 ทฤษฎีการรื้อสร้างเป็นทฤษฎีที่สามารถนำมาใช้กับกระบวนการอ่านตีความที่จะช่วยให้ผู้อ่านได้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงของความหมาย และสามารถตีความได้หลากหลาย

1.3 วิธีการแบบสแกฟโฟลด์ เป็นกระบวนการของการช่วยเหลือ สนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยมีผู้สอนคอยให้การช่วยเหลือ หรือผู้เรียนซึ่งมีความสามารถที่มากกว่าให้การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เมื่อผู้เรียนทำได้ความช่วยเหลือจะค่อย ๆ ยุติลง

2. วัตถุประสงค์ของรูปแบบการเรียนรู้

เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL

3. รูปแบบกระบวนการเรียนรู้

ขั้นที่ 1 ทบทวนวรรณศิลป์ (Review art created language) เป็นการศึกษา ทบทวนศิลปะการใช้ภาษาในงานเขียนที่จำเป็นสำหรับการอ่านงานเขียนร้อยแก้ว ร้อยกรอง ซึ่งเป็น เครื่องมือสำคัญในการอ่าน

1. ผู้เรียนแต่ละคนศึกษาศิลปะการใช้ภาษาในงานเขียนที่จำเป็น สำหรับการอ่านงานเขียนร้อยแก้ว ร้อยกรอง ได้แก่ การใช้ภาพพจน์ การใช้น้ำเสียง และการใช้ถ้อยคำ สำนวน จากใบความรู้ที่ 1 ที่ครูผู้สอนกำหนดให้ โดยผู้เรียนทำความเข้าใจ และฟังคำอธิบายตลอดจน การนำเสนอตัวอย่างจากครูผู้สอน

2. ผู้เรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน เพื่อร่วมกันฝึกวิเคราะห์ศิลปะ การใช้ภาษาในงานเขียนที่จำเป็นสำหรับการอ่านงานเขียนร้อยแก้ว ร้อยกรองในใบงานที่ 1 ที่ครูผู้สอน กำหนดให้ถูกต้องชัดเจน จากนั้นครูผู้สอนจึงเฉลยคำตอบที่ถูกต้องพร้อมอธิบายเพิ่มเติมให้แก่ผู้เรียน

ขั้นที่ 2 ยลยินเนื้อหา (Understanding content) เป็นการศึกษาอ่านงานเขียน ทั้งประเภทร้อยแก้ว และร้อยกรอง เพื่อให้เข้าใจเนื้อหาของสารที่ผู้แต่งต้องการสื่อมายังผู้อ่าน

1. ผู้เรียนแต่ละคนอ่านงานเขียนประเภทร้อยแก้ว และร้อยกรอง ใน ใบงานที่ 2 ที่ครูผู้สอนกำหนดให้ภายในเวลา 3 นาที

2. ผู้เรียนแต่ละคนตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาที่อ่านเพื่อสร้างความ เข้าใจในเบื้องต้นว่าเรื่องที่อ่านนั้นกล่าวถึงอะไร อย่างไร ตามใบงานที่ 2 ที่ครูผู้สอนกำหนดให้

3. ผู้เรียนและครูช่วยกันตรวจสอบคำตอบในใบงานที่ 2 ร่วมกัน พร้อมอธิบายคำตอบให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ขั้นที่ 3 นำพาความคิด (Construction idea) เป็นขั้นตอนในการอ่านงาน เขียนเพื่อบอกความหมายของถ้อยคำ สำนวนที่แสดงวาทกรรม แนวคิด หรือค่านิยมของบทอ่าน

1. ผู้เรียนแต่ละคนบอกถึงความหมายของถ้อยคำ และน้ำเสียง ที่ปรากฏในงานเขียนตามบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอไว้ว่าเป็นอย่างไร ตามใบงานที่ 3 โดยมีเลขานุการ กลุ่มเป็นผู้จดบันทึกลงในใบงาน

2. ผู้เรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับสมาชิก ในกลุ่มเพื่อหาข้อสรุปเกี่ยวกับความหมายของถ้อยคำสำนวนที่ปรากฏตามบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอ ในงานเขียน

ขั้นที่ 4 พินิจรื้อคำ (Examine deconstruction meaning) เป็นขั้นตอน การพิจารณาค้นหาถ้อยคำ สำนวนที่มีความขัดแย้งภายในตัวบท มีความไม่แน่นอนของภาษา มีการ เปลี่ยนแปลง และความซับซ้อนของความหมาย

1. ผู้เรียนแต่ละคนพิจารณาค้นหาถ้อยคำ สำนวนที่มีความขัดแย้ง ภายในตัวบท มีความไม่แน่นอนของภาษา มีการเปลี่ยนแปลง และความซับซ้อนของความหมาย

2. ผู้เรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับสมาชิกในกลุ่มเพื่อหาข้อสรุปของถ้อยคำ สำนวนที่มีความขัดแย้งภายในตัวบท มีความไม่แน่นอนของภาษา มีการเปลี่ยนแปลง และความซับซ้อนของความหมาย ตามใบงานที่ 4

ขั้นที่ 5 สรุปนำความเข้าใจ (Sumarize comprehension) เป็นขั้นตอนการช่วยให้ผู้เรียนบอกถึงวัตถุประสงค์ ตลอดจนสารที่ผู้แต่งต้องการจะสื่อความคิดมายังผู้อ่าน

1. ผู้เรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันสรุปสาระสำคัญ ความคิดสำคัญ น้ำเสียงของผู้แต่ง ตลอดจนวัตถุประสงค์ที่ปรากฏในงานเขียน ตามใบงานที่ 5

2. ผู้เรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอผลงานที่ปรากฏในใบงานที่ 5 ให้สมาชิกในห้องฟังเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และหาข้อสรุปร่วมกัน

3. ผู้เรียนแต่ละคนทำแบบทดสอบท้ายบทเรียน เพื่อส่งให้ครูผู้สอนตรวจให้คะแนน และแจ้งผลให้ทราบในการเรียนครั้งต่อไป

4. เงื่อนไขการนำรูปแบบการเรียนรู้ไปใช้

การนำรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL ไปใช้จะต้องคำนึงถึงส่วนที่เป็นเงื่อนไข ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่จะช่วยส่งเสริมให้การดำเนินการตามกระบวนการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบการเรียนรู้ มีความเป็นไปได้สำหรับการนำไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผลมากยิ่งขึ้นดังต่อไปนี้

4.1 ระบบสังคม (Social System)

การจัดการเรียนรู้ผู้เรียนมีการสร้างบรรยากาศของการเรียนรู้ในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นภายในกลุ่มมีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย มีความใส่ใจในการฝึกปฏิบัติและสร้างความรู้ด้วยตนเอง อีกทั้งมีปฏิสัมพันธ์กับผู้สอนอย่างต่อเนื่อง

4.2 ระบบสนับสนุน (Support System)

การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบดังกล่าวผู้สอนต้องจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์ในการเรียนให้เพียงพอกับความต้องการของผู้เรียนทั้งรายบุคคลและรายกลุ่ม รวมทั้งจัดทำใบความรู้ที่สอดคล้องและเหมาะสมกับผู้เรียนโดยคำนึงความพร้อมและความสามารถ อีกทั้งความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน เพื่อเป็นการจัดบรรยากาศในการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเกิดแนวทางในการสร้างผลงานของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4.3 หลักการตอบสนอง (Principle of Reaction)

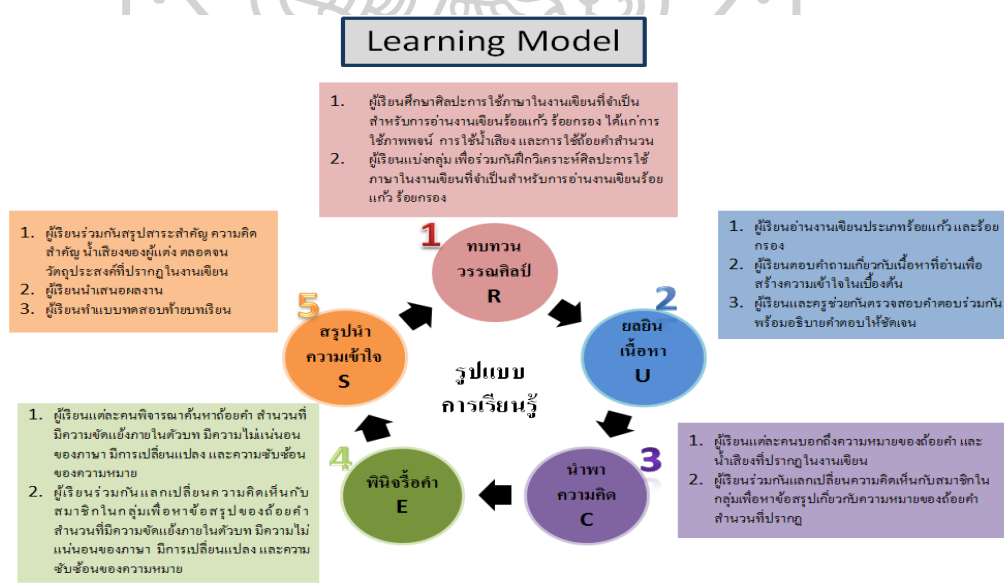
การนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวไปใช้ต้องคำนึงถึงการตอบสนองของนักศึกษาในระหว่างการเรียนรู้ดังนี้

1. ผู้สอนต้องกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนตลอดเวลา เพื่อให้ผู้เรียนตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด
2. ผู้สอนต้องกระตุ้นความคิดของผู้เรียนทั้งรายบุคคลและกลุ่ม อีกทั้งช่วยเหลือเพิ่มเติมข้อมูล เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสร้างความรู้และนำไปใช้ในการอ่านตีความได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด
3. ผู้สอนต้องดูแลให้ผู้เรียนทุกคนได้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กันภายในกลุ่ม อีกทั้งต้องให้คำแนะนำ ปรึกษาช่วยเหลือซึ่งกันและกันเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความ ของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL	
หลักการ (Principles) <ol style="list-style-type: none"> 1. การอ่านตีความเป็นการอ่านเพื่อทำความเข้าใจจุดประสงค์และท่าทีของผู้เขียนโดยจะต้องพิจารณาว่าผู้เขียนมีจุดประสงค์อย่างไร ซึ่งอาจจะพิจารณาจากแนวคิด น้ำเสียงของผู้เขียน เพื่อสามารถวิเคราะห์เจตนาของผู้เขียน สรุปความคิด อธิบายขยายความ และวิเคราะห์วิจารณ์จากเรื่องที่อ่านได้ 2. ทฤษฎีการรื้อสร้างเป็นทฤษฎีที่สามารถนำมาใช้กับกระบวนการอ่านตีความที่จะช่วยให้ผู้อ่านได้เห็นถึงความขัดแย้งของภาษา มีการเปลี่ยนแปลง และความซับซ้อนของความหมาย และสามารถตีความได้หลากหลาย 3. วิธีการแบบสหภาพโพลส์ เป็นกระบวนการของการช่วยเหลือ สนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างเป็นระบบ โดยมีผู้สอนคอยให้การช่วยเหลือ หรือผู้เรียนซึ่งมีความสามารถที่มากกว่าให้การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน 	
วัตถุประสงค์ (Goals) เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL	
ระบบสังคม (Social System) รูปแบบการเรียนรู้ดังกล่าว มีระบบสังคม ดังนี้ ผู้เรียนมีการสร้างบรรยากาศของการเรียนรู้ ในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นภายในกลุ่ม มีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย มีความใส่ใจในการศึกษาปฏิบัติและสร้างความรู้ด้วยตนเอง อีกทั้งมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นอย่างต่อเนื่อง	ระบบสนับสนุน (Support System) การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบดังกล่าวผู้สอนต้องจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์ในการเรียนให้เพียงพอกับความต้องการของผู้เรียนทั้งรายบุคคลและรายกลุ่ม รวมทั้งจัดทำใบความรู้ที่สอดคล้องและเหมาะสมกับผู้เรียนโดยคำนึงความพร้อมและความสามารถอีกทั้งความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน เพื่อเป็นการจัดบรรยากาศในการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเกิดแนวทางการสร้างผลงานของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ
หลักการตอบสนอง (Principle of Reaction) การนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวไปใช้ ต้องคำนึงถึงการตอบสนองของนักศึกษาในระหว่างการเรียนรู้ดังนี้ <ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้สอนต้องกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนตลอดเวลา เพื่อให้ผู้เรียนตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด 2. ผู้สอนต้องกระตุ้นความคิดของผู้เรียนทั้งรายบุคคลและกลุ่ม อีกทั้งช่วยเหลือเพิ่มเติมข้อมูล เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสร้างความรู้ และนำไปใช้ในการอ่านตีความได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด 3. ผู้สอนต้องดูแลให้ผู้เรียนทุกคนได้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กันภายในกลุ่ม อีกทั้งต้องให้คำแนะนำ ปรึกษาช่วยเหลือซึ่งกันและกันเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ 	

แผนภาพที่ 19 รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL

2.2 ผลการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL

จากการประเมินคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของรูปแบบการเรียนรู้โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับของ Likert (Likert Five Scales) พบว่ามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.93 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.16 ดังปรากฏในตารางที่ 17

ตารางที่ 17 แสดงผลการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					$\bar{X}$	S.D.	แปลความ
	1	2	3	4	5			
1. หลักการของรูปแบบการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้อง	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด
2. วัตถุประสงค์ของรูปแบบการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับหลักการ	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด
3. ขั้นตอนของรูปแบบการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้อง	5	5	4	5	5	4.80	0.45	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด
4. ขั้นตอนของรูปแบบการเรียนรู้มีความเหมาะสมสามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนได้จริง	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด

ตารางที่ 17 แสดงผลการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					$\bar{X}$	S.D.	แปลความ
	1	2	3	4	5			
5. ขั้นตอนที่ 1 ทบทวนวรรณศิลป์ มีความเหมาะสมช่วยในการทบทวนศิลปะการใช้ภาษาในงานเขียนได้เป็นอย่างดี	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด
6. ขั้นตอนที่ 2 ยลยินเนื้อหา มีความเหมาะสม ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาของสารที่ผู้แต่งต้องการสื่อมาซึ่งผู้อ่านได้อย่างชัดเจน	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด
7. ขั้นตอนที่ 3 นำพาความคิด มีความเหมาะสม ช่วยให้ผู้เรียนสร้างความเข้าใจถึงความหมายของถ้อยคำและน้ำเสียงที่ปรากฏในงานเขียนได้อย่างชัดเจน	5	5	4	5	5	4.80	0.45	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด
8. ขั้นตอนที่ 4 พิสูจน์คำ มีความเหมาะสม ช่วยให้ผู้เรียนสามารถค้นหาถ้อยคำสำนวนที่มีความขัดแย้งภายในตัวบท มีความไม่แน่นอนของภาษา ของบทอ่านได้	5	5	4	5	5	4.80	0.45	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด

ตารางที่ 17 แสดงผลการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					- X	S.D.	แปลความ
	1	2	3	4	5			
9. ขั้นตอนที่ 5 สรุปนำความเข้าใจ มีความเหมาะสมช่วยให้ผู้เรียนบอกถึงวัตถุประสงค์ ตลอดจนสารที่ผู้แต่งต้องการจะสื่อความคิดมายังผู้อ่านในงานเขียน อีกทั้งแสดงความคิดเห็นเชิงวิเคราะห์และนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงได้	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด
10. รูปแบบการเรียนรู้นี้สามารถนำไปใช้ปฏิบัติการสอนได้จริงใน ชั้นเรียน	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด
11. ผลที่เกิดขึ้นจากการใช้รูปแบบมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของรูปแบบการเรียนรู้	5	5	4	5	5	4.80	0.45	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด
รวม						4.93	0.16	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด

จากตารางที่ 17 พบว่าผลการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของ นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับของ Likert (Likert Five Scales) จากผู้เชี่ยวชาญ 5 คน พบว่า รูปแบบการเรียนรู้มีความสอดคล้อง เหมาะสมโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.93 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.16 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดคือ ค่าเฉลี่ยมากกว่า 3.50 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานน้อยกว่า 1.00

2.3 ผลการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของเครื่องมือที่ใช้ในการประกอบรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL ได้แก่

2.3.1 จากการประเมินคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของคู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของ นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน โดยใช้มาตราส่วน ประเมินค่า 5 ระดับของ Likert (Likert Five Rating Scales) พบว่ามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.76 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.39 ดังปรากฏในตารางที่ 18

ตารางที่ 18 แสดงผลการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของ คู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของ นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					$\bar{X}$	S.D.	แปลความ
	1	2	3	4	5			
1. คู่มือฉบับนี้มีองค์ประกอบ ครบถ้วนที่ครูผู้สอนต้อง รับทราบก่อนนำรูปแบบการ เรียนรู้ไปใช้	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มีความ สอดคล้อง เหมาะสม มากที่สุด
2. คู่มือฉบับนี้มีองค์ประกอบที่ใช้ อธิบายแนวทางการใช้รูปแบบ การเรียนรู้ได้อย่างเป็นลำดับ ขั้นตอนที่ชัดเจน เหมาะสม	5	4	4	5	5	4.60	0.55	มีความ สอดคล้อง เหมาะสม มากที่สุด

ตารางที่ 18 แสดงผลการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของคู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					$\bar{X}$	S.D.	แปลความ
	1	2	3	4	5			
3. คู่มือฉบับนี้อธิบายความเป็นมาของรูปแบบการเรียนรู้ได้อย่างชัดเจน	5	5	4	5	5	4.80	0.45	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด
4. คู่มือฉบับนี้ระบุถึงทฤษฎีที่ใช้เป็นฐานความคิดในการสร้างรูปแบบการเรียนรู้ได้อย่างชัดเจน	5	5	4	5	5	4.80	0.45	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด
5. คู่มือฉบับนี้มีการนำเสนอเงื่อนไขของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่เหมาะสมชัดเจน	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด
6. คู่มือฉบับนี้อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างแนวคิดและทฤษฎีที่ใช้การพัฒนา รูปแบบการเรียนรู้ที่ชัดเจน	5	4	4	5	5	4.60	0.55	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด
7. คู่มือฉบับนี้อธิบายสาระสำคัญของรูปแบบการเรียนรู้ได้อย่างชัดเจน	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด
8. คู่มือฉบับนี้เสนอแนวทางในการจัดการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด

ตารางที่ 18 แสดงผลการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของคู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					$\bar{X}$	S.D.	แปลความ
	1	2	3	4	5			
9. คู่มือฉบับนี้ระบุเกณฑ์การประเมินผลงานการอ่านตีความได้อย่างเหมาะสม	5	5	4	5	5	4.80	0.45	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด
10. เกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินผลการอ่านตีความสามารถนำไปใช้ได้จริง	5	4	3	5	5	4.40	0.89	มีความสอดคล้องเหมาะสมมาก
11. คู่มือฉบับนี้อธิบายได้ชัดเจนเข้าใจง่าย สามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ได้จริง	5	4	4	5	5	4.60	0.55	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด
รวม						4.76	0.39	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด

จากตารางที่ 18 พบว่าผลการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของคู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL โดยใช้มาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับของ Likert (Likert Five Rating Scales) จากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน พบว่าคู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้มีความสอดคล้องเหมาะสมโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.76 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.39 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดคือ ค่าเฉลี่ยมากกว่า 3.50 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานน้อยกว่า 1.00

2.3.2 ผลการประเมินด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL

จากการประเมินคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแผนการจัดการเรียนรู้โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน โดยใช้มาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับของ Likert (Likert Five Rating Scales) พบว่ามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.74 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.48 ดังปรากฏในตารางที่ 19

ตารางที่ 19 แสดงผลการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					$\bar{X}$	S.D.	แปลความ
	1	2	3	4	5			
1. สาระสำคัญในแผนการจัดการเรียนรู้เหมาะสมสอดคล้องกับเนื้อหาที่กำหนดไว้	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด
2. จุดประสงค์การเรียนรู้ที่ตั้งไว้มีความครอบคลุมครบถ้วน	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด
3. จุดประสงค์การเรียนรู้ที่ตั้งไว้สามารถใช้วัดความสามารถของผู้เรียนได้จริง	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด
4. เนื้อหาสาระมีความชัดเจนถูกต้องตามหลักวิชาการ	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด

ตารางที่ 19 แสดงผลการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					$\bar{X}$	S.D.	แปลความ
	1	2	3	4	5			
5. กิจกรรมการเรียนการสอนมีการเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	5	5	4	5	5	4.80	0.45	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด
6. กิจกรรมการเรียนการสอนส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง	5	4	4	5	5	4.60	0.55	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด
7. กิจกรรมการเรียนการสอนสอดคล้องเหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน	5	4	3	5	5	4.40	0.89	มีความสอดคล้องเหมาะสมมาก
8. กิจกรรมการเรียนการสอนเหมาะสมกับเวลาในการสอน	5	5	4	5	5	4.80	0.45	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด
9. ขั้นตอนในกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นไปตามวัตถุประสงค์ การวิจัยที่กำหนดไว้	5	5	4	5	5	4.80	0.45	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด
10. สื่อการเรียนการสอนเหมาะสมกับวัยและระดับชั้นของผู้เรียน	5	4	3	5	5	4.40	0.89	มีความสอดคล้องเหมาะสมมาก

ตารางที่ 19 แสดงผลการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					$\bar{X}$	S.D.	แปลความ
	1	2	3	4	5			
11. สื่อการเรียนการสอนเหมาะสมกับจุดประสงค์การเรียนการสอน	5	5	4	5	5	4.80	0.45	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด
12. สื่อการเรียนการสอนเหมาะสมสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนการสอน	5	5	4	5	5	4.80	0.45	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด
13. สื่อการเรียนการสอนเหมาะสมกับเนื้อหา	5	4	4	5	5	4.60	0.55	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด
14. สื่อการเรียนการสอนก่อให้เกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้	5	5	4	5	5	4.80	0.45	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด
15. แผนการจัดการเรียนรู้มีองค์ประกอบครบถ้วนตามหลักการ	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด
16. เกณฑ์ที่ใช้ในการวัดและประเมินผลมีความชัดเจนเหมาะสม	5	5	3	5	5	4.60	0.89	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด

ตารางที่ 19 แสดงผลการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					$\bar{X}$	S.D.	แปลความ
	1	2	3	4	5			
17. เกณฑ์ที่ใช้ในการวัดและประเมินผลสามารถใช้เป็นแนวทางตรวจผลงานได้อย่างง่าย	5	4	3	5	5	4.40	0.89	มีความสอดคล้องเหมาะสมมาก
18. วิธีการวัดและประเมินผลสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	4	5	5	4.80	0.45	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด
19. เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผล มีความชัดเจน เหมาะสม	5	5	3	5	5	4.60	0.89	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด
รวม						4.74	0.48	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด

จากตารางที่ 19 พบว่าผลการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL โดยใช้มาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับของ Likert (Likert Five Rating Scales) จากผู้เชี่ยวชาญ 5 คน พบว่าแผนการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้องเหมาะสมโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.74 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.48 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดคือ ค่าเฉลี่ยมากกว่า 3.50 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานน้อยกว่า 1.00 ทั้งนี้ผู้เชี่ยวชาญได้ให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้การจัดการเรียนรู้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น คือ ปรับขนาดตัวอักษรของคำศัพท์สำคัญในใบความรู้ให้มีขนาดใหญ่ขึ้น และให้ระบุที่มาของตัวบททั้งร้อยแก้ว และร้อยกรองให้ครบ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นได้นำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์พิจารณาถึงความถูกต้อง และเหมาะสมอีกครั้ง ทั้งนี้เพื่อนำไปสู่แผนการจัดการเรียนรู้ที่สมบูรณ์

2.4 ผลการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินประสิทธิผลของรูปแบบได้แก่

2.4.1 จากการประเมินคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านตีความโดยผู้เชี่ยวชาญ 5 คน โดยใช้การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item- Objective Congruency: IOC) พบว่า ผลการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านตีความโดยใช้การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item- Objective Congruency: IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 5 คน พบว่า ข้อสอบจำนวน 90 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าดัชนีความสอดคล้องในแต่ละข้อมากกว่า 0.5 สามารถใช้ได้ทั้ง 90 ข้อ ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดคือ ค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 เกือบไว้ (ดูภาคผนวก ข.)

2.4.2 ผลการประเมินคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบสอบถามความพึงพอใจสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL จากการประเมินคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน โดยใช้มาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับของ Likert (Likert Five Rating Scales) พบว่ามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.87 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.30 ดังปรากฏในตารางที่ 20

ตารางที่ 20 แสดงผลการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					$\bar{X}$	S.D.	แปลความ
	1	2	3	4	5			
1. ประเด็นในการสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนในแต่ละประเด็นมีความเหมาะสม ครบถ้วน	5	5	4	5	5	4.80	0.45	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด
2. ข้อคำถามในแต่ละประเด็นมีรายละเอียดครอบคลุมครบถ้วน	5	5	4	5	5	4.80	0.45	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด
3. ประเด็นในการสอบถามสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการวิจัย	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด
4. ภาษาที่ใช้ในข้อคำถามมีความชัดเจน	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด
5. ประเด็นในการสอบถามสามารถนำไปใช้ในการปรับปรุง และพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ในครั้งนี้	5	5	4	5	5	4.80	0.45	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด
6. ประเด็นในการสอบถามความพึงพอใจสามารถสะท้อนความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้ได้อย่างแท้จริง	5	5	4	5	5	4.80	0.45	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด
รวม						4.87	0.30	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด

จากตารางที่ 20 พบว่าผลการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้ โดยใช้มาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับของ Likert (Likert Five Rating Scales) จากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน พบว่า แบบสอบถามความพึงพอใจมีความสอดคล้องเหมาะสมโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.87 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.30 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด คือ ค่าเฉลี่ยมากกว่า 3.50 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานน้อยกว่า 1.00

2.4.3 ผลการประเมินด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้จากการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL

จากการประเมินคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้ของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน โดยใช้มาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับของ Likert (Likert Five Rating Scales) พบว่ามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.90 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.23 ดังปรากฏในตารางที่ 21

ตารางที่ 21 แสดงผลการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					$\bar{X}$	S.D.	แปลความ
	1	2	3	4	5			
1. ประเด็นในแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้ของผู้เรียนในแต่ละประเด็นมีความเหมาะสม ครบถ้วน	5	5	4	5	5	4.80	0.45	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด
2. ข้อคำถามในแต่ละประเด็นในแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้มีรายละเอียดครอบคลุม ครบถ้วน	5	5	4	5	5	4.80	0.45	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด

ตารางที่ 21 แสดงผลการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					$\bar{X}$	S.D.	แปลความ
	1	2	3	4	5			
3. ประเด็นในแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้ของผู้เรียนสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการวิจัย	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด
4. ประเด็นในแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้ของผู้เรียนสามารถช่วยสะท้อนความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้ได้อย่างแท้จริง	5	5	4	5	5	4.80	0.45	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด
5. ประเด็นในแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นประโยชน์ต่อการนำไปปรับปรุงและพัฒนาการใช้รูปแบบการเรียนรู้ในครั้งนี้	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด
6. การใช้ภาษาในการเขียนข้อความของแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้มีความชัดเจนเพียงพอ	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด
รวม						4.90	0.23	มีความสอดคล้องเหมาะสมมากที่สุด

จากตารางที่ 21 ผลการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้จากการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL โดยใช้มาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับของ Likert (Likert Five Rating Scales) จากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน พบว่า แบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้มีความสอดคล้องเหมาะสมโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.90 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.23 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดคือ ค่าเฉลี่ยมากกว่า 3.50 และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานน้อยกว่า 1.00

ขั้นตอนที่ 3 การวิจัย (Research: R₂) เป็นการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้

การนำรูปแบบการเรียนรู้ไปใช้ผู้วิจัยได้นำรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL ไปทดลองใช้กับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต ชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 ซึ่งลงทะเบียนในรายวิชา 1543303 วรรณกรรมวิจิตร มีวิธีการดำเนินการดังนี้

3.1 กำหนดกลุ่มตัวอย่างสำหรับการนำรูปแบบการเรียนรู้ไปศึกษาผลของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี จำนวน 30 คน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) โดยใช้หมู่เรียนเป็นหน่วยสุ่ม

3.2 กำหนดแบบแผนการวิจัยในการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้ ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Pre- Experimental Designs) ดำเนินการทดลองแบบกลุ่มตัวอย่างเดียว มีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (One Group Pretest – Posttest Design) โดยใช้สถิติ t- test for dependent (นิตม ตังคะพิภพ, 2543: 310)

3.3 นำรูปแบบการเรียนรู้ และเครื่องมือต่าง ๆ ที่พัฒนาขึ้นไปใช้ และรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างที่เรียนในรายวิชา 1543303 วรรณกรรมวิจิตร โดยผู้วิจัยดำเนินการสอนจำนวน 6 สัปดาห์ ๆ ละ 3 ชั่วโมง รวมเป็น 18 ชั่วโมง ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 ตามตารางเรียนของนักศึกษาในระหว่างเดือนมกราคม – เดือนกุมภาพันธ์ 2563

ขั้นตอนที่ 4 การพัฒนา (Development: D₂) เป็นการประเมินประสิทธิภาพรูปแบบการเรียนรู้

การปรับปรุงแก้ไขรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL ดำเนินการโดยพิจารณาผลการใช้รูปแบบการเรียนรู้ ซึ่งแสดงถึงประสิทธิภาพของผลสำเร็จของรูปแบบการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น เมื่อนำไปปฏิบัติจริง จากการประเมินผลการใช้รูปแบบการเรียนรู้พบว่า นักศึกษามีความสามารถในการอ่านตีความและมีความพึงพอใจการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

ตอนที่ 2 ผลการตรวจสอบประสิทธิผลของรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL

จากการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL ที่พัฒนาขึ้น ผู้วิจัยนำเสนอผลการหาประสิทธิภาพเชิงประจักษ์เพื่อสรุปผลของการวิจัยดังนี้

1. ผลการประเมินความสามารถด้านการอ่านตีความของนักศึกษาก่อนและหลังการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้

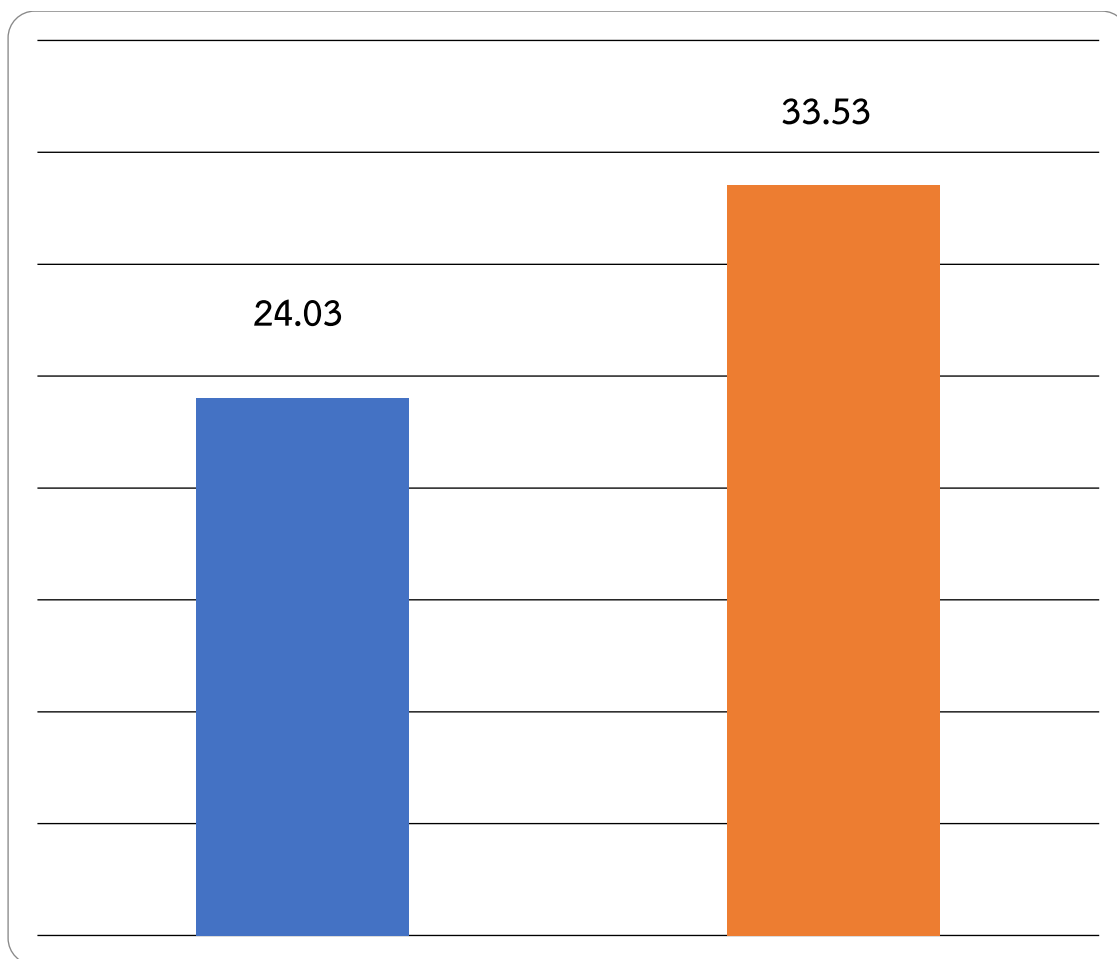
จากการทดลองสามารถเปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการอ่านตีความก่อนและหลังการทดลองพบว่านักศึกษามีความสามารถด้านการอ่านตีความหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ดังปรากฏในตารางที่ 22 ดังนี้

ตารางที่ 22 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาก่อนและหลังการทดลอง (n = 30)

การทดสอบ	คะแนนเต็ม	คะแนนเฉลี่ย		ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	t	df	p
		$\bar{X}$					
ก่อน การทดลอง	60	24.03		3.69	16.76	29	.000*
หลัง การทดลอง	60	33.53		2.57			

* p- value < .05

จากตารางที่ 22 พบว่าคะแนนก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 24.03 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.69 ส่วนคะแนนหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 33.53 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.57 ผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยพบว่า คะแนนความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่เรียนด้วยรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL หลังการทดลองสูงกว่าก่อนทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้สามารถแสดงผลเป็นแผนภาพแสดงคะแนนเปรียบเทียบก่อน และหลังการทดลองความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษา ดังปรากฏในแผนภาพที่ 20 ดังนี้

แผนภาพที่ 20 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านดีความของนักศึกษา ก่อนและหลังการทดลอง

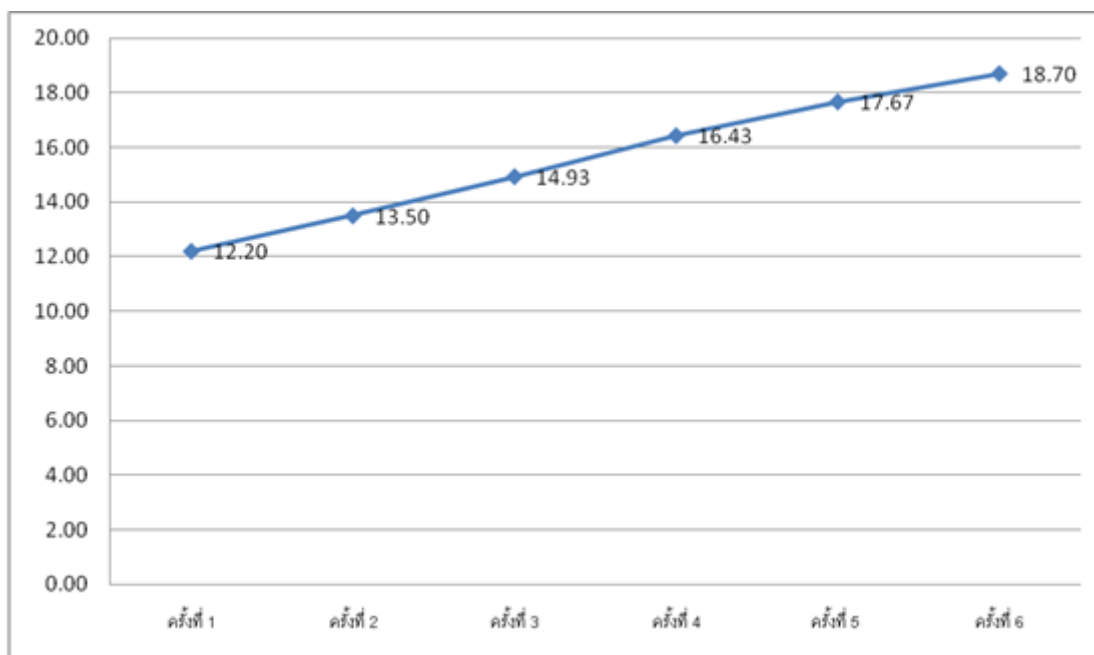
ทั้งนี้สามารถแสดงผลคะแนนความสามารถในการอ่านดีความของนักศึกษา ในระหว่างการทดลอง ดังปรากฏในตารางที่ 23 ดังนี้

ตารางที่ 23 คะแนนความสามารถในการอ่านตีความระหว่างการทำทดลองจากการวัด 6 ครั้ง

การอ่านตีความ ครั้งที่	คะแนนเฉลี่ยที่ได้ (คะแนนเต็ม 20 คะแนน) N = 30	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)
ครั้งที่ 1 ทร้อยแก้วเรื่อง “ตกลงจะโทษใครดี?”	12.20	0.76
ครั้งที่ 2 บทร้อยแก้วเรื่อง “ประเพณีการบวชพระที่ ควรอนุรักษ์”	13.50	0.97
ครั้งที่ 3 บทร้อยแก้วเรื่อง “คุณชอบกาแฟหรือร้าน กาแฟ”	14.93	0.83
ครั้งที่ 4 บทร้อยกรองเรื่อง “บวชทำไม”	16.43	0.77
ครั้งที่ 5 บทร้อยกรองเรื่อง “คุณค่าใบปริญญา”	17.67	0.61
ครั้งที่ 6 บทร้อยกรองเรื่อง “นักเรียนกับงานวันเกิด”	18.70	0.53

จากตารางที่ 23 พบว่าคะแนนความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระหว่างการจัดการเรียนรู้จำนวน 6 ครั้ง จำนวน 30 คน คะแนนเต็ม 20 คะแนนมีค่าเฉลี่ยสูงขึ้นในการวัดแต่ละครั้ง ได้ผลคะแนนความสามารถในการอ่านตีความดังนี้ ครั้งที่ 1 บทร้อยแก้วเรื่อง “ตกลงจะโทษใครดี?” ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 12.20 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.76 ครั้งที่ 2 บทร้อยแก้วเรื่อง “ประเพณีการบวชพระที่ควรอนุรักษ์” ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 13.50 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.97 ครั้งที่ 3 บทร้อยแก้วเรื่อง “คุณชอบกาแฟหรือร้านกาแฟ” ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 14.93 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.83 ครั้งที่ 4 บทร้อยกรองเรื่อง “บวชทำไม” ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.43 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.77 ครั้งที่ 5 บทร้อยกรองเรื่อง “คุณค่าใบปริญญา” ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.67 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.61 ครั้งที่ 6 บทร้อยกรองเรื่อง “นักเรียนกับงานวันเกิด” ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 18.70 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.53 ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักศึกษามีพัฒนาการด้านความสามารถในการอ่านตีความดีขึ้นตามลำดับ โดยแสดงผลเป็นแผนภาพแสดงคะแนนความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระหว่างการจัดการเรียนรู้จำนวน 6 ครั้งดังนี้

แผนภาพที่ 21 คะแนนความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระหว่างการจัดการเรียนรู้จำนวน 6 ครั้ง

2. ผลการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น

2.1 จากผลการตอบแบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้หลังจากได้เรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนรู้ ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองครบ 6 ครั้ง กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามมีจำนวนทั้งสิ้น 30 คน สามารถสรุปผลการประเมิน ความพึงพอใจได้ดังปรากฏในตารางที่ 24 ดังนี้

ตารางที่ 24 แสดงค่าระดับความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้

รายการประเมิน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	การแปลผล
ด้านเนื้อหาสาระ			
1. เนื้อหาสาระที่ใช้ในการเรียนรู้มีความน่าสนใจ	4.47	0.63	มีความพึงพอใจระดับมาก
2. เนื้อหาสาระที่ใช้ในการเรียนรู้เหมาะสมกับระดับความสามารถของนักศึกษา	4.60	0.50	มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด
3. เนื้อหาสาระที่ใช้ในการเรียนรู้มีความหลากหลาย และเอื้อต่อการเรียนรู้	4.53	0.51	มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด
4. แบบฝึกหัดที่ใช้ในการอ่านตีความมีจำนวนเหมาะสม	4.50	0.68	มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด
รวมด้านเนื้อหาสาระ	4.53	0.09	มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้			
5. ขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.73	0.58	มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด
6. ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีลำดับขั้นที่ชัดเจน ทำให้นักศึกษาสามารถอ่านตีความได้จริง	4.60	0.56	มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด
7. ขั้นตอนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้สามารถสร้างความสนใจของนักศึกษา	4.33	0.71	มีความพึงพอใจระดับมาก
8. กิจกรรมการเรียนรู้เอื้อต่อการพัฒนาความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาได้	4.80	0.41	มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด

ตารางที่ 24 แสดงค่าระดับความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้ (ต่อ)

รายการประเมิน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	การแปลผล
รวมด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	4.62	0.12	มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด
ด้านสื่อการเรียนรู้			
9. สื่อการเรียนรู้สามารถกระตุ้นความสนใจของนักศึกษาได้	4.13	0.78	มีความพึงพอใจระดับมาก
10. สื่อการเรียนรู้เหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนรู้	4.53	0.57	มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด
11. สื่อการเรียนรู้มีความชัดเจนเหมาะสม เข้าใจง่ายเหมาะสมกับการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง	4.43	0.63	มีความพึงพอใจระดับมาก
12. สื่อการเรียนรู้ช่วยส่งเสริมให้นักศึกษาสามารถใช้เป็นแนวทางในการอ่านตีความได้	4.73	0.45	มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด
รวมด้านสื่อการเรียนรู้	4.46	0.14	มีความพึงพอใจระดับมาก
รวม	4.53	0.11	มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด

จากตารางที่ 24 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ได้เรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นนั้น มีความพึงพอใจต่อรูปแบบการเรียนรู้โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.53$, S.D. = 0.11) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในระดับมากที่สุดเป็นลำดับแรก ($\bar{x} = 4.62$, S.D. = 0.12) รองลงมาคือด้านเนื้อหาสาระมีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.53$, S.D. = 0.09) และด้านสื่อการเรียนรู้ ($\bar{x} = 4.46$, S.D. = 0.14) มีความพึงพอใจในระดับมาก

2.2 จากผลการเขียนแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้ (Reflective Journal) ของนักศึกษาจำนวน 30 คนที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้หลังสิ้นสุดการเรียนรู้จำนวน 6 ครั้งพบว่า นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างได้สะท้อนความคิดเห็นของตนเองที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้ในแต่ละประเด็นดังนี้

ประเด็นที่ 1 ความสามารถในการอ่านตีความจากการใช้รูปแบบการเรียนรู้

จากการตรวจสอบแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้ พบว่านักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างได้แสดงความคิดเห็นในประเด็นดังกล่าวว่า การใช้รูปแบบการเรียนรู้การอ่านตีความนี้ทำให้ผู้เรียนสามารถอ่านตีความได้ง่ายขึ้น มีการคิดวิเคราะห์ แลกเปลี่ยนความรู้ในกลุ่มเพื่อหาข้อสรุปในการอ่านตีความ มีกระบวนการขั้นตอนที่เป็นระบบ สามารถตีความได้ ดังจะเห็นได้จากการเขียนแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้ของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในประเด็นดังต่อไปนี้

“การเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนรู้ครั้งนี้ ช่วยให้อ่านตีความได้จริง และสามารถอ่านตีความจากบทความได้ดีขึ้นเรื่อย ๆ ตามลำดับ แม้จะมีการอ่านตีความมาก่อนแล้ว แต่อาจจะมีความแตกต่างตรงเนื้อหาและขั้นตอนในการเรียนรู้ แต่ในรูปแบบขั้นตอนการเรียนรู้นี้ ก่อให้เกิดการคิดวิเคราะห์ ที่มีการพัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งเป็นสิ่งที่ช่วยให้สามารถอ่านตีความ จากตัวบทได้ดี และสามารถอ่านตีความได้จริง”

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 22

“ในการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนรู้ครั้งนี้ ช่วยให้อ่านตีความได้จริง แต่ก็ยังไม่สามารถ อ่านตีความได้ดีมากนักในช่วงแรก ๆ ซึ่งอาจจะยังคงมีการคิด การตีความที่ยังไม่เข้าใจ ในบางช่วงบางตอน แต่โดยภาพรวม ก็ถือว่าดี ซึ่งถ้าเทียบกับการลงมือปฏิบัติ ครั้งแรก ซึ่งทั้งนี้ ก็เกิดจากอาจารย์ผู้สอน ที่มีการอธิบายและให้คำปรึกษา ทำให้การอ่านตีความเป็นไปด้วยดี”

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 9

“สามารถช่วยให้อ่านตีความได้ เพราะเนื่องจากเรียนรู้ด้วยรูปแบบนี้เป็นการฝึกทำซ้ำ ๆ ทั้งบรรยายแล้ว และบรรยายรอง จึงอาจมีบางช่วงที่ไม่ค่อยเข้าใจ แต่ว่าการเรียนรู้ด้วยรูปแบบนี้ เป็นรูปแบบหนึ่งที่ทำให้ได้ทำงานเป็นกลุ่ม และคิดวิเคราะห์กับเพื่อน อีกทั้งมีผู้สอนคอยชี้แนะ จึงทำให้สามารถอ่านตีความได้”

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 7

ประเด็นที่ 2 ความชัดเจนของขั้นตอนที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบการเรียนรู้

จากการตรวจสอบแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้ พบว่านักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างได้แสดงความคิดเห็นในประเด็นดังกล่าวว่า ขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีความชัดเจน และสามารถช่วยให้การอ่านตีความง่ายขึ้น เข้าใจมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากการเขียนแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้ของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในประเด็นดังต่อไปนี้

“มีความชัดเจน และช่วยให้เข้าใจง่ายต่อการอ่านตีความ เพราะรูปแบบขั้นตอนก็จะเหมือนกับทุกครั้งที่ผ่านมา ๆ มา คือการอ่านบทความแล้วให้ตอบคำถามจากสิ่งที่ได้อ่าน เนื่องจากมีประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนรู้นี้ หลาย ๆ ครั้ง จึงเป็นสิ่งที่ช่วยให้การเรียนรู้ครั้งนี้เข้าใจง่ายขึ้นต่อการอ่านตีความ”

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 11

“ขั้นตอนที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนมีความชัดเจนเข้าใจง่ายต่อการอ่านตีความ เนื่องจากมีขั้นตอนที่เป็นระบบ และบทความที่นำมาให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์ ตีความ เป็นเรื่องใกล้ตัวไม่สลับซับซ้อนมากนัก และมีรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนเข้าใจง่าย โดยให้ผู้เรียนได้อ่านบทความ วิเคราะห์ตีความ และตอบคำถาม การทำกิจกรรมผู้เรียนสามารถปรึกษา แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันได้”

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 24

“มีความชัดเจนเนื่องจากมีกระบวนการจัดการเรียนการสอนเป็นขั้นตอน คือให้ทำใบงานเดี่ยว จนถึงการทำใบงานกลุ่ม อีกทั้งตลอดการทำกิจกรรม ก็มีผู้สอนคอยให้คำปรึกษา จึงทำให้การจัดการเรียนการสอน รูปแบบนี้มีความชัดเจน และช่วยให้เข้าใจง่ายต่อการอ่านตีความ”

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 21

ประเด็นที่ 3 ความเข้าใจอย่างชัดเจนเกี่ยวกับใบความรู้ที่ผู้สอนกำหนดให้

จากการตรวจสอบแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้ พบว่านักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างได้แสดงความคิดเห็นในประเด็นดังกล่าวว่า ใบความรู้ที่ผู้สอนกำหนดให้ สามารถช่วยให้เกิดความรู้ความเข้าใจในเรื่องของการอ่านตีความมากขึ้น เนื่องจากรูปแบบของใบความรู้นั้นมีทั้งตัวบทความและมีข้อความที่ใช่ ในการวิเคราะห์เพื่อตีความจึงทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจในการอ่านตีความมากยิ่งขึ้น ดังจะเห็นได้จากการเขียนแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้ของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในประเด็นดังต่อไปนี้

“สามารถช่วยให้เกิดความรู้ความเข้าใจในเรื่องการอ่านตีความได้ เพราะในใบความรู้ มีบทความที่น่าสนใจ อ่านแล้วเข้าใจได้ง่าย และมีรูปแบบคำถาม ที่ช่วยกระตุ้นการคิดวิเคราะห์ ในเรื่องของการอ่านตีความ จึงทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจในเรื่องของการอ่านตีความได้”

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 5

“เกิดความรู้ความเข้าใจในใบงาน ใบความรู้ที่กำหนดให้ อ่านแล้วเกิดความเข้าใจ ทำให้สามารถตีความ จากเรื่องที่อ่านได้ เนื่องด้วยบทความในใบงานไม่ได้ซับซ้อนมากนัก จึงทำให้การอ่านตีความง่ายสำหรับผู้เรียน”

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 19

“ช่วยให้ความรู้และความเข้าใจอย่างมากเริ่มจากการทำตัวบทแยกให้เรา เขียนความหมายและยังมาสรุปพร้อมกันก่อนจะตีความตัวบทกันอีก พอเป็นขั้นตอนแบบนี้ เราจึงตีความได้ เข้าใจมากกว่าเดิม”

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 29

ประเด็นที่ 4 ความชัดเจนของใบงานที่ผู้สอนมอบหมายให้

จากการตรวจสอบแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้ พบว่านักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างได้แสดงความคิดเห็นในประเด็นดังกล่าวว่า การดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบการเรียนรู้โดยการทำใบงานตามที่คุณสอนกำหนดให้ ช่วยให้นักศึกษาสามารถตีความได้ง่ายขึ้น เพราะใบงานมีการจัดลำดับความคิดของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี ทำให้ตีความได้อย่างเป็นระบบ ดังจะเห็นได้จากการเขียนแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้ของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในประเด็นดังต่อไปนี้

“ใบงานที่ผู้สอนมอบหมายให้ ทำให้สามารถอ่านตีความ ได้ง่ายขึ้น เพราะมีเนื้อหาที่เข้าใจง่าย อ่านง่าย และมีความเชื่อมโยงกัน จึงทำให้มีการอ่านตีความ ได้ง่าย ซึ่งทั้งหมดทั้งมวล ที่ทำให้การอ่านตีความ ง่ายขึ้น ก็เกิดจากบทความ ที่ไม่ยากซับซ้อน และข้อความที่ช่วยให้เกิดความเข้าใจในตัวบทความมากขึ้น”

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 30

“ใบงานสามารถทำให้นักศึกษาอ่านตีความได้ง่ายขึ้นเพราะรูปแบบคำถามที่นำมาให้วิเคราะห์จะช่วยให้สามารถอ่านตีความได้ง่ายขึ้น และตัวใบงานมีการเรียงลำดับขั้นตอนที่จะช่วยให้เกิดความรู้ความเข้าใจในการตีความมากขึ้น”

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 3

“ใบงาน ทำให้นักศึกษาคิดได้อย่างกว้าง ๆ ทำให้ตีความได้ง่ายตามความเข้าใจและประสบการณ์ของตนเอง”

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 10

ประเด็นที่ 5 บรรยายภาพและกิจกรรมการเรียนการสอนตามรูปแบบการเรียนรู้ จากการตรวจสอบแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้ พบว่านักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างได้แสดงความคิดเห็นในประเด็นดังกล่าวว่า กิจกรรมการเรียนการสอนตามรูปแบบการเรียนรู้นี้สามารถสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ได้ดีโดยมีการกระตุ้นความคิดของผู้เรียนด้วยข้อคำถามจากใบงาน และอีกทั้งยังได้ปรึกษาหารือ ทำกิจกรรมภายในกลุ่ม ทำให้สามารถสร้างบรรยากาศในการเรียนการสอนได้ดี ดังจะเห็นได้จากการเขียนแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้ของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในประเด็นดังต่อไปนี้

“กิจกรรมการเรียนการสอนตามรูปแบบการเรียนรู้นี้ สามารถสร้างบรรยากาศ ในการเรียนรู้ได้ ด้วยการให้วิเคราะห์บทความเพื่อตีความ ซึ่งเป็นการกระตุ้นความคิด ผู้เรียนในรูปแบบหนึ่ง ทั้งยังได้ปรึกษาหารือร่วมกับเพื่อนในกลุ่ม ทำให้บรรยากาศในการเรียนนั้นเป็นการเรียนรู้ ที่ได้ช่วยกันคิด และปรึกษาหารือร่วมกันภายในกลุ่ม”

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 18

“ช่วยสร้างบรรยากาศในการคิดวิเคราะห์ ในเรื่องของการอ่านตีความ เนื่องจากกิจกรรมการเรียนการสอนรูปแบบนี้ ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ปรึกษาหารือร่วมกันกับเพื่อน และมีผู้สอนคอยให้คำแนะนำ ในการคิดวิเคราะห์ จึงก่อให้เกิดบรรยากาศในการเรียนรู้ได้ดี”

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 1

“มีการให้ทำใบงานทั้งเดี่ยวและกลุ่ม ช่วยกันระดมสมองใช้ความคิดในการตีความโดยผู้สอนเปิดกว้างในการเรียนการสอน อีกทั้งเรายังมีความคิดของตัวเองและกล้าที่จะแสดงความคิดเห็นกับเพื่อน ๆ ทำให้บรรยากาศมีความสนุกสนานมีแต่เสียงพูดคุยในเรื่องตัวบทจึงทำให้บรรยากาศในการเรียนมีความสนุก”

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 8

ประเด็นที่ 6 รูปแบบการเรียนรู้สามารถช่วยให้อ่านตีความตัวบทอื่น ๆ ได้ จากการตรวจสอบแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้ พบว่านักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างได้แสดงความคิดเห็นในประเด็นดังกล่าวว่า การดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบการเรียนรู้ครั้งนี้ สามารถช่วยให้นักศึกษาอ่านตีความตัวบทอื่น ๆ ได้ ด้วยรูปแบบการเรียนรู้ที่มีขั้นตอนในการอ่านตีความที่เป็นระบบ สามารถนำไปปรับใช้กับการอ่านตีความในตัวบทอื่น ๆ ได้ ดังจะเห็นได้จากการเขียนแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้ของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในประเด็นดังต่อไปนี้

“รูปแบบการเรียนรู้ทำให้เกิดความรู้ และขั้นตอนในการอ่านตีความที่จะนำไปใช้ในการอ่านตีความตัวบทอื่น ๆ ได้ เพราะมีความรู้ความเข้าใจในกระบวนการอ่านตีความมาแล้วจากรูปแบบการเรียนรู้ ดังนั้น จึงนำประสบการณ์ที่ผ่านมาไปปรับใช้ในการอ่านตีความกับตัวบทอื่น ๆ ได้”

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 14

“เมื่อมีทักษะการตีความอย่างเป็นระบบเป็นขั้นเป็นตอนแล้ว เมื่ออ่านตีความตัวบทอื่น ๆ ทุกอย่างจึงง่ายและรวดเร็วขึ้น”

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 6

“สามารถตีความได้ในครั้งต่อไป หรือตัวบทอื่น ๆ เพราะสมองเราได้รับการคิดแบบมีระบบ ด้วยรูปแบบการเรียนรู้ที่เป็นระบบ และเกิดความเคยชินแล้วจนสามารถคิดและตีความได้เร็ว”

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 4

จากแบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้ของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้ในครั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจต่อรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL ทำให้นักศึกษาสามารถอ่านตีความได้ดีขึ้น เนื่องจากมีขั้นตอนในกิจกรรมการเรียนรู้ที่เป็นระบบ เชื่อมโยงสัมพันธ์กัน มีการเรียงลำดับขั้นตอนการเรียนรู้จากง่ายไปหายาก อีกทั้งใบความรู้และใบงานที่ผู้สอนกำหนดให้ช่วยให้ผู้เรียนจัดระบบความคิดได้เป็นอย่างดี เกิดความเข้าใจแนวทางในการอ่านตีความได้มากขึ้นและรวดเร็ว จนสามารถตีความตัวบทต่าง ๆ ได้ดี อีกทั้งมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับสมาชิกในกลุ่ม ทำให้เกิดมุมมองที่หลากหลายจนสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการตีความให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น รวมทั้งผู้สอนได้ให้คำปรึกษาและข้อเสนอแนะอย่างใกล้ชิดตามวิธีการแบบสแกฟโฟลด์ เมื่อผู้เรียนสามารถสร้างความรู้ด้วยตนเองได้แล้ว วิธีการช่วยเหลือจะค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงไป จึงทำให้บรรยากาศในห้องเรียนเอื้อต่อการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพได้เป็นอย่างดี

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL เป็นการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สร้างรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL และ 2) ศึกษาประสิทธิผลของการใช้รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL

การวิจัยในครั้งนี้ได้พัฒนารูปแบบการเรียนรู้ตามกระบวนการ 4 ขั้นตอนได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 การวิจัย (Research: R₁) เป็นการศึกษาค้นคว้าข้อมูลพื้นฐาน ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนา (Development: D₁) เป็นการออกแบบและพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ ขั้นตอนที่ 3 การวิจัย (Research: R₂) เป็นการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้ และขั้นตอนที่ 4 การพัฒนา (Development: D₂) เป็นการประเมินประสิทธิภาพรูปแบบการเรียนรู้ ซึ่งมีองค์ประกอบหลัก 4 องค์ประกอบได้แก่ 1.หลักการ แนวคิด ทฤษฎีพื้นฐานที่กำหนดโดยผู้พัฒนารูปแบบ 2.วัตถุประสงค์ 3. กิจกรรมการเรียนการสอน 4. การประเมินผล

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา 1543303 วรรณกรรมวิจารณ์ (Literary Critics) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาจากวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้หมู่เรียนเป็นหน่วยสุ่ม มีตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ได้แก่ รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL และตัวแปรตาม (Dependent Variables) ได้แก่ ความสามารถในการอ่านตีความ และความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL กำหนดแบบแผนการทดลองเป็นแบบกลุ่มตัวอย่างเดียวด้วยการทดสอบก่อน การทดลอง และหลังการทดลอง (One – Group Pretest - Posttest Design) และมีระยะเวลาในการทดลอง โดยได้ดำเนินการใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยได้สร้างและพัฒนาขึ้น

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองใช้เวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมงรวมทั้งสิ้น 18 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL คู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านตีความ แบบสอบถามความพึงพอใจ ของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL และแบบสะท้อนผลการเรียนรู้จากผู้เรียน

จากการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย พบว่า รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.93 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.16 คู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.76 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.39 แผนการจัดการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.74 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.48 แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านตีความเป็นแบบทดสอบปรนัยมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.89 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.87 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.30 และแบบสะท้อนผลการเรียนรู้จากผู้เรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.90 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.23

สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลใช้ ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) สถิติทีแบบไม่อิสระ (t-test for dependent) และการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) เมื่อเสร็จสิ้นการทดลองผู้วิจัยสามารถสรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะได้ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL ผลการวิจัยสามารถสรุปผลได้ดังนี้

1. รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบได้แก่ 1. หลักการ แนวคิด ทฤษฎีพื้นฐานที่กำหนดโดยผู้พัฒนารูปแบบ 2. วัตถุประสงค์ 3. กิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งประกอบด้วยกิจกรรมการเรียนการสอน 5 ชั้นได้แก่ 1. ชั้นทบทวนวรรณศิลป์ (Review art created language) 2. ชั้นยลนเนื้อหา (Understanding content) 3. ชั้นนำพาความคิด (Construction idea) 4. ชั้นพินิจรื้อคำ (Examine deconstruction meaning) 5. ชั้นสรุปนำความเข้าใจ (Sumarize comprehension) และ 4. การประเมินผล

ผลการตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL ที่มีต่อประเด็นต่าง ๆ ของรูปแบบการเรียนรู้ด้วยการประเมินความสอดคล้องแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับของ Likert (Likert Five Rating Scale) จากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คนพบว่ารูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริม

ความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL มีความสอดคล้องเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด นอกจากนี้ผลการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ประกอบรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL ด้วยการประเมินความสอดคล้องแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับของ Likert (Likert Five Rating Scale) จากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คนพบว่า แผนการจัดการเรียนรู้คู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้ แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้ และ แบบบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้ มีความสอดคล้องเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านตีความจำนวน 90 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าดัชนีความสอดคล้องในแต่ละข้อมากกว่า 0.5 สามารถใช้ได้ทั้ง 90 ข้อ ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดคือค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 สามารถใช้ได้ และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.89

2. ผลการตรวจสอบประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL ก่อนทดลองและหลังการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้พบว่า คะแนนความสามารถในการอ่านตีความหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้

3. ผลการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL พบว่านักศึกษามีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบการเรียนรู้โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.53$, S.D. = 0.11) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในระดับมากที่สุดเป็นลำดับแรก ($\bar{x} = 4.62$, S.D. = 0.12) รองลงมาคือด้านเนื้อหาสาระมีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.53$, S.D. = 0.09) และด้านสื่อการเรียนรู้ ($\bar{x} = 4.46$, S.D. = 0.14) มีความพึงพอใจในระดับมาก

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาารูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL ผู้วิจัยมีประเด็นการอภิปราย 3 ประเด็น คือ 1) การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ 2) ผลการใช้รูปแบบการเรียนรู้ และ 3) ความพึงพอใจในการใช้รูปแบบการเรียนรู้ดังนี้

1. การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้การอ่านตีความ

รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL เป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ที่มีระบบและเป็นลำดับขั้นตอน ผู้วิจัยได้นำแนวคิด ทฤษฎีที่นักการศึกษา นักภาษาศาสตร์และนักจิตวิทยาการศึกษาได้นำเสนอไว้มาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตอันได้แก่ ทฤษฎีการรื้อสร้าง (Deconstruction) ของ Jacques Derrida และวิธีการแบบสแกฟโฟลด์ (Scaffolded Instruction) ของ Vygotsky โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1 แนวคิดของทฤษฎีการรื้อสร้างของ Jacques Derrida เป็นแนวคิดที่นักคิดหลังทฤษฎีโครงสร้างนิยมปฏิเสธความคิดพื้นฐานของทฤษฎีโครงสร้างนิยม นักคิดแบบโครงสร้างนิยมนั้นเชื่อในความจริงแท้ของสิ่งที่เรียกว่า “ศูนย์กลาง” แต่นักคิดหลังโครงสร้างนิยมกลับเห็นว่าไม่มีสิ่งใดที่เรียกว่า “ศูนย์กลาง” จะมีก็แต่การทำหน้าที่หรือบทบาทของศูนย์กลางที่เปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์ ไม่ใช่สิ่งที่เป็นอยู่จริง หลักการสำคัญของการรื้อสร้างจะเป็นการวิเคราะห์การทำงานของโครงสร้างลึกของความคิดและวัฒนธรรมตามทฤษฎีโครงสร้างนิยม การวิเคราะห์ของทฤษฎีการรื้อสร้างนี้ก็คือ การหาโครงสร้างภายในของวัตถุ เพื่อวิเคราะห์และชี้ให้เห็นถึงความย้อนแย้งภายในตัวบทนั้น ซึ่งจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงของตัวบท สิ่งที่ได้จากการอ่านในแบบของทฤษฎีการรื้อสร้างจึงไม่ใช่ความหมาย แต่คือความเป็นไปได้ของความหมาย ทั้งการเพิ่มเติม และการเข้าไปแทนที่ โดยมีรายละเอียดก็คือ 1. อ่านตัวบทเพื่อวิเคราะห์การทำงานของคู่ตรงข้ามในโครงสร้างลึกของความคิดและวัฒนธรรมตามทฤษฎีโครงสร้างนิยมเพื่อหาจุดที่ระบบกีดกันความหมายบางอย่างไว้ให้พบ แล้วดึงออกมาให้เห็น 2. นำเอาตัวบทมาแยกหรือแบ่งเป็นส่วนย่อย วิเคราะห์ว่าตัวบทที่ถูกแยกย่อยแล้วนี้อิงอยู่กับตัวสมมติที่ได้กำหนดไว้แล้วล่วงหน้า และพลังทางวาทศิลป์อย่างไรบ้าง 3. ผู้อ่านได้เห็นถึงความไม่มีเสถียรภาพของภาษา มีการเปลี่ยนแปลง และความซับซ้อนของความหมาย 4. สามารถตีความ และแสดงออกทางความคิดได้หลากหลาย สิ่งที่ได้จากการอ่านในแบบของทฤษฎีการรื้อสร้างจึงเป็นการอ่านเพื่อสลายเอกภาพของตัวบทจากภายในตัวบทเอง

ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำแนวคิดของทฤษฎีการรื้อสร้างมาเป็นพื้นฐานในการจัดการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต ซึ่งจะช่วยในการพัฒนากระบวนการอ่านตีความของผู้เรียน สามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านตีความ เพื่อนำไปใช้ในการอ่านหรือเป็นแนวทางในการวิเคราะห์วิจารณ์วรรณกรรมต่าง ๆ ต่อไปได้ โดยแนวคิดทฤษฎีการรื้อสร้างในขั้นตอนแรกคือการอ่านตัวบทจะเป็นการกำหนดตัวบทหรืองานเขียนที่เป็นบทอ่านทั้งร้อยแก้ว และร้อยกรองให้ผู้เรียนได้อ่านเพื่อสร้างความเข้าใจเบื้องต้นว่าเนื้อหาสาระของเรื่องที่อ่านนั้นกล่าวถึงเรื่องอะไร อย่างไร โดยผู้เรียนและผู้สอนช่วยกันตรวจสอบคำตอบในใบงานที่กำหนดให้ร่วมกัน และอธิบายคำตอบให้ชัดเจนยิ่งขึ้น จากนั้นให้ผู้เรียนช่วยกันบอกความหมายของถ้อยคำ และน้ำเสียงที่ปรากฏในงานเขียนนั้นด้วยการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเพื่อหาข้อสรุปเกี่ยวกับความหมายของถ้อยคำสำนวนที่ปรากฏตามบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอในงานเขียน เพื่อเป็นการเข้าใจถึงจุดประสงค์ในการแต่งว่าคืออะไรเพื่อให้เกิดความเข้าใจอย่างชัดเจน จากนั้นก็จะให้ผู้เรียนพิจารณาค้นหาถ้อยคำ สำนวนที่แสดงแนวคิด หรือค่านิยมของตัวบทมาแยกหรือแบ่งเป็นส่วนย่อย เพื่อวิเคราะห์ว่าถ้อยคำ สำนวนที่ถูกแยกย่อยนี้มีความย้อนแย้งในตัวบทซึ่งอาจเป็นบางตอนของตัวบทเป็นจุดที่ภาษาเปลี่ยนแปลงอย่างไรบ้าง ซึ่งจะปรากฏอยู่ในใบงานที่ผู้สอนได้เตรียมไว้ จากนั้นให้ผู้เรียนร่วมกันพิจารณาถึงความไม่แน่นอน การเปลี่ยนแปลงของภาษา และความซับซ้อนของความหมาย ซึ่งถือได้ว่าเป็นหนึ่งในการแสดงออกทางความคิดที่สำคัญ และสามารถตีความได้หลากหลายโดยเป็นการใช้หลักการสำคัญคือจะเป็นการตีความตัวบทมากกว่าการแสวงหาความจริงจากตัวบท จากนั้นผู้เรียนจะลงมือสรุปสาระสำคัญ ความคิดสำคัญ น้ำเสียงของผู้แต่ง ตลอดจนวัตถุประสงค์จากบทอ่าน ซึ่งจะปรากฏอยู่ในใบงานที่ผู้สอนเตรียมไว้ และให้นำเสนอผลงานเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และหาข้อสรุปร่วมกันอีกครั้ง

ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่าในการใช้แนวคิดของทฤษฎีการรื้อสร้างมาเป็นพื้นฐานในการอ่านตีความในงานวิจัยครั้งนี้ มีส่วนสำคัญที่ช่วยส่งเสริมให้นักศึกษาเกิดความเข้าใจในการตีความวรรณกรรม หรือตัวบทที่กำหนดให้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับ สุรเดช โชติอุดมพันธ์ (2559: 119 - 120) ได้กล่าวว่า การอ่านตามแนวทางของการรื้อสร้างเป็นการพิจารณาความหมายที่มุ่งให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางความคิด วิธีการหนึ่งที่ใช้ในการอ่านแบบการรื้อสร้างคือการแสดงให้เห็นถึงความย้อนแย้งของตัวบทซึ่งอาจเป็นบางตอนของตัวบทที่มีภาษาเปลี่ยนแปลงและสามารถตีความได้หลากหลาย โดยนักศึกษาจะมีแนวทางในการอ่านตีความจากการวิเคราะห์เนื้อหา และตอบคำถามจากใบความรู้ ใบงาน ซึ่งช่วยให้นักศึกษาสามารถตีความจนเข้าใจเรื่องราว ได้ อันนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงของตัวบทที่จะสามารถตีความในแบบของทฤษฎีการรื้อสร้างได้อย่างถูกต้องเหมาะสม อีกทั้งการที่นักศึกษาสามารถตีความในแบบของทฤษฎีการรื้อสร้างได้ก็จะช่วยให้นักศึกษาสามารถเห็นถึงความขัดแย้งภายในตัวบท สิ่งที่ได้จากการอ่านในแบบของทฤษฎีการรื้อสร้างจึงไม่ใช่

ความหมายที่ได้จากตัวบท แต่คือความเป็นไปได้ของความหมาย ทั้งการเพิ่มเติม และการเข้าไปแทนที่ ซึ่งถือเป็นการนำความรู้ภาคทฤษฎีไปสู่การลงมือปฏิบัติได้อย่างแท้จริงเพื่อนำไปใช้กับการอ่านวรรณกรรมอื่น ๆ หรือการวิจารณ์วรรณกรรมได้

1.2 วิธีการแบบสแกฟโฟลด์ (Scaffolded Instruction) มีที่มาจากทฤษฎีวัฒนธรรมทางสังคมของ วีกอตสกี (Vygotsky's Sociocultural Theory) ซึ่ง Vygotsky นักจิตวิทยาชาวรัสเซีย เชื่อว่าพัฒนาการและการเรียนรู้เป็นกระบวนการทางสังคม ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเองโดยให้ความสำคัญกับบทบาทของสังคมต่อการพัฒนาทางสติปัญญาของผู้เรียน ปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และมุมมองทางวัฒนธรรมของผู้เรียนเป็นปัจจัยสำคัญต่อพัฒนาการทางสติปัญญา ผู้เรียนจะทำได้หากได้รับความช่วยเหลือจากครู หรือผู้ที่มีความสามารถมากกว่า เป้าหมายของการช่วยเหลือคือการให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานที่ผู้เรียนไม่สามารถทำให้สำเร็จได้ด้วยตนเองให้เสร็จสมบูรณ์ได้ด้วยตนเอง วิธีการช่วยเหลือจะค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงไปตามระดับความสามารถในการปฏิบัติงานของผู้เรียน โดยการช่วยเหลือจะค่อย ๆ ลดลง ในขณะที่ผู้เรียนค่อย ๆ เพิ่มความสามารถในการปฏิบัติงานด้วยตนเอง และเมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานได้ด้วยตนเองอย่างอิสระแล้ว การช่วยเหลือในการทำกิจกรรมนั้นจะยุติลง ซึ่งกระบวนการสอนที่มีวิธีการสแกฟโฟลด์เข้าไปด้วยนั้น จะต้องมีลักษณะของการร่วมกันแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนด้วยความเข้าใจกัน สร้างความอบอุ่นอย่างเป็นมิตร รวมไปถึงการจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับสภาพการเรียนรู้ ที่สำคัญคือกระตุ้นให้เด็กพยายามแก้ปัญหาจนสำเร็จได้ด้วยตนเองจนนำไปสู่การทำงานได้ด้วยตนเองในที่สุด

การนำกระบวนการสอนแบบสแกฟโฟลด์มาใช้ในการจัดรูปแบบการเรียนรู้ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สังเคราะห์วิธีดำเนินการของกระบวนการสอนแบบสแกฟโฟลด์ซึ่งพบว่าวิธีการสำคัญของกระบวนการนี้คือ เป็นกระบวนการของการช่วยเหลือ สนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างเป็นระบบ โดยมีผู้สอนคอยให้การช่วยเหลือ หรือผู้เรียนให้การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทั้งในส่วนของ การค้นหา และวิเคราะห์ถ้อยคำ สำนวนที่เกิดความย้อนแย้งในตัวบท และในส่วนของ การลงมือสรุปสาระสำคัญ ความคิดสำคัญ น้ำเสียงของผู้แต่ง โดยผู้สอนจะคอยให้คำแนะนำ และชี้แนะเพื่อสะท้อนความคิดของผู้เรียน ตลอดจนช่วยเติมเต็มความคิดของผู้เรียนในการตีความให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ผู้สอนจะแจกใบงานเกี่ยวกับกระบวนการของการอ่านตีความเพื่อเป็นแนวทาง และวิธีในการอ่านตีความให้แก่ผู้เรียนให้เกิดความเข้าใจอย่างถูกต้องชัดเจนโดยผู้สอนคอยช่วยเหลือผู้เรียน เมื่อเกิดปัญหาหรือข้อสงสัยในการปฏิบัติงาน โดยเป้าหมายของการช่วยเหลือคือให้ผู้เรียนได้เป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเอง แต่ขณะเดียวกันวิธีการช่วยเหลือจะค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงไปตามระดับความสามารถในการปฏิบัติงานของผู้เรียน โดยการช่วยเหลือจะค่อย ๆ ลดลง ในขณะที่ผู้เรียน ค่อย ๆ เพิ่มความสามารถในการวิเคราะห์ และตีความตัวบทได้ด้วยตนเองในตัวบทอื่น ๆ ต่อไป และเมื่อผู้เรียนสามารถวิเคราะห์ และตีความได้ด้วยตนเองอย่างชำนาญ และคล่องตัวแล้ว การช่วยเหลือในการทำกิจกรรมนั้นจะยุติลง

โดยกระบวนการสอนแบบสแกฟโฟลด์เป็นกลวิธีการเรียนอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนค่อย ๆ มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการอ่านตีความจนกระทั่งสามารถตีความได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำกระบวนการสอนแบบสแกฟโฟลด์มาใช้เป็นวิธีการในการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเองโดยได้รับความช่วยเหลือจากครู หรือผู้ที่มีความสามารถมากกว่า อีกทั้งยังเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญต่อพัฒนาการทางสติปัญญา แลกเปลี่ยนความคิดเห็น มุมมองในประเด็นที่ผู้สอนกำหนดเพื่อ เชื่อมโยงความรู้ ความคิด และประสบการณ์เพื่อหาข้อสรุปจากการศึกษา ใบงาน ใบความรู้ ที่ผู้สอนกำหนดให้ ซึ่งการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบนี้มีการแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ ตามลักษณะของงานที่ผู้สอนได้ออกแบบกิจกรรมไว้ ถ้าเป็นงานกลุ่มต้องร่วมกันวินิจฉัยคำตอบที่ถูกต้องโดยหาข้อสรุปร่วมกัน เพื่อให้สมาชิกในกลุ่มสะท้อนความคิดเห็นและให้ข้อเสนอแนะแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน เพื่อให้เกิดความชัดเจนในการเรียนรู้ โดยมีผู้สอนคอยให้การช่วยเหลือหรือผู้เรียนซึ่งมีความสามารถมากกว่าให้การช่วยเหลือ ซึ่งเป็นไปตามหลักการของกระบวนการสอนแบบ สแกฟโฟลด์ที่ให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับสมาชิกในกลุ่ม เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันและกัน จากนั้นผู้เรียนจะลงมือทำแบบทดสอบท้ายบทเรียนเพื่อให้เกิดทักษะ และมีประสิทธิภาพในการตีความมากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กมล โพธิเย็น (2547) ที่ได้ศึกษาเรื่องรูปแบบการพัฒนาความคิดอย่างเป็นระบบเพื่อสร้างเสริมความสามารถด้านทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรีโดยใช้แนวคิดทฤษฎีไตรอาร์คิกและวิธีการแบบสแกฟโฟลด์ พบว่า ผลการทดลองใช้รูปแบบการเรียนการสอนคะแนนความสามารถด้านทักษะการเขียนความเรียงภาษาไทยของกลุ่มทดลองหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง และคะแนนความสามารถด้านทักษะการเขียนความเรียงภาษาไทยของกลุ่มทดลองหลังการทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม แสดงให้เห็นว่าการเรียน การสอนตามรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นสามารถส่งเสริมการพัฒนาความคิดอย่างเป็นระบบและพัฒนาความสามารถด้านทักษะการเขียนความเรียงภาษาไทย

2. ผลการใช้รูปแบบการเรียนรู้

รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL ก่อนและหลังการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้พบว่า คะแนนความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากผลการวิจัยดังกล่าวสามารถอธิบายได้ว่า

2.1 รูปแบบการเรียนรู้ได้มีการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ ทั้งนี้ผลการตรวจสอบรูปแบบการเรียนรู้ฉบับร่างที่ให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน ด้วยการประเมินความสอดคล้องแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับของ Likert (Likert Five Rating Scale) เพื่อตรวจสอบประเมินความถูกต้องและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของรูปแบบการเรียนรู้ พบว่ารูปแบบการเรียนรู้

มีความสอดคล้องเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งถือเป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่มีความเหมาะสมในการนำไปใช้จัดการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต

เนื่องจากรูปแบบการเรียนรู้โดยใช้ RUCES MODEL นี้ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถอ่านตีความได้ด้วยตนเองจริง เพราะมีวิธีการในการจัดการเรียนรู้ที่เริ่มจากง่ายไปสู่ยาก ดังปรากฏในขั้นตอนแรกของการจัดการเรียนรู้คือ ให้ผู้เรียนได้ทบทวนความรู้เดิมในเรื่องศิลปะการใช้ภาษาในงานเขียนที่จำเป็น ซึ่งเป็นเครื่องมือสำคัญในการอ่าน หลังจากนั้นผู้เรียนอ่านงานเขียนเพื่อให้เกิดความเข้าใจในเนื้อหาของสารที่ผู้แต่งต้องการสื่อ ตามด้วยการค้นหาถ้อยคำ สำนวนที่แสดง วาทกรรม แนวคิด หรือค่านิยมของบทอ่าน และร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับสมาชิกในกลุ่มเพื่อหาข้อสรุปเกี่ยวกับความหมายของถ้อยคำสำนวนที่ปรากฏตามบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอในงานเขียน จากนั้นผู้เรียนพิจารณาค้นหาถ้อยคำ สำนวนที่แสดงวาทกรรม แนวคิด หรือค่านิยมของบทอ่านที่มีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงในบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอไว้ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจสารที่ผู้แต่งต้องการสื่อ โดยขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะสามารถเห็นถึงความเปลี่ยนแปลงของภาษา และความซับซ้อนของความหมายเกิดความขัดแย้งภายในตัวบท ต่อจากนั้นขั้นตอนสุดท้ายคือ ผู้เรียนสามารถสรุปสาระสำคัญ ความคิด สำคัญ น้ำเสียงของผู้แต่ง วัตถุประสงค์จากบทอ่าน ตลอดจนสารที่ผู้แต่งต้องการจะสื่อที่ได้มาจากการอ่านตีความในแบบของทฤษฎีการรื้อสร้าง

2.2 รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL มีขั้นตอนที่ชัดเจนและเป็นระบบ เนื่องจากผู้วิจัยได้นำกระบวนการของวิธีการเชิงระบบมาใช้ในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ให้มีคุณภาพตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ รูปแบบการเรียนรู้นี้ประกอบด้วยองค์ประกอบ 4 องค์ประกอบได้แก่ 1) หลักการ แนวคิด ทฤษฎีพื้นฐานที่กำหนดโดยผู้พัฒนารูปแบบการเรียนรู้ 2) วัตถุประสงค์ 3) กิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งประกอบด้วยกระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอนได้แก่ ขั้นที่ 1 ทบทวนวรรณศิลป์ (Review art created language) ขั้นที่ 2 ยลยินเนื้อหา (Understanding content) ขั้นที่ 3 นำพาความคิด (Construction idea) ขั้นที่ 4 พินิจรื้อคำ (Examine deconstruction meaning) ขั้นที่ 5 สรุปนำความเข้าใจ (Sumarize comprehension) และ 4) การประเมินผล จากนั้นผู้วิจัยได้กำหนดเงื่อนไขของการนำรูปแบบการเรียนรู้ไปใช้ได้แก่ ระบบสังคม ระบบสนับสนุน และหลักการตอบสนอง

จากการวิเคราะห์และสังเคราะห์สาระองค์ประกอบต่าง ๆ ของรูปแบบการเรียนรู้พบว่า หลักการของรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL สามารถนำไปสู่การเชื่อมโยงของหลักการ แนวคิด ทฤษฎีพื้นฐาน วัตถุประสงค์ ขั้นตอนการสอน กิจกรรมการเรียนการสอน และการประเมินผลของรูปแบบการเรียนรู้ได้อย่างเป็นระบบ

หลักการของรูปแบบการเรียนรู้โดยใช้ RUCES MODEL ได้สอดคล้องกับ Joyce, Weil and Calhoun (2009: 68) ที่กล่าวถึงหลักการออกแบบการเรียนการสอนเชิงระบบซึ่งประกอบด้วย องค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์กันตลอดทั้งระบบคือ หลักการ วัตถุประสงค์ กระบวนการเรียน การสอน สารความรู้และสิ่งที่ส่งเสริมการเรียนรู้ ระบบสังคม หลักการตอบสนอง ระบบสนับสนุน และเงื่อนไข การนำรูปแบบการเรียนการสอนไปใช้ตามหลักการของทฤษฎีการรื้อสร้างที่มุ่งเน้นให้ ผู้เรียนอ่านตีความ รวมถึงการสร้างความรู้ความเข้าใจจากการแลกเปลี่ยนมุมมอง ความคิด และมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้เรียน อย่างกระตือรือร้น จึงทำให้ผู้เรียนได้ พัฒนาทักษะการอ่านตีความได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ผู้สอนคอยให้การช่วยเหลือหรือผู้เรียน ซึ่งมีความสามารถมากกว่าให้การช่วยเหลือเพื่อให้ผู้เรียนได้เป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเอง วิธีการ ช่วยเหลือจะค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงไป ตามความสามารถของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนอ่านตีความได้อย่าง มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ดำเนินการสังเคราะห์ปัญหาและสภาพข้อมูลพื้นฐานของ การจัดการเรียนการสอนการอ่านตีความสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตเพื่อเป็นประเด็นร่วมใน การสังเคราะห์สาระขององค์ประกอบรูปแบบการเรียนรู้ในครั้งนี้ด้วย เพื่อให้รูปแบบการเรียนรู้ที่ พัฒนาขึ้นสามารถตอบสนองต่อการพัฒนาความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับ ปริญญาบัณฑิตอันเป็นกลุ่มเป้าหมายที่ผู้วิจัยต้องการพัฒนาได้อย่างแท้จริง ส่งผลให้ผู้วิจัยสามารถสกัด เป็นขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นทบทวนวรรณศิลป์ (Review art created language) เป็นขั้นของการศึกษา ทบทวนศิลปะการใช้ภาษาในงานเขียนที่จำเป็นสำหรับการอ่านงานเขียนร้อยแก้ว ร้อยกรอง ซึ่งเป็น เครื่องมือสำคัญในการอ่าน เพื่อให้ผู้เรียนได้ทบทวนความรู้เดิมในด้านของการใช้ภาษาในวรรณกรรม เพื่อใช้เป็นแนวทางในการอ่านตีความ โดยเริ่มจากการให้ผู้เรียนแต่ละคนศึกษาศิลปะการใช้ภาษา ในงานเขียนที่จำเป็นสำหรับการอ่านงานเขียนร้อยแก้ว ร้อยกรอง ได้แก่ การใช้ภาพพจน์ การใช้น้ำเสียง และการใช้ถ้อยคำ สำนวน จากใบความรู้ที่ครูผู้สอนกำหนดให้ โดยผู้เรียนทำความเข้าใจ และฟัง คำอธิบายจากผู้สอน ตลอดจนการนำเสนอตัวอย่างจากครูผู้สอนเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจมากขึ้น จากนั้นจึงให้ผู้เรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน เพื่อร่วมกันฝึกวิเคราะห์ศิลปะการใช้ภาษาในงานเขียนที่ จำเป็นสำหรับการอ่านงานเขียนร้อยแก้ว ร้อยกรองในใบงานที่ 1 ที่ครูผู้สอนกำหนดให้ถูกต้องชัดเจน จากนั้นผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันเฉลยคำตอบที่ถูกต้องพร้อมอธิบายเพิ่มเติมให้แก่ผู้เรียนอันจะเป็น แนวทางในการไปสู่กระบวนการของการอ่านตีความได้ ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่าหลักการพื้นฐาน ในการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนของ Tyler (1949: 11) ที่ได้กล่าวถึงการจัดประสบการณ์ การเรียนรู้ให้แก่ประสบการณ์ได้ส่งเสริมซึ่งกันและกันนำไปสู่การสะสมผลการเรียนรู้ในระยะยาว ประกอบด้วยเกณฑ์สำคัญ 3 เกณฑ์ได้แก่ (1) ความต่อเนื่อง คือสัมพันธ์ของเนื้อหาในเชิงลึกและ

เชิงกว้าง (2) การลำดับก่อนหลัง คือความสัมพันธ์ของเนื้อหาที่แสดงลำดับความง่ายยากในการเรียนรู้ ควรเริ่มเรียนรู้จากเนื้อหาที่มีความง่ายไปสู่เนื้อหาที่มีความยาก และ (3) การบูรณาการ

2. **ชั้นยลนเนื้อหา (Understanding content)** เป็นขั้นของการอ่านงานเขียน ทั้งประเภทร้อยแก้ว และร้อยกรองเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาของสารที่ผู้แต่งต้องการสื่อมายังผู้อ่าน โดยผู้สอนได้กำหนดงานเขียนที่เป็นบทอ่านเชิงสังคมเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจง่าย เหมาะกับวัย และเป็นเรื่องราวที่ใกล้ตัว ซึ่งในขั้นตอนนี้ผู้สอนให้ผู้เรียนแต่ละคนอ่านงานเขียนประเภทร้อยแก้ว และร้อยกรอง (แบ่งเป็นร้อยแก้ว 3 สัปดาห์ และร้อยกรอง 3 สัปดาห์) ในใบงานที่ 2 ที่ผู้สอนกำหนดให้ภายในเวลา 3 นาที เพื่อให้ผู้เรียนแต่ละคนเข้าใจเรื่องราวในตัวบท และตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาที่อ่านเพื่อสร้างความเข้าใจในเบื้องต้นว่าเรื่องที่อ่านนั้นกล่าวถึงอะไร อย่างไร ตามใบงานที่ 2 ที่ครูผู้สอนกำหนดให้ จากนั้น ผู้สอนและผู้เรียนช่วยกันตรวจสอบคำตอบในใบงานที่ 2 ร่วมกัน พร้อมอธิบายคำตอบให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่าแนวการสอนวรรณกรรม วรรณคดีที่ สุนีย์ สินธุเดชะ (2516: 36) สุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์พรหม (2538: 230 - 238) ได้ให้วิธีการจัดกิจกรรมการสอน วรรณกรรม วรรณคดีไว้ว่า ควรสอนให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับตัวบทวรรณกรรมที่อ่าน ซึ่งเป็นการกำหนดให้ผู้เรียนอ่านเนื้อหาเรื่องราววรรณกรรม วรรณคดีเพื่อความเข้าใจในเรื่อง ตลอดจนการถามคำถาม คือการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ถามข้อสงสัยที่มีต่อเนื้อหาเรื่องราว คำศัพท์ หรือข้อคิดที่ปรากฏในเนื้อเรื่อง ควรให้ค้นคว้าศึกษาในด้านการแสดงความคิดเห็นต่อเรื่องที่อ่าน เป็นต้นว่า แนวคิดของกวี ความมุ่งหมายในการเขียน การตีความหมาย ความเข้าใจในการแยกบท ประพันธ์มาเป็นการอ้างอิงคำอธิบายตัวละครหรือเนื้อเรื่อง ความเข้าใจรวบรวมสิ่งที่ได้จากการอ่าน เช่น บทบาทของตัวละคร สุภาพิต คติธรรม ฯลฯ ซึ่งจะเห็นได้ว่าการใช้คำถามจะช่วยให้นักศึกษาค้นพบคำตอบจากเรื่องราวในวรรณคดีที่มีทั้งพฤติกรรมของตัวละครและเหตุการณ์ต่าง ๆ อันเชื่อมโยงเกี่ยวข้องกับสภาพความคิดความเชื่อของสังคม

3. **ขั้นนำพาความคิด (Construction idea)** เป็นขั้นตอนในการอ่านงานเขียนเพื่อบอกความหมายของถ้อยคำ สำนวนที่แสดงวาทกรรม แนวคิด หรือค่านิยมของบทอ่าน ในขั้นนี้ผู้สอนให้ผู้เรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน เพื่อให้ผู้เรียนแต่ละคนบอกถึงความหมายของถ้อยคำ และน้ำเสียงที่ปรากฏในงานเขียนตามบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอไว้ว่าเป็นอย่างไร ตามใบงานที่ 3 ที่ผู้สอนได้กำหนดให้ โดยมีเลขานุการกลุ่มเป็นผู้จดบันทึกความคิดเห็นของสมาชิกแต่ละคนลงในใบงาน จากนั้นสมาชิกทุกคนในแต่ละกลุ่มร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับสมาชิก เพื่อเป็นการสังเคราะห์ข้อมูลร่วมกัน จากนั้นหาข้อสรุปเกี่ยวกับความหมายของถ้อยคำสำนวนที่ปรากฏตามบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอในงานเขียน ในขั้นตอนนี้ผู้สอนจะคอยกระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นต่อการพิจารณาถ้อยคำ สำนวนที่แสดงวาทกรรม แนวคิด หรือค่านิยมของบทอ่านให้มากที่สุด เพื่อให้สมาชิกทุกคนแสดงความคิดเห็น และยอมรับฟังความคิดเห็นของสมาชิกในกลุ่มและนำมาหาข้อสรุปเกี่ยวกับความหมายของถ้อยคำ

สำนวนที่ปรากฏตามบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Vygotsky (1978: 90) ได้กล่าวว่าปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนที่เน้นการพูดเปรียบเสมือนเครื่องมือของการคิดและกระบวนการพัฒนาทางปัญญาของผู้เรียน ซึ่งถือเป็นปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกันและได้สนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันกับกลุ่มเพื่อน

ผลการวิจัยข้างต้นสอดคล้องกับผลการวิจัยของ King, Staffieri and Adelgais (1998) ที่ได้ศึกษาผลของปฏิสัมพันธ์แบบเพื่อนช่วยเหลือกันเพื่อสนับสนุนการเรียนรู้โดยศึกษาปฏิสัมพันธ์การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ผลการศึกษาพบว่า การมีปฏิสัมพันธ์ในลักษณะเพื่อนช่วยเพื่อนจะช่วยส่งเสริมการคิด และการเรียนรู้ได้ ถึงแม้ว่าผู้เรียนจะมีอายุและความสามารถเท่า ๆ กัน แต่ผู้เรียนก็สามารถส่งเสริมการคิดขั้นสูง และการเรียนรู้ต่อกันได้ โดยที่ผู้สอนจะเป็นผู้ฝึกหรือเตรียมการให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ในการใช้คำถามที่กระตุ้นการคิดและการทำความเข้าใจก่อนที่ผู้เรียนจะปฏิสัมพันธ์กันเองในกลุ่ม

4. ขั้นพินิจหรือคำ (Examine deconstruction meaning) เป็นขั้นตอนการพิจารณาค้นหาถ้อยคำ สำนวนที่แสดงวาทกรรม แนวคิด หรือค่านิยมของบทอ่าน ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจสารที่ผู้แต่งต้องการสื่อ โดยในขั้นตอนนี้ให้สมาชิกทุกคนในแต่ละกลุ่มพิจารณาค้นหาถ้อยคำ สำนวนที่แสดงวาทกรรม แนวคิด หรือค่านิยมของบทอ่านที่มีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงในบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอไว้ เพื่อนำมาวิเคราะห์ค้นหาความเป็นไปได้ของถ้อยคำ สำนวน และสามารถบอกถึงความย้อนแย้งภายในตัวบท ซึ่งจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงของตัวบท และความซับซ้อนของความหมาย ในขั้นตอนนี้ถือเป็นขั้นตอนที่สำคัญของการอ่านตีความในแบบของทฤษฎีการรื้อสร้างที่ผู้เรียนจะต้องร่วมกันระดมสมองแสดงออกทางความคิดภายในกลุ่มเพื่อมองหาความเป็นไปได้ของความหมายของถ้อยคำ สำนวนนั้น ๆ เพื่อวิเคราะห์และอภิปรายถึงความย้อนแย้งภายในตัวบทให้ได้ จากนั้นผู้เรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับสมาชิกในกลุ่มเพื่อหาข้อสรุปของถ้อยคำ สำนวนที่แสดงวาทกรรม แนวคิด หรือค่านิยมของบทอ่านที่มีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงในบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอไว้ ตามใบงานที่ 4 อันจะนำไปสู่การอ่านตีความในแบบของทฤษฎีการรื้อสร้าง โดยขั้นตอนนี้ผู้สอนจะคอยให้การช่วยเหลือ แนะนำ ให้คำปรึกษาหรือผู้เรียนซึ่งมีความสามารถมากกว่าให้การช่วยเหลือเพื่อให้ผู้เรียนได้เป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับ กมล โปธิเย็น (2547: 79) ที่กล่าวว่ากระบวนการของการช่วยเหลือ สนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างเป็นระบบ โดยมีผู้สอนคอยให้การช่วยเหลือ หรือผู้เรียนให้การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ซึ่งเป็นปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างผู้เรียน ผู้สอน หรือผู้ที่มีศักยภาพมากกว่า เป้าหมายของการช่วยเหลือคือการให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานที่ผู้เรียนไม่สามารถทำให้สำเร็จได้ด้วยตนเองให้เสร็จสมบูรณ์ได้ด้วยตนเอง วิธีการช่วยเหลือจะค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงไปตามระดับความสามารถในการปฏิบัติงานของผู้เรียน โดยการช่วยเหลือจะค่อย ๆ ลดลงในขณะที่ผู้เรียนค่อย ๆ เพิ่มความสามารถในการปฏิบัติงานด้วยตนเอง และเมื่อผู้เรียนสามารถ

ปฏิบัติงานได้ด้วยตนเองอย่างอิสระแล้ว การช่วยเหลือในการทำกิจกรรมนั้นจะยุติลง ซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานด้วยตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด

5. ขั้นสรุปนำความเข้าใจ (Sumarize comprehension) เป็นขั้นตอนการช่วยให้ผู้เรียนบอกถึงวัตถุประสงค์ ตลอดจนสารที่ผู้แต่งต้องการจะสื่อความคิดมายังผู้อ่าน หลังจากที่ผู้เรียนได้ร่วมกันหาข้อสรุปของถ้อยคำ ส่วนวนที่แสดงแนวคิด หรือค่านิยมของบทอ่านที่มีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงในบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอไว้เรียบร้อยแล้ว จากนั้นผู้เรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันสรุปสาระสำคัญของความคิดสำคัญ นำเสียงของผู้แต่ง ตลอดจนวัตถุประสงค์ที่ปรากฏในงานเขียน ตามใบงานที่ 5 ที่ผู้สอนมอบหมายให้ เมื่อทำเสร็จ ผู้สอนให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอผลงานที่ปรากฏในใบงานที่ 5 ให้สมาชิกในห้องฟังเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น วิชาฯ และหาข้อสรุปร่วมกันอีกครั้ง โดยมีผู้สอนร่วมสรุปประมวลผลของการนำเสนอผลงานของผู้เรียนแต่ละกลุ่มด้วย หลังจากนั้นให้ผู้เรียนแต่ละคนทำแบบทดสอบท้ายบทเรียน เพื่อส่งให้ผู้สอนตรวจให้คะแนน และแจ้งผลให้ทราบในการเรียนครั้งต่อไป เพื่อเป็นการสะท้อนกลับและผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาการอ่านตีความในงานเขียนอื่น ๆ ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า Rosenshine and Guenther (1992: 35-41) ได้อธิบายกระบวนการสอนที่ใช้วิธีการสแกนโฟลต์ในการเสริมศักยภาพแก่ผู้เรียนว่าให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติอย่างอิสระในสถานการณ์ใหม่ที่จัดให้ โดยครูรวมขั้นตอนต่าง ๆ ไว้ด้วยกัน เพื่อให้ผู้เรียนประยุกต์การเรียนรู้สู่สถานการณ์ใหม่ ให้ฝึกในสถานการณ์ที่มีลักษณะต่างไปจากเดิม เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนความรู้ที่ได้ไปสู่สถานการณ์ใหม่

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่ารูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL สามารถช่วยสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความได้จริง ดังจะเห็นได้จากคะแนนระหว่างการทำทดลอง 6 ครั้ง ซึ่งแต่ละครั้งมีคะแนนเต็ม 20 คะแนน จะพบว่านักศึกษามีพัฒนาการในการอ่านตีความขึ้นตามลำดับดังนี้ ครั้งที่ 1 การอ่านตีความบทร้อยแก้วเรื่อง “ตกลงจะโทษใครดี?” ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 12.20 ครั้งที่ 2 การอ่านตีความบทร้อยแก้วเรื่อง “ประเพณีการบวชพระที่ควรอนุรักษ์” ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 13.50 ครั้งที่ 3 การอ่านตีความบทร้อยแก้วเรื่อง “คุณชอบกาแฟหรือร้านกาแฟ” ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 14.93 ครั้งที่ 4 การอ่านตีความบทร้อยกรองเรื่อง “บวชทำไม” ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.43 ครั้งที่ 5 การอ่านตีความบทร้อยกรองเรื่อง “คุณค่าใบปริญญา” ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.67 ครั้งที่ 6 การอ่านตีความบทร้อยกรองเรื่อง “นักเรียนกับงานวันเกิด” ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 18.70 ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักศึกษามีพัฒนาการด้านความสามารถในการอ่านตีความดีขึ้นตามลำดับ

นอกจากนี้ผลของการวัดความสามารถในการอ่านตีความหลังการทำทดลองสูงกว่าก่อนการทำทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยสามารถอธิบายได้ว่า รูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นใน 5 ขั้นตอน กล่าวคือ ขั้นตอนที่ 1 ขั้นทบทวนวรรณศิลป์ (Review art created

language) เป็นขั้นที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้ทบทวนความรู้เดิมในด้านของการใช้ภาษาในวรรณกรรมที่จำเป็นสำหรับการอ่านงานเขียนร้อยแก้ว ร้อยกรอง ซึ่งเป็นเครื่องมือสำคัญในการอ่าน และเป็นแนวทางในการอ่านตีความ เนื่องจากภาษาของผู้เขียนในการสื่อความมักมีการใช้ภาษาที่แฝงความหมาย จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมัทักษะภาษาในด้านวรรณศิลป์เป็นฐานในการอ่านตีความ ขั้นตอนที่ 2 ขั้นยลอินเนื้อหา (Understanding content) เป็นขั้นที่จะทำให้ผู้เรียนได้เข้าใจเนื้อหาของสารที่ผู้แต่งต้องการสื่อ ซึ่งผู้เรียนจะต้องอ่านอย่างละเอียดอ่านแล้วจับใจความให้ได้ว่า อะไรเป็นจุดสำคัญหรือแก่นเรื่อง ซึ่งเป็นหลักสำคัญในการอ่านตีความ โดยกำหนดงานเขียนที่เป็นบทอ่านที่เหมาะสมกับวัย เข้าใจง่าย เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจในเบื้องต้นว่าเรื่องที่อ่านนั้นกล่าวถึงอะไร อย่างไร ขั้นตอนที่ 3 ขั้นนำพาความคิด (Construction idea) เป็นขั้นที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจความหมายของถ้อยคำ และน้ำเสียงที่ปรากฏในงานเขียนตามบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอไว้ซึ่งในขั้นนี้เป็นสิ่งที่ผู้เรียนควรคำนึงเมื่อจะอ่านเพื่อตีความต้องพยายามเข้าถึงน้ำเสียงของผู้แต่งทั้งลีลาสำนวน และรสความ และสำรวจความหมายโดยการตีความถ้อยคำสำนวนว่ามีความหมายว่าอะไร อย่างไร ขั้นตอนที่ 4 ขั้นพินิจหรือคำ (Examine deconstruction meaning) เป็นขั้นที่สำคัญซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้พิจารณาค้นหาถ้อยคำสำนวนเพื่อนำมาวิเคราะห์ค้นหาความเป็นไปได้ของถ้อยคำ สำนวน ที่มีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงในบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอไว้ และสามารถบอกถึงความย้อนแย้งภายในตัวบทได้ ซึ่งจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงของตัวบท และความซับซ้อนของความหมาย และ ขั้นตอนที่ 5 ขั้นสรุปนำความเข้าใจ (Sumarize comprehension) เป็นขั้นที่จะช่วยให้ผู้เรียนบอกถึงวัตถุประสงค์ ตลอดจนสารที่ผู้แต่งต้องการจะสื่อความคิดมายังผู้อ่าน หลังจากที่ผู้เรียนได้ร่วมกันหาข้อสรุปของถ้อยคำ สำนวนที่แสดงแนวคิด หรือค่านิยมของบทอ่านที่มีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงในบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอไว้เรียบร้อยแล้ว และสามารถสรุปสาระสำคัญ ความคิดสำคัญ น้ำเสียงของผู้แต่ง ตลอดจนวัตถุประสงค์ที่ปรากฏในงานเขียนได้ ซึ่งใน 5 ขั้นตอนที่กล่าวมานั้นมีข้อดีเนื่องจากกระบวนการสอนในแต่ละขั้นมีการสอดประสานสัมพันธ์กันอย่างเป็นรูปธรรม ชัดเจน ขั้นตอนการสอนทั้ง 5 ขั้น มุ่งเน้นให้ผู้เรียนจัดลำดับความคิดและทำงานร่วมกัน โดยผู้เรียนสามารถสรุปประมวลผลความรู้ได้อย่างเป็นระบบ และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของอ่านตีความ จึงส่งเสริมให้รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL สามารถสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความได้อย่างแท้จริง

2.3 บรรยาภาศในการเรียนรู้จากการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนตามรูปแบบการเรียนรู้ พบว่าการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบการเรียนรู้ ทำให้บรรยาภาศในห้องเรียนสนุกสนาน นักศึกษามีความสนใจใฝ่รู้ ซึ่งเกิดจากการจัดกิจกรรมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันอย่างอิสระ ร่วมพูดคุยและรับฟังสมาชิกในกลุ่มจึงเท่ากับเป็นการเปิดใจรับฟังแลกเปลี่ยนมุมมองใหม่ ๆ แล้วร่วมกันพินิจพิเคราะห์จนสามารถนำไปสู่องค์ความรู้ในการตีความได้ อีกทั้งบรรยาภาศในการเรียนรู้

มีความเป็นกันเองระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนและผู้เรียนกับครูสอน โดยผู้สอนเป็นผู้กระตุ้นให้ผู้เรียน แสดงความคิดเห็นกับสมาชิกภายในกลุ่มอย่างทั่วถึง และคอยให้การช่วยเหลือ แนะนำ เป็นที่ปรึกษา ซึ่งเป็นปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน บรรยากาศดังกล่าวก่อให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ ได้เป็นอย่างดี บรรยากาศในการเรียนรู้เหล่านี้ก่อให้เกิดผลดีต่อการเรียนการสอนโดยช่วยให้นักศึกษามีทิศทางและมุมมองในการอ่านตีความในงานเขียนอื่น ๆ ให้เกิดประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น กล่าวที่จะ แสดงความคิดเห็นที่มีความเชื่อมโยงกับประเด็นต่าง ๆ ในกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งกระบวนการ ในการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดีดังกล่าวนี้เป็นผลมาจากหลักการพื้นฐานที่สำคัญของ กระบวนการสแกฟโฟลด์ ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า Slavin (1994, อ้างถึงใน ชินพัฒน ชื่นแถม, 2542) ได้กล่าวถึงการเรียนการสอนโดยใช้วิธีการแบบสแกฟโฟลด์ว่า การเรียนแบบร่วมงาน (Collaborative learning) เป็นการจัดกิจกรรมที่มีลักษณะการเรียนรู้จากการทำงาน และการเรียน การสอนเป็นกลุ่ม อาจใช้การเรียนแบบร่วมมือ ที่จะทำให้ผู้เรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน จนสามารถ พัฒนากลวิธีการแก้ปัญหาด้วยตนเองได้ การช่วยเหลือ แนะนำ ที่ตรงกับปัญหาที่กำลังเกิดขึ้น ซึ่งจะกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้การพูดกับตนเอง (Private speech) หรือการคิดเป็นถ้อยคำเกี่ยวกับ ปัญหาที่เป็นอยู่ เป็นแนวทางในการค้นพบแนวการทำงานและแก้ปัญหาด้วยตนเองได้

3. ความพึงพอใจในการใช้รูปแบบการเรียนรู้

ผลการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่มีต่อรูปแบบ การเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL จากการตอบแบบสอบถามวัดความพึงพอใจแบบมาตราส่วนประมาณค่าในการใช้ รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษา พบว่านักศึกษามีความพึงพอใจต่อรูปแบบการเรียนรู้โดยรวมอยู่ใน ระดับมากที่สุด และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

3.1 ด้านเนื้อหาสาระ พบว่าผลการประเมินอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็น รายข้อพบว่า ความคิดเห็นที่อยู่ในระดับค่าเฉลี่ยสูงสุดที่สุด 3 อันดับแรกได้แก่ 1) เนื้อหาสาระที่ใช้ ในการเรียนรู้เหมาะสมกับระดับความสามารถของนักศึกษา 2) เนื้อหาสาระที่ใช้ในการเรียนรู้มีความ หลากหลาย และเอื้อต่อการเรียนรู้ 3) แบบฝึกหัดที่ใช้ในการอ่านตีความมีจำนวนเหมาะสม ทั้งนี้จาก การตอบแบบสะท้อนผลการเรียนรู้ (Reflective Journal) ของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง พบว่า กิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นช่วยให้นักศึกษาสามารถอ่านตีความได้ง่ายขึ้น เนื่องจากมีขั้นตอนที่ชัดเจน มีความเชื่อมโยงสัมพันธ์กันอย่างเป็นรูปธรรม ทำให้การเรียนรู้มีความ ชัดเจน เข้าใจง่าย อีกทั้งตัวบทที่นำมาอ่านเป็นเรื่องใกล้ตัว มีความเหมาะสม แบบฝึกหัดมีความ หลากหลาย น่าสนใจ ดังจะเห็นได้จากการเขียนบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้ ของนักศึกษาที่เป็น กลุ่มตัวอย่างในประเด็นดังกล่าวว่า

“การเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนรู้ดังกล่าว ทำให้สามารถอ่านตีความได้จริงเพราะเราเริ่มมีกระบวนการคิดเป็นขั้นตอนเราจะรู้ว่าเราจะตีความตัวบทนี้ได้อะไรก่อนและนอกจากนี้ยังเป็นการตีความในความคิดใหม่ ๆ อีกด้วย”

และความคิดเห็นของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างอีกคนหนึ่งที่ว่า

“รูปแบบการเรียนรู้นี้ช่วยให้ความรู้และความเข้าใจอย่างมากเริ่มจากการทำตัวบทแยกให้เราเขียนความหมายและยังมาสรุปรวมกันก่อนจะตีความตัวบทกันอีกพอเป็นขั้นตอนแบบนี้เราจึงตีความได้เข้าใจมากกว่าเดิม”

3.2 ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ พบว่าผลการประเมินอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ความคิดเห็นที่อยู่ในระดับค่าเฉลี่ยสูงสุดที่สูงสุด 3 อันดับแรกได้แก่ 1) กิจกรรมการเรียนรู้เอื้อต่อการพัฒนาความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาได้ 2) ขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับจุดประสงค์การเรียนรู้ 3) ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีลำดับขั้นที่ชัดเจน ทำให้นักศึกษาสามารถอ่านตีความได้จริง ทั้งนี้จากการตอบแบบสะท้อนผลการเรียนรู้ (Reflective Journal) ของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง พบว่า กิจกรรมการเรียนรู้มีการจัดตามลำดับขั้นตอน มีการฝึกให้ผู้เรียนคิด วิเคราะห์ และมีการเชื่อมโยงความคิดเพื่อแลกเปลี่ยนมุมมอง ความคิด ซึ่งถือเป็นการสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ที่ดี จึงทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าการที่จะอ่านตีความตัวบทอื่น ๆ จะไม่ใช่เรื่องที่ยากอีกต่อไป สามารถนำประสบการณ์จากกระบวนการเรียนรู้ในครั้งนี้นำไปปรับใช้ในการอ่านตีความกับตัวบทอื่น ๆ ได้ ดังจะเห็นได้จากการเขียนบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้ของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในประเด็นดังกล่าวว่า

“กิจกรรมการเรียนการสอน ตามรูปแบบการเรียนรู้นี้ สามารถสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ได้ ด้วยการให้อ่านบทความ และตอบ คำถาม วิเคราะห์บทความ ซึ่งเป็นการกระตุ้นความคิด ผู้เรียนในรูปแบบหนึ่ง ทั้งยังได้ปรึกษาหารือ ร่วมกับเพื่อนในกลุ่ม ทำให้บรรยากาศในการเรียนนั้น เป็นการเรียนรู้ ที่ได้ตอบคำถาม วิเคราะห์บทความ โดยร่วมปรึกษา และช่วยกันคิดร่วมกันภายในกลุ่ม”

และความคิดเห็นของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างอีกคนหนึ่งที่ว่า

“การจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบการเรียนรู้ครั้งนี้ทำให้เกิดความรู้ ที่จะนำไปใช้ในการอ่านตีความตัวบทอื่น ๆ ได้ เพราะมีประสบการณ์ การอ่านตีความมาแล้วจากการอ่านตีความบทความในครั้งนี้ ดังนั้น จึงนำประสบการณ์ที่ผ่านมาไปปรับใช้ในการอ่านตีความกับตัวบทอื่น ๆ ได้”

3.3 ด้านสื่อการเรียนรู้ พบว่าผลการประเมินอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ความคิดเห็นที่อยู่ในระดับค่าเฉลี่ยสูงที่สุด 3 อันดับแรกได้แก่ 1) สื่อการเรียนรู้ช่วยส่งเสริมให้นักศึกษาสามารถใช้เป็นแนวทางในการอ่านตีความได้ 2) สื่อการเรียนรู้เหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนรู้ 3) สื่อการเรียนรู้มีความชัดเจน เหมาะสม เข้าใจง่ายเหมาะสมกับการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ทั้งนี้จากการตอบแบบสะท้อนผลการเรียนรู้ (Reflective Journal) ของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง พบว่า สื่อการเรียนรู้สามารถช่วยให้การอ่านตีความง่ายขึ้น เนื่องจากตัวบทมีความน่าสนใจ อีกทั้งข้อคำถามในใบงานก็เป็นตัวช่วยในการฝึกตีความ จึงทำให้สามารถอ่านตีความได้ง่ายขึ้น ดังจะเห็นได้จากการเขียนบันทึกสะท้อนผลการเรียนรู้ ของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในประเด็นดังกล่าวว่า

“ใบความรู้ที่ผู้สอนกำหนดให้ นั้น สามารถช่วยให้เกิดความรู้ความเข้าใจ ในเรื่องของการอ่านตีความ เนื่องจากในใบงานนั้น มีข้อคำถาม มีเนื้อหาที่ชัดเจน สามารถเชื่อมโยงความรู้สู่การลงมือปฏิบัติได้ และตัวบทที่อ่านลงไปนั้น เป็นตัวบทที่ใกล้ตัว เข้าใจง่าย การอ่านตีความจากเรื่องี่อ่าน จึงทำให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ ได้เป็นอย่างดี”

และความคิดเห็นของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างอีกคนหนึ่งที่ว่า

“ใบงานมีตัวบทที่อ่านเข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อน เข้าใจได้ และเป็นตัวบทที่ไม่ได้ยาวมาก ประกอบกับคำถาม ที่ผู้สอนกำหนดให้ ก็เป็นคำถามที่ช่วยให้การตีความง่ายขึ้น ซึ่งเมื่อทำซ้ำ ๆ ก็ทำให้ผู้เรียนอ่านตีความได้”

ข้อสังเกตที่ได้จากการดำเนินการทดลอง

การวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL ผู้วิจัยมีข้อสังเกตที่ได้จากการดำเนินการทดลองดังนี้

1. การให้ผู้เรียนทำกิจกรรมในครั้งที่ 1 พบว่า ผู้เรียนยังไม่กล้าแสดงความคิดเห็นกับสมาชิกในกลุ่มมากนัก อาจเนื่องมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนครั้งแรกผู้เรียนยังไม่เข้าใจแนวทางของการเรียนรูปแบบนี้ ผู้สอนจึงกระตุ้นบรรยากาศในการเรียนรู้ และอธิบายบทบาทหน้าที่ของผู้เรียน และของตัวผู้สอนให้ทราบ เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจ และกล้าแสดงความคิดเห็นให้มากขึ้น และกระตุ้นผู้เรียนทุกคนให้มีส่วนร่วมในการแสดงออกทางความคิดให้ได้มากที่สุด จากนั้นผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เข้าใจ และมีความสุขสนุกสนานในการเรียนมากยิ่งขึ้น

2. กระบวนการเรียนรู้ในขั้นตอนที่ 4 ซึ่งเป็นขั้นพินิจหรือคำ ในช่วงแรกผู้เรียนบางส่วนยังไม่เข้าใจวิธีการพิจารณาค้นหาถ้อยคำ ส่วนวันที่แสดง แนวคิด หรือค่านิยมของบทอ่านที่มีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงในบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอไว้ ผู้สอนจึงให้ความช่วยเหลือโดยการให้คำแนะนำและตรวจสอบความถูกต้องในการเชื่อมโยงความคิดของผู้เรียน ให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานด้วยตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด หลังจากนั้นในครั้งต่อ ๆ ไป ผู้สอนคอยเข้าสังเกตการณ์ และช่วยเหลือให้น้อยลงเมื่อพบว่าผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้ถูกต้อง และมีประสิทธิภาพ

3. การพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นตามกระบวนการของกิจกรรมการเรียนรู้ผู้เรียนบางคนพูดแสดงความคิดเห็นค่อนข้างน้อย ปล่อยให้เพื่อนบางคนในกลุ่มพูด โดยตนจะเป็นผู้ฟังเพียงอย่างเดียว ผู้สอนจึงจำเป็นต้องเข้าไปเพื่อกระตุ้นผู้เรียนทุกคนให้มีการแลกเปลี่ยนมุมมองความคิดเห็นซึ่งกันและกัน และควรเปิดใจรับฟังความคิดเห็นจากเพื่อนสมาชิกในกลุ่ม แม้จะเห็นด้วยหรือไม่ก็ตาม เพราะการรับฟังความคิดเห็นจากบุคคลอื่นอย่างใคร่ครวญจะช่วยให้สามารถมีมุมมองความคิดเห็นที่หลากหลายอันจะนำไปสู่องค์รวมทางความคิดที่เหมาะสม

ข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

ข้อเสนอแนะในการนำรูปแบบการเรียนรู้ไปใช้

จากผลการวิจัยพบว่ารูปแบบการเรียนรู้สามารถสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตได้นั้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอนที่สนใจนำผลการวิจัยไปใช้ดังนี้

1. ผู้สอนศึกษาและทำความเข้าใจขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นให้เข้าใจก่อน และการนำรูปแบบไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้นั้นผู้สอนจะต้องอธิบายจุดประสงค์ของรูปแบบการเรียนรู้ให้ผู้เรียนทราบ ตลอดจนถึงผลการเรียนรู้ที่ผู้เรียนจะได้รับหลังจากการศึกษาด้วยรูปแบบการเรียนรู้

2. ผู้สอนเตรียมสื่อที่เป็นเนื้อหาหรือบทอ่านที่มีเนื้อหาใกล้ตัวผู้เรียนที่เกิดขึ้นจริงในสังคมปัจจุบันนำมาให้นักศึกษาได้ศึกษาวิเคราะห์ ตีความ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เชื่อมโยงตามกระบวนการเรียนรู้ของรูปแบบการเรียนรู้ในงานวิจัยนี้ เพื่อให้การอ่านตีความในแบบทฤษฎีการรื้อสร้างเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

3. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้เป็นกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นการให้ความช่วยเหลืออย่างใกล้ชิดตามสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในระหว่างการเรียนการสอนโดยมีผู้สอนคอยให้การช่วยเหลือ หรือผู้เรียนซึ่งมีความสามารถที่มากกว่าให้การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ซึ่งผู้สอนจะต้องพยายามหาทางควบคุมปัญหา อุปสรรคที่อาจจะเกิดขึ้นได้จากการปฏิบัติกิจกรรมที่มอบหมาย โดยต้องคอยสังเกตการปฏิบัติงานของผู้เรียน หากพบปัญหาให้เข้าไปให้คำแนะนำ อธิบายให้ผู้เรียนได้เข้าใจ และจัดลำดับขั้นตอนความคิดให้แก่ผู้เรียนซึ่งจะทำให้ปัญหา อุปสรรคลดลง เมื่อผู้เรียนเริ่มจะปฏิบัติงานนั้นได้สำเร็จ การช่วยเหลือจะต้องค่อย ๆ ลดลงจนกระทั่งผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานได้ด้วยตนเอง

4. ผู้สอนควรศึกษาความรู้ที่เกี่ยวกับทฤษฎีการรื้อสร้างเพื่อให้เกิดความเข้าใจและถ่ายทอดองค์ความรู้นี้ไปสู่ผู้เรียนในการปฏิบัติกิจกรรมตามขั้นตอนของรูปแบบการเรียนรู้ให้ถูกต้อง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ผลการวิจัยในครั้งนี้มีประเด็นที่น่าจะศึกษาค้นคว้าต่อไปดังนี้

1. การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL ควรมุ่งขยายผลไปสู่การสร้างเสริมความสามารถในการคิดวิเคราะห์ และ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ

2. การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL ควรมุ่งขยายผลไปสู่การสร้างเสริมความสามารถในการวิจารณ์วรรณกรรม

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กมล โพธิเย็น. (2547). รูปแบบการพัฒนาความคิดอย่างเป็นระบบเพื่อสร้างเสริมความสามารถด้านทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้แนวคิดทฤษฎีไตรอาร์ชิกและวิธีการแบบสแกฟโฟลด์. วิทยานิพนธ์ปริญญาคุชฎีบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กมลพัทธ์ โพธิ์ทอง. (2557). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนอ่าน และเขียนเชิงสร้างสรรค์ตามทฤษฎีสัมพันธบทเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่าน และเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต. วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- กฤติกา ชูผล. (2560). อาจารย์สาขาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี. สัมภาษณ์, 8 ตุลาคม.
- กาญจนา คุณารักษ์. (2552). การออกแบบการเรียนการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 3. นครปฐม: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- กึ่งกาญจน์ บุรณสินวัฒน์กุล. (2559). การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการคิดสร้างสรรค์ของ Plsek ร่วมกับทฤษฎีเขาวัวปัญญาสามองค์ประกอบของ Sternberg เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเขียนเล่าเรื่องเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต. วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- กิดานันท์ มลิทอง. (2540). เทคโนโลยีการศึกษา และนวัตกรรม. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กิตติพงษ์ วงศ์ทิพย์กุล. (2559). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีวิัจจนปฏิบัติศาสตร์เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต. วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- กิตติยา รัศมีแจ่ม. (2560). อาจารย์สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา. สัมภาษณ์, 8 ตุลาคม.
- โกชัย สาริกบุตร. (2520). การอ่านภาคปฏิบัติ. เชียงใหม่: โรงพิมพ์กลางเวียง.
- _____. (2521). การอ่านขั้นใช้วิจารณ์ญาณ. เชียงใหม่: โรงพิมพ์แสงรุ่งการพิมพ์.

- คณะครุศาสตร์. (2559). **หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2559)**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- คำแหง วิสุทธางกูร. (2550). **วิเคราะห์แนวคิดตีคอนสตรัคชั่นของอาสภมหาเถระและเตอร์ริตา, รายงานวิจัย เอกสารอัดสำเนา**. มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- จันทน์ เจริญศรี. (2544). **โพสต์โมเดิร์น & สังคมวิทยา**. กรุงเทพมหานคร: บริษัท เคล็ดไทย จำกัด.
- จิรัช วิระสย. (2555). **เอกสารประกอบการบรรยาย วิชาขอบเขตและวิธีการศึกษา (9902) ปรัชญาเชิงศาสตร์ Philosophy of Science I ว่าด้วยมรดกทางปัญญา นานาสาขา Intellectual Heritage of Disciplines**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- จิราภรณ์ พิมพ์ใจใส. (2552). **พัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีการสร้างความรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้ของนักศึกษาพยาบาล**. วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ชนาธิป พรกุล. (2552). **การออกแบบการสอน การบูรณาการ การอ่าน การคิดวิเคราะห์ และการเขียน**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชลธิรา สัตยาวัฒนา. (2556). **เขียนให้คิด ผ่านชีวิตและวาทกรรมของ Jacques Derrida**. ศิลปะศาสตร์สำนัก. กรุงเทพมหานคร: สำนักวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์.
- ชวาล แพร่ตันกุล. (2552). **เทคนิคการวัดผล**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ. (2531). **ระบบสื่อการสอน**. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชัยฤทธิ์ ศิลาเดช. (2545). **คู่มือการเขียนแผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญระดับมัธยมศึกษา**. กรุงเทพมหานคร: แม็ค.
- ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร. (2554). **แนะนำสกุลความคิดหลังโครงสร้างนิยม**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์สมมติ.
- _____. (2555). **สัญวิทยาโครงสร้างนิยม หลังโครงสร้างนิยมกับการศึกษารัฐศาสตร์**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิภาษา.
- ไชยศ เรืองสุวรรณ. (2533). **เทคโนโลยีการสอน: การออกแบบและพัฒนา**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.
- ฐิติพร สังข์รัตน์. (2558). **การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการถ่ายโยงการเรียนรู้ร่วมกับทฤษฎีการเรียนรู้จากตัวแบบเพื่อสร้างเสริมความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต**. วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

- ดวงกมล สนวนทอง. (2556). การวิจัยและพัฒนารูปแบบการสอนแบบสแกฟโฟลด์ที่ส่งเสริมจิต
ลักษณะ ฉันทะ และความสามารถในการเขียนบทความเชิงวิชาการของนักศึกษา. ปรินญา
ดุขฎฐิบัณฑิต สาขาวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตเพชรบูรณ์.
- ดวงมน จิตรจำนงค์. (2536). สุนทรียภาพในภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: ศยาม.
- เถกิง พันธุ์เถกิงอมร. (2542). การอ่านตีความ. พิมพ์ครั้งที่ 2. สงขลา: คณะมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏสงขลา.
- ทัศนีย์ เศรษฐพงษ์. (2560). อาจารย์สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
สวนสุนันทา. สัมภาษณ์, 4 ตุลาคม.
- ทศนา แคมมณี. (2548). ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ.
พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2550). ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ.
พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2551). ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ.
พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ัญญา สังข์พันธานนท์. (2559). แว่นวรรณคดี ทฤษฎีร่วมสมัย. ปทุมธานี: สำนักพิมพ์นาคร.
- ัญญาลักษณ์ สังข์แก้ว. (2560). อาจารย์สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี. สัมภาษณ์, 12 ตุลาคม.
- นพพร ประชากุล. (2552). ยกอักษร ย้อนความคิด เล่ม 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์อ่านและ
วิภาษา.
- นรชิต จิรสิทธิ์ธรรม. (2553). โพสต์โมเดิร์นกับเศรษฐศาสตร์: บทวิพากษ์สมมุติฐานความมีเหตุผล
ทางเศรษฐศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: วิภาษา.
- นิคม ตั้งคะพิภพ. (2543). การวิเคราะห์ความแปรปรวน การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม และ
การออกแบบการวิจัยทางการศึกษา. นครปฐม: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, ม.ล. (2539). แว่นวรรณกรรม. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: อมรินทร์
พริ้นติ้ง.
- ประเทิน มหาจันทร์. (2530). การสอนอ่านเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.
- พรรณทิพย์ ต้นเถา. (2539). การเปรียบเทียบกลวิธีการอ่านตีความบทร้อยกรองภาษาไทยของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการอ่านแตกต่างกัน. วิทยานิพนธ์
ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรวิภา ไชยสมคุณ. (2548). การอ่าน. เชียงใหม่: ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัย
เชียงใหม่.

- พัชรินทร์ อนันต์ศิริวัฒน์. (2547). **เอกสารคำสอนรายวิชาการอ่าน (208201)**. พิษณุโลก: สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ไพฑูรย์ สีนลารัตน์. (2554). **CCPR กรอบคิดใหม่ทางการศึกษา**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไพศาล หวังพานิช. (2526). **การวัดผลการศึกษา**. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- มนต์ชัย พงศกรณฤงษ์. (2552). **พัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีการสร้างความรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสร้างความรู้ของนักเรียนช่วงอุตสาหกรรม**. วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- มาเรียม นิลพันธุ์. (2549). **วิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์ (Research Methodology in Behavioral and Social Science)**. พิมพ์ครั้งที่ 2. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- _____. (2551). **วิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์**. พิมพ์ครั้งที่ 3. นครปฐม: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- _____. (2555). **วิธีวิจัยทางการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 6. นครปฐม: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- มาลินี ชาญศิลป์. (2540). “การอ่านและการตีความ.” ใน **ภาษาไทย 2**, อรทัย วิมลโนช และ อัจจิมา เกิดผล, บรรณาธิการ. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ยุพร แสงทักษิณ. (2527). **ส่องวรรณกรรม**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์บรรณกิจ.
- ลัทธสิทธิ์ ทวีสุข. (2558). **การสื่อสารด้วยลายเส้นเพื่อบ่งบอกถึงลักษณะดีหรือร้าย ของตัวการ์ตูนเฉพาะเรื่องที่คัดสรร**. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต หลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสยาม.
- วัลภา ศศิวิมล. (2541). **การอ่านตีความ**. พิมพ์ครั้งที่ 3. พิษณุโลก: สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม.
- วิจารณ์ พานิช. (2554). **แนวคิดการพัฒนาบัณฑิตอุดมคติไทยในศตวรรษที่ 21**. เอกสารประกอบการบรรยายแนวทางการพัฒนาบัณฑิตอุดมศึกษาไทย. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา.
- วิภา กงกะนันท. (2523). **วรรณคดีศึกษา**. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- คันสนีย์ อรุณสินประเสริฐ และคณะ. (2556). **เอกสารประกอบการเรียนรายวิชา ท 30212 ภูมิปัญญาทางภาษา**. นครปฐม.
- ศิรินันต์ สุวรรณโมลี. (2556). **การเปรียบเทียบความแตกต่างของ Post-Structuralism กับ Post-Modernism**. กรุงเทพมหานคร.
- ศิวกานท์ ปทุมสูติ. (2542). **การอ่านเพื่อชีวิต**. กรุงเทพมหานคร: บริษัท เลิฟแอนด์ลิฟเพรส จำกัด.

- ศุภศิริ บุญประเวศ. (2560). อาจารย์สาขาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต. สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม.
- สมพร มั่นตะสูตร แห่งพิพัฒน์. (2534). **การอ่านทั่วไป**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.
- _____. (2536). **การสอนภาษาไทย**. กรุงเทพมหานคร: พีระพัฒนา.
- สันติรักษ์ ประเสริฐสุข. (2548). **การสื่อและการสร้างความหมายในสถาปัตยกรรม: จากโครงสร้างนิยมถึงหลังโครงสร้างนิยม**. กรุงเทพมหานคร: คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการผังเมือง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2552). **กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2552**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- สิรินทรา บุญโญภาส. (2546). “ช่างสำราญกับการสร้างงานในเชิง Deconstruction.”
- สุคนธ์ ภูริเวทย์. (2554). **การออกแบบการสอน**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สุเทพ อ่วมเจริญ. (2557). **การเรียนรู้การสอน: การออกแบบ นวัตกรรมและเทคโนโลยี**. พิมพ์ครั้งที่ 2. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุภางค์ จันทวานิช. (2555). **ทฤษฎีสังคมวิทยา**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรเดช โชติอุดมพันธ์. (2559). **ทฤษฎีวรรณคดีวิจารณ์ตะวันตกในคริสต์ศตวรรษที่ 20**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรางค์ โค้วตระกูล. (2556). **จิตวิทยาการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวรรณีย์ ยะหะกร. (2558). **ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการจัดการเรียนการสอนของสถานศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 6**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- องอาจ นัยพัฒน์. (2553). **การออกแบบการวิจัย: วิธีการเชิงปริมาณ เชิงคุณภาพ และผสมผสานวิธีการ**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อิรวดี ไตลังคะ. (2542). “บทความวิชาการ แนวทางวรรณกรรมวิจารณ์ตะวันตกเพื่อแง่มุมการวิจารณ์ที่หลากหลาย.” **วารสารมนุษยศาสตร์**, 7(1), 77-88.
- _____. (2549). **ศาสตร์และศิลป์แห่งการเล่าเรื่อง**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อุษา พัดเกิด. (2551). “สตรีนิยมที่ถูกรื้อสร้าง: การศึกษาการฉีกกำลังของผู้หญิงในกรงอำนาจผู้ชายในนวนิยายเรื่องเมียจ้าว.” **วารสารมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร**, 7(2), 41-62.

เอกรินทร์ สีมหาศาล. (2532). **มิติสัมพันธ์ของการอ่านและการเลือกบทอ่านในการสอนอ่านเพื่อ
เดินเข้าสู่ประตุมหาวิทยาลัย**. กรุงเทพมหานคร: สมาคมการอ่านแห่งประเทศไทย.

ภาษาต่างประเทศ

Allison, D. B. (1979). "Destruction/Deconstruction in the Text of Nietzsche. " **Boundary** 2, 8(1).

Almond, I. (2004). **Sufism and Deconstruction: A Comparative Study of Derrida and Ibn Arabi**. London: Routledge.

Atkinson, S. K. (1961). **The Education 's Encyclopedia**. New Jersey: Prentice-Hall.

Barthes, R. (1989). **From Work to Text**. Modern Literary Theory: A Reader. Ed. Philip Rice.

Bennington, G., & Derrida, J. (1991). **Jacques Derrida**. Paris: Seuil.

Bloom, B. A. (1956). **Taxonomy of Education Objective Handbook I: Cognitive Domain**. New York: David Mc Kay Company.

Bloom, C. M. (1996). **What is Service Learning**. Accessed 10 April. Available from <http://www.csf.colorado.edu/sl/what-is-sl.html>.

Bloom, H. et al. (1979). **Deconstruction and Criticism**. New York: Seabury/Continuum.

Bloom's Taxonomy. (1997). Accessed 4 April. Available from <http://www.gotoknow.org/posts/391886>.

Bourne, L. E., Ekstrand, B. R., & Dominoski, R. L. (1971). **The Psychology of Thinking**. New Jersey: Prentice-Hall.

Brandell, M. E., & others. (1994). **Learning Through Service: Enriching The Classroom Experience**. Delta Kappa Gamma Bulletin.

Bruner, L. S. (1969). **The Process of Education**. Massachusetts Harvard University Process Cambridge.

Caputo, J. D. (ed.). "Deconstruction in a Nutshell: A Conversation with Jacques Derrida."

Creswell, J. W., & Clark, V. L. P. (2007). **Designing and Conducting Mixed Methods Research**. United States of America: Sage Publications, Inc.

_____. (2011). **Designing and Conducting Mixed Methods Research**. 2nd ed. United States of America: Sage Publications, Inc.

- Delve, C. I., Mintz, S. D., & Stewart, G. M. (1990). "Community Service as Value Education." In **New Direction for Student Service**, no. 50. San Francisco: Jossey-Bass.
- Derrida, J. (1974). "White mythology." **New Literary History**, 6(1), 5-74.
- _____. (1974). **Of Grammatology**. Translated by Gayatri Chakravorty Spivak. Baltimore: Johns Hopkins University Press.
- _____. (1980). **Writing and Difference**. Translated by Alan Bass. London: Routledge.
- _____. (1997). **Deconstruction in a Nutshell: A Conversation with Jacques Derrida**. John D. Caputo. (Ed.) New York: Fordham University Press.
- Dewey, J. (1976). **Moral Principle in Education**. Boston: Houghton Mifflin.
- Divito, A. (1971). **Recognized and Assessing Creativity Developing Teacher Competencies**. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall.
- Educational, Leadership. (2011). **What Students Need to Learn**. ASCD. March.
- Engle, C. E. (1997). "Not Just A Method but A Way of Learning." In D. Boud and G. Feletti (Eds.). **The Challenge of Problem-based Learning**. (Revised ed). New York: St Martin, s Press.
- Gagne, R. M. (1970). **The Condition of Learning**. 2nd ed. New York: Holt Rinchart and Winston.
- Gagné, R. M., & Briggs, L. (1974). **Principles of Instructional Design**. New York: Holt, Rinehart and Winston.
- Joyce, B., Weil, M., & others. (2009). **Models of Teaching**. 8th ed. New York: Allyn & Bacon.
- Kemp, J. E. (1985). **The Instructional Design Process**. New York: Harper & Row.
- Kruse, K. (2008). **Introduction to Instructional Design and The ADDIE Model**. Accessed 2 December 2010. Available from <http://www.transformativedesigns.com/id.systems.html>
- Marzano, R. J. (2001). **Designing a New Taxonomy of Educational Objectives**. Thousand Oaks: Corwin Press, Inc.
- Morgan, C. T. (1978). "Thinking and Problem Solving" **A Brief Introduction to Psychology**. 2nd ed. New Delhi: Tata McGraw – Hill.
- Osborn, A. F. (1963). **Creative Imagination**. 3rd ed. New York: Charles Scridners Sons.

Powell, J. (2000). **Derrida for beginners**. India: Orient Longman Ltd.

Rawlinson, J. G. (1971). **Creative Thinking and Brainstorming**. New York: Management Raining Limited.

Roberts, M. (2003). **Learning Through Enquiry**. Sheffield: Geographical Association.

Williams, R. (1961). **The Long Revolution**. New York: Columbia University Press.

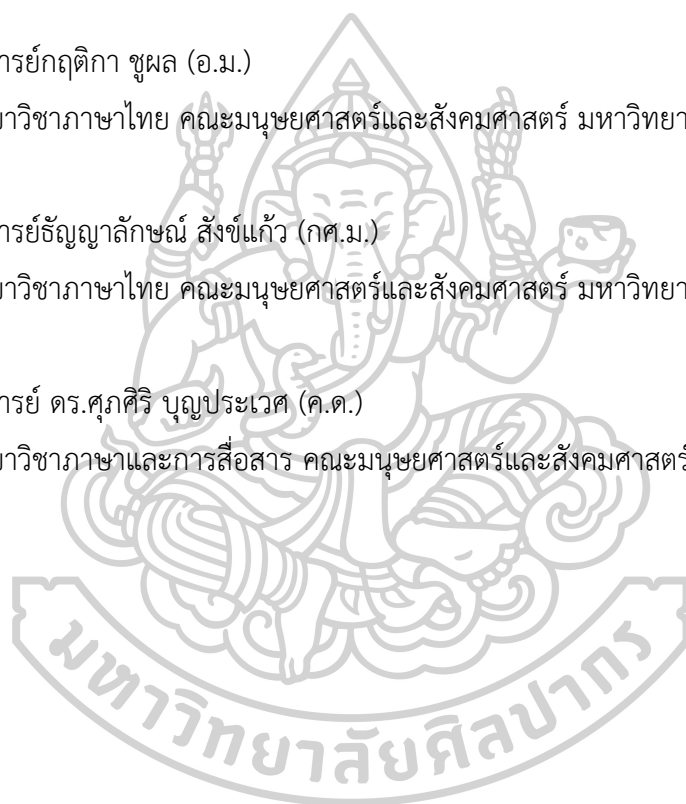

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญที่ให้ข้อมูลและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญให้ข้อมูลด้านสภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้ด้านการอ่านตีความ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ กิตติยา รัชมีแจ่ม (กศ.ม.)
สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
2. อาจารย์ ดร.ทัศนีย์ เศรษฐพงษ์ (ค.ด.)
สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
3. อาจารย์กฤติกา ชูผล (อ.ม.)
สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี
4. อาจารย์ธัญญลักษณ์ สังข์แก้ว (กศ.ม.)
สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
5. อาจารย์ ดร.ศุภศิริ บุญประเวศ (ค.ด.)
สาขาวิชาภาษาและการสื่อสาร คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและประเมินเครื่องมือวิจัย
การพัฒนา (Development: D₁) การออกแบบและพัฒนาเครื่องมือที่มีต่อรูปแบบ
การเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับ
ปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL

1. รองศาสตราจารย์ ดร.ปนัดดา ยิ้มสกุล (กศ.ด.)
คณบดีคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รสริน ดิษฐ์บรรจง (ปร.ด.)
สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี
3. อาจารย์ ดร.กิงกาญจน์ บุรณสินวัฒน์กุล (ปร.ด.)
สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4. อาจารย์ ดร.สิระ สมนาม (ปร.ด.)
สาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
5. อาจารย์ ดร.สาวิตรี จิตบรรจง (ปร.ด.)
สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและประเมินเครื่องมือวิจัย
ด้านการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน (Analysis: A) ในการพัฒนารูปแบบ
การเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับ
ปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL

1. อาจารย์ ดร.สาวิตรี จิตบรรจง (ปร.ด.)
สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ราตรี แจ่มนิยม (ปร.ด.)
สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี
3. อาจารย์ ดร.กึ่งกาญจน์ บุรณสินวัฒน์กุล (ปร.ด.)
สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ว่าที่ ร.ต.สุชาติ คุ่มสุทธิ (ศษ.ม.)
สาขาวิชาชีพรู้ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี
5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วาสนา สังข์พุ่ม (ปร.ด.)
สาขาวิชาชีพรู้ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี

ภาคผนวก ข

ข้อมูลแสดงความสอดคล้องของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตารางที่ 25 แสดงผลพิจารณาคุณค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างสำหรับ
อาจารย์ผู้สอนด้านการอ่านตีความระดับปริญญาบัณฑิตเกี่ยวกับสภาพปัญหาในการ
จัดการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความ

ประเด็นการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ					ดัชนีความ สอดคล้อง	แปล ความหมาย
	1	2	3	4	5		
1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์มีความสมบูรณ์ ครบถ้วน	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
2. ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์เป็นประโยชน์ต่อการเก็บข้อมูลเบื้องต้นในการวิจัย	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
3. ภาษาที่ใช้ในข้อคำถามมีความชัดเจน เข้าใจง่าย	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
4. ประเด็นในการสัมภาษณ์ทำให้เข้าใจถึงปัญหาในการจัดการเรียนการสอน การอ่านตีความได้อย่างแท้จริง	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
5. ประเด็นในการสัมภาษณ์สามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ได้จริง	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
6. ข้อคำถามมีรายละเอียดครอบคลุม	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
7. ข้อคำถามสามารถได้ข้อมูลที่ตอบโจทย์การวิจัยได้ตรงประเด็น	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง

ตารางที่ 26 แสดงผลพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างสำหรับ
นักศึกษาเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดจากการเรียนการสอนการอ่านตีความของนักศึกษาระดับ
ปริญญาบัณฑิต

ประเด็นการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ					ดัชนีความ สอดคล้อง	แปล ความหมาย
	1	2	3	4	5		
1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์มีความสมบูรณ์ ครบถ้วน	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
2. ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์เป็นประโยชน์ต่อการเก็บข้อมูลเบื้องต้นในการวิจัย	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
3. ภาษาที่ใช้ในข้อคำถามมีความชัดเจน เข้าใจง่าย	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
4. ประเด็นในการสัมภาษณ์ทำให้เข้าใจถึงปัญหาในการจัดการเรียนการสอน การอ่านตีความได้อย่างแท้จริง	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
5. ประเด็นในการสัมภาษณ์สามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ได้จริง	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
6. ข้อคำถามมีรายละเอียดครอบคลุม	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
7. ข้อคำถามสามารถได้ข้อมูลที่ตอบโจทย์การวิจัยได้ตรงประเด็น	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง

ตารางที่ 27 แสดงผลพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบวิเคราะห์เอกสารในการจัดการเรียนรู้
เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความ

ประเด็นการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ					ดัชนีความ สอดคล้อง	แปล ความหมาย
	1	2	3	4	5		
1. เอกสารที่นำมาประกอบการวิเคราะห์สามารถบอกรายละเอียดของข้อมูลให้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาได้	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
2. เอกสารที่นำมาประกอบการวิเคราะห์สามารถใช้สรุปสาระสำคัญของข้อมูลให้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาได้	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
3. เอกสารที่นำมาประกอบการวิเคราะห์สามารถจัดระบบความคิดของผู้วิจัยเพื่อใช้เป็นข้อมูลในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ได้	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
4. เอกสารที่นำมาประกอบการวิเคราะห์บอกแหล่งที่มาของข้อมูลให้ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษา	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
5. เอกสารที่นำมาประกอบการวิเคราะห์สามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ได้	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
6. เอกสารที่นำมาประกอบการวิเคราะห์ให้ข้อมูลอย่างเพียงพอต่อการนำมาใช้เป็นแนวทางในการสร้างรูปแบบการเรียนรู้ได้	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
7. เอกสารที่นำมาประกอบการวิเคราะห์มีความถูกต้อง ทันสมัย	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง

ตารางที่ 27 แสดงผลพิจารณาคุณค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบวิเคราะห์เอกสารในการจัดการเรียนรู้ เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความ (ต่อ)

ประเด็นการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ					ดัชนีความ สอดคล้อง	แปล ความหมาย
	1	2	3	4	5		
8. เอกสารที่นำมาประกอบการวิเคราะห์มีความสอดคล้องและมีความเป็นไปได้ที่จะนำมาใช้เป็นแนวทางในการสร้างรูปแบบการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
9. เอกสารที่นำมาประกอบการวิเคราะห์แสดงถึงหลักการ แนวคิด ทฤษฎีอย่างถูกต้องชัดเจนในการนำมาเป็นแนวทางในการสร้างรูปแบบการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง

ตารางที่ 28 แสดงผลการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และ
วิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน
ตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต

ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					ดัชนีความสอดคล้อง	แปลความ
	1	2	3	4	5		
1	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	0	+1	0.80	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	0	+1	0.80	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
13	+1	+1	+1	0	+1	0.80	ใช้ได้
14	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
15	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
16	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
17	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
18	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
19	+1	+1	+1	+1	-1	0.60	ใช้ได้
20	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
21	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
22	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
23	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
24	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
25	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้

ตารางที่ 28 แสดงผลการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และ
วิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน
ตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต (ต่อ)

ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					ดัชนีความสอดคล้อง	แปลความ
	1	2	3	4	5		
26	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
27	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
28	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
29	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
30	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
31	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
32	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
33	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
34	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
35	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
36	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
37	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
38	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
39	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
40	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
41	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
42	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
43	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
44	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
45	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
46	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
47	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
48	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
49	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
50	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้

ตารางที่ 28 แสดงผลการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และ
 วิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน
 ตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต (ต่อ)

ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					ดัชนีความสอดคล้อง	แปลความ
	1	2	3	4	5		
51	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
52	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
53	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
54	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
55	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
56	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
57	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
58	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
59	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
60	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
61	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
62	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
63	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
64	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
65	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
66	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
67	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
68	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
69	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
70	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
71	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
72	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
73	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
74	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
75	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้

ตารางที่ 28 แสดงผลการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และ
วิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน
ตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต (ต่อ)

ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					ดัชนีความสอดคล้อง	แปลความ
	1	2	3	4	5		
76	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
77	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
78	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
79	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
80	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
81	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
82	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
83	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
84	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
85	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
86	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
87	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
88	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
89	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
90	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้

ภาคผนวก ค
ข้อมูลแบบทดสอบวัดความสามารถ
ในการอ่านตีความและผลการวิเคราะห์แบบทดสอบ

แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านตีความ

คำชี้แจง:ให้นักศึกษาเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว

จงอ่านบทประพันธ์ต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 1-5

สตรีมีสองมือ	มันยึดถือในแก่นสาร
เกลียวเอ็นจักเป็นงาน	มิใช่ร้านหลงแพรพรรณ
สตรีมีสองตีน	ไว้ پایเป็นความไฝ่ฝัน
ยึดหยัดอยู่ร่วมกัน	มิหมายมั่นกินแรงใคร
สตรีมีดวงตา	เพื่อเสาะหาชีวิตใหม่
มองโลกอย่างกว้างไกล	มิใช่คอยชม้อยชวน

(ที่มา: จิระนันท์ พิตรปรีชา)

1. ข้อใดเป็นจุดประสงค์ในการนำเสนอบทประพันธ์ข้างต้น
  - ก. เสนอให้ผู้หญิงเปลี่ยนบทบาทของตนเองใหม่
  - ข. เสนอให้สังคมเปลี่ยนความคิดที่มีต่อผู้หญิงใหม่
  - ค. เสนอให้ผู้หญิงแสดงการกระทำอย่างเหมาะสม
  - ง. เสนอให้ผู้ชายยอมรับความเท่าเทียมของผู้หญิงในสังคม
2. ข้อใดคือน้ำเสียงของผู้ประพันธ์
  - ก. ประชดประชัน
  - ข. ดำเนิน
  - ค. ตักเตือน
  - ง. โน้มน้าวชักจูง
3. แนวคิดสำคัญที่ได้จากการอ่านบทประพันธ์นี้คือข้อใด
  - ก. ผู้หญิงก็มีหัวใจ
  - ข. ผู้หญิงล้วนมีความกล้าหาญ
  - ค. ผู้หญิงคือผู้สร้างสรรค์สังคม
  - ง. ผู้หญิงเป็นผู้เปี่ยมไปด้วยอุดมการณ์
4. ค่านิยมของไทยในอดีตสถานภาพของผู้หญิงต้องเป็นเช่นไร เพราะเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น
  - ก. เกลียวเอ็นจักเป็นงาน เพราะผู้หญิงต้องคอยดูแลงานบ้านในขณะที่ผู้ชายทำงานนอกบ้าน
  - ข. ไว้ پایเป็นความไฝ่ฝัน เพราะผู้หญิงต้องมีความทะเยอทะยานในการเลี้ยงดูครอบครัว
  - ค. มองโลกอย่างกว้างไกล เพราะผู้หญิงต้องสามารถแก้ปัญหาได้ในทุก ๆ เรื่อง
  - ง. มิใช่ร้านหลงแพรพรรณ เพราะผู้หญิงต้องรู้จักจับมิด จับดาบเพื่อดูแลปกป้องครอบครัว

5. ถ้าผู้คนในสังคมมีความคิดเห็นคล้อยตามแนวคิดของบทประพันธ์ข้างต้นนี้สถานภาพของผู้หญิงในอนาคตน่าจะเป็นอย่างไร
- มีความเท่าเทียมกับผู้ชาย
  - มีคุณค่าในสังคม
  - มีเสรีภาพทางความคิด
  - มีความเป็นผู้นำในสังคม

จงอ่านบทประพันธ์ต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 6-10

มีเรื่องเล่าลือกันทุกวันนี้ว่า ประเทศสารซันท์เถื่อนตั้งเจ็อนไซ
 บังคับเด็กอดนมแม่แต่เยาว์วัย ก่อนปลักไสแม่ลูกอ่อนป้อนโรงงาน
 ขุนคลังของประเทศอ้างเหตุผล คุณภาพคนท่านไม่เห็นเป็นแก่นสาร
 ท่านคิดถึงค่าติดลบงบประมาณ ยิ่งกว่าการพัฒนาเยาวชน

(ที่มา: วันรวี รุ่งแสง)

6. ผู้ประพันธ์มีจุดประสงค์ตามข้อใด
- ต้องการให้พัฒนาเศรษฐกิจในประเทศให้ดีขึ้น
  - ต้องการให้แม่ดูแลใส่ใจลูกให้มากขึ้น
  - ต้องการสะท้อนถึงปัญหาแรงงานที่ส่งผลต่อชีวิตคน
  - ต้องการให้ผู้มีอำนาจสนใจการพัฒนาคุณภาพชีวิตเยาวชน
7. น้ำเสียงของผู้ประพันธ์เป็นอย่างไร
- ประชดประชัน
  - ตำหนิ
  - ถากถาง
  - เย้ยหยัน
8. ข้อใดเป็นแนวคิดสำคัญของบทประพันธ์ข้างต้นนี้
- ความสำคัญของการดูแลเด็กในวัยเยาว์
  - การพัฒนาาระบบเศรษฐกิจอย่างเหมาะสม
  - ความจำเป็นในการเข้าสู่ภาคอุตสาหกรรมก่อนเวลาอันควร
  - การพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้คนในสังคม

9. การให้เด็กอดนมแม่แต่เยาว์วัยเพื่อแม่จะต้องไปทำงานส่งผลดี หรือผลเสียอย่างไรต่อเด็ก
- ผลดี คือ แม่จะได้มีเงินมาจุนเจือครอบครัว
  - ผลดี คือ เด็กจะได้เรียนรู้ และรับประทานอาหารอื่น ๆ ได้
  - ผลเสีย คือ เด็กขาดความอบอุ่น
  - ผลเสีย คือ เด็กจะขาดภูมิคุ้มกันต้านทานส่งผลต่อพัฒนาการที่ดี
10. หากเหตุการณ์ในบทประพันธ์ข้างต้นนี้ยังเกิดขึ้นต่อไปเรื่อย ๆ น่าจะส่งผลให้เกิดเหตุการณ์ในข้อใดตามมาได้
- ระบบเศรษฐกิจขาดความคล่องตัว
  - คนจะก้าวเข้าสู่ภาคแรงงานเร็วขึ้น
  - เยาวชนจะเติบโตขึ้นมาอย่างไร้คุณภาพ
  - สถานภาพของแม่จะลดความสำคัญลงไป

จงอ่านบทประพันธ์ต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 11-15

เสียเจ้ารวารวามณีสູ່ງ	มุงปรารถนาอะไรในหล้า
มิหวังกระทั่งฟากฟ้า	ซบหน้าติดดินกินทราย
จะเจ็บจำไปถึงปรโลก	ถูรอยไศกรูปร่างจางหาย
จะเกิดก็ฟ้ามาตรมตาย	อย่าหมายว่าจะให้หัวใจ
หากเจ้าอุบตีบนสรวงสวรรค์	ข้าขอลงโลกันตร์หม่นไหม้
สุเป็นไฟ เราเป็นไม้	ให้ทำลายสิ้นถึงวิญญาน

(ที่มา: อังคาร กัลยาณพงศ์)

11. ข้อใดเป็นจุดประสงค์ในการนำเสนอบทประพันธ์ข้างต้น
- ความรักนั้นจะไม่ทุกข์หากรักให้เป็น
  - ให้ทุกคนตระหนักถึงความทุกข์ที่เกิดจากความรัก
  - ต้องการให้เข้าใจและตั้งรับกับความผิดหวังที่เกิดจากความรัก
  - อำนาจของความรักทำให้คนทุกคนเจ็บปวด
12. ข้อใดคือน้ำเสียงของผู้ประพันธ์
- ประชดประชัน
  - โกรธแค้น
  - ผิดหวัง
  - ตัดพ้อ

13. แนวคิดสำคัญที่ได้จากการอ่านบทประพันธ์นี้คือข้อใด
- ความรักคือการให้อภัย
  - ความรักทำให้คนตาบอด
  - รักคนที่เขารักเราดีกว่า
  - ที่ได้มีรักที่นั่นมีทุกข์
14. ปัจจุบันพบว่าเมื่อคนทั่วไปผิตหวังในความรักมักจะทำร้ายตนเอง ท่านคิดว่าดีหรือไม่อย่างไร
- ดี เพราะไม่ได้ไปทำร้ายผู้อื่น
  - ดี เพราะทำให้เราได้จดจำความผิตหวังไว้เป็นบทเรียน
  - ไม่ดี เพราะจะทำให้คนอื่น ๆ เดือดร้อน
  - ไม่ดี เพราะการทำร้ายตนเอง หรือทำร้ายผู้อื่นไม่ทำอะไรดีขึ้น
15. ทศนคติของคนทั่วไปในปัจจุบันเมื่อเกิดความผิตหวังในความรัก ผลที่ตามมามักเป็นอย่างไร
- ทำร้ายตัวเอง
  - ทำร้ายคู่รัก
  - ทำลายข้าวของ
  - ทำลายทั้งตนเองและคู่รัก

จงอ่านบทประพันธ์ต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 16-20

จนยากลำบากยิ่ง	จะพักพิงตรงแห่งไหน
ดูแคลนให้แค้นใจ	ก็ทนไปถึงใครซึ่ง
เต็นกินและร่ำร้อง	ตามครรลองเพียงมุ่งหวัง
เสนอสุขขอประทั่ง	ชีวิตน้อยแค่อิมตัว
ยุคเปลี่ยนสมัยผัน	อยากเต็นกันนายวนยั่ว
แข่งรำกระหน้ารัว	เพราะชื่อเสียงลำเลียงมา
ชมชื่นก็เย็นหยิบ	ดาวระยิบกระพริบหา
แข่งแสงแรงดารา	ทั้งเงินตรามหานิยม

(ที่มา: ผศ.ดร.กมล โพธิเย็น)

16. ผู้ประพันธ์ต้องการจะนำเสนออะไรในการเขียนบทประพันธ์นี้
- สะท้อนถึงค่านิยมในสังคมที่เปลี่ยนไป
  - แสดงถึงความจริงที่ขมขื่นในสังคม
  - เรียกร้องให้คนในสังคมเปลี่ยนมุมมองใหม่
  - กระตุ้นให้สังคมเกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น

17. น้ำเสียงของผู้ประพันธ์เป็นอย่างไร
- เสียดสี
  - โน้มน้าว
  - เปรียบเทียบ
  - เหน็บแนม
18. ข้อใดเป็นแนวคิดสำคัญของบทประพันธ์ข้างต้นนี้
- การเปลี่ยนแปลงของค่านิยมในสังคม
  - การดูถูกเหยียดหยามในบางวิชาชีพ
  - ความเหลื่อมล้ำและอยู่ดีศรีธรรมในสังคม
  - ความจริงที่คนจนต้องถูกกระทำในสังคม
19. ข้อใดที่สะท้อนถึงมุมมองสำคัญในการนำเสนอบทประพันธ์ข้างต้นนี้
- ชมชื่นก็ย่นหยิบ
  - ดูแคลนให้แค้นใจ
  - แข่งแสงแรงดารา
  - ยุคเปลี่ยนสมัยผัน
20. ข้อใดน่าจะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตามมาจากแนวคิดที่ผู้ประพันธ์ได้นำเสนอไว้ในสังคม
- สถานภาพทางสังคมที่ดีขึ้นของคนชั้นต่ำ
  - การยอมรับในความเท่าเทียมกันของผู้คนในสังคม
  - ความเปลี่ยนแปลงทางความคิดของผู้คนในสังคม
  - ทัศนคติที่มีต่อบางสาขาวิชาชีพในสังคม

จงอ่านบทประพันธ์ต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 21-25

แลดูกลุ่มหนุ่มสาวเข้ารับจ้าง	ผู้มากหวังต่างต้องการได้งานสวย
ทิ้งถิ่นฐานบ้านนาหวังมารวย	บ้างไปสวยบ้างชวยช้าน่าเข้าใจ
ทิ้งถิ่นฐานบ้านนามหาทรัพย์	แปรสภาพปรับเปลี่ยนตนเป็นคนใหม่
ตอนอยู่บ้านสันดานดีมีน้ำใจ	แบ่งกันใช้ให้กันกินไม่หมิ่นกัน
พอเข้ามาได้อาศัยในเมืองใหญ่	เห็นแก่ได้ไม่หวัหว่าใครว่าฉัน
จากเคยดีมีน้ำใจภัยกัน	ก็แข่งขันทะยานตนจนลืมถิ่น

(ที่มา: facebook บทกลอน; สะท้อนสังคม,อารมณ์,ความคิด)

21. ข้อใดเป็นจุดประสงค์ในการนำเสนอบทประพันธ์ข้างต้น
- สังคมเมืองทำให้คนมีพฤติกรรมที่แย่ลง
  - ต้องการให้ทุกคนมีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่
  - สะท้อนให้เห็นถึงสังคมเมืองที่มีแต่ความเห็นแก่ตัว
  - ควรพอใจในสิ่งที่ตนมีอยู่
22. ข้อใดคือน้ำเสียงของผู้ประพันธ์
- เสียดสี
  - ค่อนข้างแคะ
  - ตำหนิ
  - กระทบกระเทียบ
23. แนวคิดสำคัญที่ได้จากการอ่านบทประพันธ์นี้คือข้อใด
- ความอยากได้อะไรของคน
  - ความเห็นแก่ตัวของคนเมืองใหญ่
  - ค่านิยมของคนในสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป
  - การแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นของคนในสังคม
24. จากบทประพันธ์ข้อใดเป็นปัจจัยสำคัญของค่านิยมของคนต่างจังหวัดที่เข้ามาอาศัยในเมืองใหญ่
- ต้องการร่ำรวย
  - ต้องการมาหางานทำ
  - ต้องการมีชื่อเสียง เกียรติยศ
  - ต้องการเห็นความศิวิไลซ์ในเมืองหลวง
25. จากบทประพันธ์คาดว่าสิ่งที่จะเกิดขึ้นตามมาจากแนวคิดที่ผู้เขียนเสนอไว้คือข้อใด
- คนในสังคมมีสภาพคล่องทางการเงิน
  - มีการเกิดอาชญากรรมมากขึ้น
  - การแบ่งชนชั้นวรรณะทางสังคม
  - คนต่างจังหวัดได้มีงานทำกันมากขึ้น

จงอ่านบทประพันธ์ต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 26-30

บ้านนี้เมืองนี้	โง่งกาซมีคนไหว้
รวยแล้วเลวไม่เป็นไร	วัดมีไว้ใช้ขายบุญ
ประเทศนี้ประเทศไหน	พระผู้ใหญ่ไว้ป่นหุ่น
เงินบริจาคลากเป็นทุน	พระเดชพระคุณเล่นหุ่นเอง

(ที่มา: ดร.จักษ์ พันธุ์เพชร)

26. ผู้ประพันธ์มีจุดประสงค์ตามข้อใด
- การใช้ความเชื่อ ความศรัทธาทำให้เกิดรายได้
  - สะท้อนสังคมที่คนไม่ดีได้รับการยอมรับในสังคม
  - ต้องการสะท้อนให้เห็นความเสื่อมของศาสนา
  - สะท้อนให้เห็นถึงการแสวงหาผลประโยชน์ของผู้มีอำนาจ
27. น้ำเสียงของผู้ประพันธ์เป็นอย่างไร
- เสียดสี
  - ถากถาง
  - ตำหนิ
  - ประชดประชัน
28. ข้อใดเป็นแนวคิดสำคัญของบทประพันธ์ข้างต้นนี้
- ความดีของคนอยู่ที่การกระทำสิ่งที่ดีที่เป็นประโยชน์
  - การเอาเปรียบของรัฐบาล
  - การเรียกร้องความถูกต้อง
  - การคำนึงถึงความถูกต้องในการปฏิบัติตนในสังคม
29. ท่านคิดว่าข้อใดที่สะท้อนให้เห็นถึงความเสื่อมทางศาสนาชัดเจนที่สุด
- บ้านนี้เมืองนี้ โกงภาษีมีคนไหว้
  - รวยแล้วรวยไม่เป็นไร วัดมีไว้ใช้ขายบุญ
  - ประเทศนี้ประเทศไหน พระผู้ใหญ่ไว้ปั้นหุ่น
  - เงินบริจาคตกเป็นทุน พระเดชพระคุณเล่นหุ้นเอง
30. หากสังคมยังเป็นไปตามบทประพันธ์ข้างต้น ผลที่จะเกิดกับสังคมเป็นอย่างไร
- วัดกลายเป็นพุทธพาณิชย์
  - ประชาชนถูกเอาเปรียบจากผู้มีอำนาจ
  - ประชาชนหมดความศรัทธาในศาสนา
  - เศรษฐกิจสังคมดีขึ้น

จงอ่านบทประพันธ์ต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 31-35

เขาวชนมิสนใจ ใครเรียนอ่าน	คอยแต่เที่ยววนบนบานศาลปูลอ
สอบผ่านได้ จะถวายม้าช้างบ่าบอ	คือหนึ่งข้อวัฒนธรรมประจำไทย
ขูดขนนม ไหว้หวังรวย ถูกหวยเลข	น้ำมันตร์เสกปิดเป่าเสร์้าไสโกไส
พระเครื่องรางของขลังเชื่อฝังใจ	คือหนึ่งไทย วัฒนธรรม ประเพณี

(ที่มา: บ้านกลอนไทย)

31. ข้อใดเป็นจุดประสงค์ในการนำเสนอบทประพันธ์ข้างต้น
- ก. ให้ทุกคนรู้จักพึ่งพาตนเอง
  - ข. ต้องการสะท้อนความเชื่อแบบผิด ๆ
  - ค. ความเชื่อเป็นวัฒนธรรมแบบหนึ่งของไทย
  - ง. ความสำเร็จเกิดจากการลงมือทำ
32. ข้อใดคือน้ำเสียงของผู้ประพันธ์
- ก. ค่อนแคะ
  - ข. เยาะเย้ย
  - ค. สั่งสอน
  - ง. กระทบกระเทียบ
33. แนวคิดสำคัญที่ได้จากการอ่านบทประพันธ์นี้คือข้อใด
- ก. การพึ่งพาตนเองเป็นสิ่งสำคัญที่สุด
  - ข. ความเชื่อที่อยู่คู่กับสังคมไทยมาช้านาน
  - ค. ความจำเป็นในการดำรงชีวิตของคนไทย
  - ง. การสืบทอดคติความเชื่อค่านิยมของบรรพบุรุษ
34. เหตุผลใดที่คนทั่วไปมีค่านิยมหันมาพึ่งพาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในการดำเนินชีวิต
- ก. ขี้เกียจ
  - ข. งบประมาณ
  - ค. เพื่อความสบายใจ
  - ง. เชื่อในอำนาจเหนือธรรมชาติ
35. การที่คนไทยเชื่อ และศรัทธาในสิ่งศักดิ์สิทธิ์มากเกินไปจะส่งผลใดต่อตนเอง
- ก. เป็นคนไม่มีความมั่นใจในตัวเอง
  - ข. เป็นคนไม่กระตือรือร้นในการใช้ชีวิต
  - ค. เป็นคนงมงาย
  - ง. เป็นคนไม่มีเหตุผล

จงอ่านบทประพันธ์ต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 36-40

ผมคือพระเจ้า	สองเท้าคือพลัง
สองมือคือมนตรีขลัง	สมองสั่งคัลบันดาล
ผมคือผู้กำหนด	คอยตั้งกฎเสกสร้างงาน
ดีเด่นหรือล้มคลาน	จะแกร่งกร้านด้วยใจตน
ผมคือสิ่งศักดิ์สิทธิ์	อาจนิมิตสร้างเสกผล
ไม่ร่ำพร่ำสวดมนต์	บันดาลคัลด้วยสองมือ

(ที่มา: ผศ.ดร.กมล โพธิเย็น)

36. ผู้ประพันธ์มีจุดประสงค์ตามข้อใด
- ให้รู้จักเชื่อมั่นในตนเองในการใช้ชีวิต
  - ชีวิตจะดีจะร้ายอยู่ที่ใจของตนเอง
  - มนุษย์ต้องลงมือทำด้วยตนเองอย่าหวังพึ่งพาสิ่งศักดิ์สิทธิ์
  - ให้ทุกคนทำหน้าที่ของตน
37. น้ำเสียงของผู้ประพันธ์เป็นอย่างไร
- โอ้อวด
  - จริงจัง
  - สั่งสอน
  - โน้มน้าวใจ
38. ข้อใดเป็นแนวคิดสำคัญของบทประพันธ์ข้างต้นนี้
- ทุกสิ่งทุกอย่างตัวเราเองเป็นผู้กำหนด
  - อย่าพึ่งพาอาศัยสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในการดำเนินชีวิต
  - ไม่มีสิ่งใดที่มนุษย์อย่างเรา ๆ ทำไม่ได้
  - จงเชื่อมั่นในการกระทำของตนเอง
39. เพราะเหตุใดที่เป็นการอนุমানได้ว่า สุดท้ายมนุษย์เราก็คงเชื่อในเรื่องของสิ่งที่เหนือธรรมชาติ
- เพราะขาดความมั่นใจในตัวเอง
  - เพราะถูกปลูกฝังจากบรรพบุรุษ
  - เพราะเคยพิสูจน์มาแล้วว่าสิ่งที่เชื่อนั้นมีอยู่จริง
  - เพราะคลังโคลีโนไฮยศาสตร์

40. หากทุกคนเชื่อว่าทุกสิ่งทุกอย่างเกิดจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์บันดาลให้สำเร็จ ท่านคิดว่าข้อใดไม่อาจอนุมานได้
- สังคมขาดความเจริญก้าวหน้า
  - สังคมเกิดอาชญากรรมมากขึ้น
  - สังคมขาดแคลนเทคโนโลยี
  - สังคมมีประชากรลดน้อยลง

จงอ่านบทประพันธ์ต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 41-45

กุเป็นนิสิตนักศึกษา	วาสนาสูงส่งสโมสร
ย่าคำนี้จะย่าไปงานบอลล์	เสพเสน่ห์เกสรสุมาลี
กุเป็นนิสิตนักศึกษา	พริ้งสง่างามผดาดเพียงราชสีห์
มันสมองของสยามธานี	คำนี้กูจะ نابให้หน้าใจ
กุเป็นนิสิตนักศึกษา	เจ้าข้ารู้จักกูหรือไหม
หัวเข็มขัด กลัดกระดุม ปุ่มเน็คไทร์	หลีกไปหลีกไปอย่ากีดทาง

(ที่มา: สุจิตต์ วงษ์เทศ)

41. ข้อใดเป็นจุดประสงค์ในการนำเสนอบทประพันธ์ข้างต้น
- ต้องการให้นิสิตนักศึกษาเห็นคุณค่าของเครื่องแบบ
  - ต้องการให้นิสิตนักศึกษาระหนักถึงบทบาทหน้าที่ของตนและปฏิบัติตนในฐานะปัญญาชนอย่างถูกต้อง
  - ต้องการให้นิสิตนักศึกษาเห็นความสำคัญของกิจกรรมต่าง ๆ
  - ต้องการให้นิสิตนักศึกษาแต่งกายให้ดูสง่างาม
42. ข้อใดคือน้ำเสียงของผู้ประพันธ์
- โอ้อวด
  - กระทบกระเทียบ
  - ประชดประชัน
  - เยาะเย้ย
43. แนวคิดสำคัญที่ได้จากการอ่านบทประพันธ์นี้คือข้อใด
- การสะท้อนภาพนักศึกษาที่ทะนงตนในทางที่ไม่ถูกต้อง
  - การไม่รู้จักหน้าที่ของการเป็นนักศึกษา
  - การแบ่งชนชั้นวรรณะ
  - การมัวสุมอบายมุขของปัญญาชน

44. ข้อใดเป็นค่านิยมในการศึกษาของคนยุคปัจจุบัน

- ก. เพื่อต้องการแสวงหาความรู้ในระบบ
- ข. เพื่อเป็นใบเบิกทางในการทำงาน
- ค. เพื่อเป็นหน้าเป็นตาในสังคม
- ง. เพื่อพัฒนาประเทศชาติ

45. ทักษะคติของคนสมัยก่อนคาดหวังนิสิตนักศึกษาไว้อย่างไร

- ก. เป็นผู้ที่มีความสามารถในด้านวิชาการ
- ข. เป็นผู้ที่มีความเฉลียวฉลาด
- ค. เป็นผู้ที่สามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ แทนประชาชนได้
- ง. เป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพดี

จงอ่านบทประพันธ์ต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 46-50

หากมองในเรื่องสิทธิเสรีภาพในการใส่เครื่องแบบนักเรียนแล้ว ต้องย้อนมองก่อนว่าจริง ๆ แล้วเราอยู่ในสังคมที่คำว่าเสรีภาพเข้าถึงได้มากแค่ไหน เพราะเมื่อผู้ปกครองพาบุตรหลานไปเข้าเรียนในสถานศึกษาแห่งนั้น ผู้ปกครองต้องให้ความสำคัญถึงข้อกำหนดระเบียบของสถานศึกษา และเมื่อเป็นสมาชิกของสังคมนั้นแล้ว ก็เท่ากับว่า เราต้องรู้ว่าเสรีภาพอะไรบ้างที่เราจะเหลืออยู่ อะไรที่เราควรมี เพราะจริง ๆ แล้วการใช้ชีวิตศึกษาหาความรู้ในระบบโรงเรียนที่มีระเบียบเรื่องเครื่องแบบนักเรียน ไม่ใช่ช่วงเวลาทั้งหมดของชีวิตผู้เรียน หากแต่เป็นการเรียนรู้การอยู่ภายใต้สังคมสังคมหนึ่งที่มีความหลากหลาย เมื่อจบจากระบบโรงเรียน และศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา นักเรียนจะกลายสภาพเป็นนักศึกษา ที่จะให้เสรีเรื่องระเบียบวินัยของเครื่องแบบ ที่มีความยืดหยุ่น มากกว่าแต่ก็ยังคงอยู่ในกรอบของกาลเทศะตามวัฒนธรรมของสังคมแห่งการศึกษา ดังนั้นหากจะเลิกใช้ก็คงต้องแก้ด้วยการอธิบายข้อดีข้อเสียของเครื่องแบบให้เข้าใจกันในวงกว้างเสียก่อน ก่อนจะสรุปว่าเครื่องแบบนักเรียน นักศึกษาไม่ช่วยให้ผู้เรียนมีอิสระทางความคิด

(ที่มา: วินทร์ เลียววาริณ)

46. ผู้ประพันธ์มีจุดประสงค์ตามข้อใด

- ก. ให้ตระหนักถึงข้อดีข้อเสียของเครื่องแบบ
- ข. ทุกคนต้องอยู่ภายใต้กฎระเบียบข้อบังคับของสังคม
- ค. เครื่องแบบไม่ได้เป็นตัวจำกัดความคิด
- ง. ให้ใช้วิจารณญาณในการแต่งกายมาเรียน

47. น้ำเสียงของผู้ประพันธ์เป็นอย่างไร
- ดักเตือน
  - ชี้แจง
  - สั่งสอน
  - ขอร้อง
48. ข้อใดเป็นแนวคิดสำคัญของบทประพันธ์ข้างต้นนี้
- สะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของกฎกติกาของสังคม
  - สะท้อนภาพของสิทธิและเสรีภาพของเครื่องแบบนักเรียน นักศึกษา
  - สะท้อนการขาดความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง
  - สะท้อนถึงความไม่เคร่งครัดในเรื่องระเบียบวินัยของสถานศึกษา
49. ข้อความใดอนุมานได้ว่าสังคมไทยยังคงมีวัฒนธรรมประเพณีอันดีงามคงอยู่
- ต้องย้อนมองก่อนว่า จริง ๆ แล้วเราอยู่ในสังคมที่คำว่าเสรีภาพเข้าถึงได้มากแค่ไหน
  - ผู้ปกครองพบบุตรหลานไปเข้าเรียนในสถานศึกษา
  - หากแต่เป็นการเรียนรู้การอยู่ภายใต้สังคมสังคมหนึ่งที่มีความหลากหลาย
  - แต่ก็ยังอยู่ในกรอบของกาลเทศะตามวัฒนธรรมของสังคมแห่งการศึกษา
50. หากสังคมยกเลิกการใส่เครื่องแบบ หรือยูนิฟอร์ม เพราะถือเป็นการจำกัดความคิดสร้างสรรค์ ท่านคิดว่าผลของความคิดนั้นคือข้อใด
- ทุกองค์กรยกเลิกการใส่เครื่องแบบทั้งหมด
  - ธุรกิจขายเสื้อผ้ามีมากขึ้น
  - สังคมมีเทคโนโลยีใหม่ ๆ เกิดขึ้น
  - เกิดการแบ่งชนชั้นวรรณะด้วยเครื่องแต่งกายที่แตกต่าง

จงอ่านบทประพันธ์ต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 51-55

สมัยก่อนอาชีพข้าราชการ อาชีพครู อาชีพหมอ เป็นตัวอย่างอาชีพที่ดีที่คนสมัยก่อนคาดหวังให้ลูกหลานได้ประกอบอาชีพดังกล่าว ต่อให้ไม่ต้องรวยไม่ต้องมีเงินมาก ก็มีคนเคารพนับถือให้เกียรติเป็นอย่างดี แต่ปัจจุบันอาชีพเหล่านี้ ความดี ความมีเกียรติ ความเป็นสุจริตชนไม่มีความหมาย หากไม่รวย ไม่ขับรถเบนซ์ ดังนั้นจึงมีหลายคนใช้อาชีพเหล่านี้หากินเพื่อที่จะทำให้ตนเองรวยขึ้นมา สังคมจะได้อยอมรับและตนเองมีความสุข และที่สุดไปกว่านั้น คือ การดูถูกอาชีพพนักงานประจำ (เพราะไม่รวยไม่อิสระ) ทั้ง ๆ ที่อาชีพพนักงานประจำเป็นอาชีพที่สุจริต หาเงินมาได้โดยไม่เบียดเบียนผู้อื่น ซึ่งค่าของคนควรวัดที่ความดี ความมีเกียรติ ความเป็นสุจริตชน ไม่ใช่วัดที่เงินอย่างเดียว

(ที่มา: <https://storylog.co,Wikran M.>)

51. ข้อใดเป็นจุดประสงค์ในการนำเสนอบทประพันธ์ข้างต้น
- ก. ความเป็นสุจริตชนไม่ได้วัดกันที่อาชีพ
  - ข. ให้รู้จักประกอบอาชีพที่สุจริต
  - ค. คนในสังคมมักให้ความเคารพนับถือผู้มีอาชีพรับราชการ
  - ง. ไม่ควรดูถูกอาชีพอื่น ๆ
52. ข้อใดคือน้ำเสียงของผู้ประพันธ์
- ก. ตักเตือน
  - ข. ตำหนิ
  - ค. สั่งสอน
  - ง. เสียดสี
53. แนวคิดสำคัญที่ได้จากการอ่านบทประพันธ์นี้คือข้อใด
- ก. ทุกอาชีพมีเกียรติมีศักดิ์ศรี
  - ข. สังคมมักมองคนแต่ภายนอก
  - ค. ไม่ควรเปรียบเทียบซึ่งกันและกัน
  - ง. คุณค่าของคนวัดกันที่ความดี ความเป็นสุจริตชน
54. เพราะเหตุใดคนสมัยก่อน หรือในปัจจุบันก็ติจึ่งคาดหวังให้ลูกหลานได้ประกอบอาชีพรับราชการ
- ก. เพราะมีเงินเดือนสูง
  - ข. เพราะมีความมั่นคง
  - ค. เพราะเป็นหน้าตาให้แก่พ่อแม่
  - ง. เพราะมีเกียรติ มีศักดิ์ศรี
55. ข้อใดสามารถอนุมานค่านิยมการประกอบอาชีพของคนไทยในปัจจุบันได้ดีที่สุด
- ก. ต้องมีเกียรติเป็นที่ยอมรับของสังคม
  - ข. ต้องมีความมั่นคงและสวัสดิการดี
  - ค. ต้องมีฐานะตำแหน่งหน้าที่
  - ง. ต้องมีความอิสระ มีเสรีภาพในการปกครองตน

จงอ่านบทประพันธ์ต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 56-60

ความเชื่อเรื่องผีมีความผูกพันกับชีวิตของคนไทย ตั้งแต่เกิดจนตาย เราจะได้เห็นความเชื่อหลายอย่างของคนโบราณบอกไว้ เช่น ห้ามกวาดบ้านกลางคืน ห้ามตัดผมวันพุธ หรือห้ามเคาะจานข้าว เพราะจะเป็นการเรียกวิญญาณที่พเนจร ทั้งหมดเหล่านี้ เป็นเรื่องลึกลับตามความเชื่อของปัจเจกบุคคล ที่ไม่ว่าโลกจะก้าวพัฒนาทางด้านวัตถุ เทคโนโลยีสักเพียงใด เราก็ยังพบว่าคนไทยให้ความสำคัญกับเรื่องเหล่านี้อยู่ไม่มากก็น้อย ผีที่เอ่ยมามากมาย จะมีตัวตนจริงหรือไม่ ก็ยังไม่แน่ชัดเท่ากับผีนั้น ที่ผีตัวนี้ ทำเอาคนมั่งคั่ง ร่ำรวยหมดตัว ล้มละลายกันมาแล้วหลายราย

(ที่มา: MThai News วันที่ 25 พ.ค. 2555)

56. ผู้ประพันธ์มีจุดประสงค์ตามข้อใด

- ก. การพนันเป็นสิ่งที่ไม่ดี
- ข. คนไทยให้ความสำคัญในเรื่องภูตผีปีศาจ
- ค. ให้ตระหนักถึงคำสอนของคนโบราณ
- ง. ให้ใช้วิจารณญาณในการดำเนินชีวิต

57. น้ำเสียงของผู้ประพันธ์เป็นอย่างไร

- ก. เยาะเย้ย
- ข. เสียดสี
- ค. สั่งสอน
- ง. ห่วงใย

58. ข้อใดเป็นแนวคิดสำคัญของบทประพันธ์ข้างต้นนี้

- ก. การพนันไม่ทำให้ใครรวย
- ข. ควรตั้งมั่นอยู่ในความเป็นจริง
- ค. ความเชื่อเรื่องผีมีความผูกพันกับชีวิตของคนไทยมาช้านาน
- ง. ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีไม่ช่วยให้ค่านิยมความเชื่อของคนไทยเปลี่ยน

59. ท่านคิดว่าเพราะเหตุใดคนไทยยังให้ความสำคัญกับเรื่องลึกลับ

- ก. เพราะคนไทยผูกพันกับเรื่องลึกลับตั้งแต่เกิดจนตาย
- ข. เพราะเรื่องลึกลับไม่ใช่เรื่องไม่จริงสำหรับคนไทย
- ค. เพราะเกิดจากความเชื่อ ความศรัทธาของปัจเจกบุคคล
- ง. เพราะยังขาดความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี

60. ท่านคิดว่าอะไรเป็นแรงจูงใจทำให้เกิดคำว่า “ผีพนัน”

- ก. การขาดสติ
- ข. กิเลส
- ค. ตัณหา
- ง. ความโลภ

จงอ่านบทประพันธ์ต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 61-65

คนไทยเรามีลักษณะอย่างหนึ่งคือ พร้อมจะเสียเงินในหลาย ๆ เรื่อง แต่กับเรื่องของภาษี ถ้าไม่จำเป็นจริง ๆ ขอเลี่ยงไว้ก่อนดีกว่า ซึ่งหลายคนให้เหตุผลว่า การที่พวกตนไม่อยากเสียภาษีให้แก่รัฐนั้น มิใช่เป็นเพราะขี้เหนียว หรือมองไม่เห็นความสำคัญของการเสียภาษี ใจจริงแล้วพร้อมจะเป็นพลเมืองดี เสียภาษีเต็มเม็ดเต็มหน่วย ถ้ารัฐจะสร้างความมั่นใจให้กับพวกตนได้ว่า เงินภาษีที่เก็บไปนั้นรัฐได้นำไปใช้ประโยชน์ต่อสาธารณชนต่าง ๆ อย่างแท้จริง มิใช่ไปหล่นอยู่ในกระเป๋าของใครต่อใคร เสียกว่าครึ่ง เพราะที่ผ่านมาข่าวคราวเรื่องการคอร์รัปชันมิให้ได้ยินกันหนาหู รวมไปถึงการนำภาษีอากรไปใช้ผิดวัตถุประสงค์ มิได้ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อสาธารณชน เพียงหวังสร้างอำนาจหรือเอื้อประโยชน์ต่อกลุ่มอย่างเดียว แล้วใครเขาจะอยากเสียภาษีกันล่ะ

(ที่มา: <https://moneyhub.in.th/article/>)

61. ข้อใดเป็นจุดประสงค์ในการนำเสนอบทประพันธ์ข้างต้น

- ก. ให้ประชาชนตรวจสอบรัฐ
- ข. ให้คนไทยเกลียดชังรัฐบาล
- ค. ให้รัฐบาลปรับปรุงการใช้จ่ายเงินภาษีอากร
- ง. ให้รัฐบาลเลิกเก็บภาษีจากประชาชนชาวไทย

62. ข้อใดคือน้ำเสียงของผู้ประพันธ์

- ก. จริงจัง
- ข. ตำหนิ
- ค. ถากถาง
- ง. แดกดัน

63. แนวคิดสำคัญที่ได้จากการอ่านบทประพันธ์นี้คือข้อใด

- ก. การทุจริตคอร์รัปชัน
- ข. ความสำคัญของการเสียภาษี
- ค. ให้เห็นประโยชน์แก่ส่วนรวมมากกว่าส่วนตน
- ง. ให้รัฐบาลสร้างความมั่นใจแก่ประชาชน

64. จากบทประพันธ์ข้อใดกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับประชาชนชัดเจนที่สุด

- ก. การให้ความมั่นคงแก่ประชาชน
- ข. การชำระภาษีอากรเพื่อรัฐจะได้มีรายได้ในการดำเนินการต่าง ๆ
- ค. ให้สิทธิเสรีภาพแก่ประชาชน
- ง. การรักษาสาธารณประโยชน์ และสาธารณสมบัติ

65. ข้อความตอนใดที่อนุมานได้ว่าประชาชนขาดความมั่นใจต่อรัฐบาล

- ก. แต่กับเรื่องของภาษี ถ้าไม่จำเป็นจริง ๆ ขอเลี้ยงไว้ก่อน
- ข. เงินภาษีที่เก็บไปนั้น รัฐได้นำไปใช้ประโยชน์ต่อสาธารณชนต่าง ๆ อย่างแท้จริง
- ค. ไม่ใช่ไปหล่นอยู่ในกระเป๋าของใครต่อใครเสียกว่าครึ่ง
- ง. เพราะที่ผ่านมามีข่าวคราวเรื่องการคอร์รัปชันมีให้ได้ยินกันหนาหู

จงอ่านบทประพันธ์ต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 66-70

เน็ตไอดอล คำที่ดูจะคุ้นหูกันมาก ๆ ในสังคมยุคปัจจุบัน ใครก็ตามที่ทำอะไรแปลก ๆ ไม่เหมือนใคร มีความโดดเด่นถึงแม้ว่าจะเป็นไปในทางลบก็ไม่ใช่ไร เพราะถึงอย่างไรก็ยังได้ชื่อว่า เน็ตไอดอล เนื่องจากได้มีการเผยแพร่พฤติกรรมเหล่านั้นลงในโลกโซเชียล หรือสังคมออนไลน์ จนทำให้ผู้คนพากันแห่เข้ามาดู แสดงความคิดเห็นต่าง ๆ นานา จนได้ยอดไลค์สูงยิ่งในระยะเวลาอันสั้น และที่สำคัญก็ได้ชื่อว่า เป็นผู้สร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ ที่มีความแปลกแหวกแนวไม่เหมือนใคร และคงไม่มีใครสามารถจะพยายามให้เหมือนได้ ความสร้างสรรค์ในมุมมองของผู้คนในปัจจุบันไม่จำเป็นต้องผูกติดกับคำว่า คุณค่า อีกต่อไป เพียงแต่ขอให้แปลกเข้าไว้ คนรุ่นใหม่ก็ยอมรับว่าเท่แล้ว

(ที่มา: ผศ.ดร.กมล โพธิเย็น)

66. ผู้ประพันธ์มีจุดประสงค์ตามข้อใด

- ก. ให้ตระหนักถึงความเหมาะสมในการใช้สื่อสังคมออนไลน์
- ข. ให้รู้จักยกย่องบุคคลที่ควรยกย่อง
- ค. ให้เห็นคุณค่าของความคิดสร้างสรรค์ที่แท้จริง
- ง. ให้เห็นความสำคัญของการใช้สื่อออนไลน์

67. นำเสียงของผู้ประพันธ์เป็นอย่างไร

- ก. กระตือรือร้น
- ข. ตัดพ้อต่อว่า
- ค. ผิดหวัง
- ง. หนักใจ

68. ข้อใดเป็นแนวคิดสำคัญของบทประพันธ์ข้างต้นนี้
- การสร้างสรรคสิ่งใหม่ในโลกออนไลน์
  - การใช้วิจารณ์ญาณในการใช้สื่อออนไลน์
  - ความแปลกใหม่เป็นเรื่องน่ายกย่อง
  - ค่านิยมของสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป
69. จากบทประพันธ์ข้างต้นข้อใดแสดงให้เห็นถึงค่านิยมของคนในปัจจุบันที่มีต่อเน็ตไอดอล
- สร้างสรรค์สิ่งดี ๆ มีประโยชน์ต่อสาธารณะ
  - ทำอะไรแปลก ๆ ไม่เหมือนใคร
  - เผยแพร่พฤติกรรมตนเองต่อสาธารณะ
  - ยอดการกดไลค์มีจำนวนมาก
70. ท่านคิดว่าสิ่งใดที่แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงทางความคิดของคนรุ่นใหม่ที่มีต่อเน็ตไอดอล
- พฤติกรรมของบุคคล
  - สื่อออนไลน์
  - ความสร้างสรรค์
  - ยอดการกดไลค์

จงอ่านบทประพันธ์ต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 71-75

เมื่อเวลาเปลี่ยน สังคมย่อมเปลี่ยนแปลงตาม ประเพณีสงกรานต์ในวันนี้ มีความแตกต่างจากในอดีตเป็นอย่างมาก เรามักจะเห็นภาพของโคโยตี้ กับซีเมา ที่ออกมาเต้นฉลองตามถนนต่าง ๆ จนชินตา บางปีมีโคโยตี้เต้นแก้ผ้าโชว์จนเป็นข่าวครึกโครม บางรายถูกกลอนลามถึงกับต้องแจ้งความเอาผิด พฤติกรรมเหล่านี้ เราควรจะภาคภูมิใจในประเพณีอันดีงามนี้ได้อย่างสนิทใจอีกต่อไปได้หรือไม่แน่นอนว่า กาลเวลาเปลี่ยนไป หากจะให้กลับไปใส่โจงกระเบน ราชปะแตน ไว้ผมมหาดไทยคงเป็นไปได้ แต่สิ่งสำคัญก็คือ จะทำอย่างไร ให้รักษาแก่นแท้ของสงกรานต์ ให้ประเพณีงามอันดี สืบทอดไปยังรุ่นลูกหลานของเราโดยคงรากแห่งความเป็นไทยเอาไว้ได้

(ที่มา: MThai News วันที่ 14 เม.ย. 2557)

71. ข้อใดเป็นจุดประสงค์ในการนำเสนอบทประพันธ์ข้างต้น
- ให้ภาคภูมิใจในประเพณีสงกรานต์
  - ชี้ให้เห็นค่านิยมที่ผิด ๆ
  - สะท้อนสภาพสังคมในประเพณีสงกรานต์
  - ให้ช่วยกันรักษาประเพณีสงกรานต์

72. ข้อใดคือน้ำเสียงของผู้ประพันธ์
- เศร้าใจ
  - ผิดหวัง
  - กังวล
  - หนักใจ
73. แนวคิดสำคัญที่ได้จากการอ่านบทประพันธ์นี้คือข้อใด
- ช่วยกันอนุรักษ์ประเพณีไทย
  - การเปลี่ยนแปลงของสังคม
  - การป้องกันการเกิดปัญหาอาชญากรรม
  - ความภาคภูมิใจในประเพณีอันดีงาม
74. ท่านคิดว่าอะไรเป็นสาเหตุหลักของปัญหา
- การเปลี่ยนแปลงบริบททางสังคม
  - การไร้จิตสำนึกของบุคคล
  - ความคึกคะนองของวัยรุ่น
  - ขาดความเอาใจใส่ดูแลจากเจ้าหน้าที่รัฐ
75. การแก้ปัญหาที่ดีที่สุดคือข้อใด
- ยกเลิกประเพณีสงกรานต์
  - เพิ่มจำนวนเจ้าหน้าที่ของรัฐในการตรวจตราให้มากขึ้น
  - สร้างจิตสำนึกด้วยตนเอง โดยตระหนักในคุณค่าของประเพณี
  - เพิ่มบทลงโทษสำหรับผู้กระทำความผิด

จงอ่านบทประพันธ์ต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 76-80

การเลี้ยงดูลูกของบางคนจะสรรหาทุกอย่างที่ลูกต้องการมาป้อนถึงปาก ไม่ว่าจะเป็น เงิน รถ เสื้อผ้า โทรศัพท์ โดยที่เข้าใจผิดว่าสิ่งเหล่านี้คือหน้าที่ของพ่อแม่ แต่อย่าลืมนะครับไม่มีใครอยู่ค้ำฟ้า ถ้าลูกของคุณต้องพึ่งความช่วยเหลือจากคุณทุกอย่างในชีวิต แล้วถ้าวันที่คุณไม่อยู่ล่ะเขาจะรับมือกับปัญหาที่เจออย่างไร? หาวิธีแก้ปัญหาย่างเหมาะสมที่สุดอย่างไร? รู้จักการปรับตัวในการเข้าสังคมไหม? ควบคุมอารมณ์ตัวเองได้หรือเปล่า? ดูแลครอบครัวของเขาเองได้ไหม? เพราะหน้าที่ของพ่อแม่ที่แท้จริง คือ เตรียมชีวิตลูก ให้เขาอยู่บนโลกนี้ได้ในวันที่ไม่มีเรา พ่อแม่มีหน้าที่ให้ความรู้ การศึกษา ปลูกฝัง ถ่ายทอดค่านิยม และทัศนคติการมองโลกที่ถูกต้องให้กับเขาแล้วส่งเขาออกไปมีชีวิตของเขาเอง โดยที่เรามีรอยเฝ้ามองและส่งเสริมอยู่ห่าง ๆ ดังนั้นคุณลองทบทวนบทบาทหน้าที่ของตัวเองดูให้ดีว่า คุณได้ทำหน้าที่พ่อแม่ที่ถูกต้องแล้วหรือยัง?

(ที่มา: <https://www.frank.co.th>)

76. ผู้ประพันธ์มีจุดประสงค์ตามข้อใด
- ก. ให้พ่อแม่สอนลูกให้พึ่งพาตนเอง
  - ข. ให้ตระหนักถึงบทบาทหน้าที่ของความเป็นพ่อแม่ที่ถูกต้อง
  - ค. สิ่งที่พ่อแม่ควรให้แก่ลูกคือการศึกษา
  - ง. การเลี้ยงดูลูกที่ไม่ถูกต้อง
77. น้ำเสียงของผู้ประพันธ์เป็นอย่างไร
- ก. อดสู
  - ข. เหนื่อยใจ
  - ค. อ่อนวอน
  - ง. สั่งสอน
78. ข้อใดเป็นแนวคิดสำคัญของบทประพันธ์ข้างต้นนี้
- ก. การปลูกฝังค่านิยมอันดีงามให้แก่ลูก
  - ข. การสอนลูกให้รู้จักการปรับตัวในสังคม
  - ค. การวางแผนชีวิตให้กับลูก
  - ง. การสอนให้รู้จักพึ่งตนเอง
79. ท่านคิดว่าข้อใดเปรียบได้กับคำกล่าวที่ว่า “พ่อแม่รังแกฉัน”
- ก. แม่ตีส้ม เพราะส้มไม่ยอมทำการบ้าน
  - ข. พ่อซ่อมมอเตอร์ไซค์ให้กล้าเป็นรางวัล
  - ค. แม่ให้แก้วออกไปช่วยขายมะลิที่ตลาด
  - ง. พ่อใช้ให้เดินไปซื้อกล้วยเตี้ยหน้าปากซอย
80. หากการเลี้ยงดูลูกของคนปัจจุบันเป็นดังบทประพันธ์ข้างต้น อนาคตของลูกจะเป็นอย่างไร
- ก. ช่วยเหลือดูแลตัวเองไม่ได้
  - ข. หมดความมั่นใจในตัวเอง
  - ค. ขาดความรู้ ความสามารถ
  - ง. ไม่ทันต่อสภาพสังคมที่เปลี่ยนไป

จงอ่านบทประพันธ์ต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 81-85

“รักลูกให้ถูกทาง” คำกล่าวนี้มักจะเป็นข้อคิดสอนใจที่สำคัญในการเลี้ยงลูกให้เป็นคนดี สามารถดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างปกติสุข พ่อแม่ทุกคนย่อมรัก และห่วงใยลูก ด้วยการมอบแต่สิ่งที่ดีที่สุดให้แก่ลูกของตน แต่บางครั้งก็อาจจะหลงลืมไปว่า สิ่งที่ตนเองกำลังทำอยู่นั้นเป็นการทำร้ายลูก สอนให้ลูกไม่รู้จักโต ดังเช่นข่าวที่พ่อคนหนึ่งรักและตามใจลูกโดยการไปดาว์นรถมอเตอร์ไซค์ให้ และอยากจะมีให้ลูกของตนรู้จักมีความรับผิดชอบ จึงให้ลูกทำงานพิเศษหลังจากเลิกเรียน เพื่อเก็บเงินไว้สำหรับผ่อนค่ารถเอง ปรากฏว่าลูกก็มีความพยายาม ขยันขันแข็ง สู้ทนทำงานอย่างหนัก ผ่อนรถเองได้เพียงสองงวด ก็รู้สึกเครียดและไม่ไหวในที่สุด จึงคิดหาทางลัดคือไปปล้นเพื่อเอาเงินมาผ่อนค่ารถมอเตอร์ไซค์ ผลก็คือต้องติดคุก หมดอนาคตไปเลยทีเดียว น่าแปลกใจกับวิธีการเลี้ยงลูกของพ่อแม่สมัยนี้จริง ๆ

(ที่มา: ผศ.ดร.กมล โพธิเย็น)

81. ข้อใดเป็นจุดประสงค์ในการนำเสนอบทประพันธ์ข้างต้น

- ก. ให้ข้อคิดในการเลี้ยงลูกแก่พ่อแม่สมัยใหม่
- ข. ให้แนวทางในการเลี้ยงลูกอย่างเหมาะสม
- ค. ให้อุทาหรณ์ในการเลี้ยงลูกไม่ถูกทาง
- ง. ให้พ่อแม่ตระหนักในบทบาทในการเลี้ยงลูก

82. ข้อใดคือน้ำเสียงของผู้ประพันธ์

- ก. ตำหนิ
- ข. ประหลาดใจ
- ค. หมดหวัง
- ง. เปื่อหน่าย

83. แนวคิดสำคัญที่ได้จากการอ่านบทประพันธ์นี้คือข้อใด

- ก. อย่าตามใจลูกจนเกินควร
- ข. พ่อแม่มีหน้าที่ในการดูแลลูก
- ค. พ่อแม่ต้องอบรมสั่งสอนลูกให้เป็นคนดี
- ง. พ่อแม่ต้องให้อนาคตที่ดีแก่ลูก

84. เหตุการณ์ใดที่แสดงถึงการที่พ่อรักลูกไม่ถูกทาง

- ก. การตามใจโดยออกเงินดาว์นรถมอเตอร์ไซค์ให้ลูก
- ข. การปล่อยให้ลูกต้องไปปล้นจนต้องติดคุก
- ค. การให้ลูกรับผิดชอบหาเงินมาผ่อนค่ารถเอาเอง
- ง. การเป็นต้นเหตุสำคัญให้ลูกต้องหมดอนาคต

85. หากลูกชายไม่ถูกตำรวจจับเพราะไปปล้นเงินคนอื่น เหตุการณ์ในข้อใดน่าจะมีความเป็นไปได้ว่าจะเกิดขึ้นได้อีก

- ก. อาจไปติดยาเสพติด
- ข. อาจจะหนีออกจากบ้าน
- ค. อาจจะเสียการเรียน
- ง. อาจจะเจ็บป่วย

จงอ่านบทประพันธ์ต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 86-90

มีการหาสาเหตุว่า เด็กสมัยนี้ทำไมถึงไม่ค่อยเอาไหน คิดถึงแต่ความสนุกสนาน ก้าวร้าว ไม่เคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่ หนังสือ หนังสือไม่ค่อยเอาใจใส่ บางคนก็ว่าเพราะไม่ได้เลี้ยงลูกด้วยนมแม่ ให้กินแต่นมวัว ก็เลยกลายเป็นวัวเป็นควายไป..ว่าเข้าไบนั้น บางคนก็ว่าเป็นเพราะขาดความรัก ความอบอุ่น บางคนก็ว่าเพราะเศรษฐกิจบีบคั้น แต่ถ้าไปถามคนอายุขนาดครุฉำหรือมหาล้วน จะได้รับ คำตอบเหมือน ๆ กันว่า เพราะมันห่างไม่เรียวยไปหน่อย และที่สำคัญพ่อแม่สมัยใหม่ไม่ค่อยเชื่อใน คำสอนโบราณที่ว่า “รักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี” กันอีกแล้ว จึงเลี้ยงลูกไว้บูชาประดุจเป็นเทพเจ้า

(ที่มา: แม่และเด็ก, เลี้ยงลูกแบบไหนได้แบบนี้)

86. ผู้ประพันธ์มีจุดประสงค์ตามข้อใด

- ก. สะท้อนค่านิยมการเลี้ยงลูก
- ข. เสนอให้เห็นปัญหาพฤติกรรมของเด็กสมัยนี้
- ค. ให้เห็นความแตกต่างของการเลี้ยงลูกด้วยนมแม่และนมวัว
- ง. ให้เห็นความสำคัญของคำสอนของคนโบราณ

87. น้ำเสียงของผู้ประพันธ์เป็นอย่างไร

- ก. เสียดสี
- ข. หนักใจ
- ค. ประชดประชัน
- ง. อดสู

88. ข้อใดเป็นแนวคิดสำคัญของบทประพันธ์ข้างต้นนี้

- ก. ทิศนคติต่อการเลี้ยงลูกของคนสมัยเก่ากับคนสมัยใหม่
- ข. สภาวะทางเศรษฐกิจทำให้มีผลต่อพฤติกรรมเด็ก
- ค. การขาดความรักความอบอุ่นของเด็ก
- ง. พ่อแม่สมัยใหม่ไม่มีเวลาดูแลลูก

89. ข้อใดอนุมานข้อความนี้ไม่ถูกต้อง “จึงเลี้ยงลูกไว้บูชาประดุจเป็นเทพเจ้า”

- ก. เลี้ยงลูกอย่างไขว่หน้าไขว่หลัง
- ข. เลี้ยงลูกโดยอาศัยปู่ย่าตายายเลี้ยง
- ค. เลี้ยงลูกแบบตามใจ
- ง. เลี้ยงลูกแบบยุ่งไม่ให้ทำอะไรไม่ให้ด้อม

90. สาเหตุของการที่พ่อแม่สมัยใหม่ไม่ค่อยเชื่อในคำสอนโบราณที่ว่า “รักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี” คือข้อใด

- ก. เพราะเด็กสมัยนี้ต้องอาศัยเหตุผลในการสั่งสอน
- ข. ไม่กล้าตีกลัวลูกเจ็บ
- ค. พ่อแม่ไม่มีเวลามาสั่งสอนด้วยการตี จึงปล่อยให้ลูกอยู่และเข้าใจกับสิ่งผิด ๆ
- ง. ไม่อยากใช้ความรุนแรงกับลูก

ตารางที่ 29 การวิเคราะห์แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญา
บัณฑิต

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	พฤติกรรม					
	รู้ - จำ	เข้าใจ	ประยุกต์ใช้	วิเคราะห์	ประเมินค่า	สร้างสรรค์
1. บอกจุดประสงค์ที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง		1,6,11,16, 21,26,31, 36,41,46, 51,56,61, 66,71,76, 81,86				
2. วิเคราะห์น้ำเสียงของผู้เขียนในการนำเสนอได้อย่างถูกต้อง				2,7,12,17, 22,27,32, 37,42,47, 52,57,62, 67,72,77, 82,87		
3. บอกแนวคิดสำคัญของผู้เขียนในการนำเสนอสารได้อย่างถูกต้อง					3,4,8,9,13, 14,18,19, 23,24,28, 29,33,34, 38,39,43, 44,48,49, 53,54,58, 59,63,64, 68,69,73, 74,78,79, 83,84,88, 89	
4. ทำนาย หรือคาดคะเนผลอันอาจเกิดขึ้นตามมาจากการอ่านงานเขียนที่กำหนดให้ได้อย่างสมเหตุสมผล						5,10,15,20, 25,30,35, 90,40,45, 50,55,60, 65,70,75, 80,85
รวม		18		19	35	18

หมายเหตุ ตัวเลขในช่องพฤติกรรม คือ เลขข้อ

ตารางที่ 30 แสดงค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านตีความ จำนวน 90 ข้อ

ข้อที่	p	r
1*	0.50	0.20
2	0.33	0.27
3*	0.47	0.40
4*	0.50	0.20
5*	0.60	0.40
6	0.67	0.13
7	0.47	0.13
8	0.70	0.20
9	0.73	0.53
10	0.63	0.07
11	0.13	0.00
12	0.13	0.00
13	0.80	-0.13
14	0.80	0.00
15*	0.63	0.20
16*	0.63	0.20
17*	0.43	0.20
18*	0.47	0.40
19*	0.53	0.27
20*	0.47	0.40
21	0.20	0.13
22*	0.23	-0.07
23	0.53	0.40
24*	0.60	0.53
25	0.53	0.13
26*	0.57	0.47
27*	0.53	0.40

ข้อที่	p	r
28	0.67	0.40
29	0.77	0.33
30*	0.60	0.40
31*	0.50	0.20
32*	0.40	0.27
33*	0.53	0.53
34*	0.57	0.33
35*	0.40	0.27
36*	0.57	0.33
37*	0.60	0.27
38	0.70	0.33
39*	0.53	0.40
40*	0.57	0.60
41	0.30	0.20
42*	0.53	0.27
43*	0.67	0.40
44	0.73	0.27
45*	0.60	0.27
46*	0.60	0.40
47*	0.57	0.20
48*	0.53	0.53
49*	0.63	0.47
50*	0.70	0.20
51*	0.40	0.27
52*	0.40	0.27
53*	0.43	0.20
54*	0.50	0.33

ข้อที่	p	r
55	0.30	0.33
56	0.70	0.33
57*	0.53	0.40
58*	0.63	0.33
59*	0.60	0.27
60*	0.63	0.20
61	0.43	0.07
62	0.53	0.13
63*	0.50	0.33
64	0.20	0.00
65	0.63	0.07
66*	0.60	0.27
67*	0.40	0.53
68*	0.60	0.40
69*	0.57	0.20
70*	0.57	0.33
71*	0.47	0.67
72*	0.60	0.27
73*	0.63	0.33
74*	0.57	0.33
75*	0.63	0.33
76	0.63	0.07
77	0.60	0.13
78*	0.57	0.20
79*	0.63	0.33
80	0.73	0.13
81*	0.50	0.33

ตารางที่ 30 แสดงค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านตีความ จำนวน 90 ข้อ (ต่อ)

ข้อที่	p	r
82*	0.50	0.20
83*	0.40	0.40
84*	0.47	0.27

ข้อที่	p	r
85*	0.53	0.53
86	0.60	0.13
87	0.37	0.07

ข้อที่	p	r
88*	0.63	0.20
89	0.53	0.13
90*	0.60	0.40

หมายเหตุ เครื่องหมาย (*) หมายถึง ข้อที่เลือกนำมาใช้ในการวิจัย 60 ข้อ

ภาคผนวก ง
ข้อมูลแสดงผลการทดลอง

ตารางที่ 31 แสดงผลคะแนนความสามารถในการอ่านตีความก่อนและหลังการทดลอง

คนที่	คะแนนก่อนการทดลอง	คะแนนหลังการทดลอง
1	25	33
2	20	30
3	27	35
4	18	30
5	18	31
6	23	34
7	24	31
8	23	35
9	19	34
10	27	36
11	22	33
12	27	36
13	28	37
14	25	32
15	27	32
16	30	34
17	25	35
18	26	30
19	22	30
20	26	36
21	21	33
22	24	30
23	21	32
24	19	35
25	20	32
26	24	31
27	26	37

ตารางที่ 31 แสดงผลคะแนนความสามารถในการเขียนนิทานก่อนและหลังการทดลอง (ต่อ)

คนที่	คะแนนก่อนการทดลอง	คะแนนหลังการทดลอง
28	34	39
29	23	37
30	27	36
รวม	721	1006
$\bar{x}$	24.03	33.53
S.D.	3.69	2.57

ตารางที่ 32 แสดงผลคะแนนความสามารถในการอ่านตีความระหว่างการทดลองจำนวน 6 ครั้ง

คนที่	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3	ครั้งที่ 4	ครั้งที่ 5	ครั้งที่ 6
1	13	14	15	17	18	19
2	12	13	14	15	17	18
3	13	14	15	17	18	19
4	12	13	14	15	17	18
5	12	13	14	16	17	18
6	12	14	16	17	18	19
7	11	12	14	17	18	19
8	12	13	14	15	16	18
9	12	13	15	17	18	19
10	13	15	16	17	18	19
11	12	13	14	15	17	18
12	12	13	15	17	18	19
13	11	12	14	16	18	19
14	13	14	15	16	17	18
15	13	15	16	17	18	19
16	12	14	15	16	17	18
17	11	13	14	16	18	19
18	13	14	15	16	17	18
19	12	13	14	17	18	19
20	12	13	15	16	18	19
21	13	15	16	17	18	19
22	12	13	15	17	18	19
23	13	15	16	17	18	19
24	11	13	15	17	18	19
25	12	13	15	17	18	19
26	13	14	16	17	18	19
27	12	13	15	16	17	18
28	14	16	17	18	19	20

ตารางที่ 32 แสดงผลคะแนนความสามารถในการอ่านตีความระหว่างการทดลองจำนวน 6 ครั้ง (ต่อ)

คนที่	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3	ครั้งที่ 4	ครั้งที่ 5	ครั้งที่ 6
29	11	12	14	16	18	19
30	12	13	15	16	17	18
รวม	366	405	448	493	530	561
$\bar{x}$	12.20	13.50	14.93	16.43	17.67	18.70
S.D.	0.76	0.97	0.83	0.77	0.61	0.53

ภาคผนวก จ
คู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้

คู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้
เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต
โดยใช้ RUCES MODEL

คำชี้แจง

คู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL ฉบับนี้เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อแสดงถึงรายละเอียดเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต ซึ่งผู้วิจัยจัดทำขึ้นเพื่อใช้เป็นคู่มือสำหรับผู้สอนที่จะนำรูปแบบการเรียนรู้ดังกล่าวไปใช้ ดังนั้นผู้สอนสามารถศึกษาเพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับองค์ประกอบของรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล การอ่านตีความให้ชัดเจนก่อนที่จะนำรูปแบบการเรียนรู้ไปใช้ปฏิบัติการสอนจริง เพื่อให้เกิดประสิทธิผลสูงสุดตามวัตถุประสงค์ของรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น

คู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต มีองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. คำชี้แจงการใช้รูปแบบการเรียนรู้
2. ความเป็นมาของรูปแบบการเรียนรู้
3. ทฤษฎี และแนวคิดพื้นฐานที่รองรับรูปแบบการเรียนรู้
4. สาระสำคัญของรูปแบบการเรียนรู้
5. เงื่อนไขของการใช้รูปแบบการเรียนรู้
6. เกณฑ์การประเมินผล การอ่านตีความ
7. เอกสารประกอบการเรียนรู้

1. คำชี้แจงการใช้รูปแบบการเรียนรู้

รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL มีข้อควรปฏิบัติก่อนดำเนินการใช้รูปแบบการเรียนรู้ ดังนี้

1. ศึกษารายละเอียดในส่วนต่าง ๆ ของคู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้ ดังนี้

1.1 ศึกษาคำชี้แจงการใช้รูปแบบการเรียนรู้ประกอบกับการศึกษาส่วนอื่น ๆ ในคู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้

1.2 ศึกษาความเป็นมาของรูปแบบการเรียนรู้ ทฤษฎีและแนวคิดพื้นฐานที่รองรับรูปแบบการเรียนรู้ ตลอดจนเงื่อนไขของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิดทฤษฎีอันเป็นที่มาของรูปแบบการเรียนรู้ ซึ่งจะช่วยให้มองเห็นภาพรวม ตลอดจนเห็นความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่าง ๆ ในรูปแบบการเรียนรู้

1.3 ศึกษาลักษณะของรูปแบบการเรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 6 แผน โดยมีลักษณะดังนี้

1.3.1 แผนการจัดการเรียนรู้แต่ละแผนประกอบด้วย วิธีการสำหรับการอ่านตีความ ระยะเวลาในการสอน สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล

1.3.2 แผนการจัดการเรียนรู้แต่ละแผนมุ่งให้ผู้เรียนสามารถอ่านตีความตามวิธีการที่กำหนดให้ได้อย่างเหมาะสม ซึ่งกิจกรรมการเรียนรู้ที่ปรากฏในแผนการจัดการเรียนรู้ประกอบด้วยขั้นตอนทั้งหมด 5 ขั้นตอนได้แก่ ขั้นที่ 1 ทบทวนวรรณศิลป์ (Review art created language) ขั้นที่ 2 ยลยินเนื้อหา (Understanding content) ขั้นที่ 3 นำพาความคิด (Construction idea) ขั้นที่ 4 พิสูจน์หรือคำ (Examine deconstruction meaning) ขั้นที่ 5 สรุปนำความเข้าใจ (Sumarize comprehension)

2. จัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์ ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ตามที่ระบุไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้ให้ครบถ้วน และเมื่อได้ศึกษาส่วนต่าง ๆ จากคู่มือการใช้รูปแบบครบถ้วนแล้ว ควรดำเนินการก่อนการสอนดังนี้

2.1 ศึกษาการใช้รูปแบบการเรียนรู้อย่างละเอียดอีกครั้งหนึ่งเพื่อให้เกิดความแม่นยำชัดเจน

2.2 ศึกษาและจัดเตรียมสื่อการสอนที่เสนอไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้ให้เพียงพอกับจำนวนนักศึกษา ได้แก่ เอกสารประกอบการสอน ประกอบด้วยใบความรู้ในหัวข้อต่าง ๆ และใบงาน นอกจากนี้ควรเตรียมเครื่องคอมพิวเตอร์และเครื่องฉายภาพทึบแสง เพื่อนำเสนอหลักการให้กับผู้เรียนในชั้นเรียน

2.3 ศึกษาและจัดเตรียมเครื่องมือเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการสอนจากองค์ประกอบด้านการวัดและประเมินผล ตามวิธีการที่กำหนดในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ พร้อมทั้งชี้แจงเกณฑ์การประเมินผลให้ผู้เรียนได้ทราบ หากผู้สอนมีความประสงค์จะสอนเนื้อหาตามตัวอย่างนี้ก็สามารถนำรูปแบบการเรียนรู้ แบบวัดความสามารถ และเกณฑ์การประเมินความสามารถในการอ่านตีความไปใช้ได้ โดยศึกษาตามคำแนะนำที่ให้ไว้

3. แนวทางในการดำเนินการจัดการเรียนรู้

เมื่อได้ศึกษาและจัดเตรียมเอกสารและสื่ออุปกรณ์ สิ่งอำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนการสอนไว้พร้อมแล้ว ผู้สอนสามารถดำเนินการสอนตามรูปแบบการเรียนรู้ที่เตรียมไว้ โดยการดำเนินการจัดการเรียนรู้ ตามที่ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับบทบาทครูผู้สอนไว้ดังนี้

3.1 ผู้สอนเป็นผู้เตรียมความพร้อม และเป็นผู้คอยให้การสนับสนุนหรือช่วยเหลือผู้เรียน และควรให้ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมตามรูปแบบการเรียนรู้ โดยมีผู้สอนคอยให้คำแนะนำและปรับแต่งความคิดของผู้เรียนในกิจกรรมที่ทำ จนกระทั่งผู้เรียนสามารถอ่านตีความได้อย่างถูกต้อง

3.2 ความแตกต่างระหว่างบุคคลเป็นสิ่งที่ผู้สอนต้องคำนึงเป็นอย่างมาก อีกทั้งผู้สอนจะต้องเลือกวิธีการในการให้ความช่วยเหลือผู้เรียนแต่ละบุคคล โดยการสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ที่เป็นกันเองให้กับผู้เรียนที่มีปัญหาในเรื่องการอ่านตีความ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสอบถาม พุดคุยขอคำปรึกษาจากผู้สอน จนกระทั่งผู้เรียนสามารถอ่านตีความตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3.3 ผู้สอนต้องมีความรู้ ความชำนาญและแม่นยำในขั้นตอนและกลวิธีการอ่านตีความ เพื่อจะได้ให้ความช่วยเหลือผู้เรียนในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

3.4 ผู้สอนต้องชี้ให้เห็นความสำคัญของการอ่านตีความ และดำเนินการจัดการเรียนรู้ตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ เพื่อให้ผู้เรียนได้ลงมืออ่านตีความด้วยตนเองโดยผ่านกระบวนการคิดและประสบการณ์เดิมของผู้เรียนเข้ากับความคิดใหม่ เพื่อถ่ายทอดการอ่านตีความออกมาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ความเป็นมาของรูปแบบการเรียนรู้

การอ่านตีความ เป็นทักษะการอ่านประเภทหนึ่งที่สำคัญอย่างยิ่งในสภาพสังคมปัจจุบันที่มีข้อมูลข่าวสารหลากหลาย ผู้อ่านหรือผู้รับสารจำเป็นต้องพิจารณาถ่วงถ่วง วิจัยความน่าเชื่อถือของข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ เข้าใจในเจตนาของผู้ส่งสารก่อนจะนำข้อมูลนั้น ๆ มาใช้ประโยชน์ และข้อมูลข่าวสารบางอย่างก็ไม่ได้สื่อความหมายออกมาโดยตรง หากผู้อ่านมีความสามารถในการอ่านตีความแล้วย่อมจะทำให้รับสารที่ผู้เขียนต้องการสื่อความหมายนั้นถูกต้องตรงตามจุดประสงค์ของผู้เขียน แต่ในขณะเดียวกันหากผู้อ่านไม่มีความสามารถในการอ่านตีความก็ย่อมจะทำให้ไม่เข้าใจ

ในเจตนา หรือจุดประสงค์ของผู้เขียนที่ต้องการสื่อได้ การอ่านตีความจึงมีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตซึ่งจะช่วยพัฒนาความคิด และจิตใจของผู้อ่าน ผู้ที่อ่านมากจะรู้จักนำความรู้ ความคิด และประสบการณ์จากการอ่านตีความมาช่วยพิจารณาสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันได้อย่างถ่องแท้ (พัชรินทร์ อนันต์ศิริวัฒน์, 2547)

ในส่วนของหลักสูตรการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษาได้มีการบรรจุรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการอ่านตีความไว้สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรีไว้ในหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต โดยมีคำอธิบายรายวิชาปรากฏตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติกำหนดไว้ในรายวิชาวรรณกรรมวินิจ ในหลักสูตรของคณะครุศาสตร์ สามารถสรุปคำอธิบายรายวิชาที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับการอ่านตีความไว้ว่า ผู้เรียนเข้าใจหลักการวิจรรณกรรมร้อยแก้วร้อยกรอง และสามารถอ่านตีความวรรณกรรมประเภทร้อยแก้ว และร้อยกรอง ประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน เลือกวรรณกรรมเป็นสื่อการเรียนการสอนภาษาไทย

แม้ว่าการอ่านตีความจะเป็นส่วนหนึ่งของวิชาที่ได้รับการบรรจุไว้ในหลักสูตรการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษา แต่จากประสบการณ์การสอนการอ่านตีความในระดับอุดมศึกษา ผู้วิจัยพบว่า ผู้เรียนไม่สามารถตีความตามเจตนา หรือจุดประสงค์ของผู้เขียนได้ถูกต้อง เพราะไม่ทราบความหมายแฝงของคำบางคำที่ปรากฏในเนื้อหา ทั้งนี้ก็เนื่องมาจากการที่ผู้เรียนอ่านหนังสือน้อย ขาดความรู้ทางภาษา อีกทั้งขั้นตอนของกระบวนการจัดการเรียนรู้ของผู้สอนนั้นไม่เป็นขั้นตอนหรือเป็นระบบ ขาดแรงจูงใจในการเรียนรู้ทำให้เกิดความท้อแท้ เบื่อหน่ายไม่ยอมเรียน

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังเก็บข้อมูลโดยใช้วิธีการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนในด้านเนื้อหาการอ่านตีความ จำนวน 5 คนจากมหาวิทยาลัยราชภัฏจำนวน 5 แห่ง (สัมภาษณ์ ตุลาคม 2560) เกี่ยวกับสภาพปัญหาในการเรียนการสอนการอ่านตีความ โดยใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างจากการสัมภาษณ์พบว่าปัญหาที่เกิดขึ้นในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนการอ่านตีความ อาจารย์ผู้สอนมีความเห็นสอดคล้องกันว่า ผู้เรียนไม่เห็นความสำคัญของการอ่าน ไม่เข้าใจสาระสำคัญหรือแนวคิดสำคัญที่อยู่ในบทอ่าน ไม่เข้าใจจุดมุ่งหมายในการเขียนของผู้แต่ง ประเด็นปัญหาการเรียนในหัวข้อ “การอ่านตีความ” ของผู้เรียนนั้นพบว่า ผู้เรียนอ่านหนังสือน้อย จึงทำให้ไม่มีคลังคำศัพท์มากนัก และยังไม่ทราบความหมายแฝงของคำบางคำที่ปรากฏในเนื้อหา ผู้เรียนจะอธิบายแบบผิวเผินแบบการถอดความมากกว่าที่จะอธิบายถึงความหมายที่แฝงอยู่ ทำให้ไม่สามารถตีความตามเจตนา หรือวัตถุประสงค์ของผู้เขียนได้ถูกต้อง ส่งผลให้ไม่เข้าใจในเรื่องที่อ่าน และยังไม่สามารถเชื่อมโยงหรือลำดับความคิดได้ ประเด็นของผู้สอนในการเลือกใช้สื่อการสอนเพื่อใช้ในการสอนหัวข้อ “การอ่านตีความ” พบว่า ผู้สอนพยายามเลือกสารที่เป็นปัจจุบัน หรือใกล้เคียงกับสถานการณ์ปัจจุบันมากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนจะได้ฝึกตีความจากเหตุการณ์ใกล้ตัว ซึ่งจะช่วยกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนได้มากยิ่งขึ้น และประเด็นของความเชื่อมั่นของผู้สอนในการพัฒนาผู้เรียนในด้านของการอ่านตีความพบว่า

การอ่านตีความสามารถจะพัฒนาได้ในตัวผู้เรียนทุกคนได้ เพียงผู้สอนจะต้องใช้วิธีการหรือเลือกสื่อที่หลากหลาย เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ตรงกับความสนใจของผู้เรียน เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจที่จะเรียนรู้และสามารถตีความสารนั้น ๆ ได้ ซึ่งการพัฒนาทักษะการอ่านตีความนี้ จะต้องใช้เวลาเนื่องจากเป็นทักษะที่ต้องอาศัยการฝึก ย้ำ ซ้ำ ทวน อยู่เสมอ

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังเก็บข้อมูลจากสัมภาษณ์นักศึกษาที่ผ่านการเรียนในด้านการอ่านตีความมาแล้ว ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี คณะครุศาสตร์ จำนวน 15 คน (สัมภาษณ์ ตุลาคม 2560) พบว่าการใช้ภาษาของผู้เขียนในการสื่อความซึ่งอ่านแล้วไม่เข้าใจ ตีความไม่ได้ ไม่เข้าใจจุดประสงค์ของผู้เขียน เนื่องจากขาดทักษะการอ่านตีความ และขาดความรู้ทางภาษา ในประเด็นของวิธีการสอนของผู้สอนในหัวข้อเรื่อง “การอ่านตีความ” พบว่า ผู้สอนควรเลือกเรื่องที่จะให้อ่านและฝึกตีความจากเรื่องใกล้ตัว โดยผู้สอนจะต้องมีความรู้ในเรื่องที่สอนเป็นอย่างดี มีการสอนที่เป็นระบบ มีเทคนิค และสื่อประกอบการสอนที่สอดคล้องกับการฝึกการอ่านตีความ ส่วนประเด็นของสื่อการสอนที่อาจารย์ผู้สอนนำมาใช้ประกอบการเรียนการสอนในหัวข้อ “การอ่านตีความ” นั้นพบว่า มีความเหมาะสม แต่ไม่หลากหลาย และประเด็นพื้นความรู้ที่จำเป็นในการอ่านตีความ เช่น ความรู้เรื่องการจัดใจความสำคัญ การจับน้ำเสียงผู้แต่ง การวิเคราะห์โวหารภาพพจน์ เป็นต้น พบว่า ผู้เรียนมีพื้นความรู้ที่จำเป็นในการอ่านตีความค่อนข้างน้อย ซึ่งจำเป็นต้องมี เพราะหากมีพื้นฐานความรู้ในเรื่องดังกล่าวมาก่อน จะช่วยให้การตีความ และเข้าใจเนื้อหา ตรงตามจุดประสงค์ของผู้เขียน สามารถเข้าใจกระบวนการของการอ่านตีความอีกด้วย ประเด็นสุดท้ายคือ ความจำเป็นและความสำคัญต่อการอ่านวรรณกรรม วรรณคดีในหัวข้อ “การอ่านตีความ” นั้น พบว่า มีความจำเป็น และมีความสำคัญ เพราะวรรณกรรม วรรณคดีบางเรื่องมีเนื้อหาที่เข้าใจยาก มีการใช้ภาษาที่จะต้องตีความ มีความหมายโดยนัยต่าง ๆ ที่แฝงอยู่ การอ่านตีความจึงจำเป็นอย่างยิ่งในการอ่านวรรณกรรม วรรณคดี

ผู้วิจัยเห็นว่าหากมีแนวทางในการจะพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการอ่านตีความได้นั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมียุทธศาสตร์การเรียนรู้ และวิธีการสอนที่เป็นลำดับขั้นตอนที่จะพัฒนาขึ้น เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความให้แก่ผู้เรียนได้ และจำเป็นจะต้องอาศัยแนวคิด ทฤษฎีเข้ามาช่วยสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการอ่านตีความได้มากยิ่งขึ้น ซึ่งจากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีต่าง ๆ ผู้วิจัยพบว่า ทฤษฎีการรื้อสร้าง (Deconstruction) ผนวกเข้ากับแนวคิดวิธีการแบบสแกฟโฟลด์ สามารถนำมาใช้ในการสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตได้

ทฤษฎีการรื้อสร้าง (Deconstruction) มีความน่าสนใจตรงที่เป็นทฤษฎีที่พัฒนามาจากทฤษฎีโครงสร้างนิยมที่นักทฤษฎีโครงสร้างนิยมมุ่งวิเคราะห์คำคู่ตรงข้ามซึ่งเป็นโครงสร้างของความหมาย และสามารถอธิบายความคิดทางวัฒนธรรมได้ และเป็นทฤษฎีที่มีระเบียบวิธีที่จะสามารถ

นำไปใช้วิเคราะห์โครงสร้างของระบบขนาดใหญ่ และตรวจสอบความสัมพันธ์และหน้าที่ต่าง ๆ ได้ โดยมีวิธีการคือนำตัวบทมาวิเคราะห์ เพื่อค้นหาการทำงานหรือหน้าที่ด้วยวิธีการประกอบขึ้นใหม่ ในทฤษฎีโครงสร้างนิยม นักโครงสร้างนิยมจะพิจารณาเงื่อนไขที่ทำให้ตัวบทมีความหมายเป็นการเชื่อมโยงระหว่างภาษากับความคิด แต่ Jacques Derrida นักทฤษฎีหลังโครงสร้างนิยมเชื่อว่า ความหมายที่ได้จากตัวบทมีหลายความหมายและมีลักษณะไม่แน่นอน ไม่อยู่ภายใต้โครงสร้างอันใด อันหนึ่ง Jacques Derrida คิดว่าความจริงและความหมายเหล่านั้นไม่มีวันเป็นความจริงสูงสุด (ultimate) และต้องผันแปรไปตามเวลา ด้วยเหตุนี้ Jacques Derrida จึงเสนอว่าไม่มีความจริงหรือความหมายใดมีลักษณะบริสุทธิ์ ทุกสิ่งล้วนอยู่ภายใต้เงื่อนไขของสังคม วัฒนธรรม และภาษา จึงจำเป็นต้อง “รื้อสร้าง” มันขึ้นมา (สุภาวศ์ จันทวานิช, 2555: 235)

ทฤษฎีการรื้อสร้าง (Deconstruction) คือทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ที่เน้นถึงวิธีการอ่านตัวบท (text) ที่ทำให้ค้นพบความหมายอื่น ๆ ที่ตัวบทกดทับเอาไว้เป็นการหาความหมายของความหมายหรือความหมาย อื่น ๆ (polysemy) ซึ่งความหมายอื่น ๆ นั้นหมายถึง ความคลุมเครือของคำหรือวลีที่มีความหมายมากกว่าสองอย่างขึ้นไปเมื่อใช้ในบริบทที่ต่างกัน เช่น คำว่า “ชั้น” ที่เป็นทั้งคำนาม หมายถึง ภาชนะตักน้ำ เป็นทั้งคำวิเศษณ์ หมายถึงอาการน่าหัวเราะ เป็นคำกริยา หมายถึง การทำให้ตั้ง ทำให้แน่น และคำกริยา หมายถึงอาการร้อง เป็นเสียงของนกหรือไก่ วิธีการรื้อถอนจะแสวงหารายละเอียดว่าตัวบทได้บดบังเงื่อนไขอะไรบ้างที่เป็นพื้นฐานของตัวมันเองเอาไว้โดยไม่รู้ตัว เงื่อนไขเหล่านี้แย้งกับตรรกะที่ตัวบทนั้นเสนอออกมา การวิเคราะห์หาจุดที่ระบบกดทับไว้ให้พบ แล้วดึงออกมาให้เห็น จะเป็นการรื้อสร้างของตัวบทนั้น ๆ เผยให้เห็นความย้อนแย้งในโครงสร้างเดิม วิธีการวิเคราะห์แบบรื้อสร้างคือ การรื้อให้เห็นความหมายที่ถูกกดไว้ (สุภาวศ์ จันทวานิช, 2555: 234 - 235)

จะเห็นได้ว่าทฤษฎีการรื้อสร้าง (Deconstruction) ของ Jacques Derrida เป็นทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ที่เน้นวิธีการอ่านตัวบทเพื่อวิเคราะห์การทำงานของโครงสร้างลึกของความคิดและวัฒนธรรมตามทฤษฎีโครงสร้างนิยม เผยให้เห็นความย้อนแย้งในโครงสร้างเดิม มุ่งให้ผู้อ่านได้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของความหมายที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ ด้วยเหตุนี้ทฤษฎีการรื้อสร้างจึงเป็นอีกทฤษฎีหนึ่งที่สามารถนำมาใช้กับกระบวนการอ่านตีความที่จะช่วยให้ผู้อ่านได้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงของภาษา มีการเปลี่ยนแปลง และความซับซ้อนของความหมาย อีกทั้งยังถือได้ว่าเป็นหนึ่งในการแสดงออกทางความคิดที่สำคัญ และสามารถตีความได้หลากหลายโดยจะเป็นการตีความตัวบทมากกว่าการแสวงหาความจริงจากตัวบท ผู้วิจัยจึงเลือกที่จะนำทฤษฎีการรื้อสร้าง (Deconstruction) ของ Jacques Derrida นักทฤษฎีหลังโครงสร้างนิยม มาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนากระบวนการอ่านตีความของผู้เรียนเพื่อสร้างขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสามารถในการอ่านตีความเพื่อให้ผู้เรียนสามารถจะเข้าใจความหมายที่ซับซ้อน หรือความหมายที่แฝงอยู่ในตัว

บทให้สามารถดึงออกมาเพื่อสร้างความเข้าใจจนสามารถเข้าใจถึงวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของผู้เขียนได้ในที่สุด หากแต่ทฤษฎีการรื้อสร้าง (Deconstruction) ของ Jacques Derrida เพียงทฤษฎีเดียวนั้น ยังไม่สามารถนำไปพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ได้อย่างสมบูรณ์ เนื่องจากทฤษฎีการรื้อสร้าง (Deconstruction) ของ Jacques Derrida เป็นเพียงวิธีการอ่านที่นำมาใช้ในกระบวนการอ่านตีความเท่านั้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงจะใช้วิธีการเรียนรู้แบบสแกฟโฟลด์ (Scaffolded instruction) เป็นวิธีการเรียนรู้เข้ามาร่วมกับทฤษฎีการรื้อสร้าง (Deconstruction) ของ Jacques Derrida ในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตอีกแนวความคิดหนึ่งด้วย

วิธีการเรียนรู้แบบสแกฟโฟลด์ (Scaffolded instruction) เป็นแนวคิด ทฤษฎีวัฒนธรรมทางสังคมของ วีกอตสกี (Vygotsky's Sociocultural Theory) ซึ่ง Vygotsky เชื่อว่าพัฒนาการและการเรียนรู้เป็นกระบวนการทางสังคม ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเอง โดยให้ความสำคัญกับบทบาทของสังคมต่อการพัฒนาทางสติปัญญาของผู้เรียน ปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และมุมมองทางวัฒนธรรม (สุรางค์ โค้วตระกูล, 2541) ผู้เรียนจะทำได้หากได้รับความช่วยเหลือจากครู หรือผู้ที่มีความสามารถมากกว่า เป็นกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นการให้ความช่วยเหลืออย่างใกล้ชิดตามสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในระหว่างการเรียนการสอน ผู้สอนคอยให้การช่วยเหลือ หรือผู้เรียนซึ่งมีความสามารถที่มากกว่าให้การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ผู้สอนจะสาธิตให้ผู้เรียนได้เห็น และจัดลำดับขั้นตอนของงานที่ผู้เรียนจะต้องทำให้แตกออกเป็นงานย่อย ๆ ตามระดับความสามารถของผู้เรียน พยายามหาทางควบคุมปัญหา อุปสรรคที่อาจจะเกิดขึ้นได้จากการปฏิบัติกิจกรรมที่มอบหมาย มีการจัดกิจกรรมที่มีลักษณะการเรียนรู้แบบร่วมมือที่จะทำให้ผู้เรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกันได้ มีเป้าหมายในการช่วยให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานด้วยตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด องค์ประกอบของงานเหล่านั้นจะอยู่ในขอบเขตที่ผู้เรียนสามารถทำได้ เมื่อผู้เรียนเริ่มจะปฏิบัติงานนั้นได้สำเร็จ การช่วยเหลือจะค่อย ๆ ลดลงจนกระทั่งผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานนั้นได้ด้วยตนเอง การช่วยเหลือจึงจะสิ้นสุด (Rosenshine and Guenther, 1992: 35-41) การที่จะใช้กระบวนการสอนที่มีวิธีการสแกฟโฟลด์เข้าไปด้วยนั้น จะต้องมีลักษณะของการร่วมกันแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนด้วยความเข้าใจกัน สร้างความอบอุ่นอย่างเป็นมิตร รวมไปถึงการจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับสภาพการเรียนรู้ ที่สำคัญคือกระตุ้นให้ผู้เรียนพยายามแก้ปัญหาจนสำเร็จได้ด้วยตนเองจนนำไปสู่การทำงานได้ด้วยตนเอง (จกรี โสสะ, 2555: 36)

ดังนั้นกระบวนการสอนที่ใช้วิธีการสแกฟโฟลด์จะเป็นกระบวนการสอนที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในการเรียนเท่ากันโดยใช้หลักการช่วยเหลือให้ผู้เรียนทำงานอย่างอิสระโดยได้รับความช่วยเหลือจากสมาชิกพร้อมชั้นเรียนรวมทั้งจากครูในบรรยากาศที่ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน สามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ในทักษะการอ่านตีความได้ โดยเฉพาะเมื่อร่วมกับ

ทฤษฎีการรื้อสร้างซึ่งเป็นกระบวนการที่เน้นถึงการอ่านตีความจากตัววรรณกรรม โดยวิเคราะห์การทำงานของคู่ตรงข้าม เพื่อหารายละเอียดว่าตัวบทได้บดบังเงื่อนไขบางอย่างที่เป็นพื้นฐานของตัวมันเองเอาไว้ วิเคราะห์หาจุดที่ระบบกดทับไว้ให้พบแล้วดึงออกมาให้เห็น จะเป็นการรื้อสร้างของตัวบทนั้น ๆ ซึ่งจะช่วยให้ผู้อ่านได้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลง และความซับซ้อนของความหมายเกิดการเปลี่ยนแปลงของความคิด และสามารถตีความได้หลากหลาย เมื่อผนวกเข้าด้วยกันจะเป็นกลวิธีการเรียนอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความเข้าใจในการอ่านตีความ เป็นเครื่องช่วยสนับสนุนให้การอ่านตีความของผู้เรียนพัฒนาจนบรรลุเป้าหมายโดยครูเป็นผู้จัดเตรียม นำมาใช้ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง เมื่อบรรลุวัตถุประสงค์แล้วจึงจะเปลี่ยนวิธีการไปใช้รูปแบบอื่น

ผู้วิจัยเชื่อว่าแนวคิดและทฤษฎีดังกล่าวข้างต้นยังไม่มีหรือนำมาสร้างรูปแบบการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านตีความมาก่อนจึงสนใจศึกษา และพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านตีความของนักศึกษาในระดับปริญญาบัณฑิต จึงใช้ทฤษฎีและวิธีการดังกล่าวนี้มาเป็นหลักสำคัญในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ครั้งนี้ และเชื่อว่าจะสามารถใช้เป็นหลักการในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ในการอ่านตีความได้ และนำไปสู่การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านตีความของผู้เรียนในระดับปริญญาบัณฑิตต่อไป

3. แนวคิด ทฤษฎีพื้นฐานที่รองรับรูปแบบการเรียนรู้

3.1 การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แนวคิด ทฤษฎีมาเป็นฐานในการสร้างรูปแบบการเรียนรู้ 2 ประการดังนี้

3.1.1 ทฤษฎีการรื้อสร้าง ทฤษฎีการรื้อสร้างเป็นทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ที่เน้นวิธีการอ่านตัวบทเพื่อหาจุดที่ระบบกดทับความหมายบางอย่างไว้ให้พบแล้วดึงออกมาให้เห็น จะเป็นการรื้อสร้างของตัวบทนั้น ๆ และเผยให้เห็นความย้อนแย้งในโครงสร้างเดิม หลักการสำคัญของการรื้อสร้างคือ การวิเคราะห์การทำงานของคู่ตรงข้ามในโครงสร้างลึกของความคิดและวัฒนธรรมตามทฤษฎีโครงสร้างนิยม มุ่งให้ผู้อ่านได้เห็นถึงความไม่มีเสถียรภาพของภาษา มีการเปลี่ยนแปลง และความซับซ้อนของความหมาย อีกทั้งยังถือได้ว่าเป็นหนึ่งในการแสดงออกทางความคิดที่สำคัญ และสามารถตีความได้หลากหลายโดยจะเป็นการตีความตัวบทมากกว่าการแสวงหาความจริงจากตัวบท วิธีการรื้อสร้างทำได้โดยการนำเอาตัวบทมาแยกหรือแบ่งเป็นส่วนย่อย วิเคราะห์ว่าตัวบทที่ถูกแยกย่อยแล้วนี้ อิงอยู่กับตัวสมมติที่ได้กำหนดไว้แล้วล่วงหน้า และพลังทางวาทศิลป์อย่างไรบ้าง

3.1.2 วิธีการเรียนรู้แบบสแกฟโฟลด์ เป็นกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นการให้ความช่วยเหลืออย่างใกล้ชิดตามสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในระหว่างการเรียนการสอนโดยมีผู้สอนคอยให้การช่วยเหลือ หรือผู้เรียนซึ่งมีความสามารถที่มากกว่าให้การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ซึ่งผู้สอนจะสาธิตให้ผู้เรียนได้เห็น และจัดลำดับขั้นตอนของงานที่ผู้เรียนจะต้องทำให้แตกออกเป็นงานย่อย ๆ ตามระดับ

ความสามารถของผู้เรียน และพยายามหาทางควบคุมปัญหา อุปสรรคที่อาจจะเกิดขึ้นได้จากการปฏิบัติกิจกรรมที่มอบหมายโดยมีการจัดกิจกรรมที่มีลักษณะการเรียนรู้แบบร่วมมือที่จะทำให้ผู้เรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกันได้ โดยมีเป้าหมายในการช่วยให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานด้วยตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดซึ่งองค์ประกอบของงานเหล่านั้นต้องอยู่ในขอบเขตที่ผู้เรียนจะสามารถทำได้ เมื่อผู้เรียนเริ่มจะปฏิบัติงานนั้นได้สำเร็จ การช่วยเหลือจะค่อย ๆ ลดลงจนกระทั่งผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานนั้นได้ด้วยตนเอง การช่วยเหลือจึงจะสิ้นสุดลงในที่สุด

4. สาระสำคัญของรูปแบบการเรียนรู้

รูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ได้ใช้ทฤษฎีการก่อสร้างร่วมกับวิธีการแบบสแกฟโฟลด์ เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต มีขั้นตอนในการเรียนรู้ 5 ขั้นตอนได้แก่

ขั้นที่ 1 ทบทวนวรรณศิลป์ (Review art created language) เป็นการศึกษา ทบทวน ศิลปะการใช้ภาษาในงานเขียนที่จำเป็นสำหรับการอ่านงานเขียนร้อยแก้ว ร้อยกรอง ซึ่งเป็นเครื่องมือสำคัญในการอ่านโดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ผู้เรียนแต่ละคนศึกษาศิลปะการใช้ภาษาในงานเขียนที่จำเป็นสำหรับการอ่านงานเขียนร้อยแก้ว ร้อยกรอง ได้แก่ การใช้ภาพพจน์ การใช้คำเสียง และการใช้ถ้อยคำสำนวน จากใบความรู้ที่ 1 ที่ครูผู้สอนกำหนดให้ โดยผู้เรียนทำความเข้าใจ และฟังคำอธิบายตลอดจนการนำเสนอตัวอย่างจากครูผู้สอน

2. ผู้เรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน เพื่อร่วมกันฝึกวิเคราะห์ศิลปะการใช้ภาษาในงานเขียนที่จำเป็นสำหรับการอ่านงานเขียนร้อยแก้ว ร้อยกรองในใบงานที่ 1 ที่ครูผู้สอนกำหนดให้ ถูกต้องชัดเจน จากนั้นครูผู้สอนจึงเฉลยคำตอบที่ถูกต้องพร้อมอธิบายเพิ่มเติมให้แก่ผู้เรียน

ขั้นที่ 2 ยลอินเนื้อหา (Understanding content) เป็นการอ่านงานเขียนทั้งประเภทร้อยแก้ว และร้อยกรอง เพื่อให้เข้าใจเนื้อหาของสารที่ผู้แต่งต้องการสื่อมายังผู้อ่าน โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ผู้เรียนแต่ละคนอ่านงานเขียนประเภทร้อยแก้ว และร้อยกรอง ในใบงานที่ 2 ที่ครูผู้สอนกำหนดให้ภายในเวลา 3 นาที

2. ผู้เรียนแต่ละคนตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาที่อ่านเพื่อสร้างความเข้าใจในเบื้องต้นว่าเรื่องที่อ่านนั้นกล่าวถึงอะไร อย่างไร ตามใบงานที่ 2 ที่ครูผู้สอนกำหนดให้

3. ผู้เรียนและครูช่วยกันตรวจสอบคำตอบในใบงานที่ 2 ร่วมกัน พร้อมอธิบายคำตอบให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ขั้นที่ 3 นำพาความคิด (Construction idea) เป็นขั้นตอนในการอ่านงานเขียนเพื่อค้นหา ถ้อยคำ สำนวนที่แสดงวาทกรรม แนวคิด หรือค่านิยมของบทอ่าน โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ผู้เรียนแต่ละคนบอกถึงความหมายของถ้อยคำ และน้ำเสียงที่ปรากฏในงานเขียนตามบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอไว้ว่าเป็นอย่างไร ตามใบงานที่ 3 โดยมีเลขานุการกลุ่มเป็นผู้จดบันทึกลงในใบงาน

2. ผู้เรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับสมาชิกในกลุ่มเพื่อหาข้อสรุปเกี่ยวกับความหมายของถ้อยคำสำนวนที่ปรากฏตามบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอในงานเขียน

ขั้นที่ 4 พินิจหรือคำ (Examine deconstruction meaning) เป็นขั้นตอนการพิจารณาค้นหาถ้อยคำ สำนวนที่แสดงวาทกรรม แนวคิด หรือค่านิยมของบทอ่าน ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจสารที่ผู้แต่งต้องการสื่อ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ผู้เรียนแต่ละคนพิจารณาค้นหาถ้อยคำ สำนวนที่แสดงวาทกรรม แนวคิด หรือค่านิยมของบทอ่านที่มีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงในบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอไว้ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจสารที่ผู้แต่งต้องการสื่อ

2. ผู้เรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับสมาชิกในกลุ่มเพื่อหาข้อสรุปของถ้อยคำ สำนวนที่แสดงวาทกรรม แนวคิด หรือค่านิยมของบทอ่านที่มีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงในบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอไว้ ตามใบงานที่ 4

ขั้นที่ 5 สรุปนำความเข้าใจ (Sumarize comprehension) เป็นขั้นตอนการช่วยให้ผู้เรียนบอกถึงวัตถุประสงค์ ตลอดจนสารที่ผู้แต่งต้องการจะสื่อความมายังผู้อ่าน โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ผู้เรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันสรุปสาระสำคัญ ความคิดสำคัญ น้ำเสียงของผู้แต่ง ตลอดจนวัตถุประสงค์ที่ปรากฏในงานเขียน ตามใบงานที่ 5

2. ผู้เรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอผลงานที่ปรากฏในใบงานที่ 5 ให้สมาชิกในห้องฟังเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และหาข้อสรุปร่วมกัน

3. ผู้เรียนแต่ละคนทำแบบทดสอบท้ายบทเรียน เพื่อส่งให้ครูผู้สอนตรวจให้คะแนน และแจ้งผลให้ทราบในการเรียนครั้งต่อไป

หมายเหตุ: ในการสอนแต่ละครั้งวิธีการจัดการเรียนรู้เพื่อช่วยเหลือผู้เรียนจะค่อย ๆ ลดลงไปเมื่อผู้สอนเห็นว่าความสามารถของผู้เรียนเพิ่มขึ้น

ในการดำเนินการแต่ละขั้นตอนตามรูปแบบการเรียนรู้ที่กล่าวไปแล้วนั้น ผู้สอนควรดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามขั้นตอนดังกล่าวอย่างเคร่งครัด และเป็นไปตามขั้นตอนที่ได้ผู้วิจัยได้นำเสนอไว้ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่ผู้วิจัยตั้งไว้ คือ ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านตีความได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5. เงื่อนไขของการใช้รูปแบบการเรียนรู้

การนำรูปแบบการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีการก่อสร้างร่วมกับวิธีการแบบสเกฟโฟลด์ เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต ไปใช้จะต้องคำนึงถึงส่วนที่เป็นเงื่อนไขซึ่งเป็นองค์ประกอบที่จะช่วยส่งเสริมให้การดำเนินการตามกระบวนการจัดการเรียนสอนตามรูปแบบการเรียนรู้มีความเป็นไปได้ เพื่อนำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นดังนี้

5.1 ระบบสังคม (Social System)

รูปแบบการเรียนรู้ดังกล่าว มีระบบสังคมดังนี้ ผู้เรียนมีการสร้างบรรยากาศของการเรียนรู้ในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นภายในกลุ่ม มีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย มีความใส่ใจในการฝึกปฏิบัติและสร้างความรู้ด้วยตนเอง อีกทั้งมีปฏิสัมพันธ์กับผู้สอนอย่างต่อเนื่อง

5.2 ระบบสนับสนุน (Support System)

การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบดังกล่าวผู้สอนต้องจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์ในการเรียนให้เพียงพอกับความต้องการของผู้เรียนทั้งรายบุคคลและรายกลุ่ม รวมทั้งจัดทำใบความรู้ที่สอดคล้องและเหมาะสมกับผู้เรียนโดยคำนึงความพร้อมและความสามารถ อีกทั้งความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน เพื่อเป็นการจัดบรรยากาศในการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเกิดแนวทางในการสร้างผลงานการเขียนนิทานของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5.3 หลักการตอบสนอง (Principle of Reaction)

การนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวไปใช้ ต้องคำนึงถึงการตอบสนองของนักศึกษาในระหว่างการเรียนรู้ดังนี้

5.3.1 ผู้สอนต้องกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนตลอดเวลา เพื่อให้ผู้เรียนตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

5.3.2 ผู้สอนต้องกระตุ้นความคิดของผู้เรียนทั้งรายบุคคลและกลุ่ม อีกทั้งช่วยเหลือเพิ่มเติมข้อมูล เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสร้างความรู้และนำไปใช้ในการอ่านตีความได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

5.3.3 ผู้สอนต้องดูแลให้ผู้เรียนทุกคนได้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กันภายในกลุ่ม อีกทั้งต้องให้คำแนะนำ ปรึกษาช่วยเหลือซึ่งกันและกันเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การพัฒนา รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความ

ของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต โดยใช้ RUCES MODEL

หลักการ (Principles)

1. การอ่านตีความเป็นการอ่านเพื่อทำความเข้าใจจุดประสงค์และท่าทีของผู้เขียนโดยจะต้องพิจารณาว่าผู้เขียนมีจุดประสงค์อย่างไรซึ่งอาจจะพิจารณาจากแนวคิด น้ำเสียงของผู้เขียน เพื่อสามารถวิเคราะห์เจตนาของผู้เขียน สรุปความคิด อธิบายขยายความ และวิเคราะห์วิจารณ์จากเรื่องที่อ่านได้
2. ทฤษฎีการรื้อสร้างเป็นทฤษฎีที่สามารถนำมาใช้กับกระบวนการอ่านตีความที่จะช่วยให้ผู้อ่านได้เห็นถึงความขัดแย้งของภาษา มีการเปลี่ยนแปลง และความซับซ้อนของความหมาย และสามารถตีความได้หลากหลาย
3. วิธีการแบบสหภาพโพลี เป็นกระบวนการของการช่วยเหลือ สนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างเป็นระบบ โดยมีผู้สอนคอยให้การช่วยเหลือ หรือผู้เรียนซึ่งมีความสามารถที่มากกว่าให้การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

วัตถุประสงค์ (Goals)

เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต โดยใช้ RUCES MODEL

ระบบสังคม (Social System)

รูปแบบการเรียนรู้ดังกล่าว มีระบบสังคม ดังนี้ ผู้เรียนมีการสร้างบรรยากาศของการเรียนรู้ในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นภายในกลุ่ม มีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย มีความใส่ใจในการศึกษาปฏิบัติและสร้างความรู้ด้วยตนเอง อีกทั้งมีปฏิสัมพันธ์กับผู้สอนอย่างต่อเนื่อง

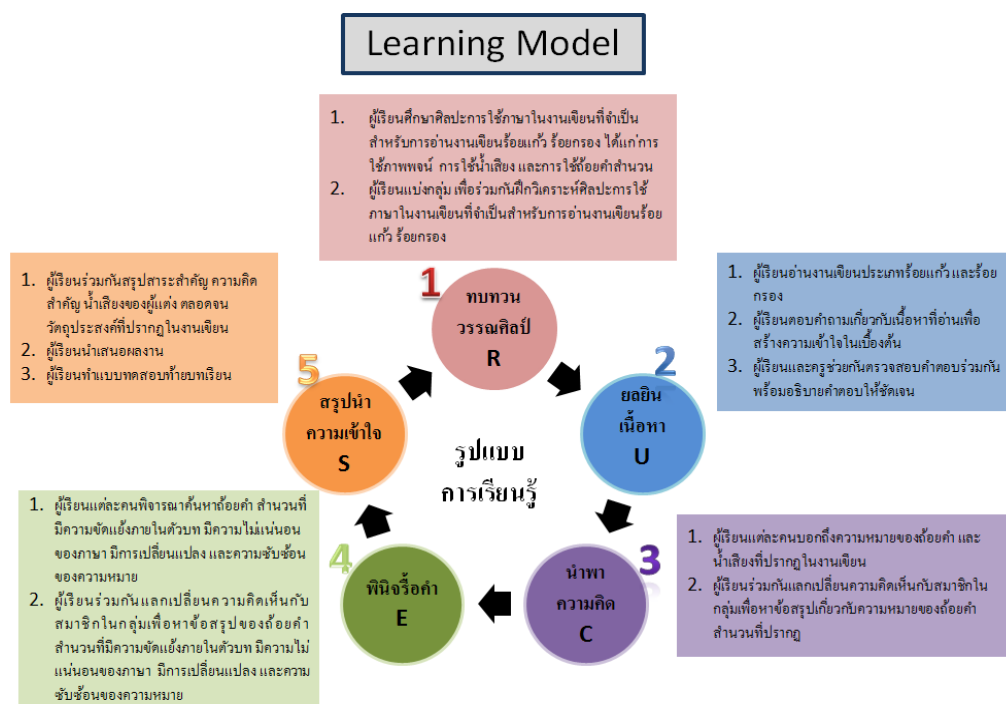
ระบบสนับสนุน (Support System)

การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบดังกล่าวผู้สอนต้องจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์ในการเรียนให้เพียงพอกับความ ต้องการของผู้เรียนทั้งรายบุคคลและรายกลุ่ม รวมทั้งจัดทำใบความรู้ที่สอดคล้องและเหมาะสมกับผู้เรียน โดยคำนึงความพร้อมและความสามารถ อีกทั้งความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน เพื่อเป็นการจัดบรรยากาศในการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเกิดแนวทางในการสร้างผลงานของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

หลักการตอบสนอง (Principle of Reaction)

การนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวไปใช้ ต้องคำนึงถึงการตอบสนองของนักศึกษาในระหว่างการเรียนรู้ดังนี้

1. ผู้สอนต้องกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนตลอดเวลา เพื่อให้ผู้เรียนตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด
2. ผู้สอนต้องกระตุ้นความคิดของผู้เรียนทั้งรายบุคคลและกลุ่ม อีกทั้งช่วยเหลือเพิ่มเติมข้อมูล เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสร้างความรู้ และนำไปใช้ในการอ่านตีความได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด
3. ผู้สอนต้องดูแลให้ผู้เรียนทุกคนได้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กันภายในกลุ่ม อีกทั้งต้องให้คำแนะนำ ปรึกษาช่วยเหลือซึ่งกันและกันเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL

6. การวัดและประเมินผล

การจัดการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความครั้งนี้ แบ่งเกณฑ์การวัดประเมินผลตามรูปแบบของแบบทดสอบเป็น 2 แบบ ดังนี้

แบบที่ 1 คือแบบทดสอบปรนัย 4 ตัวเลือกตอบ จำนวน 60 ข้อ ๆ ละ 1 คะแนน รวม 60 คะแนน ใช้เกณฑ์การให้คะแนนคือ ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดได้ 0 คะแนน

แบบที่ 2 คือ แบบทดสอบอัตนัย จำนวน 4 ข้อ ๆ ละ 5 คะแนน รวม 20 คะแนน ใช้เกณฑ์การตรวจให้คะแนนความสามารถในการอ่านตีความโดยสังเคราะห์จากองค์ความรู้ด้านการอ่านตีความของนักวิชาการ ทำให้ได้เกณฑ์การตรวจให้คะแนนความสามารถในการอ่านตีความโดยกำหนดประเด็นละ 5 คะแนน รวมทั้งสิ้น 20 คะแนน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

- 6.1 ความสามารถด้านการบอกจุดประสงค์ที่ผู้เขียนต้องการสื่อสาร 5 คะแนน
- 6.2 ความสามารถด้านการบอกน้ำเสียงของผู้เขียนในการนำเสนอ 5 คะแนน
- 6.3 ความสามารถด้านการบอกแนวคิดสำคัญของผู้เขียนในการนำเสนอ 5 คะแนน
- 6.4 ความสามารถด้านการทำนาย หรือคาดคะเนผลอันอาจเกิดขึ้นตามมา 5 คะแนน

ประเด็น ที่ ประเมิน	เกณฑ์การประเมินการอ่านตีความ				
	ดีมาก 5	ดี 4	ปานกลาง 3	พอใช้ 2	ปรับปรุง 1
1. ด้านการบอก จุดประสงค์ที่ ผู้เขียนต้องการ ส่งสาร	สามารถบอก จุดประสงค์ที่ ผู้เขียนต้องการ ส่งสารได้ถูกต้อง และสมเหตุสมผล	สามารถบอก จุดประสงค์ที่ ผู้เขียนต้องการ ส่งสารได้ถูกต้อง แต่ยังไม่สมเหตุ สมผล	สามารถบอก จุดประสงค์ที่ ผู้เขียนต้องการ ส่งสารได้ถูกต้อง บางส่วน	สามารถบอก จุดประสงค์ที่ ผู้เขียนต้องการ ส่งสารได้แต่ไม่ สอดคล้องกับ บริบทของเรื่อง	ไม่สามารถบอก จุดประสงค์ที่ ผู้เขียนต้องการ ส่งสารได้
2. ด้านการบอก น้ำเสียงของ ผู้เขียนในการ นำเสนอ	สามารถบอก น้ำเสียงของผู้เขียน ในการนำเสนอได้ ถูกต้อง และ เหมาะสม	สามารถบอก น้ำเสียงของ ผู้เขียนในการ นำเสนอได้ ใกล้เคียงกับ คำตอบ	บอกน้ำเสียงของ ผู้เขียนในการ นำเสนอยังไม่ ถูกต้อง แต่มี แนวโน้มที่ดี	บอกน้ำเสียงของ ผู้เขียนในการ นำเสนอยังไม่ ถูกต้องและไม่มี แนวโน้มใกล้เคียง คำตอบ	ไม่สามารถบอก น้ำเสียงของ ผู้เขียนในการ นำเสนอได้
3. ด้านการบอก แนวคิดสำคัญ ของผู้เขียนใน การนำเสนอ	สามารถบอก แนวคิดสำคัญของ ผู้เขียน เชื่อมโยง ความเป็นเหตุเป็น ผลจากเรื่องที่อ่าน ได้อย่างชัดเจน สมบูรณ์	สามารถบอก แนวคิดสำคัญของ ผู้เขียน เชื่อมโยง ความเป็นเหตุเป็น ผลจากเรื่องที่อ่าน ได้ค่อนข้างชัดเจน	สามารถบอก แนวคิดสำคัญของ ผู้เขียน เชื่อมโยง ความเป็นเหตุเป็น ผลจากเรื่องที่อ่าน ได้อย่างไม่ชัดเจน ไม่สมบูรณ์ แต่มี แนวโน้มที่ดี	สามารถบอก แนวคิดสำคัญ ของผู้เขียนแต่ ขาด ความ เชื่อมโยงความ เป็นเหตุเป็นผล จากเรื่องที่อ่าน	ไม่สามารถบอก แนวคิดสำคัญของ ผู้เขียนได้
4. ด้านการ ทำนาย หรือ คาดคะเนผล อันอาจ เกิดขึ้นตามมา	สามารถถ่ายทอด ความคิดเห็นต่อ เรื่องที่อ่าน โดยมี เหตุผล สื่อถึง การทำนาย หรือ คาดคะเนผล อันอาจเกิดขึ้น ตามมา และ ยกตัวอย่าง ประกอบ	สามารถถ่ายทอด ความคิดเห็นต่อ เรื่องที่อ่าน โดยมี เหตุผล สื่อถึง การทำนาย หรือ คาดคะเนผลอัน อาจเกิดขึ้น ตามมา แต่ไม่มี ตัวอย่างประกอบ	สามารถถ่ายทอด ความคิดเห็นต่อ เรื่องที่อ่าน แต่สื่อ ถึงการทำนาย หรือคาดคะเนผล อันอาจเกิดขึ้น ตามมาก่อนข้าง น้อย	สามารถถ่ายทอด ความคิดเห็นต่อ เรื่องที่อ่านแต่ไม่ สื่อถึงการทำนาย หรือคาดคะเนผล อันอาจเกิดขึ้น ตามมา	ไม่ถ่ายทอดความ คิดเห็นต่อเรื่องที่ อ่านหรือพยายาม ถ่ายทอดความ คิดเห็นต่อเรื่องที่ อ่านไม่ถูกต้อง

เกณฑ์การพิจารณาผลการประเมิน และการแปลความหมายของคะแนน

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
คะแนน 18 - 20	หมายถึง ผ่านเกณฑ์ในระดับดีมาก
คะแนน 15 - 17	หมายถึง ผ่านเกณฑ์ในระดับดี
คะแนน 12 - 14	หมายถึง ผ่านเกณฑ์ในระดับพอใช้
คะแนน ต่ำกว่า 12	หมายถึง ไม่ผ่านเกณฑ์ ต้องปรับปรุง

7. เอกสารประกอบการเรียนการสอน

การใช้รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษา ระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL ในครั้งนี้มีเครื่องมือทั้งหมด 5 ชิ้นได้แก่

1. คู่มือการใช้รูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของ นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL
2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านตีความก่อนเรียนและหลังเรียน
3. แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความจำนวน 6 แผน ประกอบด้วยใบความรู้และใบงาน
4. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่มีต่อรูปแบบ การเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตโดยใช้ RUCES MODEL

ทั้งนี้เครื่องมือทุกชิ้นได้ผ่านขั้นตอนการพัฒนาเครื่องมือตามหลักการทางการศึกษา โดยมีพื้นฐานมาจากการวิเคราะห์ตามหลักการทางการวิจัยอย่างสมบูรณ์ถูกต้อง ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

หน่วยการจัดการเรียนรู้

สัปดาห์ / หน่วย	เนื้อหา	ชั่วโมง
1	1. ปฐมนิเทศ ชี้แจงข้อตกลงเบื้องต้นเกี่ยวกับกฎเกณฑ์กติกาการเรียนรู้อ่าน 2. ทดสอบก่อนเรียน (pre-test)	3
2	การอ่านตีความวรรณกรรม ประเภท ร้อยแก้ว	3
3	การอ่านตีความวรรณกรรม ประเภท ร้อยแก้ว	3
4	การอ่านตีความวรรณกรรม ประเภท ร้อยแก้ว	3
5	การอ่านตีความวรรณกรรม ประเภท ร้อยกรอง	3
6	การอ่านตีความวรรณกรรม ประเภท ร้อยกรอง	3
7	การอ่านตีความวรรณกรรม ประเภท ร้อยกรอง	3
8	1. ทดสอบหลังเรียน (post-test) 2. ทำแบบสอบถามความพึงพอใจ	3

กรอบของแผนการจัดการเรียนรู้

กรอบของแผนการจัดการเรียนรู้นี้เป็นแผนที่จัดทำขึ้นโดยใช้ RUCES MODEL เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านตีความของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น จำนวน 6 แผน ซึ่งแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ประกอบด้วย สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาสาระ กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการสอน และการวัดและประเมินผล ทั้งนี้ในส่วนของกิจกรรมการเรียนการสอนประกอบด้วยขั้นตอน 6 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ทบทวนวรรณศิลป์ (Review art created language) ระยะเวลา 30 นาที

เป็นการศึกษา ทบทวนศิลปะการใช้ภาษาในงานเขียนที่จำเป็นสำหรับการอ่านงานเขียน ร้อยแก้ว ร้อยกรอง ซึ่งเป็นเครื่องมือสำคัญในการอ่าน

1. ผู้เรียนแต่ละคนศึกษาศิลปะการใช้ภาษาในงานเขียนที่จำเป็นสำหรับการอ่านงานเขียน ร้อยแก้ว ร้อยกรอง ได้แก่ การใช้ภาพพจน์ การใช้น้ำเสียง และการใช้ถ้อยคำสำนวน จากใบความรู้ที่ 1 ที่ครูผู้สอนกำหนดให้ โดยผู้เรียนทำความเข้าใจ และฟังคำอธิบายตลอดจนการนำเสนอตัวอย่างจากครูผู้สอน

2. ผู้เรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน เพื่อร่วมกันฝึกวิเคราะห์ศิลปะการใช้ภาษาในงานเขียนที่จำเป็นสำหรับการอ่านงานเขียนร้อยแก้ว ร้อยกรองในใบงานที่ 1 ที่ครูผู้สอนกำหนดให้ถูกต้องชัดเจน จากนั้นครูผู้สอนจึงเฉลยคำตอบที่ถูกต้องพร้อมอธิบายเพิ่มเติมให้แก่ผู้เรียน

บทบาทผู้สอน	บทบาทผู้เรียน
ผู้สอนกระตุ้นความรู้เดิมของผู้เรียนโดยการให้ผู้เรียนทบทวน ศึกษาศิลปะการใช้ภาษาในงานเขียนที่จำเป็นสำหรับการอ่านงานเขียนร้อยแก้ว ร้อยกรอง จากใบความรู้ที่ผู้สอนแจกให้	ศึกษาใบความรู้ในเรื่องศิลปะการใช้ภาษาในงานเขียนที่จำเป็นสำหรับการอ่านงานเขียนร้อยแก้ว ร้อยกรอง จากนั้นผู้เรียนฝึกวิเคราะห์ศิลปะการใช้ภาษาในงานเขียนที่จำเป็นสำหรับการอ่านงานเขียนร้อยแก้ว ร้อยกรองในใบงานที่ครูผู้สอนกำหนดให้

ขั้นที่ 2 ยลยินเนื้อหา (Understanding content) ระยะเวลา 50 นาที

เป็นการอ่านงานเขียนทั้งประเภทร้อยแก้ว และร้อยกรอง เพื่อให้เข้าใจเนื้อหาของสารที่ผู้แต่งต้องการสื่อมายังผู้อ่าน

1. ผู้เรียนแต่ละคนอ่านงานเขียนประเภทร้อยแก้ว และร้อยกรอง ในใบงานที่ครูผู้สอนกำหนดให้ภายในเวลา 3 นาที
2. ผู้เรียนแต่ละคนตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาที่อ่านเพื่อสร้างความเข้าใจในเบื้องต้นว่าเรื่องที่อ่านนั้นกล่าวถึงอะไร อย่างไร ตามใบงานที่ครูผู้สอนกำหนดให้
3. ผู้เรียนและครูช่วยกันตรวจสอบคำตอบในใบงานร่วมกัน พร้อมอธิบายคำตอบให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

บทบาทผู้สอน	บทบาทผู้เรียน
สร้างบรรยากาศและสร้างแรงจูงใจให้กับผู้เรียน ช่วยเหลือแนะนำ ให้แนวทางในการทำใบงาน	อ่านงานเขียนเพื่อให้เข้าใจเนื้อหา ตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาที่อ่านเพื่อสร้างความเข้าใจในเบื้องต้น

ขั้นที่ 3 นำพาความคิด (Construction idea) ระยะเวลา 30 นาที

เป็นขั้นตอนในการอ่านงานเขียนเพื่อค้นหาถ้อยคำ สำนวนที่แสดงวาทกรรม แนวคิด หรือค่านิยมของบทอ่าน

1. ผู้เรียนแต่ละคนบอกถึงความหมายของถ้อยคำ และน้ำเสียงที่ปรากฏในงานเขียนตามบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอไว้ว่าเป็นอย่างไร ตามใบงาน โดยมีเลขานุการกลุ่มเป็นผู้จัดบันทึกลงในใบงาน
2. ผู้เรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับสมาชิกในกลุ่มเพื่อหาข้อสรุปเกี่ยวกับความหมายของถ้อยคำสำนวนที่ปรากฏตามบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอในงานเขียน

บทบาทผู้สอน	บทบาทผู้เรียน
กระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นต่อการพิจารณาถ้อยคำ สำนวนที่แสดงวาทกรรม แนวคิด หรือค่านิยมของบทอ่าน	แสดงความคิดเห็นและยอมรับฟังความคิดเห็นของสมาชิกในกลุ่มเพื่อนำมาใช้ในการหาข้อสรุปเกี่ยวกับความหมายของถ้อยคำสำนวนที่ปรากฏตามบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอ

ขั้นที่ 4 พินิจรื้อคำ (Examine deconstruction meaning) ระยะเวลา 50 นาที

เป็นขั้นตอนการพิจารณาค้นหาถ้อยคำ สำนวนที่แสดงวาทกรรม แนวคิด หรือค่านิยมของบทอ่าน ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจสารที่ผู้แต่งต้องการสื่อ

1. ผู้เรียนแต่ละคนพิจารณาค้นหาถ้อยคำ สำนวนที่แสดงวาทกรรม แนวคิด หรือค่านิยมของบทอ่านที่มีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงในบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอไว้ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจสารที่ผู้แต่งต้องการสื่อ

2. ผู้เรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับสมาชิกในกลุ่มเพื่อหาข้อสรุปของถ้อยคำ สำนวนที่แสดงวาทกรรม แนวคิด หรือค่านิยมของบทอ่านที่มีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงในบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอไว้ ตามใบงาน

บทบาทผู้สอน	บทบาทผู้เรียน
กระตุ้นการใช้ความคิดของผู้เรียนในการพิจารณาค้นหาถ้อยคำ สำนวนที่แสดงวาทกรรม แนวคิด หรือค่านิยมของบทอ่านที่มีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงในบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอไว้	ค้นหาถ้อยคำ สำนวนที่แสดงวาทกรรม แนวคิด หรือค่านิยมของบทอ่านที่มีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงในบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับสมาชิกในกลุ่มเพื่อหาข้อสรุปของถ้อยคำ สำนวน

ขั้นที่ 5 สรุปนำความเข้าใจ (Sumarize comprehension) ระยะเวลา 20 นาที

เป็นขั้นตอนการช่วยให้ผู้เรียนบอกถึงวัตถุประสงค์ ตลอดจนสารที่ผู้แต่งต้องการจะสื่อความคิดมายังผู้อ่าน

1. ผู้เรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันสรุปสาระสำคัญ ความคิดสำคัญ น้ำเสียงของผู้แต่ง ตลอดจนวัตถุประสงค์ที่ปรากฏในงานเขียน ตามใบงาน

2. ผู้เรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอผลงานที่ปรากฏในใบงานที่ 5 ให้สมาชิกในห้องฟังเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และหาข้อสรุปร่วมกัน

3. ผู้เรียนแต่ละคนทำแบบทดสอบท้ายบทเรียน เพื่อส่งให้ครูผู้สอนตรวจให้คะแนน และแจ้งผลให้ทราบในการเรียนครั้งต่อไป

บทบาทผู้สอน	บทบาทผู้เรียน
ผู้สอนให้ความช่วยเหลือโดยการให้คำแนะนำ และตรวจสอบความถูกต้องในการเชื่อมโยงความคิดของผู้เรียน	สรุปสาระสำคัญ ความคิดสำคัญ น้ำเสียงของผู้แต่ง ตลอดจนวัตถุประสงค์ที่ปรากฏในงานเขียน ทำแบบทดสอบท้ายบทเรียน

ภาคผนวก ฉ
ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ แผนที่ 1

เรื่อง การอ่านตีความ

รหัสวิชา 1543303 รายวิชา วรรณกรรมวิจิตร (Literary Critics)

เวลา 3 ชั่วโมง

สาขาวิชา ภาษาไทย

นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต

1. สาระสำคัญ

การอ่านตีความเป็นการอ่านประเภทหนึ่งที่ต้องใช้สติปัญญาในการพิจารณาความหมายของถ้อยคำ น้ำเสียงและต้องอาศัยทักษะกระบวนการคิด เพื่อนำมาวิเคราะห์ คิดไตร่ตรองหาเหตุผล โดยผู้อ่านจะต้องพิจารณาถึงความหมายโดยนัย ศิลปะการใช้ภาษา ตลอดจนน้ำเสียงที่ผู้เขียนต้องการสื่อ โดยต้องอาศัยเนื้อความแวดล้อม ความรู้หรือประสบการณ์ที่เกี่ยวกับบริบทของสังคมในยุคสมัยนั้น ๆ เข้ามาช่วยในการตีความ เพื่อให้สามารถเข้าใจเจตนาที่แท้จริงของผู้เขียน เข้าใจเนื้อเรื่องอย่างถ่องแท้ สามารถคาดเดา หรือทำนายถึงเหตุการณ์ที่อาจจะเกิดขึ้น หรือมีความเป็นไปได้ต่อจากที่ผู้เขียนได้นำเสนอไว้ ตลอดจนสามารถนำประโยชน์จากการอ่านไปใช้ในการดำเนินชีวิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. จุดประสงค์

เมื่อผู้เรียนได้เรียนบทเรียนเรื่องนี้จบลงแล้ว ผู้เรียนสามารถ

2.1 บอกจุดประสงค์ที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง

2.2 วิเคราะห์น้ำเสียงของผู้เขียนในการนำเสนอได้อย่างถูกต้อง

2.3 บอกแนวคิดสำคัญของผู้เขียนในการนำเสนอสารได้อย่างถูกต้อง

2.4 ทำนาย หรือคาดคะเนผลอันอาจจะเกิดขึ้นตามมาจากการอ่านงานเขียนที่กำหนดให้ได้อย่างสมเหตุสมผล

3. เนื้อหา

การอ่านตีความโดยอ่านงานเขียนที่เป็นบทอ่านเชิงสังคมประเภทร้อยแก้ว

4. กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นที่ 1 ทบทวนวรรณศิลป์ (Review art created language) ระยะเวลา 30 นาที

1. ผู้เรียนแต่ละคนศึกษาศิลปะการใช้ภาษาในงานเขียนที่จำเป็นสำหรับการอ่านงานเขียนร้อยแก้ว ร้อยกรอง ได้แก่ การใช้ภาพพจน์ การใช้น้ำเสียง และการใช้ถ้อยคำสำนวน

จากใบความรู้ที่ 1 ที่ครูผู้สอนกำหนดให้ โดยผู้เรียนทำความเข้าใจ และฟังคำอธิบายตลอดจน การนำเสนอตัวอย่างจากครูผู้สอน

2. ผู้เรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน เพื่อร่วมกันฝึกวิเคราะห์ศิลปะการใช้ภาษา ในงานเขียนที่จำเป็นสำหรับการอ่านงานเขียนร้อยแก้ว ร้อยกรองในใบงานที่ 1 ที่ครูผู้สอนกำหนด ให้ถูกต้องชัดเจน จากนั้นครูผู้สอนจึงเฉลยคำตอบที่ถูกต้องพร้อมอธิบายเพิ่มเติมให้แก่ผู้เรียน

ขั้นที่ 2 ยลยินเนื้อหา (Understanding content) ระยะเวลา 50 นาที

1. ผู้เรียนแต่ละคนอ่านงานเขียนประเภทร้อยแก้ว เรื่อง ครอบครัวยุติธรรม ในใบงานที่ 2 ที่ครูผู้สอนกำหนดให้ภายในเวลา 3 นาที

2. ผู้เรียนแต่ละคนตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาที่อ่านเพื่อสร้างความเข้าใจ ในเบื้องต้นว่าเรื่องที่อ่านนั้นกล่าวถึงอะไร อย่างไร ตามใบงานที่ 2 ที่ครูผู้สอนกำหนดให้

3. ผู้เรียนและครูช่วยกันตรวจสอบคำตอบในใบงานที่ 2 ร่วมกัน พร้อมอธิบาย คำตอบให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ขั้นที่ 3 นำพาความคิด (Construction idea) ระยะเวลา 30 นาที

1. ผู้เรียนแต่ละคนบอกถึงความหมายของถ้อยคำ และน้ำเสียงที่ปรากฏในงาน เขียนตามบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอไว้ว่าเป็นอย่างไร ตามใบงานที่ 3 โดยมีเลขานุการกลุ่มเป็นผู้จัดบันทึกลงในใบงาน

2. ผู้เรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับสมาชิกในกลุ่มเพื่อหา ข้อสรุปเกี่ยวกับความหมายของถ้อยคำสำนวนที่ปรากฏตามบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอในงานเขียน

ขั้นที่ 4 พินิจหรือคำ (Examine deconstruction meaning) ระยะเวลา 50 นาที

1. ผู้เรียนแต่ละคนพิจารณาค้นหาถ้อยคำ สำนวนที่มีความขัดแย้งภายในตัวบท มีความไม่แน่นอนของภาษา มีการเปลี่ยนแปลง และความซับซ้อนของความหมาย

2. ผู้เรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับสมาชิกในกลุ่มเพื่อหา ข้อสรุปของถ้อยคำ สำนวนที่มีความขัดแย้งภายในตัวบท มีความไม่แน่นอนของภาษา มีการเปลี่ยนแปลง และความซับซ้อนของความหมาย ตามใบงานที่ 4

ขั้นที่ 5 สรุปนำความเข้าใจ (Sumarize comprehension) ระยะเวลา 20 นาที

1. ผู้เรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันสรุปสาระสำคัญ ความคิดสำคัญ น้ำเสียงของผู้แต่ง ตลอดจนวัตถุประสงค์ที่ปรากฏในงานเขียน ตามใบงานที่ 5

2. ผู้เรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอผลงานที่ปรากฏในใบงานที่ 5 ให้สมาชิกในห้องฟัง เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และหาข้อสรุปร่วมกัน

3. ผู้เรียนแต่ละคนทำแบบทดสอบท้ายบทเรียน เรื่อง ตกลงจะโทษใครดี? เพื่อส่ง ให้ครูผู้สอนตรวจให้คะแนน และแจ้งผลให้ทราบในการเรียนครั้งต่อไป

5. สื่อการเรียนการสอน

5.1 ใบความรู้เรื่อง “ศิลปะการใช้ภาษาในงานเขียน”

5.2 ใบงาน จำนวน 5 ชุด ได้แก่

5.2.1 ใบงานที่ 1 “การวิเคราะห์ศิลปะการใช้ภาษาในงานเขียน”

5.2.2 ใบงานที่ 2 “การตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาที่อ่านเพื่อสร้างความเข้าใจ”

5.2.3 ใบงานที่ 3 “การบอกความหมายของถ้อยคำ และน้ำเสียงของถ้อยคำ”

5.2.4 ใบงานที่ 4 “การค้นหาวาทกรรม / แนวคิด / ค่านิยมของถ้อยคำ สำนวนในเรื่อง”

5.2.5 ใบงานที่ 5 “การสรุปสาระสำคัญ ความคิดสำคัญ น้ำเสียง และจุดประสงค์ในเรื่อง”

5.3 แบบทดสอบท้ายบทเรียน

6. การวัดและการประเมินผล

6.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวัด

6.1.1 ใบงานที่กำหนดให้

6.1.2 แบบทดสอบการอ่านตีความเรื่อง “ตกลงจะโทษใครดี?”

6.2 วิธีวัด

6.2.1 การตรวจใบงาน

6.2.2 การตรวจแบบทดสอบการอ่านตีความ

6.3 เกณฑ์การประเมิน

คะแนน	18 - 20	หมายถึง	ผ่านเกณฑ์ในระดับดีมาก
คะแนน	15 - 17	หมายถึง	ผ่านเกณฑ์ในระดับดี
คะแนน	12 - 14	หมายถึง	ผ่านเกณฑ์ในระดับพอใช้
คะแนน	ต่ำกว่า 12	หมายถึง	ไม่ผ่านเกณฑ์ ต้องปรับปรุง

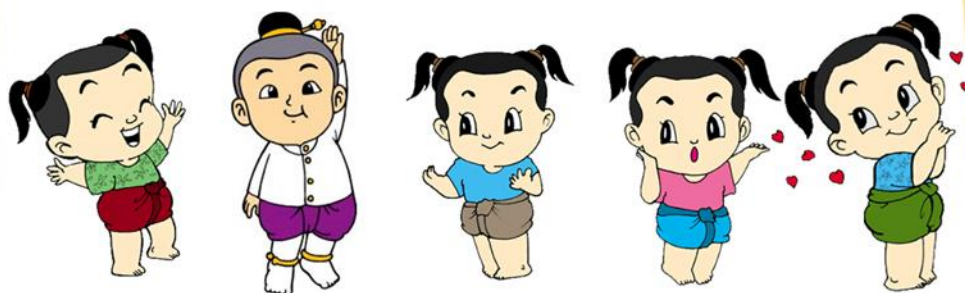

ใบความรู้

เรื่อง ศิลปะการใช้ภาษา
ในงานเขียนที่จำเป็นสำหรับการ
อ่านงานเขียนร้อยแก้ว ร้อยกรอง

สวัสดีค่ะเด็กๆ วันนี้ครูจะมาให้ความรู้เกี่ยวกับศิลปะการใช้ภาษาในงานเขียนที่จำเป็นสำหรับการอ่านงานเขียนร้อยแก้ว ร้อยกรองให้ทุกคนทราบกันนะคะ

สวัสดีครับ / ค่ะ คุณครู พวกเราพร้อมที่จะเรียนแล้ว ครับ / ค่ะ

ดีมากค่ะ..ถ้าอย่างนั้นเราไปเรียนกันเลยค่า...สำหรับศิลปะการใช้ภาษาในงานเขียนที่นักเรียนจะได้ศึกษาในวันนี้ ครูนำมาให้พวกเราได้ศึกษาอยู่ด้วยกัน 3 เรื่อง ได้แก่ การใช้ภาพพจน์ การใช้น้ำเสียง และการใช้ถ้อยคำสำนวนนะค่ะ

โห..น่าสนใจทั้งนั้นเลยครับ
ผมอยากเรียนแล้วครับครู

ได้เลยค่ะ เดี่ยวเรามาเริ่มกันที่เรื่องของ การใช้ภาพพจน์ก่อนนะค่ะ ซึ่งภาพพจน์นั้นหมายถึง ถ้อยคำที่ทำให้เกิดจินตนาการ เกิดอารมณ์ความรู้สึก เพื่อให้ผู้อ่านหรือผู้ฟังมีอารมณ์ โดยผู้เขียนใช้กลวิธีหรือชั้นเชิงในการเรียบเรียงถ้อยคำเพื่อพยายามทำให้สิ่งที่เป็นามธรรมให้มีความเป็นรูปธรรมทำให้ผู้อ่านหรือผู้ฟังเกิดภาพในใจ เกิดความรู้สึกสะท้อนใจ มากกว่าถ้อยคำที่กล่าวอย่างตรงไปตรงมาเกิดปฏิกิริยาทางอารมณ์ตามความคิด ตามอารมณ์ที่ผู้เขียนต้องการค่ะ โดยวันนี้ครูจะอธิบายภาพพจน์ให้นักเรียนทราบก่อน 4 ภาพพจน์นะค่ะ ซึ่งได้แก่ อุปมา อุปลักษณ์ อดิพจน์ และสัญลักษณ์ ค่ะ

ถ้อยคำแบบไหนหรือครับ
ที่เราเรียกว่าภาพพจน์

มาค่ะ..มาเริ่มต้นดูตัวอย่างของภาพพจน์แบบ
อุปมาเป็นภาพพจน์แรกกันเลยค่า

ตัวอย่างเช่น “เขามีพละกำลังประดุจช้างสาร” เป็นภาพพจน์แบบอุปมา เพราะมีคำว่า “ประดุจ” เป็นการแสดงความเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งเหมือนกับสิ่งหนึ่งโดยใช้คำเชื่อม ซึ่งในประโยคตัวอย่างเปรียบเทียบว่ามีกำลังมากเหมือนกับช้างนั่นเอง นอกจากนั้นยังมีคำเปรียบแบบอุปมาให้สังเกตอีก ได้แก่ คำว่า เหมือน ราวกับ ดุจ เทียบ คล้าย เลก เช่น ประหนึ่ง ละม้าย เสมอ เสมือน ปาน เพียง เป็นต้น

ภาพพจน์ต่อไปคือภาพพจน์แบบอุปลักษณ์ซึ่งเป็นภาพพจน์ที่ใช้เปรียบเทียบเช่นกัน แต่เป็นการเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งเป็นอีกสิ่งหนึ่ง จะไม่กล่าวโดยตรงเหมือนอุปมา แต่ใช้วิธีกล่าวเป็นนัยให้เข้าใจเองโดยอาจใช้คำแสดงการเปรียบเทียบว่า “เป็น” “คือ” หรือ “เท่า” ความหมายจึงลึกซึ้งกว่าอุปมา ยกตัวอย่างเช่น “ชาวนาเป็นกระดูกสันหลังของชาติ” ค่ะ

อุปมาเป็นการเปรียบเทียบ ส่วนอุปลักษณ์เป็นการเปรียบเทียบแบบนัยใหม่ครับ

ใช่ค่ะ เป็นอีกรูปแบบในการจำเพื่อนำไปใช้ได้ถูกต้องค่ะ มาต่อที่ภาพพจน์ต่อไปนะคะ คือ ภาพพจน์แบบอติพจน์ เป็นการกล่าวเกินจริง เพื่อเน้นความรู้สึกแก่ผู้ฟัง และเกิดอารมณ์คล้อยตามไปด้วย โดยไม่เน้นความจริง ตัวอย่างเช่น “ร้อนตับจะแตก” หรือ “คิดถึงใจจะขาด” ซึ่งในความเป็นจริงคนเราไม่สามารถเป็นได้ขนาดนั้น ผู้เขียนต้องการเร้าอารมณ์ความรู้สึกเป็นสำคัญค่ะ

เอาล่ะค่ะมาถึงภาพพจน์สุดท้ายของวันนี้ คือภาพพจน์แบบสัทลักษณ์ เป็นการเรียกสิ่งหนึ่งสิ่งใดโดยใช้คำอื่นแทนจนเป็นที่เข้าใจกันโดยทั่วไป ตัวอย่าง เช่น “หากนักเรียนตั้งใจเรียนชีวิตก็จะมีแสงสว่างคอยนำทางไปสู่ความสำเร็จ” คำว่า “แสงสว่าง” จึงเปรียบเทียบได้กับ สติปัญญาในประโยคนี้ อีกตัวอย่างหนึ่งก็คือ “เขามีเพชรอยู่ในมือแต่ปล่อยให้หลุดมือไป” คำว่า “เพชร” จึงเปรียบได้กับ สิ่งมีค่าในประโยคนี้ค่ะ

ดีจังเลย เป็นการใช้ถ้อยคำอย่างมีชั้นเชิง ทำให้เห็นภาพมากขึ้นครับ ผมเข้าใจแล้วครับครุ เอ...ต่อไปเราเรียนเรื่องอะไรต่อหรือครับ ?

ถ้าเข้าใจแล้ว เราไปศึกษาเรื่องการใช้น้ำเสียงกันค่ะ เรามาดูความหมายกันก่อนนะ ค่ะ น้ำเสียงก็คือ ความรู้สึกที่แฝงลึกอยู่ในวรรณกรรม ซึ่งแสดงให้เห็นท่าที หรือทัศนคติของผู้เขียนต่อสิ่งนั้น ผู้อ่านจะจับน้ำเสียงของผู้เขียนได้โดยการสังเกตจากอารมณ์ของผู้เขียน การใช้ภาษาของผู้เขียน และบรรยากาศจากงานเขียนนั้น ๆ ค่ะ ซึ่งน้ำเสียงมีหลายประเภทเลยคะ เช่น น้ำเสียงกังวล ขอร้อง ตักเตือน เยาะเย้ย สั่งสอน หัวงโย อ้อนวอน เสียดสี ถากถาง จริงจัง ซื่นซม คลางแคลง ฯลฯ ครูจะขอยกตัวอย่างการใช้น้ำเสียงให้ดูนะคะ

ถ้าเป็นน้ำเสียงสั่งสอน อารมณ์ของผู้เขียน หรือการใช้ภาษาจะเป็นลักษณะของการชี้แจงให้เข้าใจและบอกให้ทำ เช่น “เด็กน้อย เธอต้องรู้จักการเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เมื่อเป็นผู้ให้เราจะมีความสุขใจมากกว่าการเป็นผู้รับอีกหนา”

ถ้าเป็นน้ำเสียงแตกตื่น จะมีลักษณะการกล่าวกระทบให้โกรธ เช่น “หรือจะต้องรอให้เป็นมะเร็งปอดก่อนถึงจะหยุดดูคุณหรือกันนะ”

อีกหนึ่งตัวอย่างนะคะ ถ้าเป็นน้ำเสียงขอร้อง จะมีลักษณะของการขอความช่วยเหลือ หรือขอความเห็นใจ เช่น “ขอฉันกลับไปหาเขาอีกครั้งเถอะนะ ฉันอยู่ไม่ได้ถ้าไม่มีเขา” เป็นต้น ค่ะ

น่าสนุกที่เราได้ค้นหาว่าน้ำเสียงที่แท้จริงของผู้เขียนจากถ้อยคำ หรืออารมณ์ที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อ เหมือนเราจับน้ำเสียงการสนทนากับบุคคลในชีวิตประจำวันเลยครับ

ดีมากค่ะ ถ้าเราจับน้ำเสียงของผู้เขียนได้ เราจะเข้าใจจุดประสงค์ที่แท้จริงของผู้เขียนอีกด้วยค่ะ...อย่างนั้นเราไปต่อเรื่องสุดท้ายกันเลยนะคะ นั่นก็คือ เรื่องการใช้ถ้อยคำ ส่วนนะคะ

การสื่อสารด้วยการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน จำเป็นจะต้องรู้จักใช้ถ้อยคำ ส่วนวน เข้าใจความหมายของถ้อยคำ ส่วนวน ให้ตรงความหมาย ให้เหมาะสมกับกาลเทศะ และบุคคล การสื่อสารก็จะไม่เกิดปัญหา เป็นการสร้างความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาด้วยค่ะ เดี่ยวครูจะให้ทุกคนดูตัวอย่างการเลือกใช้ถ้อยคำ ส่วนวน ซึ่งวันนี้ครูจะนำเสนอตัวอย่างที่สำคัญ ๆ มาให้ทราบกันบางส่วนก่อนนะคะ ตามครูมาเลยค่า..

ลักษณะความหมายของคำในภาษาไทยมีหลายลักษณะ ซึ่งต้องศึกษาให้เข้าใจ เริ่มจาก ความหมายกว้างและความหมายแคบ จะมีลักษณะต่างกัน เช่น “ดอกไม้” กับ “กุหลาบ” ดอกไม้ มีความหมายกว้าง หมายถึง ส่วนหนึ่งของพรรณไม้ที่ผลิบานจากต้นหรือกิ่ง มีหน้าที่ทำให้เกิดผลและเมล็ดเพื่อสืบพันธุ์ ทั้งยังหมายถึงดอกไม้ทุกชนิดที่ต่างสีต่างลักษณะ ส่วนกุหลาบ มีความหมายแคบลง หมายถึงดอกไม้ชนิดหนึ่งที่มีหลายสี และมีกลิ่นหอมค่ะ

ต่อไปเรามาดูคำที่มีความหมายโดยตรงและความหมายโดยนัยกันนะคะ ความหมายโดยตรง หมายถึง คำที่มีความหมายตรงตามพจนานุกรม ส่วนความหมายโดยนัย หมายถึง คำที่มีความหมายที่ชักนำความคิดให้เกี่ยวข้องกับสิ่งอื่น เป็นความหมายเชิงเปรียบเทียบ เช่น “เด็กเลี้ยงแกะคนนี้น่าสงสารมาก” เด็กเลี้ยงแกะมีความหมายโดยตรง หมายถึง เลี้ยงดูแลแกะจริง ๆ “ฉันทบเรือมาตั้งนาน เพิ่งรู้วันนี้เองว่าเธอเป็นเด็กเลี้ยงแกะ” เด็กเลี้ยงแกะในประโยคนี้นี้มีความหมายโดยนัย หมายความว่าพูดโกหกนั่นเองค่ะ

สนุกจังเลยค่ะครู การใช้ถ้อยคำ สำนวนทำให้เราสามารถเลือกใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสม หากเราใช้ผิด การสื่อสารก็จะล้มเหลว จริงไหมคะ ?

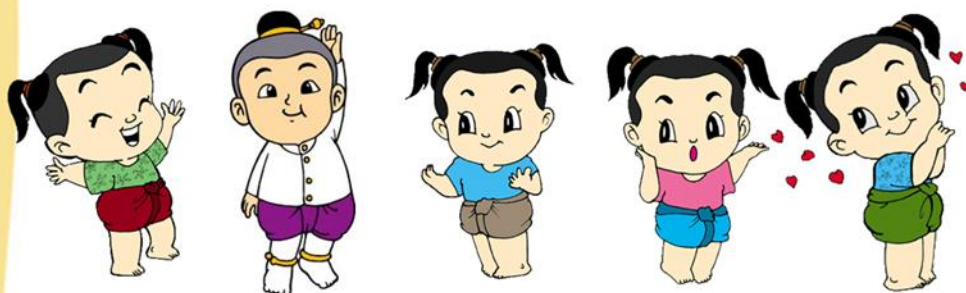
จริงที่สุดเลยคะ เรามาดูอีกหนึ่งตัวอย่างสุดท้ายของวันนี้กันนะคะ คือ คำที่มีความหมายเหมือนกันหรือที่เรียกกันว่า คำไวพจน์ เช่น ผู้หญิง มีคำที่มีความหมายเหมือนกัน ได้แก่ สตรี นุช นางนุช เขวาลักษณ์ อนงค์ ฯลฯ คำที่มีความหมายว่า ป่า ได้แก่ พนา วนาสิ โพร ไพรสนต์ เกื่อน ฯลฯ คำที่มีความหมายว่า สวย ได้แก่ วิไล อร่าม รุจี แฉล้ม อันต์ถ์ สิงคัลลิ่ง ฯลฯ คำมากมายที่มีความหมายเหมือนกัน แต่บางครั้งจะใช้แทนกันไม่ได้ ต้องคำนึงถึงกาลเทศะ สถานการณ์ และบุคคลด้วยค่ะ

วันนี้พวกเราได้รับความรู้มากมายเลยครับครับ แลมสนุกอีกต่างหากครับ

เยี่ยมมากค่ะ ดังนั้นเนื้อหาในวันนี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งที่จะช่วยปูพื้นฐานในการอ่านวรรณกรรมต่าง ๆ ได้อย่างเข้าใจซึ่งจะช่วยให้การอ่าน หรือการสื่อสารของเรามีความกว้างขวางลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น และที่สำคัญเราสามารถเข้าใจถึงจุดประสงค์ที่แท้จริงของผู้เขียนได้ถูกต้องด้วยค่ะ ชั่วโมงหน้าเรามาเพิ่มเติมเนื้อหาในประเด็นหัวข้อเดิมกันอีกนะคะ

วันนี้หมดเวลาแล้ว ไว้เจอกันในชั่วโมงต่อไปค่ะ ขอให้ทุกคนกลับไป
ทบทวนใบความรู้ที่ 1 นี้ด้วยนะคะ และลองนำความรู้ที่ได้ไปเป็นตัวช่วย
ในการอ่านวรรณกรรมต่าง ๆ ต่อไป สวัสดีค่ะ

ขอบคุณ ครับ / ค่ะ คุณครู

ใบงานที่ 1

คำชี้แจง: ให้นักศึกษาค้นหาโวหารภาพพจน์ และน้ำเสียงจากข้อความที่กำหนดให้ต่อไปนี้

(1)

(2)

1. เด็กในวันนี้คือผู้ใหญ่ที่ดีในวันข้างหน้า” เป็นอีกหนึ่งคำที่ทุกคนกล่าวถึง สำหรับเด็กหากไม่มี**ครูที่จะเป็นแสงประทีปส่องทาง**ให้กับลูกศิษย์ที่ดีแล้ว การจะก้าวไปเป็นผู้ใหญ่ที่ดีคงเป็นความหวังที่เลื่อนราง เพราะครูมีหน้าที่เสริมสร้างการเรียนรู้เกี่ยวกับการดำเนินชีวิตที่กว้างขวางออกไปโดยเฉพาะปัจจุบันที่การดำเนินชีวิตมีความสลับซับซ้อนมากขึ้น จุดมุ่งหมายหลักของคนเป็นครูก็คือ การสร้างสมาชิกที่ดีให้แก่ประเทศชาติ

โวหารภาพพจน์ที่พบในข้อความที่ (1) คือ .....

และในข้อความที่ (2) คือ .....

น้ำเสียงของผู้เขียนข้อความนี้คือ.....

(1)

2. “เด็กน้อยเอ๋ย” **ต้นฝรั่งหัวเราะ** “ฉันไม่เจ็บหรอก คนกับต้นไม้ไม่เหมือนกัน เธอจะเอาความรู้สึกของคนมาให้ แก่ความรู้สึกของต้นไม้ไม่ได้ และเธอก็จะเอาความรู้สึกของเธอเป็นที่ตั้งแล้วบอกใคร ๆ ว่าจะต้องรู้สึกเหมือนเธอก็ไม่ได้เหมือนกัน ของต่าง ๆ ในโลกนี้ไม่เหมือนกันหรอก เธอจะต้องเรียนรู้อีกมากนัก

โวหารภาพพจน์ที่พบในข้อความที่ (1) คือ .....

น้ำเสียงของผู้เขียนข้อความนี้คือ.....

(1)

3. เขาใช้แขนยันพื้นดินด้วยอาการเหนื่อยอ่อน อยากให้มีใครซักคนผ่านมาพบ เพื่อพาเขากลับไป **“น้ำตาและรอยยิ้มอยู่คู่ชีวิตมนุษย์เสมอมา”** เสียงเล็ก ๆ ก้องบอกในโสตประสาท ทำให้เขาสำนึกได้ว่าสิ่งที่พบเจอในวันนั้นมันคือเรื่องธรรมดาของมนุษย์อย่างเรา ๆ ดังนั้นอย่าไปอย่าเศร้าเสียใจกับโชคชะตาจงเดินหน้าสู้กับมันต่อไป

โวหารภาพพจน์ที่พบในข้อความที่ (1) คือ .....

น้ำเสียงของผู้เขียนข้อความนี้คือ.....

ใบงานที่ 2

คำชี้แจง: ให้นักศึกษาอ่านบทร้อยแก้วเรื่อง “ครอบครัวเลี้ยงเดี่ยว” แล้วตอบคำถามที่กำหนดให้
ให้ถูกต้องชัดเจน

ครอบครัวเลี้ยงเดี่ยว

ปัจจุบันคนในสังคมยุคใหม่ล้วนมีอิสระเสรีภาพมากมายไม่ว่าจะเป็นทางด้านความคิด หรือ การดำเนินชีวิตที่มีมากกว่าคนในยุคก่อน ๆ โดยสิ้นเชิง อิสระที่เห็นได้ชัดเจนเรื่องหนึ่งก็คือ การเลือกคู่ครอง ซึ่งสามารถเลือกคบหาใครก็ได้ เลือกพบใคร เพศไหนก็ได้ และสามารถตัดสินใจเลือกคู่ครองได้ด้วยตัวเองโดยไม่ต้องกังวลว่า ผู้ใหญ่ของแต่ละฝ่ายจะพอใจด้วยหรือไม่ ซึ่งต่างกับสังคมของคนในยุคก่อน ๆ ที่การเลือกคู่ครองนั้น ลูก ๆ ไม่อาจจะทำได้ตามใจชอบ ไม่สามารถจะมีอิสระในการเลือกคู่ด้วยตัวเองได้ จนมีคำกล่าวที่ว่า คนสมัยก่อนจะนิยม “คลุมถุงชน” เน้นที่ความพอใจ และความเหมาะสมจากพ่อแม่ และผู้ใหญ่ของแต่ละฝ่ายที่ได้ผ่านการกลั่นกรอง ไตร่ตรองจนดีแล้วว่า คนนี้เหมาะ คนนี้ใช่ คนนี้จะอยู่กับกันยืดยาวจนถึงไม้เท้า ยอดทอง กระจบยอดเพชรแน่ ๆ แต่ลักษณะของการกระทำเช่นนี้ก็ถูกค่อนว่าจากหนุ่มสาว สมัยใหม่ว่าล้าหลัง ปิดกั้นเสรีภาพ เข้าทำนองว่าทำไมจึงไม่ “ปลุกเรือนตามใจผู้อยู่ ผูกคู่ตามใจผู้นอน” ดังนั้นประเพณีการคลุมถุงชนจึงถูกยกเลิกไปโดยปริยาย แม้กระทั่งคนจีนที่นิยมใช้แม่สื่อ มาแนะนำในเรื่องการเลือกคู่ครองก็จะหมดไปเรื่อย ๆ

ทุกวันนี้หนุ่มสาวยุคใหม่รับคำนิยามจากตะวันตกมากขึ้น การคิด และการตัดสินใจในการ ดำเนินชีวิตเป็นอิสระมากขึ้น การเลือกคู่ครองเอง คบเอง รักเอง เป็นเรื่องที่หนุ่มสาวในปัจจุบัน เลือกที่จะกระทำกัน บทบาทของพ่อแม่ หรือผู้ใหญ่จะมีส่วนรู้เห็นก็ตอนที่ลูกได้เลือกแล้ว แต่สุดท้ายก็พบว่า จากสถิติของกระทรวงมหาดไทย มีการหย่าร้างของคู่สมรสในแต่ละปีสูงขึ้น เรื่อย ๆ และยิ่งพบต่อไปอีกว่าสาเหตุของการหย่าร้าง หรือการเลิกรากันไปนั้นเป็นเพราะทัศนคติ ไม่ตรงกันบ้าง หรือไม่ยอมทนกันต่อไปแล้วบ้าง จนวันนี้คำว่า “พ่อแม่เลี้ยงเดี่ยว” จะจะเป็นคำที่ นิยมใช้สำหรับผู้ที่เลี้ยงลูกคนเดียวตามลำพัง และกลายเป็นคำฮิตติดปากในสถาบันครอบครัวไทย ไปเสียแล้ว เพราะคนสมัยใหม่มักจะยึดตัวเองเป็นศูนย์กลางของจักรวาล ยึดตัวเองเป็นที่ตั้ง ไม่ยอม ไม่ทน ไม่อภัย อยู่ไม่ได้ก็ไม่ต้องอยู่ ไม่เห็นต้องแคร์ใครเลย ดูเหมือนจะเป็น หลักคิด และ แนวปฏิบัติในการใช้ชีวิตคู่ของคนในสังคมยุคใหม่ไปเสียแล้วกระมัง

ที่มา: ผศ.ดร.กมล โพธิเย็น

1. ผู้เขียนบทร้อยแก้วเรื่อง “ครอบครัวเลี้ยงเดี่ยว” ได้กล่าวถึงเรื่องอะไร อย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

2. คนสมัยก่อนมีแนวทางในการเลือกคู่ครองอย่างไร

.....

.....

.....

3. คนสมัยปัจจุบันมีแนวทางในการเลือกคู่ครองอย่างไร

.....

.....

.....

4. ความคิดเห็นของผู้คนในปัจจุบันที่มีต่อแนวทางการเลือกคู่ของคนสมัยก่อนเป็นอย่างไร

.....

.....

.....

5. สิ่งที่เกิดขึ้นตามมาจากการเลือกคู่ครองของคนในปัจจุบันเป็นอย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

ใบงานที่ 3

คำชี้แจง: ให้นักศึกษาบอกความหมายของถ้อยคำ และน้ำเสียงของถ้อยคำที่ปรากฏต่อไปนี้ตามบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอใน เรื่อง “ครอบครัวเลี้ยงเดี่ยว” เป็นรายบุคคล จากนั้นจึงร่วมกันสรุปความหมายของถ้อยคำ และน้ำเสียงอีกครั้งจากการอภิปรายกลุ่ม

ถ้อยคำ	ความหมายของถ้อยคำ	น้ำเสียงของถ้อยคำที่ปรากฏ
1. กลุ่มงูชน	คนที่ 1	
	คนที่ 2	
	คนที่ 3	
	คนที่ 4	
	คนที่ 5	
ผลสรุปของกลุ่ม		
2. อยู่กินกันยัดยวจนถือไม้เท้ายอดทองกระบองยอดเพชรแน่ ๆ	คนที่ 1	
	คนที่ 2	
	คนที่ 3	
	คนที่ 4	
	คนที่ 5	
ผลสรุปของกลุ่ม		
3. ปลุกเรื่อนตามใจผู้อยู่ ผูกอุ้มตามใจผู้นอน	คนที่ 1	
	คนที่ 2	
	คนที่ 3	
	คนที่ 4	
	คนที่ 5	
ผลสรุปของกลุ่ม		
4. แม่สื่อ	คนที่ 1	
	คนที่ 2	
	คนที่ 3	
	คนที่ 4	
	คนที่ 5	
ผลสรุปของกลุ่ม		

ถ้อยคำ	ความหมายของถ้อยคำ		น้ำเสียงของถ้อยคำที่ปรากฏ
5. พ่อแม่เลี้ยงเดี่ยว	คนที่ 1		
	คนที่ 2		
	คนที่ 3		
	คนที่ 4		
	คนที่ 5		
ผลสรุปของกลุ่ม			
6. ทศนคติไม่ตรงกัน	คนที่ 1		
	คนที่ 2		
	คนที่ 3		
	คนที่ 4		
	คนที่ 5		
ผลสรุปของกลุ่ม			
7. คำฮิตติดปาก	คนที่ 1		
	คนที่ 2		
	คนที่ 3		
	คนที่ 4		
	คนที่ 5		
ผลสรุปของกลุ่ม			
8. ยึดตัวเองเป็นศูนย์กลางของจักรวาล	คนที่ 1		
	คนที่ 2		
	คนที่ 3		
	คนที่ 4		
	คนที่ 5		
ผลสรุปของกลุ่ม			

ใบงานที่ 4

คำชี้แจง: ให้นักศึกษาค้นหา แนวคิด / ค่านิยมของถ้อยคำที่ปรากฏในเรื่อง “ครอบครัวเลี้ยงเดี่ยว”
ที่มีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงในบริบทที่ผู้แต่งได้นำเสนอ

ถ้อยคำ	แนวคิด / ค่านิยมของถ้อยคำ ที่ปรากฏในสังคม / วัฒนธรรม
1. กลุ่มลูกชน	....
2. อยู่กินกันยืดยาวจนถือน้ำเท้ายอดทอง กระบองยอดเพชรแน่ ๆ	....
3. ปลุกเร้าตามใจผู้อยู่ ผู้กู่ตามใจ ผู้นอน	....
4. แม่สื่อ	....

ถ้อยคำ	แนวคิด / ค่านิยมของถ้อยคำ ที่ปรากฏในสังคม / วัฒนธรรม
5. พ่อแม่เลี้ยงเดี่ยว	<p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p>
6. ทักษะคติไม่ตรงกัน	<p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p>
7. คำฮิตติดปาก	<p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p>
8. ยึดตัวเองเป็นศูนย์กลางของจักรวาล	<p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p>

ใบงานที่ 5

คำชี้แจง: ให้นักศึกษาตอบคำถามต่อไปนี้

1. ผู้เขียนเรื่อง “ครอบครัวเลี้ยงเดี่ยว” มีจุดประสงค์อย่างไร

.....

.....

.....

.....

2. ผู้เขียนมีน้ำเสียงอย่างไรในการนำเสนองานเขียนเรื่อง “ครอบครัวเลี้ยงเดี่ยว”

.....

.....

.....

3. ในเรื่อง “ครอบครัวเลี้ยงเดี่ยว” มีแนวคิดสำคัญอย่างไร

.....

.....

.....

.....

4. ท่านคิดว่าอะไรอาจเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตามมาจากการเป็น “ครอบครัวเลี้ยงเดี่ยว” ของสังคมในปัจจุบันมากขึ้น

.....

.....

.....

.....

แบบทดสอบท้ายบทเรียน

คำชี้แจง: ให้นักศึกษาอ่านบทร้อยแก้วเรื่อง “ตกลงจะโทษใครดี?” แล้วตอบคำถามที่กำหนดให้ให้
ถูกต้องชัดเจน

ตกลงจะโทษใครดี?

หลายคนคงจะรู้สึกแปลกใจที่วันนี้จะมีคนขับชี่รถจักรยานยนต์บนทางเท้าที่มีคนเดินสัญจรไปมา และเป็นการเดินทางอย่างถูกต้องตามสิทธิเสรีภาพอันพึงมีพึงได้ทุกประการของผู้คนที่สัญจรทางเท้า แต่คนที่ขับชี่รถจักรยานยนต์บนทางเท้าเหล่านั้นก็ไม่สนใจในการกระทำที่ผิดต่อกฎหมายจะอ้างว่า ต้องรีบเร่ง ต้องรีบทำเวลา เพราะบนท้องถนนเต็มไปด้วยรถแน่นไปหมด รถจักรยานยนต์ไม่สามารถจะแทรกไปในช่องทาง ไต ๆ ได้เลย จำเป็นที่จะต้องขับชี่รถจักรยานยนต์บนทางเท้า ด้วยเห็นว่าบนทางเท้านี้แหละที่โล่งดี และรถจักรยานยนต์ของตนก็คันเล็กนิดเดียวสามารถจะนำขึ้นมาขับชี่บนทางเท้าได้ และที่สำคัญบางครั้งก็ไม่ต้องเสียเวลาวกกลับรถเพราะทางกลับรถต้องไปอีกไกล จึงชี่ย้อนศรไปเพื่อความรวดเร็ว ดังที่เราจะสามารถพบเห็นกันได้บ่อย ๆ จนกลายเป็นเรื่องคุ้นชินกันไปเสียแล้ว บางรายนั้นก็กลับดูดีและชื่นคนที่เดินบนทางเท้าโดยหาว่า ไม่หลีกทาง ไม่รู้จักหลบรถของเขา มัวแต่เดินช้าอยู่ได้ จนคนเดินบนทางเท้าเหล่านั้นก็พากันงงงวยไปตาม ๆ กัน ว่าตกลงแล้วใครผิด ใครถูกกันแน่

ทุกวันนี้สังคมไทยจะมีเหตุการณ์ในลักษณะนี้อยู่บ่อยครั้ง และถี่มากขึ้นทุกวัน คนถูกกลายเป็นคนผิด คนผิดกลายเป็นคนถูก เพราะคนส่วนมากก็มักทำผิด ๆ กัน ก็เลยต้องยอมรับ ยอมกลมกลืน ยอมอยู่กันแบบหวานอมขมกลืน ยอม ๆ กันไปตามประสาคนไทยด้วยกัน อย่าไปคิดอะไรมาก และไม่อย่ามีปัญหา จนไม่รู้แล้วว่าตกลงอะไรคือผิด และอะไรคือถูกกันแน่ ผู้คนในสังคมเริ่มแยกแยะความผิดถูกไม่ได้ ปล่อยกันมานาน จนกลายเป็นความละเลยที่ไม่ควรมองข้าม ครอบครัวก็ไม่สนใจสั่งสอนกลับไปโยนให้เป็นหน้าที่ของโรงเรียน โรงเรียนก็มุ่งสอนแค่หนังสือ ไม่ได้เน้นที่การสอนคนให้เป็นคน สุดท้ายโทษกันไปโทษกันมาจนกลายเป็นผลผลิตของคนในสังคมที่ทำอะไรตามใจตนเองโดยไม่รู้จักผิดรู้จักถูก ไม่รู้ว่าอะไรทำได้ อะไรทำไม่ได้ และอะไรควรทำ อะไรไม่ควรทำ เรียกได้ว่า ไม่รู้จักแยกแยะผิดชอบชั่วดี แล้วก็รู้ว่าตกลงหน้าที่ในการบ่มเพาะ ปลูกฝังความดีงามนั้นควรเป็นหน้าที่ของใครกันแน่ หรือสังคมไทยของเรา กำลังอยู่ในยุคก้าวกระโดดจนหลงลืมละเลยบทบาทสำคัญของสถาบันหลัก ๆ ในสังคมกันไปจนหมดสิ้นแล้ว

ที่มา: ผศ.ดร.กมล โพธิเย็น

1. ผู้เขียนบทร้อยแก้วเรื่อง “ตกลงจะโทษใครดี?” มีจุดประสงค์อย่างไร

.....

.....

.....

.....

.....

2. ผู้เขียนมีน้ำเสียงอย่างไรในการนำเสนองานเขียนเรื่อง “ตกลงจะโทษใครดี?”

.....

.....

.....

.....

.....

3. ในเรื่อง “ตกลงจะโทษใครดี?” มีแนวคิดสำคัญอย่างไร

.....

.....

.....

.....

.....

4. หากสังคมไทยยังคงมีเหตุการณ์ในลักษณะตามบทร้อยแก้วข้างต้น ท่านคิดว่าอะไรจะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตามมาจากเหตุการณ์ในลักษณะนี้

.....

.....

.....

.....

.....

แบบสะท้อนผลการเรียนรู้

ครั้งที่ 1

คำชี้แจง ให้นักศึกษาตอบคำถาม

1. นักศึกษาคิดว่าการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนรู้ครั้งนี้ ช่วยให้นักศึกษาสามารถอ่านตีความได้จริงหรือไม่ อย่างไร

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. ขั้นตอนที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบการเรียนรู้ มีความชัดเจน เข้าใจง่ายต่อการอ่านตีความของนักศึกษาหรือไม่ อย่างไร

.....

.....

.....

.....

.....

.....

3. ใบความรู้ที่ผู้สอนกำหนดให้ สามารถช่วยให้นักศึกษาเกิดความรู้ความเข้าใจในเรื่องการอ่านตีความหรือไม่อย่างไร

.....

.....

.....

.....

.....

.....

4. ใบงานที่ผู้สอนมอบหมายให้ สามารถทำให้นักศึกษาอ่านตีความได้ง่ายขึ้นหรือไม่ อย่างไร

.....

.....

.....

.....

.....

.....

5. กิจกรรมการเรียนการสอนตามรูปแบบการเรียนรู้ี้ สามารถสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ได้อย่างไร

.....

.....

.....

.....

.....

.....

6. การจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบการเรียนรู้ครั้งนี้ ทำให้นักศึกษาสามารถอ่านตีความตัวบทอื่น ๆ ได้หรือไม่ อย่างไร

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ข
ตัวอย่างผลงานการอ่านตีความ

1. ผู้เขียนบรรยายเรื่องราว "ตกลงจะไทยใครดี?" มีจุดประสงค์อย่างไร

เพื่อให้ผู้อ่านสะท้านถึง ปัญหา การข่มขืนเรขาคณานชนตั้งองสังคมปัจจุบัน
ที่มีคนข่มขืนเรขาคณทางทำโดยไม่สนใจกฎหมาย ทั้งที่ทางทำนั้นเป็นทางให้ผู้คน
ได้เดินสัจธรรม แต่กลับโดนคนที่ข่มขืนบนทางทำผิดโดยหาว่าไม่ผิดทางให้ และเป็น
แบบนี้จนเดชะนี้ไม่รู้สิ่งใดถูกต้อง โทษกันไปมา จนกลายเป็นความละเอียดที่ไม่ควรมองข้าม
จนจะทำให้คนไทยหลงลืมบทบาต์สำคัญของสถาบันหลักๆ ไปจนนึกว่าควรทำอย่างไร

2. ผู้เขียนมีน้ำเสียงอย่างไรในการนำเสนองานเขียนเรื่อง "ตกลงจะไทยใครดี?"

หนักใจ เพราะในเรื่องกล่าวถึงการทำผิดให้คนปลอมปลุ่ละเลขในสิ่งที่หลายคนกระทำผิด
และไม่มีใครจริงจังความสำคัญของการให้รักให้ถนอม จนก่อให้เกิดปัญหาตามมา และยัง
ไม่มีใครสามารถแก้ไขปัญหานี้ได้ จนกลายเป็นเรื่องปกติที่หลายคนย่องทำอยู่ในปัจจุบัน

3. ในเรื่อง "ตกลงจะไทยใครดี?" มีแนวคิดสำคัญอย่างไร

ชี้ให้เห็นถึงพฤติกรรมของคนในสังคม ที่ไม่คำนึงถึงระเบียบกฎหมาย ด้วยเห็นว่าสะดวกสบาย
จนทำให้เกิดปัญหาตามมา เพราะมีแต่โทษกันไปโทษกันมา และกลายเป็น การมองข้าม
ในสิ่งที่ผิดไป ทำให้เราสนใจตนเองโดยไม่รู้จักผิดรู้จักถูก

4. หากสังคมไทยยังคงมีเหตุการณ์ในลักษณะตามบรรยายข้อข้างต้น ท่านคิดว่าอะไรจะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้น

ตามมาจากเหตุการณ์ในลักษณะนี้

หากสังคมไทยยังคงละเลยและ มองข้าม กับการกระทำที่ผิดกฎหมายนี้ ในอนาคต
อาจจะมีความที่ข่มขืนเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เพราะเป็นความเคยชินและไม่มีใครสนใจกฎหมาย
จนคิดว่าสิ่งที่ทำนั้นเป็นเรื่องปกติ และหากเป็นเช่นนี้ต่อไปโดยที่ไม่มีใครสนใจ ปรับปรุงแก้ไข
มีแต่โทษกันไปมา คงไม่มีอะไรดีขึ้น จะมีแต่จะเกิดปัญหาตามในขนาด

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นางภัทรภรณ์ ช้อยหิรัญ
วัน เดือน ปี เกิด	22 ตุลาคม 2524
สถานที่เกิด	จังหวัดกาญจนบุรี
วุฒิการศึกษา	พ.ศ. 2547 ครุศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม พ.ศ. 2554 ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยศิลปากร พ.ศ. 2558 ศึกษาต่อปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอนกลุ่มวิชาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ที่อยู่ปัจจุบัน	7 พระรามที่ 2 ซอย 14 แขวงบางมด เขตจอมทอง กทม. 10150

